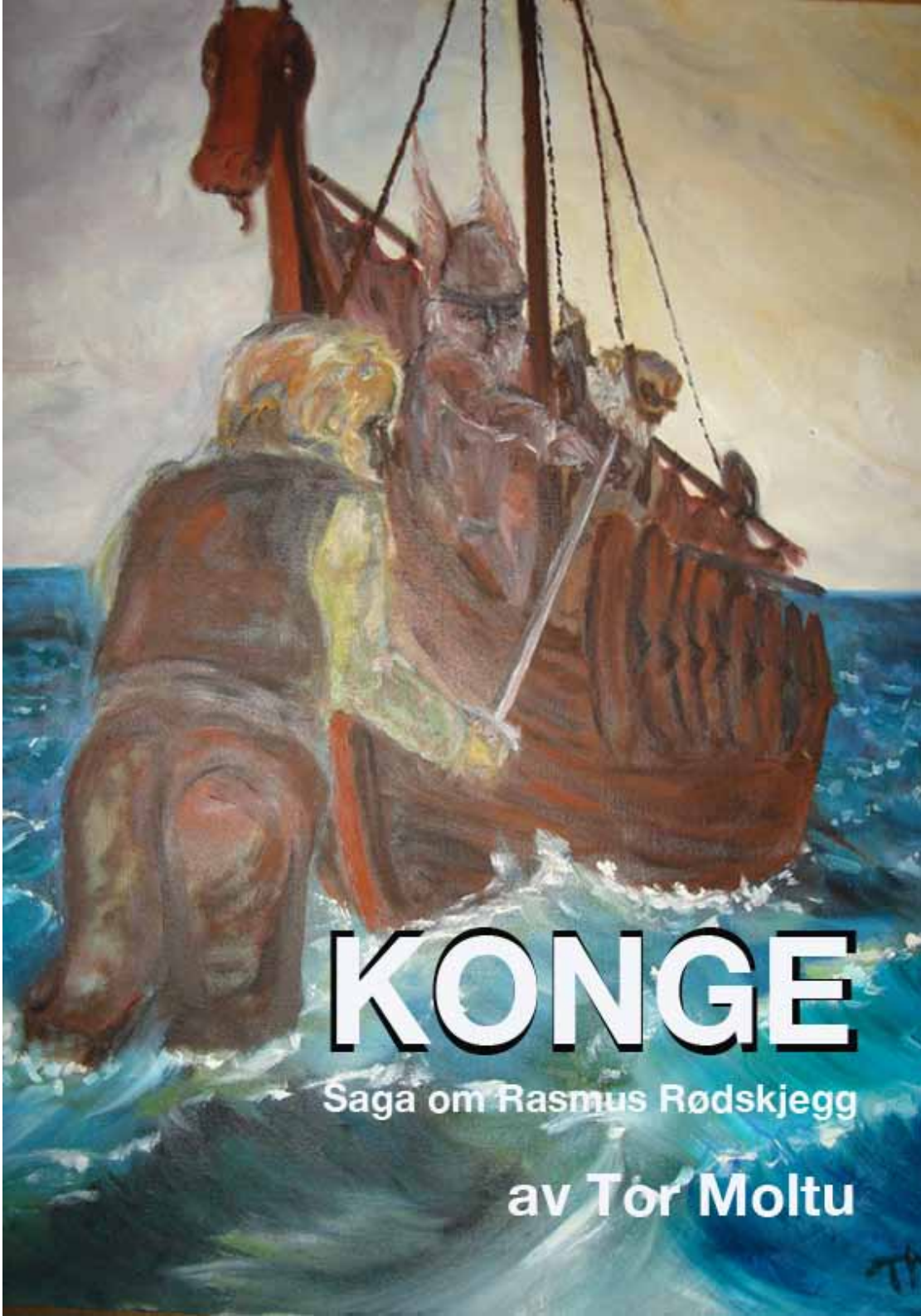
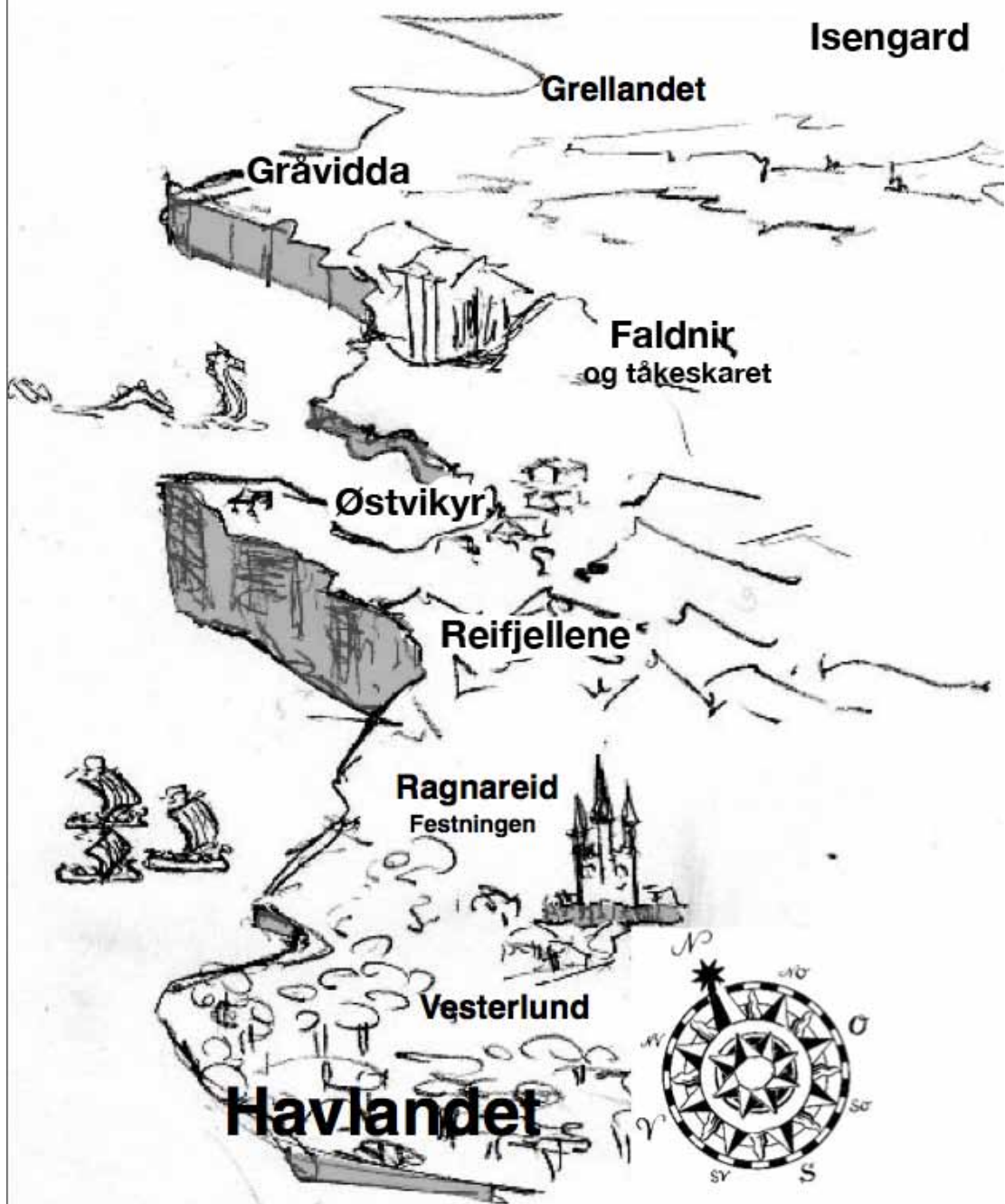

KONGE

Saga om Rasmus Rødskjegg

av Tor Moltu

Forord

I epokene før Snorre, var det også en Norrøn historie. Den er lite dokumentert. Det gjelder spesielt nedtegnelser fra tiden før våre kongesagaer tar til. Det var en brytingstid, mellom det nye og det gamle. Det var før inntoget av Kvitekrist som den guddommelige makt som markerte skillelinjene. Det er også en vanskelig tid i vår historie, da ovsikten mangler. En ting er klart, det var konger også på den tid, men de etset sine navn i et helt annet sett med kronikker.

Vi har en forestilling om at vikingene var barbariske handelsmenn som seilte land og strand i sine vikingeskip og kriget og plyndret seg inn i historien. En del av forestillingen er at de dyrket den hedenske goden Odin, og at Thor, Balder og Loke var hans sønner. Frøy og flere andre var blant Æsene, som hadde sitt hjem i Midtgard.

Noen vil hevde at Odin ikke var en gud, men et menneske. Videre at han var en høvding som hadde sitt sete i Asov, ved Asovsjøen, i det sørlige Russland. At han ble drevet på flukt av Romerne, og at han søkte nordover for å unnsnippe. De samme kildene vil hevde at høvdingen Odin fostret frem både svenske, danske og norske kongsemner.

Mye av dette ble glemt da Kvitekrist sine trosfreneder fortrengte denne del av vår folkearv.

Det er så lite vi vet, og enda mindre som kan bekreftes. Det som er sikkert er at våre forfedre levde i pakt med naturen og de forholdt seg til en helt annen dimensjon enn det vi gjør. For dem hadde naturen sitt eget liv, og den var annerledes enn vår. Den inneholdt, blant annet, både alve, gnom, heks og troll, og respekten for liv var også en annen.

Sammendrag

Dette er en “Fantasy” -roman, der du møter den vonde kongen, Rigor Svarte, de gamle Norrøne gudene og den verden mennesket hadde å forholde seg til - på den tiden. Fra det underjordiske var det Zork, som hentet sin livskraft fra å fortære andres sjeler, og alvene som holdt til i Vesterlund, en eldgammel skog. Heksen Rintzglir holder til på Gråvidda og hennes datter blir Kjartan Kongsvenns kvinne.

Rasmus Rødskjegg er på erobringstokt, blir blåst av kurs, og lander på en øde strand på Havlandet. Her klarer Rødskjegg å forsere en trollsk skog bare for å lande i et fangeshull i en borg i Ragnareid. Dette er stedet der guden Loke forsøker å etablere sitt rike på jorden.

Loke kan ikke gjøre dette alene, men trenger et menneske til å gjøre det for seg. Rasmus Rødskjegg er det menneske. Han intar ikke bare Rødskjeggs legeme og men overtar også han liv. Riket skal drives frem, og Rødskjegg skal gjøre det.

Hans ledsager, Kjartan Kongsvenn, og hans dronning, Edina, merker bare hvor fjern Rasmus Rødskjegg er blitt. De er satt utenfor. Samtidig er Edina med barn, og det kan være Lokes.

Inngangen til det gamle guderiket Faldnir regjeres av Zork, og han truer med å forpurre Lokes spill. Rasmus Rødskjegg er, tross alt, bare et menneske.

av Tor Moltu
Tomo Publishing
ISBN 978-82-992325-7-9

Kapittel 1

Et barnerov

Karl fra Reivik reiste seg halvt opp fra bakken. Det duggtunge gresset var vått og han var kald. Med hodet halvt oppe, stirret han rett inn i solen. Den sto som en glødende halvkule mot horisonten, og han hadde vanskelig for å se.

Men han hadde sett nok - det han ville se. Et tegn, i form av en vimpel som hang på halv stang, var det han lette etter.

Ragnareid festning sto som en grå skygge mot et ellers ensformig landskap. Ved porten til festningen lå det en liten klynge med hus, og rundt festningen var det en vollgrav, fylt med vann.

Vollgraven var egentlig en bekk, som rant ned fra fjellene, inn i demningen som var vollgaraven videre ut mot havet. Vollgraven og var ikke særlig dyp; men den var nå der. Den, som alt annet rundt Ragnareid Festning, var overgrodd og manglet stell.

Riket som het Ragnareid, var i forfall.

At det var grytidlig morgen, og at solen hadde knapt brutt over fjellene i det fjerne, var en betingelse for at Karl fra Reivik og mennene hans skulle lykkes. Folk flest lå fortsatt og sov. I noen av de små husene hadde folk begynt å røre på seg, og inne i selve festningen hadde noen stått opp.

Eldgjær, dronningens datter, hadde våknet for lengst og hadde fått sitt morgenstell.

Morgendisen lå som et lett slør bortover jordet og gjorde det vanskelig å se. De tre mennene som beveget seg inn mot festningsmurene, var så vidt synlige i tåkesløret. Sakte beveget de seg fremover, og de holdt seg til de områder der tåken lå spesielt tungt. De smøg seg fremover, vasset gjennom den gjengrodd vollgraven, og stilte seg inntil de veldige murene.

Fra avstand så det ut som om festningen svevde som en luftspeiling, noen meter over bakken.

Men den var festet til bakken, til en jord som var både skinn og mager, og de som dyrket markene fikk nesten ikke et utkomme. Landet i riket som ble kalt Ragnareid hadde aldri vært det man kan kalle for frodig.

De tre mennene fortsatte å smyge seg frem langs muren, inntil de stanset. Der var det hugget noen små fester inn i muren og en lengre oppe var en og annen stein lirket løs. De små festene var akkurat nok til at en kunne få tak, og å feste et grep.

De skulle over muren, og de hadde hatt hjelp innenfra.

Miriam, hustru til Kong Reit og dronning over Ragnareid, hadde våknet, bedt en av damene ta seg av barnet og så hadde hun begynt å stelle seg selv.

Miriam likte denne tiden på døgnet, og spesielt de dagene da solen brøt frem over fjellene og lyste opp slettelandet rundt festningen.

Det var fargespillet som fascinerte henne. Måten lyset beveget seg sakte fremover og fortærte skyggene.

Dette var en slik dag.

Miriam gikk ut, og var på vei ned i slåttgården for å se til sin datter - Eldgjær.

Med det samme hun kom ut på den øverste trappesatsen visste hun at noe ikke var som det burde være.

- Eldgjær, ropte hun forsiktig, nærmest som en refleks.

Hun var blitt urolig.

- Hvor er hun? tenkte Miriam.

Barnet, Eldgjær, pleide å leke ute på slåttgården på denne tid på døgnet. Miriam fant det best å se etter.

Utenfor festningen hadde de tre mennene rykket enda nærmere og nå stilte to av dem seg opp ved foten av muren.

- Kom igjen! hvisket den ene.

Stemmen var lav og hes og druknet i tåkedisene. Den bli likevel hørt og mennene reagerte momentant. Med innøvd presisjon og tok to av dem hverandre i armene, laget en stol. Karl fra Reivik tok sprangfart satte foten i stolen og hev seg oppetter muren. De andre løftet armene og fulgte bevegelsen. Dermed fikk de løftet ham opp over hodene sine, så høyt de bare kunne.

Karl fra Reivik hadde festet blikket på to punkter ett godt stykke oppe på muren. Idet han ble løftet opp, strakte han seg og klarte å kile

fingerne inn i to av hullene. Det var akkurat nok til at han fikk tak. Dt to mennene skiftet tak, og holdt ham under fotsålene.

I et krafttak løftet Karl fra Reivik seg fikk den ene foten inn i et innhukk i muren og fant feste. Deretter tok spenntak og klatret sakte oppover. Da han kom til toppen klorte fingrene seg fast i kanten og han klarte å vippe seg opp, slik at han forsvant han over kanten. Straks etter ble et tau kastet ned.

Han visste hvor han skulle.

De to andre grep tak i tauet og klatret etter.

Da de tre mennene var kommet opp på toppen av muren, hadde forsikret seg om at de ikke var blitt sett og at alt var stille, drog de opp tauet og firte det ned på den andre siden.

Så klartet de etter.

Da de nådde bakken, satte de seg på huk og raskt kravlet de inn bak noen stabler med ved, og gjemte seg.

Stillheten forble ubrutt.

Karl fra Reivik reiste seg halvt opp, og det samme gjorde han som het Garp.

- Der står de, sa Garp, og pekte på en liten innhenging der det sto tre hester.

- Ser ut til å være klart, sa Karl fra Reivik.

- Som lovet, sa den tredje, som også hadde reist seg.

Rett foran dem, ute på gårdsplassen, satt det et barn.

- Er det henne?

- Ja.

De tre sto som støtter skåret i stein, og lyttet. Alt var som det burde være, stille. De listet seg frem, og stoppet. Nå var barnet bare et steinkast unna.

- Nå, hvisket en av mennene.

Garp nikket.

Han spratt frem og la på firsprang bortover mot barnet. Uten å bryte takten grep han tak i det, la en hånd over munnen på det og satte det inn i armkroken. Deretter løp han bort til innhengningen der hestene sto. De andre hadde allerede stilt seg opp ved innhengningen, hadde åpnet grinden, og var i ferd med å leie dem ut. De var allerede sadlet, hadde hvert sitt sverd hengende over hesteryggen.

- Kom igjen!

Karl fra Reivik hev seg opp på hesteryggen, festet den ene foten i en stigbøyle og lente seg frem for at Garp skulle gi ham barnet. Garp ga det

til ham. Deretter klatret også han opp på hesteryggen og kjørte helene inn i flankene. Den tredje hadde allerede hevet seg opp på hesteryggen og ventet til de andre to var klar.

Karl fra Reit og Garp sporet hestene og i ett byks var alle tre på vei mot hovedporten, for full gallopp.

I samme øyeblikk Garp grep tak i barnet kjente dronning Miriam et stikk av smerte. Det rammet henne i brystet. Så lyttet hun. Der var den igjen, følelsen av at noe ikke var som det burde være. Det var noe ved stillheten. Det var noe fremmed ved den.

Miriam så opp på solen, som hang som en blendende ildkule over fjellene, og forsøkte å lese et tegn.

Heller ikke den gav av sin varme som den pleide. Tvert imot. Hun kjente hvordan en kald gysning skar nedover ryggraden hennes.

Det var en forutelse.

Så kom stikket. Det kjentes ut som en kniv som ble kjørt inn i brystet hennes, og dreid rundt. Stikket ga en følelse av avmakt, akkurat som om hun hadde mistet noe. En bitende angst klemte til.

- Eldgjær! ropte hun.

Stemmen til dronning Miriam var knapt hørbar. Hun sprang ned trappene, ut i haven og videre ut på slottsplassen. Først da hørte hun de tre rytterne og så at den fremste bar på en bylt i armene. Dette var en scene hun aldri ville glemme. Resten av livet ville den bli, som en film, som ble avspilt på netthinnen.

Karl fra Reivik hugget etter en av vaktene, men traff ikke. Den andre hugget også, men nå var mannen forberedt. Han gikk ned i knestående, kjørte lansens sin oppover slik at den gled innunder brynje og godt inn siden på mannen og så slapp han taket. Bæremomentet fra den galloperende hesten gjorde at lansens ble hengende igjen i siden på den galloperende rytter.

Karl fra Reivik, som også holdt barnet, så det. Han dro i tømmene, slakket på farten, reiste seg halvt opp i stigbøylene, lente seg frem for å kunne gripe tak i lansens.

Han fikk tak, og rykket den ut.

Mannen var ikke dødelig såret, men han ville tape mye blod innen de var fremme.

Karl fra Reivik gjorde at hesten stanset nesten helt. Han løftet seg opp i stigbøylene og i et ekstra kast med overkroppen klarte han løfte lansens over hodet og å hive den mot vakten.

Lansens løftet seg i en nærmest fullkommen bue, og da den taff, traff

den vakten midt i brystet.

Karl fra Reivik satte seg igjen, hvirvlet hesten rundt og red videre. Bak fulgte Garp. Med sverdet hevet høyt over hodet, fortsatte også han utover mot skogholtet på den andre siden av slettelandet, mot Vesterlund.

Innen det gikk opp for Miriam hva som var i ferd med å skje, hadde de tre mennene klart å komme seg ut gjennom porten, over broen og var på vei utover jordene.

De hadde ikke bare kommet seg ut på slettelandet, men var på vei inn i skogen som reiste seg som en grønn mur på den andre siden.

Hun så også at det var den første av de tre rytterne holdt barnet.

- Stopp, skrek hun for annen gang, denne gang høyere.

Fortsatt var det ingen som hørte henne.

Bønnen om hjelp ble likevel tatt av et vindkast og båret utover slettelandet. Et nytt vindkast løftet den samme bønnen om hjelp opp på sin rygg og bar det innover mot fjellene.

De tre mennene var borte, på vei inn i skogen som het Vesterlund.

Karl fra Reivik, som red først, kastet til stadighet ett blick over skulderen og så seg tilbake. De hadde angrepet med lynets hurtighet, skapt forvirring, og fremdeles var det ingen som hadde rukket å følge etter. De visste imidlertid at det ikke gå lang tid før jakten var et faktum.

- Ri, ropte Karl fra Reivik.

De hadde ingen tid å miste. Nå gjaldt det å legge så mye avstand mellom seg og festningen som mulig.

Miriam, som var kommet helt ned på plassen, var lammslått. Hun forsøkte å tenke, men var helt blank. Hun hadde ikke en eneste følelse hun kunne beskrive.

- Hvem ...?

Hun ség i kne, og kjente hvordan fortvilelsen spredte seg og hvordan redsel brant i brystet. Det at datteren var blitt røvet var begynt å synke inn.

I det øyeblikket var det noe som døde i Dronning Miriam.

I mange år fremover ville hun gjennomleve øyeblikket, bildet av de tre som hadde ridd ut gjennom porten og ut av livet hennes.

Hvordan hadde de kommet seg inn? Hadde noen hjulpet dem? Spørsmålene var som ubesvarte biter i et puslespill. Gang på gang, i årene som ville komme, ville hun gjennomleve akkurat dette øyeblikket og lete etter svar. Hvordan så mennene ut? Hvem var de? Spørsmålet

det var vanskeligst å finne svar på, var hvorfor?

Etterhvert ble også det en besettelse. Noen hadde forrådt dem. Hun forsøkte å tenke, men klarte det ikke. Dersom hun ikke fikk datteren tilbake, ville hennes netter ble til et evigvarende mareritt. De ville gjenta seg, alltid det samme. Det ville bli tre menn som red gjennom natten og ble borte. Solen ville fortsatt stå like lavt, sette en morgenhimmel i brann, men hun ville ikke kunne leve med det.

De tre mennene stanset. Garp steg av hesten, gikk inn i krattet og hentet frem en større bylt, og åpnet den. Der fant han frem noen flak med skinn, som han treddet over hovenes på hestene og surret dem fast. Deretter fant han frem tre sekker med proviant og resten av våpene deres.

De var på flykt, skulle ikke stanse og de skulle heller ikke etterlate spor.

En del av planen var at de skulle snu og ri tilbake i samme retning de var kommet.

Mens Garp arbeidet metodisk med å surre sokker på hestene arbeidet Karl fra Reivik med å binde såret til den tredje, og å stanse blødningene.

- Dette går vel, sa han trøstende mens han holdt et øye med festingen. Der så han at Reit hadde klart å samle sin tropp og at han hadde tatt opp jakten.

- Kom, sa Karl fra Reivik.

De tre hadde funnet en sti som lot dem ri inn i utkanten av skogen. Den var knapt synlig og de regnet ikke med at Reits menn ville klare å følge dem.

Hakk i hel stormet nå oppbudet til Kong Reit over slettelandet. For Miriam vadde det som virket som en evighet blitt til et øyeblikk. Hun sto og så på mens mennene styrte rett inn mot skogen, spredte seg ut i en vifte. Hun så også hvordan løvverket var for tungt og krattet nesten ugjennomtrengbart, slik at flere måtte snu. Hun så også hvordan noen av mennene red rett frem, men ble tvunget til å dreie av og følge de overgrodde stier ned til kysten. De som red i motsatt retning, slapp heller ikke igjennom.

Vesterlund strakte seg godt innover i landet, nesten i det uendelige. Det var en av de eldste skogene som var, og det gikk en lang rekke historier om skapningene som levde under dens trekroner. Det ble sagt at skapningene var alver og at de hadde vært der siden tidenes morgen.

Problemet for Reits menn var at skogen slukte alle spor. Der hvor hestene tråkket på mose, spratt mosen opp igjen. Grener føyde seg etter rytteren, og gled på plass igjen. Heller ikke steingrunn tillot en rytter å etterlate spor.

De tre mennene red forsiktig på langs av skogen og rundt på oppsiden av festningen. Med sokker på hovene laget de heller ikke lyd.

Det var grenser for hvor langt inn i Vesterlund Reits menn kunne trenge inn i skogen, da den var lite villig til å la dem passere.

Uansett fant de heller ikke spor etter de tre rytterne.

Da det til slutt ble det mørkt, forsvant også muligheten til å forfølge sporene. Likevel ga de ikke opp. Mennene delte seg i mindre grupper, men heller ikke det ga resultater.

I le av mørke snudde de tre vikingene og red ut på slettelandet. Der holdt seg til en sti som gikk på langs av skogen, og ble ikke sett. Så fortsatte de rundt på baksiden av festningen og opp mot fjellene i nord. Til slutt red de tre mennene inn i et djuv som førte videre innover i Reifjellene, og først da fikk hestene sitt første hvile. Sokkene ble også tatt av hestehovene.

Barnet, som lå med øynene åpne, var stille.

- Hvor skal vi nå? spurte Garp og kastet et bekymret blick på den tredje. Han var svak, hadde mistet mye blod, og det var så vidt han klarte å holde seg på hesteryggen.

- Vi skal over vidda, gjennom Østvikyr og dypt inn i Grellandet, sa Karl fra Reivik.

- Kan vi presse hestene?

- Ja! sa han, og sporet hesten sin inn i gallopp.

- Nå kan vi frykte for våre liv, ropte Garp.

For de tre mennene var det bare et spørsmål om hvor stort et forsprang de kunne skaffe seg.

Imens, i den andre retningen, fortsatte Reits menn å lete.

De tre var nå kommet inn i et fjellendt terreng. De red på kryss og tvers, inne mellom djuv og dalsøkk som til tider kunne virke ufremkommelige. Fjellet var nakent og ugjestmildt, uten hverken trær eller åpne sletter. Ett og annet sted kunne de høre lyden av rennende vann, som igjen samlet seg til å bli bekker.

Vannet kom nedenfra, inne i jorden, fra kilder. Det var ikke nok vann til at det kunnes samles i elver eller bli til stryk eller bli til brusende

fossefall.

- For et guds forlatt sted, mumlet Karl fra Reivik og styrte hesten oppover, der terrenget var flatere.

De tre red høyere og høyere opp, inntil de kom på toppen av djuvet som førte ned til Ragnareid, der begynte de å krysse opp og innover Reividda, men fulgte en retning som førte dem utover mot havet.

Barnet ga ikke fra seg en eneste lyd.

Først den andre dagen kunne de ri ned igjen, og ut på slettelandet på den andre siden.

Der, ved foten av Reividda, ble de møtt av en rytter til hest.

Mannen var Rigor Svarte, bror av Kong Reit.

- Gikk det bra? spurte han.

Karl fra Reivik, som holdt barnet, red bort og holdt det frem.

- Her, sa han.

Rigor Svarte steg av hesten, rakte fram armene og tok imot barnet. Han brettet tøyet til side, åpnet bylten og stirret lenge inn i det lille ansiktet.

- Dette er feil unge! sa han.

- Hva?

- Det er ikke henne!

- Hva er det du sier?

- Feil unge! skrek Rigor Svarte. Han var hvit i munnvikene og perler med spytt hang på underleppen.

- Umulig, ropte Karl fra Reivik.

Der og da gikk det opp for ham at det var Rigor Svarte som hadde koordinert inntoget i festingen, at han hadde fortalt dem hvor barnet var og at han måtte ha visst. Han ble også klar over at de satt med et barn i armene de måtte kvitte seg med.

Han var ikke en mann som kunne drepe et barn.

- Hva gjør vi? spurte den tredje av de tre, Halvdan Mæle, som var den som hadde fått spydspissen inn i siden. Både han og hesten var nå dekket i blod, og han var så svak at det var åpenbart at han ikke ville overleve.

- Vi hadde vår sjanse, og det blir ikke flere muligheter. Dere har å forsvinne, sa Rigor Svarte.

- Hva gjør vi med ungen?

- Drep den!

Halvdan Mæle var svak, men ikke så svak at han ikke reagerte på

det å drepe et barn.

Rigor Svarte, hadde studert Halvdan Mæle mens han snakket, og skjønte at mannen burde drepes, for å være på den sikre siden.

- En mindre som vet, tenkte han.

- Nå, forsvinn!

- Pengene, sa Garp.

Rigor Svarte stakk hånden innenfor koften, trakk frem en tung skinnpose og slengte den etter dem.

- Her!

- For å drepe barnet?

- Ja!

- Jeg dreper ikke barn, sa Garp.

- Jeg skal gjøre det, sa Karl fra Reivik motvillig.

- Så er det gjort, sa Svarte og snudde hesten.

De tre mennene stirret etter Rigor Svarte, som nå red fra dem, tilbake veien de hadde kommet.

Det var først etter at han var utenfor rekkevidde at de våget å snakke sammen igjen.

- Det er ikke feil unge, sa den ene.

- I så fall er hun rikets fremtidige dronning, sa den andre.

- Jeg ordner dette, sa Reivik og var skarpere i tonelaget.

- Hva vil du gjøre.

- Det siste Svarte vil er at noen skal forbinde ham til denne udåden.

Han jakter selv på tronen, for å bli konge. Han kan ikke ha et slikt svik hengende over seg. Det at barnet er sporløst forsvunnet vil gjøre alt så mye lettere.

Mennene satt stille på hesteryggen.

- Ta henne, sa Garp til Karl fra Reivik, og ville nå vaske hendene av hele ugjerningen.

- Da skal jeg også ha en større andel av byttet.

- Greit, svarte begge de andre.

Karl fra Reivik tømte skinnposen med gullmynter ut i hånden og delte myntene inn i fire like deler, og tok to. De andre fikk så en fjerdedel hver.

- Er dette det siste vi hører til Svarte? spurte Garp.

- Jeg tror ikke det, svarte Karl fra Reivik.

Han visste at Rigor Svarte ikke trengte dem lenger, og det kunne bety så mye. Akkurat da hadde de vært tre mot en, og det var dette som hindret ham i å trekke våpen.

- Kom! sa Garp og egget hesten fremover. Det gjaldt å komme så langt bort som mulig. De hadde gjort sin egen avtale, og et skip ventet dem i Østvikyr; og det ville føre dem over havet. Å ri inn i Grellandet var det siste de kunne tenke seg. Spesielt siden det var en del av avtalen de hadde gjort med Svarte.

De visste at det ikke plass til dem i det lille riket.

- Hva med deg? spurte Garp.

- Jeg vet om et sted, sa han. - Blir Rigor Svarte til konge, vil jeg vite å kreve mitt, svarte han.

Hestene, som følte utålmodigheten, rørte på seg. Da de tre mennene sporet dem, spratt de til.

To red mot Østvikyr og den tredje, Karl fra Reivik, red i en annen retning, og dro inn i et annet djuv, som førte inn i Reifjellene igjen. Han ville ikke ha vitner til udåden han skulle begå, det å ta livet av et barn.

Karl fra Reivik var ikke før kommet inn blant fjellene enn at han stoppet for å forsikre seg om at han var alene. tok han barnet og gikk bort til en smal sprekk i fjellet. Han løftet det over hodet, skulle til å kaste det ned i sprekken, men ble stanset, nærmest av en usylig hånd. Sakte senket han armene, åpnet bylten, brettet til side de forskjellige flikene med stoff som skjulte ansiktet. Tabben var at han, i tillegg til å åpne bulten, stirret barnet inn øynene.

Et lite ansikt, med et bredt smil. strålte mot ham.

Da Rigor Svarte hadde rundet en bergnabb, var kommet godt på avstand, stanset han hesten. Han steg av, gikk bort i noe kratt, og brettet det til side. Der fant han frem en langbue og ett sett med piler.

Han følte seg lettet.

Episoden var over.

Rigor Svarte hadde brukt nærmere ett år på å planlegge bortføringen. Han hadde brukt tid på å finne frem til dem som kunne utføre den og han hadde spesielt brukt tid på detaljene.

Nå var han fornøyd med seg selv, og bare det siste sticket gjensto.

Nå gjaldt det å utslette alle spor.

Han kunne ikke tillate at de tre mennene forlot riket og han kunne heller ikke tillate at de ble tilbake. Planen var at de skulle dra videre inn i Grellandet og at en båt ville hente dem der.

Også det var utelukket.

Rigor Svarte tok buen, pilene og steg til hest. Derfra red han tilbake

til stedet han nettopp hadde forlatt.

Også dette var nøye planlagt.

Det var bare en vei de tre kunne dra. Et smil lekte i munnviken hans. Rigor Svarte skar av til venstre, fulgte en nesten usynlig sti. Han hadde ridd opp og rundt, og der stanset han. Lydløst steg han av hesten, tok buen og pilene, og satte seg til å vente.

Barnet var nok det rette, men ingen ville noensinne få vite det. Hva som nå skjedde med det var ham likegyldig. Arvingen til Ragnareid var borte og han hadde tre menn som måtte avlives.

Han slapp å vente lenge.

Hestene kom mot han.

Den første pilen var beregnet på Karl fra Reivik og den andre tilhørte Garp; og til slutt ville han ta livet av Halvdan Mæle som allerede halvdød, og ville bli et enkelt bytte.

- Ingen vitner, tenkte han, idet den første av hestene kom til syne.

Kapittel 2

Dronning Miriam

Hele ti år var gått siden Eldgjær ble bortført. Nå var det ikke fullt så ofte at Reits menn reiste på leting, men de gjorde det. De reiste reiste rundt om i riket på jakt etter spor, men fant ingen. Det gikk rykter om at gjerningsmennene hadde forlatt riket og reist i Vesterled, der de fortsatte sine herjinger. Det at det aldri var kommet krav om løsepenger, forble et mysterium.

Hun ville ikke innrømme det overfor seg selv, men til slutt innså også dronning Miriam at barnet var blitt borte, som sunket i jorden.

Hun hadde innsett at noen måtte ha hjulpet de tre mennene med å entre borgen, da flukten gikk så greit. At det aldri ble snakk om løspenger gjorde vondt verre.

Den det gikk utover, var kong Reit. Han var en mild mann, men hun hadde flyttet ut av ektesengen og inn på et eget rom, med utsyn ned til stedet der Eldgjær ble røvet fra. Kong Reit, i sin fortvilelse over å være alene, delte nå seng med en tjenestejente.

Det så ut til at det bare var Rigor Svarte, Kong Reits bror, som så ut til å ta det hele med fatning.

En tung sorg hadde senket seg over festningen, og den berørte alt og alle, med unntak av Rigor Svarte. Han så ut til å ha funnet en ny mening med livet.

Kong Reit ga det han hadde av trøst og forståelse, men til ingen nytte. Han klarte ikke å trenge igjennom. Miriam lukket seg helt inne i seg selv og der fikk ingen slippe til. Etterhvert så Reit på henne mer som en belastning enn en å dele livet med.

Hver dag, som hun hadde gjort i ti år, forlot Miriam festingen og red rundt om i det omliggende land. Hun red ikke bare inn i det mektige

Vesterlund, fulgte stiene både oppover og nedover kystlinjen, men hun dro ut av skogene, rundt på baksiden av festningen, og opp og inn i fjellene.

For Miriam ble det å ri rundt om i Reifjellene til en besettelse. Hun hadde tatt ruten mange ganger, og hver gang følte hun datterens nærvær. Hun håpet alltid på nye tegn, et eller annet mirakel, men det kom ikke.

- Hun er der ute, gjentok hun overfor seg selv.

Det var først en morgen, da hun var i ferd med å sale hesten, at det gikk opp for Miriam at hun bare hadde trukket rundt omkring i de samme gangene og ridd de samme stiene, og at svaret lå ikke der.

- Jeg må komme videre, sa hun da hun endelig innså at hele hennes hverdag var gått i stampe.

Der og da tok hun en beslutning. Om hun så skulle ri til jordens ende, skulle hun finne sin datter. Forskjellen var at denne gangen skulle hun ikke tilbake til festingen før hun hadde gjort det.

Hun tok to hester, og den ene ble lasset med proviant.

Denne dagen, som så mange ganger tidligere, red Miriam inn i Vesterlund. Der fortsatte hun i utkanten av skogen, på langs av riket og videre opp på vidda. Den var like gold og naken som den alltid hadde vært, men denne gang var hun fast bestemt på å fortsette.

Alt ble plutselig nytt for henne, og hun så sin omverden i et nytt lys. Her og der var det lyng og et lavt bjørkekratt, som hun så for første gang. Av og til lurte hun på hvordan de små, forkrøblete trærne egentlig fant nok næring til at de kunne reise det opp og over det nakne fjell, og att på til stå imot både vær og vind.

Hun undret seg over hvordan røttene klarte å bore seg ned gjennom fjellet, for å finne feste.

Også hesten så ut til å merke den nye iveren i henne. Den gikk med hodet hevet og ørene frem. En del av trettheten, som hadde ligget som et lokk over henne, forsvant også.

Etter tre dagers ritt, på den andre siden av Reifjellene, kom Miriam ned i et frodig sletteland der hun skimtet en ny fjellkjede i der fjerne.

Mellom der hun var, og fjellkjeden, ble landet kalt Østvikyr, og var en del av Grellandet.

Det var mot fjellkjeden hun nå satte kursen.

Miriam red fra gard til gard og spurte om noen hadde sett tre ryttere som bar på et barn.

Svaret var alltid det samme, «Nei».

Ingen hadde sett noe som helst, og å huske så langt tilbake i tid, var det få som kunne.

Om de visste at hun var dronning over riket?

Det visste de heller ikke.

- Dessuten var det alltid en rytter eller to som red forbi, sa de.

Her og der fikk Miriam høre om heksedømmet som lå nord for Hel, og desto nærmere hun kom, jo mindre ble det snakket om det. Det var et eget rike, der hekser regjerte. Det ble også sagt at troll, gnomer og dverger hadde det som fristed.

Noen kalte det for Grellandet Nord om Hel, og mer enn det ville de knapt si.

Til slutt stanset Miriam en bonde, Terje Gråstein.

- Fortell meg om Gråvidda? spurte hun.

Terje Gråstein ble blek, og frykt gled inn bak øyelokkene hans.

- Om Gråvidda vet jeg ingenting, svarte han unnnvikende.

- Du har hørt om Faldnir ...!

- Jeg er bare en skarve bonde som bryter jord og lever at det lille den kan gi. Om Grellandet, Gråvidda og Faldnir vet jeg ingenting.

- Jeg er dronning Miriam av Ragnareid, og befaler deg å svare.

Terje Gråstein så på henne.

Miriam så på ansiktsuttrykket hans at han hadde hørt både om Ragnareid og at han kjente til henne. Han må også ha hørt rykter om forsvinningen til Eldgjær, da dette var alment kjent.

Terje Gråstein, på sin side, visste ikke helt om han skulle løpe eller bli stående. Han hadde samtidig innsett at kvinnen var av høvdinge blod, var bevæpnet, og sikkert mektig nok til å avkreve hans liv.

- Jeg jakter på Eldgjær!

- Da er det ikke Gråvidda du leter etter, men skaret som fører dit, sa Gråstein, i et forsøk på å forklare seg bort.

- Du kjenner til henne, har hørt noe?

- Hva mener du?

- Du vet noe om Eldgjær!

- Mer kan jeg ikke si, sa han. Det lille han hadde igjen av farge i ansiktet var forsvunnet.

- Svar meg, beordret hun.

- Det som forsvinner, forsvinner der oppe. Går du inn dit, vil også din sjel forsvinne. Du blir ikke mer, sa han. Ansiktet var nå askegrått.

Miriam tok frem et lite sverd og satte det mot strupen hans.

- Du skal føre vei.

- Jeg kan ikke!
- Jeg har ridd tvers over både fjell og vidde, igjennom Østvikyr og skal nå til stedet som kalles Faldnir.

Et stykke på vei, da det er langt, sa Terje Gråstein.

- Så vis vei, sa hun og pekte rett frem med det lille sverdet.

Hun så hvordan Terje Gråsteins skuldre ség sammen. Så, med an-siktet mot bakken, begynte han å gå; han foran, og hun bak.

Det gikk sakte. Skrittene hans var korte og subbete, men han førte henne i riktig retning.

Til slutt, etter en halv dags marsj, hadde han ført henne frem til munningen av et bredt og frodig dalføre, og der stanset han.

- Der, sa han, og pekte innover.

- Er dette dalføret som heter Faldnir, spurte hun, som for å forsikre seg at han snakket sant.

- Ja, svarte han, uten å løfte hverken hodet eller blikket.

Det var ikke utenkelig at mennene som røvet Eldgjær hadde ført henne dit, sa hun til seg selv. Stedet var ubebodd, og det var langt fra folk.

Hun valgte å presse videre, med det samme.

- Takk, du kan gå, sa hun.

Det som slo henne var at det var både beite og frodige skoger, og likevel var dalen ubebodd. For å gjøre idyllen helt komplett, rant det til og med elv ned gjennom bunnen av dalføret. Solen sto høyt på him-melen og hun ble grepet av hvor vakkert det var.

Miriam snudde seg halvt i salen, og så seg tilbake. Terje Gråstein var ikke å se. Mens hun red tenkte hun over advarselene han hadde gitt.

Var det en ting hun ikke måtte gjøre, så var det å ri inn i bunnen av dalen og inn der hvor tåken hang nedover fjellsidene.

- Hvorfor det? hadde hun spurt.

- Folk kommer ikke ut igjen, hadde han sagt.

- Sludder og vås, sa dronningen.

Nå, da hun var kommet et stykke inn, og fjellene ruvet høyere, kjente hun at hesten ble urolig, derfor siktet hun seg inn mot midten av dalføret og red videre innover. Elven fosset seg hvit over steiner og glattet seg ut igjen i stryk.

- Merkelig at fuglene ikke synger, sa hun halvt til seg selv.

Hun fortsatte. Desto lengre inn hun kom, jo smalere ble det, og nå begynte hun å angre. Fjellene reiste seg som vegger av blankpolert stein og rammet inn en knallblå himmel, som var krinset av en lett grå dis.

- Det er derfor de kaller det for Tåkeskaret, tenkte hun.

Det var ingen opptråkket sti, og det var tydelig at folk ikke ferdes så langt inn. Hun løftet blikket. I enden av dalen hang det en tett tåke som gjorde sikten mindre.

Hun hadde ikke sett ett eneste vilt, hverken hare eller markmus.

Hesten ga også tydelig tegn til at den ikke likte seg den heller.

- Det er ingenting som heter heks, gnomer og dverger, sa hun og egget den videre.

Hun følte at hun burde ha hatt en ledsager, en av kongens væpnere, med seg; men det var lenge siden hun hadde sett nytten i at noen fulgte henne.

Derfor red hun alene.

- Fremover ditt beist, sa hun til hesten, og kjente at hun nå måtte presse på for at den skulle gå dit hun ville.

Ettersom dalen ble trangere, trakk tåken ned i dalføret og la seg tettere omkring henne. Nå ga også hestehovene en dempet gjengklang i det grå intet som omsluttet henne.

Varmen fra solen var borte, og en kald trekk omsluttet henne.

- De må ha kommet denne veien, sa hun til seg selv.

Miriam stanset, fant frem et ekstra plagg og tok det på seg. Så sporet hun hesten igjen, og tvang den fremover.

Hver gang en hov traff bakken, ga trinnet en myk gjengklang som forsvant inn i tåken og slo tilbake igjen som et ekko.

- Hun må være her, sa Miriam.

Det ble kaldere og tåken mer tett. Samtidig følte hun at noen iaktok henne.

- Eldgjær, ropte hun.

Tåken gjorde at stemmen ikke bar mer enn noen få meter. Til gjengjeld slo det tilbake i et ekko som var knapt hørbart. Kulden som omsluttet henne trengte bare lenger og lenger inn.

- Eldgjær!

Stemmen var svakere og ekkoet mindre.

Kulden hadde trengt så langt inn i kroppen hennes at hun var blitt kald. Også kreftene ble mindre.

- Eldgjær, barnet mitt!

Miriam var nå helt inne i Tåkeskaret. Tåken hadde lukket seg helt rundt henne, og hun kunne nesten ikke se fremover. Det eneste hun visste var at fjellene ruvet over henne og at det ikke var noen annen vei å ri. At hun var kald, gjorde ikke ting lettere.

Miriam forundret seg ikke over at, inne i henne, hadde kulden fått et slags grep, og at den tappet henne for krefter.

- Eldgjær! ropte Miriam, nå mer desperat.

Hun hørte desperasjonen i sin egen stemme, og forsto at det ikke var kreftene, men livskraften som var i ferd med å tappes av henne. Miriam holdt den ene hånden opp foran seg, og så at den var blitt lys, nesten gjennomsiktig.

- Hva er dette? spurte hun seg selv, og kjente etter.

Sammen med livskraften hadde sjelen hennes begynt å forsvinne.

- Hjelp!

- Oppe på Gråvidda var det en som hadde forstått at en fremmed var på vei inn i Tåkeskaret, og det var heksen Rintzglir. Nå, da hun hørte en bønn om hjelp, visste hun hva som var i ferd med å skje.

- Zork! ropte hun.

Hun innså samtidig at det var kanskje for sent til å redde Dronning Miriam fra en sikker død, men hun kunne begrense skadene. Heksen Rintzglir formelig lettet fra bakken og skjøt ut over Gråvidda. Hun seilte inn over Faldnir og ned de bratte fjellskråningene som krinset Tåkeskaret og siktet seg inn mot den ensomme rytteren som satt midt i skaret.

- Zork!! ropte hun for annen gang.

Miriam var blitt så svak at hun var i ferd med å gli av hesterygen.

- Slipp henne! ropte Rintzglir.

Zork, som ikke bare hadde fått et godt grep om Miriams sjel, var nesten ferdig med å sluke den, hadde ikke til hensikt å slippe taket han hadde. Drag for drag tappet han Miriam for krefter og livskraften rant ut av henne. var i ferd med å tømmes fra hennes sjel.

Nå var hun nesten helt gjennomsiktig.

- Ikke denne gang, Rintzglir, sa han.

Rintzglir sto plutselig rett foran Miriam. Fra håndflatene strømmet det både ild og gnistregn, og tåken som hadde innhyllt henne var begynt å løse seg opp.

- Jeg skal jage deg helt inn i Hels rike! ropte hun.

Zork slapp taket.

Med ett kjente Miriam at hun var blitt fri, og at varmen begynte å komme tilbake. Om den ikke var like hel, begynte sjelen hennes å gli på plass igjen.

- ... hvor, hva? sa hun.

Hun så på hendene sine. Det eneste hun så var et svakt omriss av hender. Alt som het farge var borte.

- Jeg er ...?

Hun forsto brått at det nå bare skyggen av henne som nå satt oppe på hesten.

- Hva i all ...?

Foran henne sto det styggeste vesenet hun noensinne hadde sett.

- Jeg er Rintzglir, sa heksen.

- Hva skjedde?

Du er blitt angpepet av Zork.

- Av hvem?

Zork ... Han har tatt med seg så mye av din sjel at du ikke lenger er blant de levende.

- Jeg er hva?

- Du er død, Miriam.

- Men jeg lever ...

- Det er ikke nok igjen av livet ditt til at du kan kalles det.

- Hva mener du ...?

- At fra nå av må du tilbringe ditt liv oppe på Gråvidda, dersom du vil.

- Dersom jeg ikke vil ...?

- Det er ikke lenger plass til deg på jorden.

- Mener du at jeg er død?

- På en måte ja, sa Rintzglir.

Dette var også siste gang Miriam fikk bevege seg fritt blant de levende.

Etter at Miriam forsvant, våknet Kong Reit til at både datter og dronning var borte.

- Fa'en for et liv, sa han, og satte trelljenta på dør. Nå begynte også han å lete. Rykter svirret over alt. Noen sa at også dronningen var blitt bortført, mens andre sa at hun bare hadde forduftet. Til slutt fikk Kong Reit vite at Miriam hadde rid inn i Faldnir, og at hun hadde fortsatte inn i Tåkeskaret. Han hørte også rykter om at en trell av en jente, som lignet dronningen, var plassert hos en bonde på en liten gard som lå ytterst ute mot havet.

Mannen het Karl fra Reivik.

Kong Reit bestemte seg for å ta opp jakten på sin datter, og sin kone, og kalte sin bror, Rigor Svarte, til seg.

- Jeg skal finne dem, sa han kort og konsist.
- Hvor skal du begynne å lete? spurte Svarte.
- Det er rykter om et trell borte på en grisdreng jordfleck ytterst ute i enden av Reividda. Mannen heter Karl fra Reivik, og de sier at hun ligner dronningen.

- Kan det være henne? spurte Svarte.
- Jeg vil undersøke det. Stedet er nærmest som en hylle skåret inn i fjellet. Det ligger på toppen av en stupbratt fjellskrent som vender ut mot havet.

- Jeg kjenner stedet, sa Svarte, og tenkte så fort han bare kunne. Det siste han ville var at Karl fra Reivik skulle forpurre hans planer om å overta som konge i Ragnereid.

- Stedet er helt ufremkommelig fra land, fortsatte han. fra havet kan man bare komme dit på dager med blikkstillt hav. Bonden er gjort lovløs, og har ingen rettigheter.

- Men han bor der.
- Så vidt jeg vet, sa Svarte.
- Han har en trelljente hos seg, ryktes det.
- Neppe, sa Svarte.
- Det kan være Eldgjær, sa Reit, og overhørte ham.
- Til det er det gått for lang tid, sa Svarte.
- Det er fortsatt en mulighet?
- La meg ordne det! insisterte Rigor Svarte.
- Jeg har tapt alt. Jeg lever som en tom skygge av meg selv, og føler at jeg må, på en eller annen måte, reise både min heder og min verdighet, sa Reit.

- Du er konge, sa Svarte.
- Ja, og Eldgjærs forsvinning har hvilt som en forbannelse over alt og alle.

- Det har vært gode år, sa Svarte.
- ... og nå er Miriam borte.
- Hun er på leting ...
- Men sorg har kvalt halve mitt rike, og det kan ikke fortsette slik. Jeg må vite, sa han.

- Jeg skal stå ved din side, sa Rigor Svarte og la en arm over skuldrene til sin bror.

Kong Reit samlet noen menn, tok et skip, og reise ut for å undersøke fjellgarden som lå ute ved havet. Han hadde ikke annet valg enn å dra

sjøveien, for det hadde Rigor Svarte sagt.

- Gjør i stand to skip, sa Reit.

Rigor Svarte skulle ikke bare bli med, men han ville være der. Helt siden Eldgjær forsvant hadde han hatt en hånd med i hvordan riket ble drevet.

- Vi skal finne henne! sa han.

To ganger tidligere hadde hans piler funnet sine mål, og det var ingenting som nå skulle forpurre hans planer om å bli enehersker i Ragnareid, riket han nå så på som sitt eget.

Det var i grålysningen. Bare vakthunden Riff var våken. Han reiste seg fra liggeplassen sin, strakte på beina og gjespet lenge og tungt. Etterpå kikket han seg rundt, nesten forlegent.

Årene hadde vært gode mot Riff, og han hadde levd et godt hundeliv.

Natten var gått med til å drømme og de gangene han hadde jaktet sammen med sin herre. For noen som studerte han mens han sov, ville de ha sett at han både sprang, knurret og gjødde. Han hadde jaktet etter hare og rype, og sammen med sin herre hadde de overnattet under åpen himmel. Nå reiste han seg fra sin faste plass og tasset ut av det lille steinhuset ute på den nakne pletten av et tun som var hans hjem.

Han hadde en runde å ta. Han gikk ut, bort til det første hushjørnet, pisset, og fortsatte til det neste hjørne. Her pisset han også. Det var hans måte å fortelle sin omverden at om det var ett sted han var herre og mester, var det på det lille tunet ut mot havet.

Han var også den eneste hunden i mils omkrets, men det var best å være sikker.

Etter å ha markert sine enemerker, gikk Riff fornøyd bort og la seg i skyggen av den store steinen som sto midt på tunet. Herfra hadde han oversikten.

Riff nærmet seg sitt fjortende år, og burde ha vært avlivet for lenge siden. Det var herren, Karl fra Reivik, som ikke hadde hjerte til det. I tillegg til Karl fra Reivik, bodde det også en huskvinne, Ida og en treljente på det lille tunet.

Maten måtte de bryte fra jorden, hente fra fiske og jakt.

Riff levde et godt liv, om det så var et hundeliv.

Lydløst gled vikingeskipet inntil fjellskrenten som førte opp til det forblåste tunet der Karl fra Reivik bodde. Det var tidlig morgen og de

hadde solen i ryggen.

For en som speidet utover sjøen, var de umulig å få øye på.

Stedet hadde ingen naturlig tilflått og det å tro at noen kunne klatre opp den bratte fjellskrenten, opp mot gardstunet, uten å bli sett, var egentlig utenkelig. Solen hadde fortsatt ikke brutt horisonten, men det var lyst. Det var nesten ikke vind, ikke en gang nok til å holde det digre råseilet i spenn.

Riff hadde ikke før lagt seg på sin vante plass, inntil husveggen, innen han sanset at noe ikke var som det burde være. Han løftet på hodet og myste nedover jordene mot fjorden. Lyset var skarpt, og han var blendet. Dessuten var han nesten blind. Han lyttet til fuglene og brisen som rørte ved gresset. Også det virket som normalt, men likevel var han uroet.

Vikingskipet senket seilet. To menn hoppet i land og gjorde fast. Så hoppet en ny gruppe menn over rekkverket og sto avventende mens de studerte fjellskrånningen de skulle klatre.

- Helt opp der? spurte en av dem.

- Ja! sa Reit.

Riff hørte lyden av skurring fra tre og metall mot stein. Så hørt han lyden av støvler. Dette var uvante lyder, og de brøt stillheten på en måte som fikk han til å reagere. Han løftet på hodet, spisset først ett øre så det neste. Synet var dårlig, men han skimtet, som gjennom en tåke, en skygge som ikke tilhørte det vanlige lendet, slik han husket det. Han gikk bort til kanten av stupet.

Det Riff ikke klarte å se var formen på vikingskipet som lå inntil fjellsiden. Han klarte heller ikke å skille ut mennene som klatret oppover. Alt gikk i ett.

Han så heller ikke at mennene var tungt bevæpnet, at de bar på buer, stridsøkser og sverd, og at de kom i en tett klynge.

Riff visste at herren sov, og han vegret seg for å vekke ham. Han reiste seg halveis opp og myste ned mot havet.

Riff sto ubeslutsom. Han snuste og arbeidet med å skille fremmede lukter, men kjente ingen. Mens han snuste kom den lille klyngen med menn bare nærmere. Riff skulle til å legge seg igjen da døren til det lille huset gikk opp og Ida, huskvinnen til Karl fra Reivik, kom ut på tunet. Hun var søvndrukken, og måtte late vann, slik hun gjorde hver morgen på denne tid. Riff snudde seg mot henne og bjeffet lavt, spørrende.

- God bikkje, tenkte Ida, og smilte. Hun løftet, så snudde på hodet for å hilse på Riff. Det skarpe lyset brant henne i øynene. Hun løftet

hånden for å skygge for dem og først da fikk hun øye på den lille klyngen med menn som kom mot henne.

Da våknet Ida brått. Hun satte i et hyl, snudde på helen og sprang mot huset.

Samtidig oppløste gruppen seg og spredte seg utover. En av dem stoppet. En pil hvilte allerede mot buestrengen. I en glidende bevegelse drog han buestrengen helt inn til forkanten på øret og siktet. Han fant sitt mål, senket pilspissen et hakk, og slapp taket. Den tunge eikepilen fløy gjennom luften, fant sitt mål og rev tvers igjennom strupen på Ida. Med et halvkvalt skrik falt hun mot bakken.

Først nå forsto Riff at noe var veldig galt, og begynte å gjø så høyt han kunne. Det lød bare som en hes jamring.

Riff bjeffet og bjeffet inntil døren til hovedhuset gikk opp. Da la han på sprang nedover mot angriperne og føk på den fremste av den. Mannen stakk Riff med sverdet sitt og hunden hang plutselig på et sverdblade av herdet stål. I en kraftsats føyet mannen sverdet til side, og Riff ble slengt bortover tunet. Bueskytteren hadde satt en ny pil i strengen og løftet buen for annen gang. Han siktet og så lot han pilen fly. Også den fant sitt mål. Huskvinnen Ida ble truffet av atter en pil.

Den lille gruppen med menn stormet mot huset. De kastet seg mot døren, og sprengte den.

Rigor Svarte var første mann inn, og han gjorde tegn til at de andre skulle undersøke utenfor huset.

Innenfor sto Karl fra Reivik.

Han hadde funnet frem sine våpen, men slapp både sverd og øks da han fikk øye på Rigor Svarte.

- Du! ropte han.

De to mennene stirret på hverandre i vanntro og hat.

- Ja meg! sa Svarte.

- ... hvordan?

- Hvor er hun? bet Svarte.

- Der, sa Reivik og pekte på den lille klaringen som var under sengen.

- Du drepte henne ikke?

- Jeg klarte det ikke.

Rigor Svarte stusset ikke. Han tok sats og kjørte sverdet sitt inn i Karl fra Reivik.

Samtidig kom Reit inn i rommet.

- Hva skjer! ropte han.

Rigor Svarte snudde seg, og med et svøp hugget han etter kongen. Sverdet traff, og Kong Reit falt om. Uten å nøle grep Svarte så tak i sverdet til Karl fra Reivik og kjørte det inn i brystet på kongen slik at det spiddet ham til gulvet.

Reit, som ikke var helt død, forsøkte å dra det ut igjen, men klarte det ikke. Øynene vrenget seg innover og han åpnet munnen.

- Du!

Svarte stirret kaldt på sin bror.

- Du røvet Eldgjær, klarte han å få frem.

Rigor Svarte bøyd seg og lente seg frem inntil han var på høyde med kongens øre.

- Ja, det var jeg, hvisket han. - Og nå er det meg som regjerer over Ragnareid.

Innen han hadde fullført setningen, var kongen død.

- Ingen vitner, sa Rigor Svarte som forsikret seg om at mennene var opptatt med å undersøke utenfor. Han kastet også et blikk på amuletten Reit bar rundt halsen, lurte på om han skulle gjøre den til sin egen, men bestemte seg for at han ikke var noen simpel tyv. Han hadde, tross alt, nettop erobret et helt rike.

Dessuten hadde han sett et slikt bumerke før, og det ble båret av mennesker som hadde knyttet en alianse til den nye guden Kvitekrist. Dette var en gud fra den andre siden av havet, og de som fulgte ham var noen ynkelige krek, hvilket var det eneste Rigor Svarte visste om slike mennesker.

Rigor Svarte reiste seg igjen, gikk bort og grep tak i Karl fra Reivik og slepte ham bort til den livløse Reit. Deretter løftet han løftet Karl fra Reivik opp av gulvet, og klarte han å plassere ham i sittende stilling. Så, til slutt, bøyd han den livløse mannen fremover, slik at han satt, delvis lå, over liket til Kong Reit. Med et enkelt tak ble Karl fra Reivik lent fremover, slik at han støttet seg til sverdet som sto i midt brystet til kongen.

Rigor Svarte tok ett skritt tilbake, beundret sitt verk, og tok så sitt eget sverd og kjørte det inn i ryggen på mannen.

- Dø! ropte Rigor Svarte akkurat idet to av kongens menn kom løpende inn. De bråstanset i døråpningen.

- Hva skjer? spurte den ene uten å våge et skritt inn i rommet.

Eldgjær, som hele tiden hadde ligget under sengen og lyttet til lydene, kikket frem. Hun stirret blankt på den digre vikingen som ikke bare fylte rommet, men som også holdt sverdet som hadde spiddet faren

hennes.

- Pappa, ropte hun stille.

Øynene til Rigor Svarte boret seg inn i henne. - Han er ikke mer, sa han kort og brutalt.

- Du har ..., sa hun gjennom en fortvilet gråt. Hun var ikke bare redd, men skrekkslagen.

- Han har drept kongen, sa Svarte og pekte på Karl fra Reivik, samtidig som han sundde seg mot jenten.

Svarte smilte kaldt.

- ... og dette er kongens datter, Eldgjær, sa han. - Kongen gjenkjente henne akkurat før han døde. Vi har lett etter henne i ti år, og nå er hun funnet, kunngjorde han.

- Karl fra Reivik er den som røvet henne, og gjorde henne til trell.

Jentungen ga fra seg et halvkvalt hikst og aket seg lengre inn under sengen.

- Gjenkjenner dere henne ikke. Ser du ikke likheten, at hun bærer kongens ansiktstrekk?

- Jo, når du sier det så, sa den andre av mennene.

- Dette er Eldgjær, kongens datter, gjentok Svarte. Han bøyd seg ned på huk, strakte frem den ene av de veldige armene og grep tak i jenten. Så halte han henne frem på gulvet.

- Her, sa Svarte og dyttet henne bort til de to mennene.

- Hva gjør vi nå?

- Kongen skal gravlegges og jenten skal få sin rettkjente plass i riket, sa han.

- Da er det du som er konge, herre, sa den andre av de to mennene.

- Kong Reit må hedres og landet skal sørge.

- Har vi ikke sørget nok ...?

Rigor Svarte hørte ham.

- Jo, vi har sørget nok. La kongens gravferd være lystig, begynnelsen på en ny tid.

- Ja vel herre, sa vikingen og lyste opp.

- La Kong Reit gravlegges i Myrane, og la det være hans hvilested, proklamerte Svarte.

- I Myrane?

Begge visste at Myrane var et ufremkommelig myrland, langt ute i et øde intet. Var dette et sted å gravlegge deres konge?

Ingen av dem våget å spørre.

- Greit, sa mennene. De tok hvert sitt stødige skritt inn i rommet. De veltet først Karl fra Reivik til den side og så grep den ene av de to vikingene tak i sverdet som sto i kongens bryst, og halte det ut. Deretter løftet de kongen mellom seg, hipset ham opp over hodene sine, og bar ham bort til den steilbratte skråningen de hadde klatret opp ikke så lang tid i forveien.

Sakte og forsiktig ble kongen båret og firt ned skrenten, og så ført ombord i skipet. Der ble han lagt midskips, med skjoldet på brystet med sverdet på toppen av det igjen.

Det var stille ombord.

Den andre av de to vikingene tok jenten, som het Eldgjær, tok et fast grep i nakkeroten hennes, og fulgte etter.

- Det skal bli lystig i Ragnareid, sa Rigor Svarte som gikk ut på trappen, trakk over liket til huskvinnen Ida og, i en siste gest, satte fyr på det lille huset.

- Og det er slutten på deg også, Karl fra Reivik.

Svarte snudde på helen, gikk nedover mot skipene som lå nedenfor klippen, og brydde seg ikke engang vente til huset var overtent.

Med det samme sverdet ble dradt ut av brystet hans, kjente Kong Reit at livet forlot ham. Det skjedde totalt uten smerte. I det fjerne hørte han hovslagene fra Valkyrienes hester. Så kjente han at han ble løftet opp. Hvor vakre de var disse dødens sendebud, som skulle hente ham hjem til Valhall. Han gikk gjennom portene og rundt ham, på alle kanter, var menn i skinnende rustning og blanke sverd.

- Kom videre, sa en av Valkyriene.

Kong Reit ble ført videre opp, og følte hvordan det ble skapte avstand til jorden.

Der og da fikk også Kong Reit et glimt av himmelen, sett ovenfra. Jorden hang som en lyseblå kjegle i det blåsvart intet.

Under ham ble den mest fjerne blant horisonter enda mere fjern. Rundt ham var noe dag og noe annet var natt. Hele tiden, mens han ble ført oppover, opplevde han en blanding av lys og mørke, og det var rundt ham på alle kanter. På en måte virket hans omverden som et svart intet, men samtidig var den ikke det.

I et synsfelt så Reit både sol og måne. Rommet utenfor var spekket med stjerner. Ingenting var i ro, og alt beveget seg. Han så nærmere, og oppdaget at alt var egentlig et yrende liv.

- Så dette er Midtgard, gudenes rike, tenkte han.

Slik opplevde han at hver stjere inneholdt sjelen til generasjoner av folk som hadde forlatt jorden før ham.

Sett ovenfra, fra Midtgard, hang jorden som en dusblå kule i det sorte intet som var universet. Solen var plassert i sentrum og sto som en rødgloedende kule som kastet sine stråler ut i verdensrommet. Lys og varme badet planetene på en måte han heller ikke helt hadde forstått tidligere.

For dem som greide å se skyggene som beveget seg mellom stjernene, ville de ha oppdaget at Midtgard var en hel og fullkommen verden i seg selv. På en og samme tid var den virkelig, og den var en del av det sorte intet. Rundt seg så Kong Reit både fjell og daler, åkre og enger. Lenger ute, men likevel nært, så han stedet som ble kalt Valhall.

- Det må være Valhall, var blant de siste av hans bevisste tenker.

Også det så ut som om det hadde vært der i evig tid.

Han så også Odin, høvdingen som menneskeheten kalte for Gud.

- Men de er jo alle guder, tenkte Kong Reit, og ble forvirret.

- Vi er alle guder i vår egen rett, sa en stemme til ham.

- Hvem ... hva ... hvor?

- Hva har vi her?

Det var Guden Loke som talte til ham.

- Jeg er ...

- Du er Reit og er av kongelig ætt. Du er en kongsperson.

Kong Reit visste med ett hvem ham sto overfor. Han hadde hørt om guden Loke, og visste å frykte ham. Han mente også at han fikk øye på Odin, som også svevde som en formløs sky, i dette store intet.

- Der! sa Reit.

Han fikk også øye på to svarte ravner.

- Det er Hugin og Munin, Odins øyne og ører, sa Loke.

- Så slik er Valhall, konstaterte Kong Reit.

Rundt seg så han både fjell og daler, og en frodighet han aldri hadde ant eksisterte.

I hans eget rike var alt både grått og trist.

Her var alt så veldig annerledes. Det virket som en luftspeiling av ett eller annet slag.

- Der er Valhall, sa Loke og slo ut med den ene armen på en måte som gjorde at den tok hele horisonten i sitt favn.

- Er det ikke ...? spurte Reit og pekte på en diger hall som var plassert i en avkrok inne blant noen fjell.

- Der også ...!

- Men hvordan?

- Valhall er ikke et sted, men en tilværelse, sa Loke. - Det er over alt. Det er her vi er, På Midgards tak. Alle som har falt i kamp er der, til enhver tid. Det er her det drikkes og kjempes hver enda natt. Dette er stedet der menneskets sjeloliv både lever og dør, om og om igjen.

- I evig tid ...?

- I evig tid!

Det var ikke uten en viss aktverd at Kong Reit så Loke rett inn i øynene.

Det som overrasket Reit var hva han så. Det var ikke to vanlige øyne, og de var heller ikke plassert i hodet der de normalt burde hå stått. Øynene var over alt og de så alt. I dem brant det et svakt blendende lys. I dem så han også generasjoner tilbake i tid, og han kunne se inn i fremtiden.

- Kom, sa Loke, og vinket Reit frem og lengre inn i Midtgard. - Du skal få se din nye fremtid.

Reit ble løftet opp og fløyet over store avstander. Landskapet, frem mot det som var Åsgard, forandret seg stadig. Avstander og ting som tid og sted, eksisterte ikke.

Plutselig syntes Kong Reit at, et sted under ham, så han omrisset av sin dronning, Miriam. Hun var ikke et menneske lenger, men svedde som en halvgrå skygge over en vidde, og hun var nesten usynlig.

- Er det ...?

- Det er Gråvidda, sa Loke.

- Men er det ikke ...?

- Muligens, sa Loke.

- Hvorfor er hun ikke steget opp til Midtgard og ført videre inn til Fensalir, Friggs hall?

Frigg var Odins hustru, og hun hadde befalt at bare de som har levd som trofaste ektefolk kunne blir forenet der.

- Si det, sa Loke, like gåtefullt.

- Men hun har vært meg så trofast som noen kan bli!

- Men ikke du. Du har veltet deg i det ene trell etter det andre, og derfor kan hun ikke innta sin rette plass.

- Kvinnens lodd, tenkte Reit.

- Kvinnens lodd, bekreftet Loke.

- Men hvorfor vandrer hun ved inngangen til Hels rike?

- Et hendelig uhell, sa Loke, og presset på for å skifte tema.

Han visste at landet under ham var dalføret Faldnir, og at det som

lå innenfor, tilhørte heksedømmet nord for Hel.

- Hva betyr det for henne?

- Ikke noe å bry deg om, sa Loke.

- ... men hun er min dronning!

- Det er Zorks rike, og hun har vandret ned til inngangen til Hel av egen fri vilje. Jo mindre vi snakker om det, desto bedre, sa han, og fortsatte:

- Kvinnens lodd er å lide, og hun har lidd.

- Hun har lidd, konstaterte Reit.

- Der, sa Loke, og pekte inn i det fjerne, som for å avlede spørsmålet.

- Der holder Jotner til.

- Et krigersk folkeslag eller gudeemne, om en vil.

- Det er spådd at de, en dag, vil angripe Åsgard, overvinne Valhall, og fullbyrde Ragnarokk, tidenes ende.

- Jeg kjenner mine sagn, sa Kong Reit.

Kong Reit oppdaget at han hverken snakket eller førte tanker. Alt som ble tenkt eller sagt, skjedde i form av bilder, og Loke leste hvert enda ord. Mellom Reit og Loke gikk det en glidende strøm av kunnskap. Det fløt, i en stadig strøm, fra en sjel til en annen. Det slo Reit at Loke brukte dette øyeblikk, som kunne ha vart i en evighet, til å tømme Reit for alt han visste om Ragnareid, og dette uten at en eneste tanke ble tenkt.

Samtidig fikk Reit del i noen av Lokes tanker, men ikke mer enn hva passet Loke å meddele.

Guden Loke evnet å forvaldle seg til menneske og tilbake til gud. Han ville innta Ragnareid, og han ville forebygge Valhalls undergang.

Hvordan enn Loke gjorde det, forsto ikke Reit helt, men han klarte å bruke kraften som holdt ham samlet, som en formløs sky ute i verdensrommet, og bringe seg tilbake til et slags liv. Han var ikke men på samme tid var han. Han levendegjøre seg selv. Kong Reit opplevde hvordan Loke hadde klart å samle sin energi og forvandle seg selv til en ørn.

Han kunne også gjøre seg om til et menneske.

- Hva gjør vi nå? spurte Reit.

- I kveld vil de som har hatt en hederlig død innta sine plasser ved Odins side, og feste, drikke og slåss natten igjennom.

- I Valhall?

- I Valhall! sa Loke.

- Der ute?
- Der hvor stjernene er.
- ... og hver kveld vil de gjenoppstå fra det døde?
- Som sagnet sier.
- Og de vil fortsette å drikke og kjempe inntil morgen gryr?
- Og så dø, sa Loke.
- Jeg også?
- Ikke du!
- Hva!? spurte en fortvilet Reit.

Han snudde seg mot goden Loke, men han var borte og det var tydelig at omvisningen over verden som skulle være Reits efterliv var over.

Det Loke ikke fortalte var at Reit ikke hadde dødd i kamp, men var bare en ubevæpnet mann som var blitt hugget ned at sin bror. Det var ikke var ikke plass til slike som ham i Vallhall.

Dessuten var amuletten som Reit bar rundt halsen et smykke som ikke varslet godt. Det var formet som et kors, og var kjent som bumerket til den som folk kalte for Kvitekrist.

Loke hadde en iboende forakt for akkurat slike mennesker, og så på dem som ynkelige, spesielt mennene.

Loke innså at Reit heller ikke hadde ført et syndig liv, så han kunne heller ikke føres til Helheimen, for på den måte å tilbringe sin evindlighet der, i jordens indre.

Poenget for Loke var at Kong Reit hadde levd et så intetsigende liv, at hverken himmel eller helvete ville ha ham. Dessuten bar han på en sorg som var så tung at han måtte forløses fra den innen evigheten så seg villig til å ta imot ham.

Reit var blitt dømt til å vandre på jordens overflate inntil han begikk en heltedåd som ville tillate ham å entre Æsenes rike og å innta en plass i Valhall.

Enten det, eller Reit måtte forenes med sin dronning, Miriam, for at de begge kunne tilbringe sine efterliv i Fensalir, Friggs hall.

Reits sjel følte den fulle tyngde av den forakt Loke følte for mannen han var.

Etter at vikingene, som bar kong Reit mellom seg, hadde forlatt tunet, klarte Riff å ake seg gjennom gresset, og bort til huset. Han klarte også å komme seg opp den ene trappen og inn. Veggene var av stein og brant ikke, men taket var overtent. Det drysset gnister og flammer ned på

gulvet, men Riff karret seg bort til sin herre. Han lå bevisstløs, halvdød. Han satte tennene i koften til Karl fra Reivik og bet til. Han snerret, halte og drog. Han var tung men likevel ikke så tung at han ikke klarte å få bevegelse i ham. Det å slepe ham bortover gulvet og ut virket som en evighet. Flammene slikket oppover veggene og opp over taket og tok fyr der de kunne. Riff stoppet, hvilte og fortsatte å dra. Til slutt kom det et tegn til liv i legemet til Karl Reivik. Riff fortsatte å hale og dra, og til slutt rørte mannen på seg. Så, som å ha våknet i halvørske, aket han, delvis krøp etter Riff, som førte vei.

Til slutt var han fremme ved døren, og Riff kunne dra ham videre ut i det fri.

Der, ute på gresset, lå de begge ved siden av hverandre, og så på mens taket braste ned i bygningen og fortsatte å brenne.

Karl fra Reit var dødelig såret, men hadde overlevd. Mens han karret seg opp i knestående så han at vikingskipet hadde satt seil, og var på vei ut av den lille bukten og på vei tilbake til Ragnareid.

- Du skal svi, Rigor Svarte.

I tillegg til ham selv var det bare ett vitne, og det var gardsbikkja Riff.

Ragnareid hadde fått en ny konge.

Kapittel 3

Et blodbånd

På en fjern kyst, samtidig med at Rigor Svarte førte Eldgjær tilbake til Ragnareid Festning, var det to gutter, begge i fjortenårsalderen, som lekte at de var i viking. Det var midtsommer. Skyene var blitt oppløst i sommervarmen og solen sto høyt på himmelen. Det var også vindstille. Det hadde nettop regnet og duggen som fordampet fra gresset gjorde det lummert. Også fluene hadde problemer med å holde seg svevende i sommervarmen.

Ute på et jorde, like ved havet, lekte de. Hver hadde en kjepp og en pinne. Kjeppen var sverd og pinnen var dolk.

- Jeg skal bli konge! ropte Rasmus, som var den kraftigste av dem. Han hugget til med sverdet. Kjartan, som var mindre og smidigere, parerte. Han smatt ned på huk, kilte dolken innunder slaget og satte den inn mot mellomgulvet på sin motstander. - Men jeg skal røve det fra deg, ropte han tilbake.

Rasmus spratt tilbake. Han løftet sin egen dolk innunder slaget til Kjartan, og vippet pinnen til side. Deretter kylte han dolken frem og slo Kjartan som ble truffet i skulderen.

Bortsett fra klakkingen av tre mot tre, som hadde pågått i timer, var det ikke en lyd å høre. Guttene var utkjørte, men de ga seg ikke.

- Litt raskere, Rasmus, sa Kjartan og klasket Rasmus i bakhodet med sverdet sitt.

Rasmus kjente smerten men skar ikke så mye som én grimase.

- Det knepet skal jeg lære! freste han.

Kjartan lo.

Leken hadde med drømmer om å reise på tokt og plyndringsfer-

der i Vesterled å gjøre. Begge ønsket seg et liv på havet, og å reise til fremmede land. Den dag de ble voksne ville hvert slag, med det som var ordentlige sverd, gi sin egen belønning.

De hadde lovet hverandre troskap. De skulle seile over havet og vinne gull og ære. De skulle bli høvdinger. I tillegg skulle de bli konger.

Kjartans øyne glitret.

- Jeg skal redde vakre kvinner i nød.

- Det blir det ikke tid til, peste Rasmus.

- Da vil vi sloss mot hekser, troll og demoner, lo Kjarten, som også var anpusten.

Men inne i seg visste Rasmus at han skulle vinne over kongedømmer og at én kvinne skulle bli hans dronning.

- Og jeg skal bli søkkrik! peste Kjartan mellom slagene.

- Men det er jeg som blir konge! peste Rasmus tilbake.

De var trette, men ingen av dem ville være den første til å gi seg. De jaget bortover engen, opp på knauser, inn i kratt og ut igjen. Lyden av tre som slo mot tre var betraktelig svakere nå.

- Der har jeg deg! ropte Kjartan akkurat idet Rasmus løftet sverdet for å få inn et slag. Samtidig heftet Kjartan foten i en rot, snublet og falt. Instinktivt visste Rasmus at han hadde vunnet, at sverdet ville følge en bane rett inn mot guttens hjerte. Hadde det vært et virkelig sverd, ville han ha drept ham. Kjartan leste det hele i Rasmus sine øyne, ventet, og så rullet han bortover marken, spratt opp og klasket Rasmus i bakhodet så det sang.

Rasmus bet smerten i seg, hvirvlet rundt, grep stauren med begge hender og hugget til med all sin makt. Slaget traff og han kjente dirringen langt opp i akslingen. Nå var det Kjartan som måtte bite i seg smertene.

- Ikke så lett, peste han.

Rasmus flirte, senket sverdet og gikk bort og la armene rundt skuldrene hans.

- Kom, vi går heller og bader.

Mens guttene gikk ned for å bade, var det en ungjente som gikk ned til havet. Hun hadde det med å drømme seg bort, ved stirre ut mot horisonten. Dette var noe hun gjorde nesten hver dag, uten unntak.

Det at horisonten lå så langt borte, gjorde at dette var stedet hun hentet trøst for et liv som gikk henne imot. Det var også stedet som ga næring til hennes drømmer. Hun hadde det med å ta lange turer. Av og til gikk hun inn i de dype skogene. Andre ganger førte turene henne opp i fjellene som krinset det lille riket, og hun forsøkte å finne tilbake til garden til Karl fra Reivik, der hun hadde vokst til, men uten hell. Et annet sted hun søkte til, var en fjellnabb der kunne hun se utover vidda og bort til en fjellkjede som lå enda lengre borte.

Det Eldgjær ikke visste, var at hun var aldri alene. Uansett hvor hun gikk, ble hun våket over. Om det ikke var skapaningene som holdt til i de dype skoger, var det skogen selv. Her var det blader og grener som hvisket til trekronene, og som hvisket videre.

Budskapet om å våke over henne kom fra Heksen Rintzglir, som ikke bare hersket over heksedømmet nord for Hel, men som også hadde tatt dronning Miriam i lære.

Rintzglir var det få, eller ingen, som våget å trosse.

Piken, som speidet utover havet, hadde sine drømmer, og de gikk på å komme seg bort. Hennes foreldre var døde, og hennes stefar, Rigor Svarte, regjerte over Ragnareid.

Han var konge.

Hun hatet ham.

Eldgjær hadde vært vitne at Rigor Svarte hadde drept Kong Reit, og at han hadde hugget ned Karl fra Reivik, som hun hadde vokst opp til å betrakte som sin far.

Hun hadde også hørt om hvordan hun, som ettåring, var blitt bortført av tre menn, og hun antok at det var Rigor Svarte som sto bak denne udåden også.

Om sin mor, dronning Miriam, visste Eldgjær lite, bortsett fra at hennes bortførelse hadde knust hennes hjerte, at hun hadde dratt på leting, og aldri kommet tilbake.

Hun ga Rigor Svarte skylden for dette også.

Avstanden til Rigor Svarte var til å ta og føle på, og han følte den. Det var også derfor Eldgjær holdt seg til seg selv, gikk alene.

Men, i sine drømmer, så hun sin redningsmann for seg. Han var en høy og mørk ridder, med et brennende blikk. Han kunne bevege seg like smidig som en katt, og være slu som en rev. Han ville ha styrken til ti mann, og kjempe som en fjellkatt.

Han ville bli Rigor Svartes banemann.

- En dag vil du komme, hvisket hun høyt.

Det eneste hun var sikker på var at han ville løfte henne ut av fortvilelsen hun levde i, og ri avgårde med henne.

Enten det, eller han ville spidde Rigor Svarte til en vegg, slik at hun kunne ta en grufull hevn.

- Må du komme! var bønnen som krysset hennes lepper hver natt innen hun sovnet.

Uten å nøle skrelte de to guttene av seg klærene og stupte uti. Vannet var iskaldt, og kulden rev som kniver inn i de spinkle guttekroppene.

Men guttene ensat det ikke. Leken hadde nå endret karakter. Nå rømte de fra brennende skip og de kjempet mot et frådende hav. De svømte inn mot land, der brenningen sto høyt til værs, og så svømte de ut igjen.

Begge var fast bestemt på å bli krigere, der ingen bragd var for stor.

- Jeg skal redde kvinner i nød, sa Rasmus.

- Jeg skal vinne skatter og rikdom, sa Kjartan.

Så kappsvømte de utover viken og ut mot det åpne havet. Der stoppet de, lå som to små hoder i det blåsvarte havet, og stirret ut i den store uendelighet som lå foran dem.

- Tro hvilket kongedommer som ligger der ut? spurte Kjartan.

- Ett med både hekser og troll, sa Rasmus.

- Tror du av vi vil erobre dem?

- Slik av vi kan bli konger? spurte Rasmus.

- Kom, vi svømmer inn igjen, sa Kjartan.

På ny kappsvømte de, bare at nå var det inn mot land. Atter en gang måtte de ri brenningene, vippe seg opp på svaberget og så springe rundt på det lille jordet for å få varmen i seg igjen.

Deretter la de seg til tørk. Begge var blå i huden og skalv og hakket tenner.

- Finnes det virkelige drager og hekser? spurte Kjartan.

- Selfølgelig! Sa Rasmus.

Solen var begynt å varme.

Eldgjær hadde én venn, og det var vinden. Det var den hun snakket med når alt annet gikk på tverke. Den fikk den ene betroelsen etter den andre, og det ga henne ro i sinnet.

- Alt vil bli bedre, sa hun.

Når hun gikk ned til havet, fulgte den etter henne. Når hun stilte seg opp ved klippene, snudde vinden og drog innover fra havet. Den løftet seg opp, strøk gjennom håret hennes, og kjærtegnet henne.

- Er han der ute? spurte hun.

- Ja, svarte vinden.

- Vil han komme?

- Han vil komme over havet og han vil være av din ætt, hvisket vinden idet den la seg ned mot havflaten igjen, seilte oppover klippene og kjærtegnet henne for annen gang.

- Han vil være en kongsønn, sa hun kontant.

- Ikke helt, sa vinden.

For Eldgjær var det slik at vinden levde. For henne hadde den både ansikt og stemme. Hver gang vinden løftet seg opp på en bølge og fulgte den innover mot land, holdt den fast i bølgekammen inntil bølgen slo mot klippeveggen. Først da slapp vinden taket.

Det Eldgjær så, var ansiktet til sin redningsmann. Ettersom sjøsprøyten forsvant, falt som salt dugg over klippene, forsvant også ansiktet. Det hun husket var omrisset av et ansikt, og han lignet et gudebilde.

Eldgjær skjøv tanken fra seg. Gudene brydde seg neppe om en jente som vandret ensom langs klippene, som snakket til havet og til vinden, og som jaktet på lykken langs horisonten i det fjerne.

Hun var også såre klar over at hun ikke hadde noen ordentlige venner.

Også havet var Eldgjærs følgesvenn.

Da hun kom ned til det, vellet det opp fra dypet, tok form av en dønning og krøllet seg innover mot land. Idet den traff stranden, var det som om det var Ægirs stemme hvisket til henne.

- Hvordan har du det Eldgjær? spurte den.

- Dagen vil komme, svarte hun og tenkte på sin redningsmann.

Det var dager da hun opplevde at havet reiste seg slik at bølgene var større, og kom fortere, og at de ble knust mot klippene i et øredøvende brak.

- Dagen vil komme, sa Ægir.
- Eldgjær lyttet, men forsto ikke budskapet.
- Hva er det du forsøker å si meg? spurte hun.
- Du vil bli fri, Eldgjær, svarte havet.

Eldgjær forsto ikke havets språk, eller kunne lese dets budskap. Dette på tross av at bølgene som ble slått mot klippene ga fra seg en sjøsprøyt som igjen ble båret opp og la seg som salt dugg over henne.

- Dagen vil komme, hvisket Eldgjær.

Hun var så uhyre sårbar.

- Han vil ikke være slave av vinden og han vil heller ikke tjene Vallhal, fortsatte vinden å fortelle henne.

Mens vinden hadde Eldgjærs udelte oppmerksomhet skummet det i bølgekam etter bølgekam.

- Vokt deg for Loke og Lokes veier, sa havet.

Etter at guttene var tørre kledde de på seg igjen. De hentet sverdene sine og sprang over heiene. De stoppet en halv, speidet over horisonten og håpet på å se et skip eller to i det fjerne.

- Vi må være venner for livet! sa Kjartan.
- Vi kan forsegle det i blod.
- Et blodbånd?
- Ja, det gjør vi, sa Rasmus og tok frem en liten kniv.
- Du vet at det er for evig og alltid.
- Ja, sa Rasmus.

Så rispet han seg selv på forarmen slik at den trakk blod, og ga kniven til Kjartan.

- Du også.

Kjartan tok kniven, la den mot den myke huden og dro den til seg. Knivbladet etterlot en lyserød stripe på tvers av forarmen, som sakte fyltes med blod.

- Nå, sa Kjartan.
- Nå, sa Rasmus.

Blod piplet til overflaten også her. De la de to sårene mot hverandre, og presset dem sammen.

- Jeg sverger ved Odins hode at jeg aldri skal svike deg eller gjøre deg vondt, sa Rasmus.

- Og jeg sverger ved Odins hode at jeg aldri vil svike deg, og at heller ikke jeg vil gjøre deg vondt, sa Kjartan.

Det var Rasmus som ble grepet av høytidligheten rundt den lille seremonien, og fortsatte:

- Jeg skal forsvare deg mot fiender.
- Jeg skal forsvare deg mot fiender, gjentok Kjartan.
- Om jeg så må kjempe til døden.
- Om jeg må kjempe til døden.
- Da har vi et blodbånd.
- Livet ut, sa Kjartan.

Aldri tidligere hadde guttene følt så sterkt for hverandre.

Da går vi, sa Rasmus.

På veien hjem snakket de dypt og alvorlig om farene som lå der ute, om det å dra i Vesterled, og hvordan de ville kunne hevde seg i kampen om å overleve.

- Vi trenger gudene på vår side, sa Kjartan.
- For å bli like sterk som Thor?
- Eller å ha like mye visdom som Odin.
- Enn så slu som Loke? sa Rasmus.
- Hverken Vesterled eller noe annet mål vil kunne stå imot.
- Og vi vil bli rike!
- Råde over en hærs-kare menn og en flåte med skip.
- Da skal jeg ha en dronning som er like vakker som Frøya, konstaterte Rasmus flatt.
- Ingen kan være så vakker, sa Kjartan.
- Og ingen er mer djevelsk enn Loke! lo Rasmus.

Rasmus fulgte Kjartan mesteparten av veien hjem, og så fortsatte han opp mot sitt eget. De bodde på to små gardar, som begge var klemte inne mellom fjell på den ene siden og havet på den andre. Guttene hadde normalt sitt svære strev med gjøremål og plikter, men de hadde også tid til hverandre.

Gårdene ga et magert utkomme, og det var også vanlig at den eldste reiste ut, eller ble giftet bort, for da ble det mindre magert for de andre.

Rasmus visste at også han måtte bort og ut, men at tiden ikke var

helt inne, ennå.

Solen var på hell, og det var begynt å bli kjøligere.

- Så godt å ha en venn, innrømmet Rasmus overfor seg selv, og dro fingeren langs arret de hadde laget for ikke så mange timer i forveien.

- Og vennskapet skal vare i evig tid, gjentok han overfor seg selv.

Han hadde fortsatt et godt stykke å gå, så Rasmus trakk utfor stien, satte seg i gresset og følte samtidig hvordan det var å være i live. Han lyttet til hjerte sitt, og hørte det banke ett eller annet sted inne i kroppen. Han visste hvor det lå, men kunne høre det helt opp i hodet. Han la seg ned og luktet på gresset, og kjente lukten våde av hav, gress og jord. Deretter rullet han over på rygg, og kikket opp på skyene og kjente hvordan varmen fra jorden ble til sommer.

Han la seg godt bakover.

Gresset var allerede høyt, hadde fått den frodige grønnfargen som kjennetegner årstiden og en og annen mygg svirret i den stille luften.

Han kjente hvordan øyelokkene ble tunge, og ség igjen.

I stedet for å føle den fred han burde ha følt med seg selv og omgivelsene, ble Rasmus hjemsøkt av en uforklarlig uro. Om han sov eller ikke, var Rasmus heller ikke sikker på.

Han følte at noen iaktok ham.

Han klarte ikke å sette ord på det, men det var noe skummelt ved det. Flere ganger reiste han seg halvt opp, og kikket seg omkring. Hver gang var omgivelsene like fredelige, så han bare la seg tilbake i gresset igjen.

Over ham hang skyene som myke ulldotter. Han betraktet dem og moret seg med å sette ansikter på dem. En lignet en bjørn, en annen så ut som en elg. Så var det en som lignet kona til bonden på nabogården.

Rasmus hadde ikke før roet seg ned, enn at følelsen av å bli iaktatt var der igjen. Han reiste seg halvt opp, kikket seg omkring, men alt var like stille. Atter en gang la han seg tilbake i det høye gresset, denne gang noe mer årvaken.

- Det er noen her, sa han halvt til seg selv og strekte seg godt ut. Denne gangen lukket han øynene og lot som han sov. Slik lå han,

urørlig.

- Best jeg later som ingenting, mumlet han til skyene.

Slik lå han lenge, og lyttet.

Så, plutselig, hev han seg opp i knestående, og hvirvlet rundt. Han så seg til alle kanter, og syntes at han fikk øye på noe som beveget seg. I ett nytt kast var han helt oppe, og i firsprang bortover engen i retning et lite skogholt. Der, bak en steinknaus, så han skyggen av et menneske som smatt i skjul. Det var en kvinne. Han så det på måten hun beveget seg på.

Så la også hun på sprang.

- Hei! ropte Rasmus og løp etter henne.

Hun hadde langt, ravnsvart hår. Hun var kledd i en mørk kappe og på tross av han bare hadde fått et glimt av henne, mente han at hun var uhyre vakker.

- Stans! ropte Rasmus.

Han sprintet gjennom gresset, spratt opp over noen steiner og løp videre inn i et lite skogholt. Nyskjerrigheten hadde fått det beste av ham, og nå var det gått sport i det å få et nytt glimt av henne. Da han kom bort til knausen der han mente å ha sett henne, var hun borte.

Spor etter fotavtrykk lå igjen i gresset.

Rasmus skygget for øynene og så seg omkring. Han jaktet på den minste bevegelse, hva som helst som rørte på seg.

Der fikk han et glimt av en skikkelse som beveget seg inne bak noen trær.

- Hei! ropte han igjen, men skikkelsen var allerede borte.

- Rask på foten er du også, tenkte han.

Rasmus skjøt fart og sprintet inn blant trærne. Det var et utall steder der hun kunne skjule seg, og det å leke gjemsel på denne måten pirret ham. Han var også blitt sikker på at det var en kvinne.

Han skulle, tross alt, bli en modig kriger.

Løvverket der han så henne var tungt, og visse steder gikk skog og kratt i ett. For henne var det bare å dukke ned, hvor som helst, for ikke å bli sett.

- Jo-hoo, ropte Rasmus med den mest fortrolige stemmen han klarte å få til.

Stillheten forble like fulkommen.

Rasmus listet seg frem. Han satte en fot fremfor den andre

og formelig gled bortover skogbunnen. Ikke en eneste lyd kunne høres. Han studerte hvert tre, hver busk og tue. Også hørselen var i helspenn. Det eneste han trengte var en bevegelse eller lyd for å lokalisere henne.

Skogen ble dypere. Kronene på løvtrærne ble fyldigere og skyggene de kastet lengre. Skogbunnen var dekket av mose løv, og Rasmus var som en lydløs skygge der han beveget seg fremover.

Til venstre for seg oppdaget han en lysning, og han beveget seg mot den. Da han kom nærmere så han at det ikke var annet enn en steil fjellvegg som var badet i sollys. Den sto der, naken og grå, noe som gjorde at den var nesten usynlig.

Rasmus og Kjartan hadde lekt i skogen mange ganger, og han husket hverken fjellet eller den mørke sprekken som sto som et arr i den ellers så slette fjellsiden.

- Er det noen her? ropte han, og gikk nærmere.

Jo nærmere han kom, desto mer åpnet sprekken seg.

- Der er du! sa han, uten å ha sett et noe som helst.

Med forsiktige skritt nærmet han seg fjellsprekken som viste seg å være en hule.

Heller ikke hulen kunne han huske.

Han stakk hodet inn og ble møtt av en kald gufs av muggen, fuktig luft.

- Hallo! ropte han.

Stemmen slo frem og tilbake mellom fjellveggene, og ble forsterket. Den sang i sitt eget ekko.

- Dette er som å rope ned i en brønn, tenkte han.

Rasmus tok et nytt, forsiktig skritt inn i hulen. Jorden var hardpakket og tørr. Han stoppet, satte seg på huk og studerte bakken. Det var synlige avtrykk etter små føtter, og de måtte tilhøre kvinnen.

- Nå har jeg deg, tenkte han.

Rasmus reiste seg og fortsatte inn i hulen. Han gikk lydløst frem. Lyset ble også mindre.

- Skulle ønske at du var her, Kjartan, tenkte han og visste at han holdt på å gjøre noe dumt. Mørket ble dypere og til slutt ble det belgmørkt. Han hadde et godt nattesyn, men akkurat her hjalp det så lite. Han hadde subbet med seg en håndfull småstein, og kastet dem foran seg, en etter en, og lyttet til at de traff bakken. Samtidig

rakte han ut en hånd, berørte fjellveggen, for å forsikre seg om retningen.

Han begynte også å lure på om noen holdt ham for narr.

Tanken hadde ikke før slått ham enn at Rasmus kjente en svak lukt av røyk, den særegne lukten av einer som brant. Han så også et flimmer av lys lengre fremme.

- Kom Rasmus, sa en kvinnelig stemme.

Der og da visste Rasmus at han holdt på å gjøre noe dumt, men at han samtidig måtte være modig. Han hadde en gnagende følelse av at noe ikke var som det burde være.

- Hvem er der? spurte han.

Han lurte også på hva en kvinne ville med å lokke ham dypt inn i en hule som denne?

Han bestemte seg for å snu.

- Kom, Rasmus, gjentok hun.

Han klarte ikke å snu. Det var noe som holdt ham.

Han fortsatte, og oppdaget at hulen åpnet seg i en større, tussmørk hvelving. Det eneste lyset kom fra det rødlig skjær av et lite bål midt i hulen.

Rasmus bråstanset. Pupillene utvidet seg slik at de kunne fange inn det lille lyset som var. Han kikket samtidig rundt for å se om han kunne se henne.

Der, i det mørkeste hjørnet, sto hun, vendt mot ham.

- Hei, sa han.

Rasmus følte at hun smilte. Samtidig fløt han en kraft som strømmet mot ham. Den arbeidet med å få tak i ham, å vinne kontroll.

- Dette er ikke noe menneske, tenkte Rasmus, og så plutselig for seg at hun ville forvandles til hulder eller heks, og drepe ham. Han forsøkte å rygge, men det var for sent. Han var allerede i hennes favn.

- Kom nærmere, Rasmus, sa hun.

Rasmus ble tung. Mellomgulvet vrengte seg og han gispet etter luft. Han måtte anstrenge seg for å ta et usikkert skritt frem på gulvet. Han ville si noe, men hadde ikke ord.

- Hvem er du? klarte han å spørre.

Det gikk opp for ham at hun hadde ropt på ham og at hun kjente navnet hans!

Rasmus forsøkte å ta ett skritt frem, men rikket seg ikke. Han klarte ikke å flytte på seg.

Kvinnen smålo.

Så gikk det opp for ham at hun var delvis gjennomsiktig, at det faktisk var omrisset av en kvinne han så foran seg. Hun var vakker, men eldre. Hun sto både høy og rank, som en dronning.

- Kom nærmere, Rasmus, sa hun.

Rasmus kjente at grepet hun hadde på ham løsnet, og at han kunne ta et skritt frem.

- Det er du som vil tilhøre Eldgjær, sa hun. Det kom som en blanding av spørsmål og påstand.

- Du er en trollkjerring, sa Rasmus.

Han ville flykte, men resten av ham ville ikke lystre.

- Trollkvinne er jeg ikke, sa hun.

Hun trådte frem fra skyggene slik at Rasmus kunne se henne tydeligere. Håret var ravnsvart og hang som en ramme rundt det hvite, vakre ansiktet. Øynene var preget av smerte og sorg. Hun sto faktisk som en skygge av seg selv, nesten usynlig.

- Hva vil du meg!? spurte Rasmus.

Kvinnen svarte ikke med det første. Hun løftet armene over hodet og sto rak. Så bøyde hun hodet bakover og hvisket en hyllest til Gråviddas herskerinne, og heksedømet nord for Hel.

Deretter senket hun hodet igjen.

- Jeg ville treffe deg, sa hun.

Så lukket hun øynene og påkalte en stemme som kom helt innenfra Gråvidda

- Hører du meg, Rintzglir?

Uten at andre lyder brøt stillheten, visste kvinnen at hun var blitt hørt.

Hun reiste seg sakte, så uhyre sakte. Hun gikk bort til det lille bålet og drysset en blanding av urter og tørkede småkryp over flammene. Stanken som veltet ut i rommet var vond og rev Rasmus i neseborene. Da lukten av urteblandingen trengte ned i Rasmus sine lunger, kjente han hvordan hver muskel slappet av. Han opplevde at sansene hans åpnet seg og at han kunne tenke i dimensjoner han ikke ante eksisterte.

Han levde i en spådom.

- Hun vil hete Eldgjær, Rasmus, sa dronning Miriam, og fortsatte:
- Du skal bli konge, og riket ditt vil hete Ragnareid. I dette har du ikke noe valg, for slik er skjebnen.

Rasmus hørte ordene og samtidig ikke, for hun snakket til underbevissthets hans.

- Jeg er Miriam, dronning i Ragnareid, sa hun.

Ordene kom med hvert åndedrag. Hun var inne i hans hjerne, leste hans innerste tanker, og la igjen nye. Innen hun var ferdig, hadde hun prentet et bilde i hodet på unggutten.

Hun hadde forseglet hans skjebne.

Rasmus studerte henne. Hodet hennes bevegde seg frem og tilbake, og det sorte håret valet, alt i myke, rytmiske bevegelser.

- Ved Lokes list! Din skjebne skal fullbyrdes i Æsenes tegn. Veien du må gå blir din, og din alene.

Kvinnen bøyde seg og stirret dypt inn i Rasmus øyne, som var vidåpne og stirret blankt opp i hulehvelvingen.

Hun holdt hånden over hodet hans, som for å velsigne ham.

- Eldgjær er min datter og du skal verne om henne.

Under de følsomme hendene kjente hun at Rasmus skalv. Stemmen fra Gråvidda nådde også frem til ham.

- Jeg ...!

- Ikke snakk, bare lytt.

En pakt holdt på å bli forseglet.

- Rigor Svartes skjebne vil ligge i din hånd. Du skal hevne hans udåd og befri riket, nærmest kommanderte hun.

Rasmus forsøkte å våkne. Han følte at han holdt på å bli kvalt, og følte at han måtte reise seg opp og springe. Det var imidlertid ingen utvei. Det var Gråvidda og heksedømmet nord for Hel som holdt ham.

Han var tvunget til å lytte - og adlyde.

- Bånd vil knyttes og Valhalls stemmer vil være din veiviser.

Gjennom bevisstløsheten kjente Rasmus hvordan hjernen hans lå i glideflukt, forsøkte å favne ord og begreper og lese veien inn i fremtiden, men dronning Miriam holdt ham fast.

- Bare Loke må du vokte deg for, da det er han som vil forsøke å ta kontroll din skjebne.

- Jeg er bare en gutt, klarte Rasmus å stamme frem.

- Din tid vil komme!

Endelig slapp kvinnen taket hun hadde på han. Rasmus så at hun reiste seg og gikk ut av hulen, og forsvant. Han ble liggende tilbake. Han var utmattet. Det var stummende mørkt og han hadde knapt krefter til å reise seg. Han trodde at han fortsatt befant seg i hulen, men oppdaget at han lå ute på engen der han la seg ned for å se på skyene.

Dermed forsvant også enhver erindring om kvinnen han hadde jaktet på, om Gråvidda og om heksedømmet nord for Hel. Han forsøkte å huske, men til og med minnet om kvinnen var borte.

- Jeg må ha dovnet av, sa han til seg selv, og så seg rundt.

Han syntes at skogen hadde mistet noe av sin frodighet mens trærne sto skrinne og nakne i aftensolen.

- Hva skjedde? spurte han seg selv og visste at han hadde drømt. Han kunne likevel ikke huske noe av innholdet i drømmen.

Faktum var at han, uten å vite det, var blitt voksen. Han var blitt tvunget til å se verden i et annet lys enn før og han hadde fått viss anelse om at det var andre krefter mellom himmel og jord enn det var gitt ett vanlig menneske å forstå.

Han kunne heller ikke fortelle det til Kjartan, da han ikke hadde noe han kunne sette ord på.

Han reiste seg opp og sto, i full høyde, og så nedover mot engene der han og Kjartan hadde lekt ikke så mange timer i forveien.

Alt virket nå så forbasket barnslig.

Hun heter Eldgjær!

Middagen sto på bordet, og var sikkert blitt kald.

Kjeft ville han også få, og han ville kanskje ikke få middag i det hele tatt.

Kapittel 4

Rigor Svartes rike

Seks år var gått siden Rigor Svarte hadde kjørt sverdet inn i Karl fra Reivik og nesten tatt livet av ham. Men han levde nærmest på trass. Nå sto han ute på det lille tunet og forsøkte å bryte et levebrød fra den magre jorden. Han løftet hakken over hodet og lot den falle. Idet den brøt gjennom bakken kjente han hvordan den bet seg fast i den karrige jorden. Han bikket hakken løs og kjørte den inn i jorden for annen gang, bare nå med større iver. Den kilte seg inn mellom grus og småstein, for så å bli brekket opp mot overflaten igjen. Det lille som var av torv og muld fulgte med.

Karl fra Reivik hadde klart å gjenreise huset. Veggene, som var av stein, hadde stått imot. Mosen og leiren som var kilt inn i mellom steinene hadde tørket inn, og måtte erstattes. Deretter var det bare å få lagt et nytt tak.

Mose og torv hadde Karl fra Reivik rikelig av, men han måtte dra langveis for å finne tømmer slik at taket kunne gjenreises. Han klarte også dette.

I tillegg fikk han med seg en ny hund.

Karl fra Reivik kom heller ikke fra brannen uten mén. Han hadde brannsårl over store deler av kroppen, og huden var silkeglatt noen steder og skrukket og forvridd andre steder. I tillegg hadde han konstant vondt. For å dempe på smertene, dersom han skulle bevege seg, hadde han lært seg til først hevet først blikket, så hodet. Den lille jordflekken var alt han hadde til å livberge seg på, og den besto for det meste av stivt gress, stein og kratt.

Den lille jordflekken strakte seg utover, og bort til en steinrøys som munnet ut i en fjellstråning. Der, helt inntil fjellet, sto det to steiner på

høykant. På den ene var navnet «Riff» hugget inn i stein, og på den andre sto det «Ida».

Karl fra Reivik var alene, men ikke helt. Han hadde fått en ny hund.

- Med Frøyas vilje, tenkte han da morgensolen brøt horisonten.

Etter at Rigor Svarte hadde spiddet ham til bakken og satt fyr på det lille huset, var han blitt etterlatt for død. Det var Riff, den gamle gardshunden hans, som hadde klart å slepe ham til døren, vekke ham til et slags live og hjulpet ham utenfor. Der, midt på tunet hadde han ligget halvis bevisstløs i flere dager. Om natten, da det var kaldt, hadde hunden lagt seg inntil sin herre, og gitt av det lille den hadde av varme. Sakte hadde kreftene vendt tilbake.

Nå var den lille jordflekken og huset ute mot havet alt som var tilbake. Ute på tunet lå det en annen hund, som var sort, men gråsprengt i pelsen. Også den het Riff, og var blitt gammel. For Karl fra Reivik hadde sårene leget seg, men etterlatt store og dype arr. Flere sener var blitt revet over og Reivik hadde problemer med å stå oppreist.

Likevel fikk han hevet hakken over hodet og å la den falle mot jorden. Han klarte til og med å legge krefter bak slaget.

- Bryt din jævla jord, sa han til seg selv for hvert slag.

Seks år virket som en evighet. Avlinger ble bare mindre og mindre, og han måtte stadig bryte mer og mer land for å få nok. De få sauene som beitet i de karrige fjellene, var også magre.

Han var en bitter mann.

- Ved Lokes harme! sa han idet han samlet en klyse i munnavikene og spyttet i hendene.

Raseriet kokte til overflaten og han grep hardere om skaftet på hakken. På ny løftet han den over holdet og slapp den. Denne gangen begravde den seg helt til skaftet.

- Trassig er jorden ..., ordene lød som en melodi i hans indre. Det skulle bli avlinger også til denne vinteren. Han hadde fått frem nok gress til at han kunne tørke høy og få såkorn. Jorden skulle gi det den klarte.

Han levde med et hat, og ventet bare på dagen der han kunne hevne seg.

Han våget ikke å innrømme overfor seg selv at han var feig.

Det var først da solen var kommet opp på himmelen at Reivik stoppet. Han så på de harde hendene. Deretter kastet han et blikk mot himmelen og syntes at gudene kunne ha vist større nåde.

På ny krummet han ryggen, bøyde hodet og hevet hakken. Men, akkurat idet han skulle til å senket blikket dukket det en mann opp foran ham.

For annen gang løftet Karl fra Reivik først blikket og så hodet. Han stirret blankt på mannen som sto foran ham. Han var kledd i hvitt, var høy og mager, og hadde dukket frem fra intet. Hodet var dekket av en hette slik at det var umulig å se ansiktet, og han syntes det brant et skjærende hvitt lys i mannens øyne.

- Karl fra Reivik? spurte mannen.

Det var da Riff våknet. Den reiste seg, knurret og gikk til angrep på mannen. Mannen trakk til en side, og før noen rakk å reagere hadde han vippet frem et tynt sverd som han så holdt foran seg, med spissen ned. Riff sprang rett på spissen og stakk seg på snuten. Hunden bråstanset. Den stirret forvirret på den fremmede, spratt den rundt, og pilte inn bak sin herre og mester. Der sto den og gneldret med sin hese stemme.

- Vakthund? spurte mannen.

- Hvem er du? hva gjør du her?

- Mitt navn er Lokeson, Gudleik Lokeson.

- Og ...?

- Jeg er kommet for å gjøre Ragnareid til mitt eget, sa han.

Reivik senket hakken.

- Da er du på feil plass, sa Reivik.

- Egentlig ikke, sa Lokeson.

- Hva vil du?

- At du skal fortelle meg alt du vet om Rigor Svarte.

- Kongens hevner, tenkte Reivik og kjente hvordan det lille humøret han hadde opparbeidet ble forvandlet til ekstase. Det var blikket på mannen som ødla det hele. Det boret seg inn i ham og det var som om han leste hans innerste tanker.

- Nei, jeg kjenner ikke Rigor Svarte, sa han.

- De har vel endelig oppdaget hvem barnet er, tenkte Reivik, videre og visste at historien var atter en gang i ferd med å innhente ham.

- Jeg vet ingenting, svarte han.

Den magre mannen følte frykten som lå i blikket til Reivik. Det var trass i måten han holdt hodet på, og det var tydelig at mannen ikke var knust.

- Mitt navn er fortsatt Lokeson, sa den fremmede, og hadde en tydelig mime til at Karl fra Reivik burde vite hvem han egentlig var.

Karl fra Reivik ga intet slikt tegn, hvilket ble et tydelig irritasjonsmoment for Lokeson.

- La konger gjøre det konger gjør, sa Reivik og tok et nytt fast grep om hakken, bøyde hodet og gjorde seg klar til å fortsette der han slapp. Han løftet hakken og lot den falle. Hakken traff en stein slik at den skjøt gnister. Samtidig slo den et dirrende verk oppover armene hans.

Helt siden han hadde hentet henne tilbake fra det lille forblåste tunet ute ved havet, hadde Rigor Svarte studert Eldgjær, og sett på mens hun vokste til.

- Hun er min! sa Rigor Svarte halvt til seg selv.

Desto mer moden hun ble, jo mer opptatt ble han. Nå var han begynt å bli oppsatt på at han skulle ha henne. Han var fullt klar over at hun hadde vokst ut av den jenteaktige figuren, og var blitt kvinne. Han hadde også bestemt seg for at hun skulle innta sin plass som dronning, og var blitt besatt av tanken.

- Du får deg en god konge, sa han høylydt.

Begjæret han hadde for Eldgjær var blitt mer og mer åpenbart, både for henne og for andre.

- Må Hel fortære din sjel, hvisket han og skjenket sin bror en tanke.

Så langt tilbake som han kunne huske hadde han hignet etter å bli konge. Nå, da han hadde makten, frotset han seg i den. At Eldgjær var blitt kvinne, gjorde det naturlig at hun delte hans seng.

Tronen var hans.

Det gjensto bare å gjøre Eldgjær til sin egen.

Han trengte en arving.

Han kalte henne til seg.

Rigor Svarte satt i tronsalen da Eldgjær kom inn. Han kastet et blick på den unge kvinnen, som var blek og forskremt, og lysten han følte for henne ble sterkere.

- Eldgjær! sa han, og vinket henne frem.

Hun kom nærmere.

- Du er blitt kvinne, sa han.

Hun så ned.

- Jeg vil ha deg til hustru, sa han.

Det lå en triumferende undertone i stemmen hans, og det at han så at tiden var inne, kunne ikke skjules. Begjær hang på hver bokstav.

Eldgjær løftet blikket og så han rett inn i øynene:

- Du drepte min far, sa hun kaldt.
- Konger gjør det konger gjør, hånflirte Rigor Svarte.
- Du svidde av hans hus og drepte hans hund.
- Karl fra Reivik var ikke din far, sa han. - Kong Reit var faren din.

Han var av kongelig ætt. Alle vet at det var Karl fra Reivik som drepte ham, og jeg ble hans banemann.

- Du drepte dem begge, hvisket hun knapt hørbart.
- Stille! Du taler ikke din konge imot!
- Dette er blodskam!
- Du er av kongelig ætt, og din plass i riket er som dronning.
- Du kan ikke forlange dette av meg, sa hun.

Forakten hun følte for Rigor Svarte var umulig å skjule.

Til og med på avstand kjente Eldgjær hvordan begjæret hans veltet mot henne, blandet med lukten av ram svette.

- Jeg har ikke ønske om å være dronning, sa hun.
- Riket trenger en dronning, og jeg trenger en arving, sa han.
- Hvordan våger du, Rigor Svarte!
- Som jeg sa, livet må videre; og du skal stå ved min side.
- Du vasker deg ikke en gang, og du har en forventning om at du skal dele min seng!

Rigor Svarte førte en hånd opp og klødde seg i skjegget. Han måtte innrømme at det var alt annet enn mykt, at det var gjenklistret. Han bøyde hodet ned mot armhulen og drog lukten inn gjennom nesen.

- Nei, tenkte han, og ble enda mere pirret.

Hatet som brant i Eldgjærs øye var både dyp og uforsonlig. Ingen, og i hvertfall ikke Rigor Svarte, skulle få henne.

Hun snudde på helen og gikk.

Rigor Svarte hadde bestemt at han skulle ha henne, men han kunne ikke ta henne som han gjorde med et vanlig trell. Derfor steg han ned fra tronen og fulgte etter.

Eldgjær var snar. hun småløp ned de folketomme gangene og opp til sitt sovekammer. Der boltet hun døren.

Ikke mange sekundene etter sto Rigor Svarte på utsiden og banket på.

Det kom ikke noe svar innenfra.

- Jeg befaler at du åpner døren, sa han.
- Du lukter vondt, da stemmen innenfra.
- Jeg skal ha deg til hustru, sa Svarte.

- Ikke om det sto om livet! sa Eldgjær.

- Du har ikke valg, sa Svarte, som følte at han hadde tøyet tålmodigheten lenge nok.

Eldgjær følte seg mer enn hjelpsløs. Hun kastet et blick på vinduet, og så at det å hoppe var den eneste utveien hun hadde. I et glimt av et fantasibilde så hun for seg sin ridder, sin redningsmann, men han var der ikke. Det var bare henne og sin onkel.

- Du er skitten og det lukter av deg! ropte hun gjennom den lukkede døren.

- Det kan ordnes, sa Rigor Svarte, som tok det som et tegn på at hun var i ferd med å gi etter.

Rigor Svarte gikk for å gjøre seg klar.

Han likte denne leken, der hun gjorde motstand.

Han bestemte seg for å bade.

- Jeg kommer straks tilbake, sa han!

- Forsvinn!

- Det kommer dager etter denne, sa Rigor Svarte og snudde på helen og gikk. Han ville ha brutt ned døren og tatt henne med makt, men han visste at tiden ville jobbe for ham. Før eller siden ville hun elske ham, slik dronninger gjør.

Eldgjær, på sin side, visste at hun hadde tapt. Rigor Svarte var ikke noe man utsatte. Han ville, før eller siden, tvinge seg på henne, ta henne og gjøre henne til sin egen.

Hun kunne ikke bli i riket.

Satte hun seg opp mot ham, ville han drepe henne, akkurat som han hadde gjort med andre.

Eldgjær innså at hun var et gissel, og bestemte seg for å flykte.

Allerede mens Rigor Svarte gikk for å gjøre i stand sitt badevann, listet Eldgjær seg ut og gjorde seg klar til å forlate festningen. Hun fikk pakket noen få eiendeler, noen edelstener, mynter og gull, og så gikk hun ned til stallen. Der gikk hun bort til hesten som var hennes.

Den var den minste i stallen, var ragget, kortvokst, hadde en myk gange, og viktigst av alt, de var venner.

Om det var noe som forsto henne, var det hesten.

Det mente i hvertfall Eldgjær.

I tillegg var den rask, stø i terrenget og utholdende.

- Kom, Stjarni, hvasket hun.

Hesten trakk frem av båsen og stilte seg slik at hun kunne sale

den.

- Stille, sa hun mens hun tredde på seletøyet, la salen på ryggen og festet den.

Deretter steg hun til hest.

- Må du stue i din egen grådighet, tenkte hun, og kjente hvordan vemmelsen over mannen skyllet over henne. Inne i seg visste at hun at, en dag, ville hun få sin hevn.

Med sakte og rolige bevegelser, i et nesten lydløst gange, gikk Stjarni over gårdsplassen. Uten å se seg hverken til høyre eller venstre, fortsatte den fortsatte mot porten og over hengebroen. Deretter, fortsatt like rolig, dreide den av for å komme på baksiden av festningen.

Det var natt, og vanskelig å se.

Eldgjær visste ikke hva hun skulle gjøre, annet enn å rømme. Hun visste ikke hvilken vei hun skulle dra, eller hva som var lurt.

Hun overlot styringen til Stjarni.

Den følte at den skulle mot nord, men red mot vest. Etter å ha kommet rundt på baksiden av festningen, satte den opp farten og styrte mot utkanten av Vesterlund. Den førte henne videre inn i det først skogholtet, for at de ikke skulle oppdages.

Det var så mørkt at da Eldgjær løftet en hånd opp foran ansiktet, kunne hun ikke se et noe som helst.

Hesten, som oppførte seg som om den visste at Eldgjær var på flukt, gjorde sitt for å skape avstand. Den måtte komme seg så langt bort som mulig.

Eldgjær kjente landskapet rundt Ragnareid, men i mørket hjalp det lite. Dessuten var hennes kunnskap begrenset til de få stiene som førte inn i Vesterlund, men der stoppet det.

Stjarni hadde et helt annet sett med kunnskaper, og nå var tiden inne for at den kunne bruke de.

Hva Eldgjær ikke kunne vite var at Stjarni snakket til skogen og at skogen snakket tilbake. Det handlet om å finne vei og om ikke å trække forkjært.

Det å ikke bli sett så den som sin fremste oppgave.

Eldgjær, på sin side, hadde ikke annet valg enn å hengi seg til hestens sanser.

Stjernir hadde ikke før satt foten innenfor Vesterlunds grenser, enn at en mur med tett kratt reiste seg foran den, som for å hindre at den slapp igjennom.

Hesten stanset.

Den bøyde hodet, lyttet, så seg omkring og til slutt ga den fra seg et kraftig snøft.

Eldgjær følte at den gjorde seg ydmyk og liten overfor skogen.

Så begynte Stjerni å gå fremover igjen.

- Kom, hvisket skogen.

Til Eldgjærs forundring gikk Stjerni rett på det tette krattet. Hun ble enda mer forundret da skogen åpnet seg for dem og slapp dem igjennom. Hesten, i sakte og vare bevegelser fortsatte, og kratt etter kratt fortsatte med å trekke til side mens trærne løftet greiner for å slippe dem igjennom. På bakken var det som om skogen rulle ut en sti de kunne følge.

Idet Eldgjær og Stjerni hadde passert, lukket skogen seg bak dem.

Stjerni forble like rolig.

Det var belgmørkt og Eldgjær kunne ikke en gang se sin egen hånd dersom hun holdt den opp foran ansiktet. Det var som om en annen kraft hadde overtatt styringen, og at hesten lot seg føre.

Stjerni ble ført først ført på langs av skogen, og oppover mot fjellene som reiste seg i det fjerne. Da hun kom opp på det første høydedraget, søkte hun seg inn i det virvar av djuv og daler som utgjorde Reifjellene.

Hele tiden var det hesten som velge vei. Den gikk med hodet bøyd, plukket seg forsiktig frem, til og med i det mest ulente terreng.

Hun red natten igjennom og hele neste dag.

Stjerni fortsatte like utrettelig, og fant stier der det ikke var noen sti. Den gikk lenger og lenger inn i det som var en villmark, fortsatte og bare fortsatte, mens tid ble ved sin egen evighet.

De eneste gangene Eldgjær tok seg tid til å orientere seg, var de gangene hesten stanset og gjorde tydelig tegn til at den ville hvile.

Det eneste hun egentlig visste, var at i det fjerne lå et land som ble kalt Grellandet, og at hun ble ført i den generelle retningen.

Til slutt visste ikke Eldgjær hvor mange dager eller netter som var gått, bare at hun var sliten.

Stjerni hadde sørget for seg selv. med jevne mellomrom hadde den stanset, fått henne til å stige av, og tatt seg tid til å hvile. Den hadde gått litt rundt, nappet til seg noe gress, drikket fra bekker og tjern, og så gjort tegn til at de skulle fortsette.

Eldgjær hadde ligget i gresset, hvilt, funnet seg noe å spise, og de hadde de ridd videre.

Til slutt, på den fjerde dagen, førte Stjerni henne opp et skar og videre opp mot et lite tun, som var mer en steinrøys enn et tun. Ute på jordet, foran et lite hus, sto det en bonde.

Hesten stanset.

Bonden sto og snakket til en høy, rank og mager mann som var kledd i hvitt. Til og med fra den avstanden syntes hun at det var noe overjordisk over ham. Hun kunne ikke se ansiktet på grunn av at det var skult av en hette, men hun kunne faktisk se at det brant et hvitt skiin i øynene hans. Ellers var ansiktet til mannen som en stor skygge.

Så snudde bonden seg og stirret direkte på Eldgjær. På tross av at mannen var avmagret, hadde dype og stygge arr i ansiktet, gjenkjente hun ham umiddelbart.

- Pappa! ropte hun.

Først da klikket ting på plass, og Eldgjær dro kjensel på stedet.

Mannen var Karl fra Reivik, som hun alltid hadde sett på som sin far. Noen andre likhetstrekk var det ikke, men når det gjaldt familie, hadde hun ingen andre.

Idet Eldgjær red nærmere snudde Karl fra Reivik seg bort.

Mannen i hvitt, som hadde stått og snakket med Karl fra Reivik, tok ett skritt tilbake og hun formelig følte at han smilte til henne.

- Velkommen, Eldgjær, sa han.

Karl fra Reivik, på sin side, var en sta og egenrådig mann, og han evnet ikke å vise følelser. Han gjenkjente Eldgjær med en eneste gang, men ville ikke gi det til kjenne.

Eldgjær forsto ikke noe av dette. Hun bare kjente at det jublet i henne over å finne ham i live.

Hun slapp å spore hesten, for den red opp og ut på det lille tunet av seg selv.

Karl fra Reivik lot fortsatt som om han ikke kjente henne. Han løftet på hodet, skygget for øynene og lente seg på hakken. Deretter bøyde han seg, for å fortsatte med sitt arbeide, å bryte stein.

Eldgjær red frem, stanset hesten på god avstand, og satte seg til å vente.

- Pappa? gjentok hun.

Karl fra Reivik ensat henne ikke. Med blikket mot jorden fortsatte å bryte stein.

Eldgjær satt og hesten, som formelig kjente spenningen som vokste frem mellom folkene som var rundt den, var begynt å bli urolig.

Han kan ikke holde på slik i en evighet, tenkte hun.

Nesten i samme øyeblikk løftet Karl fra Reivik på hodet, kjørte han spittet ned i jorden igjen, og lot sitt blikk møte hennes.

- Hva er det du vil? spurte han nesten foraktelig.

Eldgjær så på ham og forsto plutselig ingenting. Hardheten i øynene hans skremte henne. Hvorfor tok han imot henne på denne måten.

- Jeg er tilbake, sa hun.

Et smil brøt så vidt inn i Karl fra Reiviks munnviker, men så forsvant det. Atter en gang var ansiktet som hugget i stein. Inne i ham raste spørsmålene og fantasibildene. Atter en gang så han for seg sin egen død, og at det var Rigor Svarte som hang i den andre enden av sverdet. Han fryktet for sitt liv.

- Hva med kongen ...? klarte han å si.

- Jeg vil helst ikke si noe mer, sa hun.

Karl fra Reivik formelig stivnet og sto urørlig.

Eldgjær bare nikket. Hun kunne se at Karl fra Reivik var redd.

- Du må fortelle henne det, sa den magre mannen som hittil ikke hadde gjort noe annet enn å ønske henne velkommen.

- Fortelle hva?

- Sannheten, sa mannen.

Neste morgen, i grålysningen, sto en forsmådd, forbannet og nyvas-
ket Rigor Svarte i utsiktståret som steg opp fra midten på festningen
og speidet utover Ragnareid. Han kunne se hverken hest eller rytter.
Deretter gikk han resolutt ned i tronsalen, spasserte frem og tilbake, og
forbannet alt som heter kvinner.

Han forbannet også Kong Reit for å ha fostret en så umulig datter.

Han skulle ta opp jakten, og denne gang skulle han ikke være hverken
nybadet eller forståelsesfull. Hun skulle få kjenne det mannfolk han
egentlig var.

Like resolutt fikk han salet en hest, og sammen med to av sine
trofaste menn red han ut, på jakt etter Eldgjær.

Det var ikke vanskelig å følge sporet etter Eldgjær. Han så at hun
hadde ridd rundt på baksiden av festningen og så satt kursen i retning
Vesterlund. Det var heller ikke vanskelig å følge sporene over jordene
rundt festningen, og deretter inn i skogen.

Der stanset imidlertid sporene.

Inne i skogen grodde det frem skygger som ga den liv. Rigor Svarte
forsøkte å forsere krattet, men skogen ville ikke slippe ham igjennom.
Han forsøkte å ri rundt, men innså at det var en umulighet. Trærene

senket grenene sine og krattet ble tettere.

Rigor Svarte følte et ubehag, og snudde.

- Det var noe ved skogen han ikke forsto.

Det var først da de snudde og red tilbake og ut på jordene som krinset Ragnareid at han kjente at knuten han hadde i mellomgulvet løsnet.

Plutselig visste han ikke hvor han skulle begynne å lete.

Så kom han til å tenke på det lille tunet ute mot havet, der han hadde hentet henne.

- Om jeg var henne, er det der jeg ville ha reist, sa Svarte idet de red opp på den første åsryggen som førte inn i Reifjellene og satte kursen mot det lille tunet ute mot havet. Mennene red to skritt bak. De var kledd i brynje og bevæpnet med sverd.

- Du tror vel ikke at han overlevde, sa den ene, og siktet til at Karl fra Reivik forlengst burde ha vært død.

- Vi skal finne ut, sa Svarte.

- Og om han lever?

- Da får han slutte med det, sa Rigor Svarte og et kaldt smil krysset leppene hans.

De to ledsagerne hans hadde hørt de ordene før.

Tidligere, i en drøm, hadde Karl fra Reivik hatt et syn av en kvinne som red inne blant de trange dalene som førte opp til garden hans. Da Eldgjær plutselig dukket opp, ble han redd.

Mannen i hvitt hadde også dukket opp fra intet, og det var plutselig blitt folksomt på det lille tunet.

Dette varslet ikke godt, var det eneste Karl fra Reivik visste.

Mannen som het Lokeson hadde befalt Eldgjær å dra tilbake veien hvorfra hun kom, tilbake til Ragnareid.

- Jeg skal holde min hånd over deg, hadde han sagt.

- Jeg kan ikke. Min onkel.

- Han trenger du ikke frykte.

Det kom nesten som en befaling, og også Karl fra Reivik forsto at denne mannen ikke var et menneske, at han heller var en av gudene.

- Hvem er du? hadde Eldgjær spurt.

- Den som hvisker til vinden, hadde Lokeson svart.

Uten et ord hadde hesten snudd og begynt på den lange turen tilbake til Ragnareid.

Eldgjær skulle hjem.

Det var først da hun var kommet et godt stykke ned i dalførene at

det gikk opp for henne at Lokeson ikke hadde sagt et eneste ord. Han hadde snakket til henne, men at ordene gikk direkte inn til henne. Det hun også hadde forstått var at mannen var vindens vokter, og at han kjente hennes innerste tanker og følelser.

Frykten hun nærte for Rigor Svarte var med ett borte, og for første gang på mange år, følte hun seg trygg. Hun visste også, med sikkerhet, at mannen som het Lokeson ville holde sin hånd over henne.

Nå, da han atter en gang var alene, fryktet Karl fra Reivik for sitt liv. Det hadde vært for mye besøk, og alt på en gang. Nå oppdaget han at ytterligere en gjeng ryttere som hadde funnet veien opp til det lille tunet.

Nå fryktet han det verste.

Han fant frem hakken sin, da det var det eneste våpenet han hadde, og stilte seg opp bak døren.

Natten utenfor var svært så svart.

- Hvem går! sa han høyt inne fra det lille huset.

Det kom ikke svar. Den eneste lyden han hørte var den fra vinden som suste gjennom de skrinne gresstustene ute på tunet og lyden fra hestene som skrapte hovene mot bakken. Også de følte uro.

- Forsvinn, for dere har intet her å bestille! ropte han.

Så hørte han de faste skrittene av en hest som spaserte rett opp til døren til det lille huset.

- Karl fra Reivik?

- Ja!

- Du vet hvem jeg er?

Karl fra Reivik gjenkjente stemmen med en eneste gang. Hvordan kunne Rigor Svarte vite at han fortsatt var i live?

- Vet du hvem jeg er? gjentok stemmen.

- Konge over Ragnareid, klarte Karl fra Reivik å få frem.

- Og hvorfor er jeg her? spurte han.

Karl fra Reivik forsto at det måtte være Eldgjær han jaktet etter.

- Det er ingenting å hente her, konge.

- Det var ikke det jeg spurte om, sa Svarte.

- Svaret blir det samme.

Rigor Svarte sporet hesten og presset den frem mot døren på det lille huset, hevet en fot, og sparket den inn. Deretter langet han ut en hånd, grep tak i Karl fra Reivik etter brystet, bøyde han seg og stirret ham inn i øynene.

- Vil du lever videre, Karl fra Reivik? spurte han.

- Ja, herre konge, svarte han.

Innen Karl fra Reivik fikk reagert sto det en dolk mot pulsåren hans. Hjertet hoppet over et slag og dolkespissen trengte en millimeter lenger inn.

- Fortell meg om Eldgjær og du vil behold livet.

- Jeg vet ikke!

- Hvor er jenten!?

- Jeg vet fortsatt ikke, skalv Reivik frem og kjente hvordan dolkespissen kilte seg lengre inn.

- ... og jeg som trodde jeg hadde drept deg! sa Svarte.

Karl fra Reivik strammet grepet om hakken. Han lurte på om han ville klare å løfte den fort nok til at han klarte å kile det inn i mellomgulvet på Rigor Svarte, men innså at det ville være nyttesløst.

- Som kongen vil! sa han. - Jeg vet fortsatt ikke hvor jenten er.

- Hun red inn her, og da vet du hvor hun befinner seg.

- Jeg har bare sett skyggen av en hest som red ut gjennom djuvet som fører hit, og mer vet jeg ikke.

- Takk, sa Rigor Svarte som gjorde seg klar til å skjære over mannens halspulsåre.

Karl fra Reivik skulle til å dø for annen gang.

Plutselig, og uten forvarsel, hvilte det et tynt sverd mot strupen til Rigor Svarte. På en eller annen måte hadde en spinkle mann, kledd i hvitt, klart å kile seg inn mellom Reivik og spissen på dolken.

Med den andre hånden dyttet den hvitkledd mannen til Rigor Svartes hest slik at den rygget ut på tunet igjen.

Rigor Svarte forsøkte å se mannens ansikt, men så bare en mørk skygge der ansiktet burde ha vært.

- Dette er ett liv du ikke skal ta skal ta! sa mannen som het Gudleik Lokeson.

- ... og hvem er du? spurte Svarte som var blitt både overrumplet og skremt, og som nå arbeidet med å få hesten under kontroll.

- Den som skal regjere over Ragnareid, sa Lokeson.

Rigor Svarte fikk kontroll over hesten lenge nok til at han kunne se Lokeson tydeligere. Han løftet dolken for å hive den, og samtidig som han skulle hive den etter Gudleik Lokeson lente Rigor Svarte seg tilbake og lo rått.

- Regjere i Ragnareid!?

Innen Karl fra Reivik fattet hva som pågikk, var dolken luftborn,

på vei mot Lokesons hjerte.

Dolken kom aldri så langt.

Lokeson loftet det lille sverdet, klakkete til dolken slik at den skiftet retning, og for så å nagles til dørkarmen i det lille huset.

- Rask er du, sa Rigor Svarte og løftet sitt eget sverd.

Gudleik Lokeson sa ikke et ord.

- Ditt liv skal jeg ha! brølte Svarte, som nå presset hesten sin frem for å klemstre både Lokeson og Karl fra Reivik mot døråpningen.

Mens Rigor Svarte løftet sverdet sitt for å legge et hugg mot Lokeson, løftet Gudleik Lokeson armen over hodet og blottla et armbånd han hadde rundt venstre håndledd.

Det glødet svakt.

- Du er ikke mann nok for dette, sa Gudleik Lokeson i en lav men fast stemme.

Samtidig begynte det å blåse, og vinden økte i styrke. Den ulte inn fra havet, presset seg opp klippen som førte opp til det lille tunet, og slo ned over Rigor Svarte og hans menn. Både Karl fra Reivik og Gudleik Lokeson sto uberørt.

Vinden snudde og slo med full kraft inn mot to av hestene, de som tilhørte oppbudet. En gikk opp på to og stilet, mens den andre trakk sidelengs mot skrenten som førte opp fra sjøen.

Vinden tvang også hesten til Rigor Svarte til å rygge. Den fortsatte sitt press inntil alle tre hestene rygget bakover. Først mistet hestene til Rigor Svartes ledsagere fotfeste, og skled utfor skåningen. De raste helt ned til havet og begge ryttere ble kveistret i fallet.

- Så var det du og jeg, sa Gudleik Lokeson like kald og uaffisert.

Rigor Svarte arbeidet fortsatt med å få hesten under kontroll.

- Hva er det du vil? klarte Svarte å få frem.

- Ragnareid er mitt, var svaret han fikk.

Så, like plutselig som kan kom, var Gudleik Lokeson borte.

Loke visste at nå, etter å ha nevnt Ragnareid ved navn, at han hadde gjort seg til kjenne. At det var flere som ville følge med i hva han foretok seg på jordens overflate. Budskapet han hadde gitt Rigor Svarte ville snart bli kjent, og at både Rintzglir og Zork hadde fått budskapet. Det var nå bland dem som ville forsøke å sette en stopper for hans planener om å etablere sitt eget rike på jorden. At han hadde planlagt at Ragnareid skulle bli dens kjerne, var nytt for enhver, og da spesielt for Odin.

Det Loke nå fryktet mest, var at Odin ville forsøke å sette en stopper

for planene om at han fikk bygget sitt Ragnareid.

Men, så, i det siste hadde han fått mindre og mindre til overs for Odins dømmekraft og han var også blitt usikker på hvor mye makt Odin egentlig hadde.

Odin hadde gjort sine feil, men det var en tabbe at han erklærte jorden for flat. Likeså at den var omsluttet av et hav, og at Midtjord lå i midten.

Jorden var rund, og det var et utall av forskjellige land og de lå både her og der, noe Odin nektet å innrømme. Dermed evnet ikke å forsvare hverken Midtgard eller mennesket fra Jotnene når den tid kom. Dermed visste Odin heller ikke at Jotnene hadde erobret seg frem til de ytterste grensene Midtgard hadde mot havet, og at de lett kunne forskanse seg i en egen enklave, ikke langt fra Åsgård, Æsenes hjemland.

Det var disse erkjennelsene som gjorde at Loke nå hadde besluttet å begynne for seg selv, på en jord som ikke var flat. Det var også en jord som var krinset av flere hav.

Verre var det at Odin ikke lyttet til ryktene om nye guder, og at Kvitekrist var den egentlige blant trusslene.

På den andre siden av horisonten fra der Karl fra Reivik hadde vært en hårsbredd fra døden, var det tre vikingeskip som satte til havs. Bak dem lå en plyndret og hærtatt bygd, og omtrent det som var av verdi var lastet ombord i skipene. I forstavnen på den ene sto Rasmus Rødskjegg. På forstavnen på den andre av skipene sto Kjartan Kongsvenn mens Jostein Hamrekors førte det tredje.

- Hva gjør vi nå, Kjartan?

- Seiler til et lite rike på den andre siden av havet, svarte Rasmus Rødskjegg. - Jeg har hørt om det, og ingen har vært der tidligere.

- Nye beitemarker! ropte Rasmus tilbake.

- Hva heter det?

- De kaller det for Ragnareid.

Jostein Hamrekors, som var sur og innbitt av natur, sa ingenting. Han bare styrte, og skipet han førte lå et godt stykke bak de andre to.

Kapittel 5

LOKES SVIK

Åsgårds hersker, Odin, hadde det på følelsen at noen var i ferd med å blande seg inn i jordfolkets skjebne. Han hadde sendt sine ravner, Hugin og Munin utover Midgard og fra sin vante plass på Idavollen, det opphøyde setet midt i Åsgård. Her lente han seg tilbake for å vente; men ravnene som hadde krysset de vide himmelstrøk, sett og lyttet i hver avkrok, hadde intet å berette. Odin hadde likevel en mistanke om at Loke var i ferd med å gjøre noe, men han visste ikke hva.

Dette var et vanlig problem for Odin, da Loke var uforutsigbar av natur. Samtidig oppførte han seg som om noe var i gjære, men noe bevis hadde Odin heller ikke. Det lå i Odins natur å være mistenksom, og spesielt mot Loke.

Loke, på sin side, visste at Odin hadde fattet mistanke til at han holdt på å blande seg inn i menneskets indre anliggender og våket seg vel for å gi det minste tegn som kunne gjøre ham mer mistenksom. Det var derfor han bestemte seg for å gå varsomt frem, og holde seg i Åsgård innen han forlot guderiket for godt, for å bosatte seg blant menn.

Ragnarokk, Midtgards undergang, var varslet og det var flere tegn som viste at det var nært forestående. Han hadde forsøkt å få Odin til å innse det, og å ta sine forholdsregler.

Blant Odins største feil var at trodde at jorden var flat, og at Midgard og resten av riket rundt det også var flatt.

Odin trodde sågar at dersom en kom til jordens endre, ville en falle utfor.

Det var noen andre som også hadde innsett at Midgard ikke var flatt, og det var Jotene.

Derfor, for siste gang, gikk Loke til Odin og i et forsøk på å overbevise ham om at jorden var en rund kule som hang i universet, at den ikke var flat, og at Jotnene hadde allerede begynt å planlegge Æsenes undergang.

Odin bare så kaldt og foraktlig på Loke.

- Hva er det du skal ha meg til å tro? var det eneste spørsmålet han stilte.

Derfor valgte Loke å vendte tilbake.

Loke kunne ikke krysse Biforst bro på vanlig sett, da den ble vokter av Heimdall, og at Gjallarhornet ville lyde over hele Åsgård, dersom han ble oppdaget, og han ville bli stoppet.

Derfor hadde han funnet sin egen måte å komme seg frem og tilbake til jorden på. Valget hadde falt på Faldnir, et avsidesliggende skar som lå ved foten av Gråvidda.

Denne natt, som så mange andre netter tidligere, flerret et gulgrønt lyn over nattehimmelen. Mørket ble revet sunder og sammen og, i et brøkdels av et sekund, lå natten badet i blendende hvitt. Så var lysglimtet borte. Natten den etterlot var mer enn belgmørk. Det lysglimtet hadde gjort, var å kaste dype skygger innover i en ufremkommelig del av landet, og så å lyst opp hele Faldnir. Herfra skar lyset videre inn i en kløft som lå ved grensen til Gråvidda; og landet der troll og heks regjerte.

Stedet het Tåkeskaret.

Lyset fra lynet gjorde at hver vanndråpe som rant nedover den bratte fjellsiden fikk en egen glød. Regnbuens farveprakt ble brent inn i den tynne hinnen som holdt vanndråpen samlet, og så ble den sprengt ut igjen, for å gløde videre. Gløden kastet en sølvgrå skiin oppover fjellsiden som så flerret lynet videre. Det lyset viste var et stupbratt fjell i gråsort stein. En og annen gresstust vokste hist og her og ett og annet forkrøblet gran eller dvergbjørk hadde klart å klamre seg fast i det glisne fjellet. Det var omtrentlig det som var av grønt.

I den samme brøkdelen av et sekund ble en verden der trolldom rådet grunnen gjort synlig. For dem som tvilte på at slike steder eksisterte, gikk det for fort til at de ville klare å oppdage det. Til det

varte ikke lyset lenge nok.

Samtidig med at lynet skar over himmelen, skvatt to røyskatter til. Det var ikke første gangen de hadde sett et slikt lyn, og de visste å frykte det. Raskt karret de seg innunder noen steinblokker og der ble de. Skrekkslagne slo hjertene deres i et forrykende tempo, og de lyttet nå bare til stillheten utenfor hiet, og de visste at natten ville fylles av nye lyder.

De likte seg ikke.

Det som fulgte var lyden av piskende vingeslag, og dette var lyden de fuktet mest. For både hauk og ugle var lyden av piskende vingeslag det som gjorde dem til å kjenne. Denne lyden var annerledes. Var det en lyd røyskattene følte de hadde grunn til å frykte, var det denne. Vingslagene tilhørte en diger ørn.

Flere ganger tidligere hadde den digre ørnen landet rett foran hiet. Nå var den der igjen. Den sto med hodet hevet høyt, og speidet først nedover, så oppover skarets glattpolerte vegger. Hvor den kom fra visste ikke røyskattene.

Vanligvis, etter et slikt lynnedslag, kunne en høre en slags sprakende lyd som sakte men sikkert forsvant bortover himmelhvelvingen. Denne blir så etterfulgt av lyden av rullende torden, og denne rumler bortover mot en enda mer fjern horisont.

Når det gjaldt akkurat dette lysglimtet var det ingen lyd, hverken av sprakende lyn eller av rullende torden.

Ørnen, som hadde brettet til seg de store vingene, sto rett opp og ned og speidet nedover dalføret. Den forsøkte å se inn i mørket, men natten var for tett. Om noen hadde hatt sett nærmere etter ville de ha oppdaget at glimtet i ørnens øyne ikke var av jorden. I øynenes dybde brant det et kritthvitt lys, og var at sikkert tegn på at ørnen heller var en av gudene.

Da ørnen hadde lyttet seg ferdig, slo den seg til ro, trygg på at ingen hadde sett den.

For røyskattene gjaldt det nå å gjøre seg så små som mulig. Derfor lå de urørlige, klemte mot bakken.

Ørnen var guden Loke, og han var i ferd med å avlegge jorden et besøk.

Det var ikke så ofte at en av Åsgårds egne forlot sitt rike, krysset

ned fra Midtgard, og gjorde seg til kjenne på jordens overflate. Det skjedde i hvertfall ikke i denne del av jorden. Enda mer uvanlig var at det skjedde nattetid, på den tid da andre overjordiske vesener som troll, heks og alve rådet grunnen.

For Loke var dette ikke noe nytt.

Det var lenge siden Loke hadde tatt sin beslutning. Han hadde bestemt seg for å bygge et rike på jorden, og var i ferd med å begynne på oppgaven. Utfordringen lå i at Odin nektet å innse at Ragnarokk, Åsgårds undergang, var i emning, og at noe måtte gjøres. Verre var det at Odin ikke ville forebygge det. Nå, da ørnens gripeklør var godt plantet i bakken, visste Loke at det var ingen vei utenom. Han måtte handle, og det fort.

Loke hadde alltid vært spesialist i forkledning. Nå hadde han ikke bare lært seg til hvordan han kunne forvandle seg til et dyr eller et menneske, men han hadde bestemt seg for å utnytte evnen. Det ved mange seg med vanlige menn, og å bruke sine overnaturlige krefter til å bygge et rike på jorden. Det skulle ligge utenfor Åsgård påvirkningskraft, og ingen blant de udødlige skulle få rokke ved det.

Loke skulle ikke bare bygge det, men han skulle gjøre det både stort og sterkt. I tillegg skulle det leve i evig tid. Riket skulle også stå som gudenes utpost på jorden. Da den tid kom, da Ragnarokk skylte sin vrede over det gamle himmelrike og alt annet var tapt, kunne Odin heller trygle om å få slippe inn.

- Og det er det ikke sikkert han får, sa Loke og løftet hodet mot himmelen.

Ørnen trakk en foraktlig mime.

I Åsgård var Jotne blitt stadig mere krigerske, og det var bare et spørsmål om tid før de ville erobre Æsenes borg. Dermed ville Æsene bli utslettet og Loke følte det så sterkt at ettertiden ikke var noe som kunne overlates til tilfeldigheter.

- Åsgård og alt hva det står for er dømt, skrek ørnen ut i det store intet. Undergangen ville komme, for det var spådd. Den visste samtidig at det var ingen som enset den.

Loke innså at oppgaven med å etablere seg på nytt, i sitt lille rike, ville kreve at han begynne helt fra bunnen av. I tillegg til sine overnaturlige krefter måtte han beregne å bruke både kløkt, iver og trollkraft.

Det ville ikke bli enkelt.

Mest betenkelig var at han måtte bruke et menneske, og at alt hang på hans evne til å lystre hans befalinger.

- Uforstandige krek, sa han til seg selv, men visste at samtidig at det ville virke - bare han fant den rette.

Ørnen så seg om for n-te gang for å forsikre seg om at han var alene. Skulle han bli som en av dem, mennesker, måtte ingen fatte mistanke til hans egentlige opphav.

Samtidig begynte forvandlingen. Ørnens fjærdrakt begynte å forsvinne og en ny kropp tok form. Det gule nebbet trakk seg tilbake og et nytt hode grodde frem. De mektige vingene ble til armer og gripeklørne til føtter. Til slutt sto en høy, rank mann i ørnens sted. Han var kledd i hvitt, og en hette dekket hodet.

Var det ett ansikt det ikke var gitt vanlig mann å se, var det dette.

Det som hadde vært et hvesende ørneskrik var blitt til en hånlige latter som nå rullet mellom de glattpolerte veggene som var Tåkeskaret.

Stedet het Ragnareid. Grensene skulle strekkes helt frem til Grelllandet, og skulle favne både Østvikyr, et land som lå ut mot havet mot nord og skaret som grenset til den ene inngangen til Helheimen. I rikets andre ende, i sør, lå Vesterlund. Dette var en mektig skog som hadde vært der siden tidenes morgen, og som ingen kjente utbredelsen av.

Klemt inne mot fjellene, øst om havet og Østvikyr, lå dalføret som var kjent som Faldninr. Innerst i dalføret var det et skar, Tåkeskaret og det var her han nå sto. Dette var innfallsporten til Gråvidda og til Grelllandet.

Ragnareid tilhørte Rigor Svarte, og som Loke allerede gjort til en slave i Ragnareids tjeneste.

Gråvidda, som var rikets yttergrense mot Grelllandet, var et fristed både for heks som troll. Det var også et sted der gnomer og dverger holdt til, og ikke var til plage for noen.

Et hensyn til heksen Rintzglirr var noe Loke slapp å ta.

Han smilte ondskapsfullt. Det var andre som skulle fullføre oppgaven med å gjøre dette til en del av riket.

Mennesket Loke trengte for å fullbyrde sitt verk måtte være en

leder blant menn. Han måtte være en kriger, helst en høvding. Nå gjaldt det bare å finne ham.

Inne på Gråvidda var det en annen lyttet til nattens lyder Det var Heksen Rintzglir, dronning over riket nord for Hel. Hun rådet ikke bare over Gråvidda, men var herskerinne over det som var av troll, dverg og andre overjordisk skapning i området. Hun hersket også det som var av hekser i denne blant jordens avkroker.

Nå, da hun hørte vingeslagene av ørnen som landet i Faldning, løftet Rintzglir det magre, furete ansiktet, og stirret ut i natten.

- Nå igjen, tenkte hun.

Landskapet rundt henne var karrig. Hist og her vokste det litt kratt og lyng men ellers var Gråvidda et snaut og urgammelt fjell som var omkrinset av stup og steilbratte fjellvegger som dannet veggene i flere dalføre, som igjen førte ned til havet.

Lengst inne på vidda var det en fjelnabb hvorpå det sto et lite hus i gråstein.

Noen ville ha kalt det en sæter.

Andre visste at sæteren skjulte en hule som igjen var Rintzglirs storstue, og våget ikke nærme seg.

Rintzglir sto inne i sin storstue. Der putret det og gikk i gryter og det var her hun skapte det som var av heksebrygg og annet fandskap so hekser var kjent for å lage.

Rintzglir var den mest kunnskapsrike blant hekser.

Det var ikke den hun ikke kunne forhekse.

Nå, da hun hørte vingeslagene gikk hun inn i det lille huset, ut på trappen, og speidet mot sør. Blikket hennes festet seg på et punkt i retning Tåkeskaret. Mørket var for tett til at hun klarte å se; men det var ikke nødvendig. Hun visste nøyaktig hva som var i ferd med å skje.

Også hun fryktet denne nattlige gjesten.

- Han er her igjen, hvisket hun.

Deretter snudde hun på helen og gikk raskt inn i huset igjen og videre inn i den innerste del av hulene som spredte seg innover i fjellet. Der sto en diger gryte over et sprakende bål. Oransjegul røyk oste fra gryten og boblene som steg opp til overflaten på det gråsorte brygget brast, og kastet en kvelende stank ut i den ellers innestengte

og mugne luften.

Rintzglir gikk bort til gryten og stirret inn i den oransjegule røyken.

- Smelle mine frosker! sa hun og drysset et svart pulver over det boblende brygget.

Idet pulveret traff overflaten, spraket og glimtet det. Rintzglir tok et nytt beger med et like ukjent pulver og drysset også det over gryten. Nye sprakende glimt og kjernen i den oransjegule røykskyen ble tindrende klar.

- Vis vei! hvisket hun med en hes stemme.

Røyken åpnet seg og avtegnet et bilde av det nattlige Faldnir. Midt i røykskyen kunne hun se omrisset av en ørn.

- Som jeg tenkte, sa hun.

Rintzglir var ikke bare nysgjerrig; hun var bekymret. Hun hadde selv vristet denne del av riket fra grepet til dens forrige hersker, Rigor Svarte, et krek av en mann. Nå var Gråvidda hennes enemerke. Rintzglir hersket over et rike som hadde Faldnir som grense, strakte seg videre ned til Østvikyr, som igjen skilte det fra grensen til Ragnareid.

Tåkeskaret lå i et slags grenseland.

Nå, da hun våket over Tåkeskaret så hun ørnen og hvordan den skiftet ham. Den gikk fra å være ørn til å bli menneske.

Dermed fikk Rintzglir atter en gang bekreftet sin mistanke, at en av Åsgårds guder forlatt Åsgård og at han brukte Faldnir som innfallsport til jorden.

Det hun fikk bekreftet var at Loke fortsatt var en flittig gjest i denne del av verden. Hun hadde også en gnagende mistanke om at noe mer var i gjære. Problemet var at hun ikke klarte å lese Lokes tanker hans. Til det var hennes trollkraft for svak.

Allerede innen ørnen forvandlet seg følte han Rintzglirs nærvær og smilte til seg selv.

- Lite du ikke vet, heks, tenkte Loke.

Det Rintzglir heller ikke kunne vite var at Loke allerede lagt en egen ring av etsende trollskap rundt Ragnareid for å beskytte det, og den ville hun heller ikke klare å avdekke.

Dypere nede, ved inngangen til Hel, der de dødes rike lå, var det atter

et område som var skåret ut av Ragnareid. Der var her Hels varme trakk opp til jordens overflate, og det kom som varme gufs som sivet innover Tåkeskaret og opp mot Gråvidda. Hels evigvarende ild ble forvandlet til damp som igjen sivet opp gjennom sprekker og underjordiske gangveier. Til slutt la det seg som et slør over stedet der Hel hadde sin innfallsport.

Stedet som het Tåkeskaret var ikke den eneste inngangen. Men, i akkurat denne inngangen regjerte det en skapning som het Zork.

Zork var blant jordens utstøtte. Han kom opprinnelig fra Vesterlunds dype skoger, men ble tvunget ut i landflyktighet.

Nå levde han av å fortære sjeler på vei til Hel. Han sugde til seg det siste av deres livskraft, og det var dette som holdt ham i live. Sjelene som vandret ned til Hel gjennom Tåkeskaret var ikke som vanlige skjeler. De tilhørte menn som ikke bare hadde vært feige i sitt liv på jorden, men var onde i tillegg.

De var utarmet og magre.

Derfor, får å få nok styrke måtte Zork, av og til, vandre ut på jordens overflate for å spe på med en vanlig sjel eller to.

Sjelen til et levende menneske var saftig og mere næringsrik enn sjelene til dem som allerede var døde.

Akkurat den kvelden, da han kom opp fra dypet som var hans domene under jorden, kastet han et nervøst blick oppover mot Tåkeskaret.

- Jeg liker det ikke, freste han. Også han følte nærværet av den nattlige gjesten.

En tilfeldigvis hadde dødd et øyeblikk i forveien og var på vei til Hel måtte passere akkurat det punkt som ble voktet av Zork. Instinktivt kastet Zork seg over den, og fortærte den.

Den var nærmest tom for livskraft, og det å fortære den ga bare en mager trøst.

- Jeg blir ikke mett av dette, tenkte Zork.

Det at han sto overfor en trussel utenfra, gjorde at Zork innså at det han trengte var friske sjeler, som han av og til hentet fra Østvikyr. Men med ørnen godt plantet i Tåkeskaret, våget han seg ikke opp og ut. Skulle han bygge seg sterk, måtte han vente.

- Den ørnen ønsker å herske over mitt rike, freste Zork og trakk seg tilbake, enda lenger inn mot inngangen til Hel.

En gang tidligere var Zorks rike blitt truet, og dengang var det Rintzglir som hadde utfordret ham. Hun hadde ikke klart å innta inngangen til Hel, men hun hadde vunnet sitt herredømme over Gråvidda.

Tåkeskaret var blitt et slags ingenmannsland.

Dengang hadde de som bodde i Østvikyr fått en seg en beskytter, i Rintzglir, og Zork fryktet at han atter en gang ville tape.

Hel var ikke bare ett fysisk sted, men en slags undergrunn. Det besto av en hel serie ganger og underjordiske huler, der de innerste ga den største pine. Dengang, da han tapte sin krig mot Rintzglir, var Zork blitt tvunget til å trekke enda lengre ned, og helt inn mot den første av portalen inn til Hels til riket.

Dette var det nærmeste han kunne komme uten selv å tre inn blant de døde.

Nå var en ny trussel i emning.

For Zork kunne nærværet av en av Åsgårds egne kunne bare forpurre hans planer om å gjenerobre en liten del av den verden han hadde tapt til Rintzglir.

Noe større ønske hadde han ikke. Hans hverdag var allerede blitt alt annet enn holdbar.

Loke sanset at både Rintzglir og Zork hadde oppdaget hans nærvær, og at de ville gjøre hva som helst for å stoppe ham. Loke var, tross alt, en inntrenger og de var utrygge på hvor mektig han var.

Han kjente godt til fiendskapet lenge hadde hersket mellom Zork og Rintzglir, noe som gjorde at han hadde lite å frykte fra den kant. Han hadde sin alliert i vinden, og han kunne påkalle den.

Det Loke nå hadde gjort, var å få vinden til å legge seg som en vokter over hav og land, og den ville besørge at ingen fikk nærme seg Ragnareid. Etthvert seil ville bli drevet bort, og på den måte ville det lille riket være avsondret for alltid.

Men, dersom Zork og Rintzglir gjorde felles sak, ville Loke få et problem med å holde vinden i sitt favnetak, og dermed ville han også få problemer med bygge sitt rike på jorden.

- Vi skal nok kjempe vårt slag, men jeg skal bestemme hvor og når, sa Loke til seg selv da det ikke var sikkert at hans trollkraft ville

strekke til.

Dette var grunnen til at Loke trengte et menneske, en som kunne stå mellom ham, Zork og Rintzglir, og som kunne samle alt i ett og samme rike, slik at han kunne herske.

Det han trengte en stedfortreder.

Det måtte være et menneske.

Om Zork eller Gråviddas herskerinne fant at de ville utfordre ham, var det en annen som ville bøte med livet.

Dessuten var dette den eneste måten han hadde til å holde Odin på avstand på.

Rasmus Rødskjegg hadde gjort landligge i Tjervik ved Sturlegrend. I fire døgn var de blitt drevet at et uvær, og hadde søkt le. Stormen hadde startet på et fjernt hav og vinden hadde presset bølgene foran seg slik at de red over havet inntil de først toppet seg. Deretter hadde bølgene tårnet høyt, og nærmest rullet ned over de små farkostene. Men de hadde klart seg.

Det var tre fartøy. Alle var lave og smidige med smekre linjer, og både kjøl og spant var bygget i tung eik. Den ene ble ført av Rasmus Rødskjegg, den andre av Kjartan Kongsvenn og Jostein Hamrekors førte den tredje.

Vikingskipene var så lette og sjødyktige at de red fra bølge til bølge uten å kunne bli dradt ned i det frådende havet. Ble de slått av en bråttsjø, evnet de å reise seg igjen.

Både Rasmus Rødskjegg og Kjartan Kongsvenn var stolte over båtene sine.

For Rasmus Rødskjegg var dette et uvær som ville bli husket. Der hvor bølgekammen brøt, hadde vinden grepet tak i skummet og flatet det ut. Den hadde så blitt pisket til et hvitt drev som ble presset over havet, som små hvite riller på den blåsvarte havflaten.

Vinden hadde kommet inn fra siden og fylt seilene så de bulte slik at sømmene holdt på å revne. Båtene hadde også en grusom fart. Drevet av fulle seil fosset det rundt baugen på de tre langskipene. Tverrseilet hang slik at det fyltes med vind på en måte som gjorde at båtene skjøt ikke bare fremover, men at de red på langs av bølgekammen.

Dønningene rullet under dem.

Slik fortsatte de innover mot land. De red opp på en dønning, skar på langs av bølgekammen, og gled forsiktig ned på den andre siden. Deretter løftet de seg opp på en ny bølgekam, og red opp og over atter en ny dønning.

For mennene var det å seilte på tvers av sjøene slitsomt. De måtte sette sjøbein hver gang en bølge avløste den forrige. Hele kroppen måtte fjære for å leve med fartøyet som hevet og senket seg. til tider så det ut som om en bølge ville bryte nedover de små farkostene, men det skjedde ikke.

Det store råseilet presset båten ned i sjøen, slik at det lå støtt. Likevel gjorde slingringen at hver måtte, til stadighet, skifte stilling. Var det ikke kroppen, var det føtterne, alltid oppreist. Det var anstrengende å holde balansen på den måten.

I tillegg hadde de seilt seg vill.

Derfor var det spesielt kjærkommet at Tjernvik hadde åpnet seg foran dem, som en lun havn, og at båtene hadde seilt uskadd inn mellom brenning og skjær.

- Her har vi aldri tidligere vært, sa Kjartan Kongsvenn til seg selv.

- Jeg aner faktisk ikke hvor vi er, sa Rasmus til seg selv og konstaterte at de var blitt drevet mot vest, og det ganske kraftig.

Vinden hadde kommet inn fra nord. Den var kald, og det var lite ly å hente. Hver gang båten hadde gravd seg ned i havet, hadde vindbåren sjø pisket opp og over det lille som var av fribord, og gjort alt enda mer surt og grått for mennene.

Rasmus Rødskjegg, som førte den fremste av båtene, var dyvåt til langt innpå skinnet. Kulde var noe han forsto, men ikke hadde anledning til å ense. Det sto ikke bedre til med de andre.

Nå, da skipene lå fortøyd i en lun vik, og mennene hadde gått i land, var alt glemt. De første de hadde gjort, var å samle ved. Deretter hadde de tent store bål, og så vridd av seg klærene.

De hang til tørk.

Samtidig diskuterte Rasmus og Kjartan både hvor de var, og hva de nå skulle gjøre.

Også de var nummen av kulde.

Rasmus, for sin del, var trøtt og lei av å reise i Vesterled, og ønsket

seg fast grunn under føttene. Det han ikke våget, var å si det høyt. Derfor hadde han bestemt seg for å fortsette mot nord, å dra på et nytt eventyr, og ventet egentlig bare på at vinden skulle løye.

- Vet du hvor vi er? spurte Kjartan

- Nei, sa Rasmus.

- Vi har drevet kraftig mot vest.

- Det skulle ikke være land i denne del av verden, sa Rasmus.

- Kanskje det er en helt ny verden?

- At vi har oppdaget noe?

- Vil du sette bo på et sted som dette?

- Vi har med oss hverken kvinner eller livdyr, så det utelukker seg selv.

- Dessuten vet vi ikke hvor vi er, lo Kjartan.

- Vi kan ikke bli her, og vi har gjort det bra i det siste, så vi kan undersøke stedet nærmere, sa Rasmus.

- Da seiler vi videre, sa Kjartan.

- Når vinden løyer og alt er tørt.

- Fremdeles mot vest?

- Hvilket valg har vi! sa Rasmus.

Rasmus Rødskjegg kastet et blick utover havet. Det var fremdeles opprørt, men skumdrevet hadde lagt seg. Vinden så også ut til å løye.

- Svaberget, som var fast grunn under føtterne, var et bedre sted å være, tenkte han og så seg omkring. Det var noen klynger lyng og einekratt og det var det eneste som skapte kontraster i det grå svaberget som rullet på langs av stranden. Det var goldt og nakent, men det lunet.

Rasmus Rødskjegg kom imidlertid ikke forbi det faktum at han var gått lei. Hele sitt liv hadde han reist over havet, fra havn til havn og sted til sted. Han og Kjartan var blitt handelsmenn. Av og til tok de seg et lite plyndringstokt for å spe på inntektene.

Nå ønsket han seg noe bedre.

Stanken av ram svette og skitne menn var overalt. Avskyen han følte vokste. Samtidig følte han seg ensom, så alene. Han var kald, våt og utmattet, og Kjartan var den eneste han delte sine tanker med. Heller ikke det var godt nok lenger.

Jostein Hamrekors, som også var hærfører, var aldri med på

hverken drøftelser eller planlegging. Han brydde seg om en ting, og det var hvor mye han fikk ut av det. Da de hadde landligge, hadde han det med å drikke seg full; og nå var han så full at han så dobbelt. Han hadde stilt seg opp i utkanten og med hodet på skakk, og betraktet Rasmus Rødskjegg. Øynene var sløve og han var heller ikke helt stø. Han støttet seg til en langskaftet stridsøks, som var det som hindret ham i å falle overende.

- Hvorfor ikke, tenkte Hamrekors og løftet den langskaftede stridsøksen. Han fikk den opp i skulderhøyde og så tok han et skritt frem. Kjartan Kongsvenn hadde holdt et skarpt øye med mannen, og reiste seg. Han kjente Jostein for godt til at han ville tillate at han kom på kloss hold.

Rasmus hørte ikke skrittene, men han sanset faren.

- Pass deg, Rasmus! ropte Kjartan idet Hamrekors løftet øksen.

Advarselen kom samtidig med at Kjartan kastet seg mot Rødskjegg for å få ham unna, men Rødskjegg var allerede oppmerksom på faren. Han hev seg rundt og trakk det lange sverdet som hang i beltet. Så sto han klar.

Rødskjegg stirret Hamrekors kaldt inn i øynene. Mannen var ikke bare full, han var gal.

- ... denne ventingen! tenkte Rasmus Rødskjegg.

De skulle hjem, og Rødskjegg hadde ikke et hjem å dra til. Verre var det at mennene kjedet seg. Etter to år i Vesterled var også de blitt lei. Landligge var alltid slik; kaldt, rått og preget av oppbruddsstemming.

Hamrekors tok nok et truende skritt mot Rødskjegg.

- Ikke nå, Jostein! freste Rasmus.

De kalde øynene brant og de veldige armene hang avventende, nesten avslappet. En eneste bevegelse, og Rødskjegg ville gi ham et drepande hugg. Hamrekors visste at han hadde gått for langt. Han hadde fått en advarsel og han hadde heller ikke mot nok til å fullføre et angrep på høvdingen.

- Greit, Rasmus, mumlet han. Så snudde han på helen og ravet tilbake til leiren.

Rødskjegg så etter ham. Hamrekors var en mann som ikke skydde et noe som helst. Han var rå, likte følelsen av smerte og var gjennomsyret vond.

- For et beist! tenkte Rødskjegg, i full visshet om at det bare var to mennesker Hamrekors ikke våget seg innpå. Kjartan Kongsvenn og ham selv.

- Dum er du Jostein, men god å ha i kamp! konstaterte han, og smilte.

Rødskjegg husket fremdeles hvordan Kjartan, en gang, nesten hadde drept Hamrekors med bare nevene fordi han hadde nektet å adlyde. En annen gang hadde Kongsvenn svimeslått Hamrekors med sverdflaten fordi han hadde talt Rasmus rett imot.

Man talte ikke Rasmus Rødskjegg i mot, så enkelt var det. Klen-genavnet - Kongsvenn ble gitt av Rasmus, og satt fortsatt.

- Det ligger mye hat begravet der, tenkte Rasmus. Han visste at dersom en av dem snudde ryggen til, ville det ikke være Hamrekors imot å spidde dem begge til bakken.

Så, mens Rasmus satt og betraktet ham, så på mens han satte en fot foran den andre, tok ett skritt bakover og to nye frem, vippet Jostein Hamrekors overende og lå strak.

Rasmus følte at han måtte skape avstand.

- Kom, Kjartan, sat han, og tok med seg et par drikkehorn og gikk bort til den andre siden av leiren, hvor de kunne sitte i fred.

- Tenke seg til et bedre liv, Kjartan! sa han idet de var kommet opp på en koll som overså leiren.

- Skaff deg en kvinne, Rasmus, sa Kjartan halvt til seg selv.

Rasmus Rødskjegg hånlo, men Kongsvenn fortsatte:

- ... gård og grend, Rasmus!

Rødskjegg betraktet landskapet. Det var ett sammenhengende svaberg som rant ned i sjøen. Fiskarbonden var han ikke, og det å bruke livet sitt på å ale opp noen skarve sauer, ville han heller ikke. Det å være fisker var også for tungt. Dessuten, i denne villmarken var det ikke et eneste marked, der han kunne selge varene sine.

Han gransket sin venn.

- Hva er det du vil med meg?

- Få deg til å slå deg til ro.

- Hadde jeg gård og grend var det nok av dem som ville forsøke å ta den fra meg. Jeg stoler heller ikke på kvinner. Det er nok av svik, og det ville forfølge meg dag som natt. Jeg ville aldri få fred, svarte han.

Nå valgte Kjartan å tie. Rødskjegg så både skitten og fæl ut. Det

knallrøde skjegget strittet i alle retninger. Også stanken av svette var gjennomtrengende.

- Du kunne vaske deg litt oftere, Rasmus!
- Menn har dødd av slikt, svarte han bryskt.
- ... hvordan?
- De har fjernet det naturlige fettlaget, og frosset i hjel.
- Likevel ...

Rasmus lente sin veldige kropp fremover.

- Bare når vintrene er lange må jeg ha en trell under fellen, slo han fast.

- Du blir heller ikke yngre med årene!
- Og å vaske meg vil hjelpe?
- Det er en begynnelse.

Akkurat da ble Rasmus fjern. Han hadde truffet et ømt punkt.

- Du er blitt bløt, Kjartan, hånlo Rasmus.
- Hadde det kommet fra en annen enn deg, ville jeg ha flådd ham, Rasmus, sa Kjartan godmodig.

- Og hadde det vært en annen enn deg ville jeg ha drept først, og så sagt det! lo Rødskjegg.

Kongsvenn løftet drikkehornet og svelget en god munnfull.

- Vi må finne på noe nytt, Rasmus, sa han. - De gamle handelsstedene trenger ikke varene våre, og der hvor de gjør det, er prisene så presset at det ikke er nok å hente. Vi har herjet og plyndret der hvor det har vært mulig. Heller ikke der er det mer å hente. Dessuten har disse avsidesliggende stedene, som lå så lagelig til, blitt flinkere til å forsvare seg.

- Det vil alltid være muligheter, Kjartan!
- Du blir fortsatt ikke yngre! sa han han.

Rødskjegg ble taus. Det var så mye som var ugjort. Hva hadde skjedd med guttedrømmene? En gang hadde han en drøm om å bli konge. Nå var også den drømmen borte.

Med ett husket Rasmus tilbake til da han var gutt. Tankene streifet dem som seilte over havet og kom tilbake med både heder, gods og gull. Nå, da han hadde gjort det selv, følte han hvor tomt det var. Dengang hadde han drømt om å bli konge. Nå hadde også den drømmen druknet i et grått intet.

Han var ikke blitt rik, det klarte han å konstatere.

Likevel ville ikke drømmen om noe stort slippe sitt tak på ham.

Tenk! Å kjempe et slag som overgikk dem alle. Tenke seg til en bragd som satte hans navn på folkemunne!

Inni ham var dette knuten som ikke ville løsne.

Kongsvenn tømte resten av drikkehornet.

- Ved Odin, noen herser med min vilje, sa Rasmus.

Han grøsset. Alt som var bak ham lå øde. Det var dødt og ville bli glemt. Han var bare en av mange. En eventyrer med skjorte og ingen sjel; og egentlig hatet.

- Konge, jeg burde ha vært konge, sa han til Kjarten.

- Har du ikke klarte det nå, vil du aldri klare det, sa Kjartan og antydte at det, blant livets muligheter, var kjørt.

- Jeg ønsker mitt eget lille rike, sa Rasmus.

- Du drømmer!

- Det er denslags drømmer er laget av.

Kjartan så på sin venn men akkurat da slo rusen ut og han ség sammen. Øynene stivnet, festet seg på et punkt i det fjerne og så vippet han fremover. Han lå langstrak og var døddrukken. Rasmus smilte. Følte også Kjartan den samme lengselen? Tenk å drikke seg fra sans og samling blant en slik hærske fremmedfolk og røvere.

- Ja, ja, tenkte Rasmus. Det var ikke første gang han hadde vocket over sin venn. Denne gang, som tidligere, satt han så tilbake med sine egne tanker, og drømmer.

- Hvor var det egentlig blitt av guttedrømmen? spurte han seg selv.

Skulle han dra tilbake til Vesterled eller sørover til Middelhavet, handle, kjempe og slåss, vinne en ny rikdom og så bygge seg en gård?

Kunne han så slå seg til ro?

Ville han komme fra det med livet i behold?

Han tvilte på det.

Det måtte være en annen måte å gjøre det på.

Sakte halte Rasmus det tunge sverdet opp av beltet. Uten å kjenne smerte dro han tommelfingeren nedover den blanke eggen. Så vakert han syntes sverdet var. Han visste nøyaktig hvor balansepunktet lå, og likte å føle seg frem. Å kjenne vekten var en nytelse - som å

lodde balansen i sitt eget liv. Hvor ofte hadde han ikke kjent at stålet bet seg fast og sverdarmen dirret. Det å drepe plaget ham ikke. Det var noe eget ved det. Det var akkurat som om sverdet heller ikke ville slippe taket før mannen var død. Derfor hadde han også døpt det «Blodhiger».

- Hva skal jeg med kvinnfolk! bekreftet han overfor seg selv og løsnet grepet om bladet.

Samtidig var det en stemme som snakket inne i ham. Den arbeidet med å få tak i hans vilje, og å styre hans tanker. Han ble mer og mer sikker. Han skulle sette sitt merke og han skulle risse sitt navn på folkemunne, og det litt kvikt.

- Riket heter Ragnareid, hvisket det inni ham. Rødskjegg husket sagnet. De var et lite rike men det var også beskyttet av en trollkraft ingen våget å trosse.

Så husket han at han aldri hadde hørt noe sagn om et sted som het Ragnareid, men han så det likevel for seg som levende bilder.

- Ragnareid er stedet! hvisket stemmen.

Ryktene var så mange. Noen sa at riket var styrt av guden Loke og at det var uovervinnelig. Andre sa at det tilhørte en høvding som het Rigor Svarte, en viking som hadde drept sin egen bror for å få det.

- Jeg har aldri hørt om noe Ragnareid, sa han, som for å få stemmen til å tie.

Stemmen arbeidet videre.

- Tenke seg til å bli konge! fantaserte han, og visste ikke hvor fantasibildet kom fra.

Samtidig innså Rødskjegg at drømmene holdt på å løpe av med ham. Men så sterk var avskyen han følte for sitt nåværende liv, at denne formen for fantasiflukt var måten å beholde fatningen på. Tanken på det lille riket ble bare mer og mer besnærende. Han hadde alltid vunnet i krig, så hvorfor ikke her!

- Trolldom? Rasmus hånlo. Var det noe han ikke trodde på så var det hekser, troll og trolldom.

Et annet sted, i urskogen Vesterlund, begynte en vind å røre på seg. Den trakk ned fra fjellene, la seg utover slettelandet og fortsatte utover havet.

- Vokt deg for Lokes trollkraft, Rasmus, lød formaningen som ble hvisket i vindens åndedrag.

Ørnen fra Faldnir lå, i samme øyeblikk, på glideflukt over Tjernvik. Den speidet etter sitt offer. Til og med fra den høyden kunne den å lese Rasmus Rødskjegg's tanker. Den leste også ensomheten og viljen til å gjøre noe nytt med livet sitt.

- Der er han, sa ørnen til seg selv.

Loke hadde funnet sin stedfortreder. Nå gjaldt det bare å få kontroll over ham.

Og Rasmus Rødskjegg ble mer og mer sikker. Han hadde ikke bare bestemt seg for å søke lykken, men for å fullbyrde den. Viljen skulle få råde om det så fortærte hans hele. Han skulle sette sitt merke på jorden og vinne gehør hos gudene.

Da beslutningen først var tatt, falt en indre ro over ham. Natten skulle også bli god mot ham, og han skulle få sove, trodde han.

Rasmus Rødskjegg hadde ikke før lukket øynene enn at skygger grodde frem fra hans underbevissthet. Der var det både troll og heks og de hjemsokte ham. I søvne både vred og kastet han på seg, for å komme seg unna, men til ingen nytte. De hadde sitt tak på ham.

Så, plutselig, ble han løftet opp over nakne vidder og ned i dype skoger. Han drømte om dverger og om alver og om småfolk som lekte i trekronene på de mektige trærne.

Av og til klarte Rasmus å gløtte på øyelokkene, og fikk bare bekreftet at det fortsatt var natt. Så ble han dradt tilbake igjen, og dypere ned i en verden som var mer enn uvirkelig.

Så, der sto hun. Hun var en kvinne, vakrere enn han noensinne hadde kunne forestille seg.

- Kom, Rasmus, ropte hun.

- Hvor, hørte han seg si.

- Riket heter Ragnareid, svarte hun.

Rasmus følte så at han ble dradt dypere ned i marerittenes verden, men at det var en mening med det. Så, til slutt, fikk han sove og opplevde at det a drømme var vidunderlig. Han var kriger og Ragnareid, riket som var sviemerket av guden Loke, skulle bli hans.

- Hvem er du?

- Mitt navn er Eldgjær!

For Rasmus Rødskjegg åpenbaret det seg plutselig en annen verden. Han hadde hørt navnet før, og han husket hvordan han ble

dradt inn i et mørke og inn i en verden som ikke var.

- Eldgjær!? ropte han.

- Jeg er din skjebne, svarte hun.

Deretter gled Rasmus ned i en tung og urolig søvn. Atter en gang var han tilbake på en eng der han og Kjartan bandt sin tro til hverandre, og til den første hemmeligheten der han ble holdt utenfor.

Neste morgen, i grålysningen, var Rødskjegg oppe og uthvilt. I tillegg var han både kampklar og villig. Med faste skritt gikk han bort til mennene.

- Opp, brølte han. Han måtte komme seg nordover, og det kvikt. Bare noen få av mennene rørte på seg. Så gikk han bort til Kongsvenn og ga ham et spark.

- Opp.

Rødskjegg stirret utover leiren.

- Ned til båtene! brølte han videre.

Mennene kom seg opp og beveget seg nedover mot viken. Bare Hamrekors lå igjen, ubevegelig.

- Ombord med ham også, freste Rødskjegg. To menn grep tak i Jostein Hamrekors og slepte ham nedover mot langskipene.

Da det siste av de tre langskipene rettet opp kursen og stevnet ut fra Tjernvik, kastet Rødskjegg et siste blick mot land. Det festet seg ved omrisset av en mannsperson. Nesten som i en luftspeiling sto han der. Høy, rank, kledd i hvitt. I morgendisen kunne ikke Rødskjegg være sikker på om han i virkeligheten så noe som helst. Likevel syntes han at mannens øyne glødet med et hvitt, blendende lys. Så var han borte, oppslukt av morgendisen. Rødskjegg ristet på hodet. Det forundret ham, men han hadde andre ting å tenke på. Ordet Ragnareid hadde ikke sluppet taket, og han skulle mot nord. Over dem, høyt oppe, lå en ørn på vinden.

I baugen på det fremste av skipene, sto Rødskjegg. Han kikket opp og så ørnen. Var det noe som gjorde ham betatt, var det synet av en diger ørn på glideflukt. Det var noe eget ved det.

- Hvilken frihet, tenkte Rødskjegg.

Ørnen, som var over den, holdt seg nærmest i ro der den svedde mellom ham og solen. Foran baugen, som en formørkning i vannet,

lå ørnens skygge.

Den var som en veiviser.

Nå var også morgenbrisen nesten borte hang seilet slapt og tungt i masten. Det var så vidt det trakk nok vind til at vannet som gled rundt baugen lageet krusninger i det blikkstilte havet.

- Stadig mot vest, tenkte Rødskjegg.

Så stakk han hånden innunder vadmelskoften og tok frem en liten pose av skinn som inneholdt en fiskeformet metallsplint, som hang i en syltynn lærstrimmel. Han holdt den opp foran seg, så stødig han bare kunne. Metallsplinten snurret rundt og rundt inntil den fant sin retning. Da den stanset, pekte den mot nord. Rasmus Rødskjegg staket av en vikel, en kurs, og forsikret seg om at de stadig seilte mot vest.

- Godt å være sikker, tenkte Rasmus idet han tvinnet lærstrimmlen rundt den igjen, pakket den ned i den lille skinnposen, og stappet den på plass innenfor koften igjen. Den, ved siden av «Blodhiger», var hans mest verdifulle eiendel.

Men så elsket han skipene sine over alt på jord. Kjøl og spant var bygget i solid eik og huden var i furu. De var smurt inn med tjære, og ville vare i hundrevis av år. Det var han sikker på, da han hadde gjort sitt ytterste for å ta vare på dem. Pinlig nøyaktighet og ryddighet var en del av hans kjennemerke. Alt hadde sin plass, og nåde den som ikke forsto det.

Gang på gang, enten det gjaldt å handle med fremmede, eller å kjempe en kamp, hadde denne ryddigheten viste seg å være viktig. Spesielt i kamp kunne den bety forskjellen mellom liv og død. Om bord hadde alt sin plass, og alle visste hvor alt var; og dette ga den nødvendige egg over dem som hadde rot i systemet.

Stolt over de tre skipene var han også. I forstavnen på hver var det skåret et dragehode som speidet fremover. Langs sidene på skipene hang skjoldene, på rad og rekke, og i akterenden var halen på dragen skåret inn.

I det fjerne oppdaget Rødskjegg en tåkebank som trakk bortover havflaten. Også himmelen begynte å skye over. Deretter forsvant horisonten og hele havet ble innhyllet i en lett tåke. Kystlinjen ble borte og sikten forsvant.

Rødskjegg hadde to valg. Enten kunne han trekke innover mot

land eller han kunne holde stø kurs. Rødskjegg, på grunn av metallsplinten som viste retning, valgte det siste. Det kunne, tross alt, være andre som hadde fått den samme tanken, å erobre Ragnareid, og han ville være alene om det. Det som var et innfall, begynte å bli en besettelse.

- Merkelig, tenkte han.

Aldri tidligere hadde Rødskjegg villet noe så hardt som dette.

Skulle han innta Ragnareid kunne han ikke gjøre det alene.

Tåken hadde trukket så langt inn at den la seg rundt skipene. Havet lå speilblankt og den lille brisen forsvant. De eneste lydene kom fra tauverket som holdt riggen, og som slo mot masten.

- Så stille. Ikke engang lyden av sjøfugl, tenkte Rødskjegg.

- Frem med årene, Kjartan, sa Rødskjegg og klappet seg på brystet. Det var en refleks, for å forvise seg om at den fiskeformede metallsplinten var trygt forvart innenfor koften. De måtte holde fremdriften og det var umulig å vite hvor lenge tåken ville vare.

- Ragnareid, hvisket en stemme i det fjerne.

Tåken ble tykkere - stillheten mer intens.

Rasmus opplevde at alt virket så rent og fint, nesten jomfruelig. Det var en av de få gangene han fikk kontakt med sitt indre. Da opplevde han fred og et øyeblikk av sannhet.

En ting er å dø, men hvilken del av legemet var det som møtte i Valhall? tenkte han.

Spørsmålet hadde plaget ham lenge.

Kunne det være den del av kroppen som Kvitekrists følgeskare kalte sjel? spurte han seg videre.

- Sjel, sa han. Han smakte på ordet, og likte det. Det forklarte så mye.

Og utenfor var det andre krefter som var i bevegelse. Tåkehavet murret av stemmer. Ekko etter ekko, som en hul hvisking, ble båret fra perle til dråpe langs de duggvåte veggene.

- Ragnareid, gjentok stemmen.

Over ham, og på alle kanter, var det andre stemmer som var satt i bevegelse. Noen kom fra Åsgård mens andre fra Gråviddas indre. En ting var sikkert, og det var at Rasmus Rødskjegg ikke var alene i verden.

- Du kan ikke tillate det, Odin, hvisket en stemme, som var både

omsorgsfull og mild.

- Jeg kommer til å stoppe ham dersom ingen andre gjør det, sa en annen stemme som var hard og ru.

- Jeg har gitt mine ordre, sa den tredje. Dette var en stemme som bar sin egen myndighet.

Rødskjegg følte uro og andektighet. Stemmene hørtes ut som om de kom fra hinsides himmelen, og han ble sikker. Det var slik mellom vikingene og deres guder. De kjente hverandre, levde for hverandre. Den ene stemmen måtte tilhøre Balder og den andre krigsguden Thor, tenkte Rasmus, og hadde en gnagende følelse av at den tredje tilhørte Odin.

- Ikke engang tett tåke kan stoppe meg nå, tenkte Rasmus Rødskjegg, og tok også det som et tegn.

Ørnen hadde forsvunnet og tunge stormskyer trakk innover himmelen, slik at tåken først lettet; så forsvant.

En merkelig latter gjallet fra en fjern horisont. Lynglimt skar inn fra vest og ble etterfulgt av et brakende torden som rullet gjennom det gråsvarte skydekket.

- Ved Thors bukker! tenkte Rasmus idet vinden tok tak i seilene, presset båtene godt ned i sjøen og drev dem foran seg.

En ny storm var i emning.

Kapittel 6

RAGNAREID

Like fort som stormen hadde begynt, ble den borte. Skipene seilte inn i et smulere hav. Alle tre hadde klart seg. Nå hadde de lagt om kursen, og stevnet mot land. Det Rødskjegg var sikker på, var at Ragnareid lå forut.

Fra havet var det vanskelig å finne ut hvor han kunne legge til. På den avstanden virket det som om landmassen hadde grodd til å bli en del av horosonten, og lå som et disgrått belte som knapt skilte hav fra himmel. Fra den avstanden var det umulig å skille bukter fra strender og lune viker fra klipper og skjær.

Rasmus Rødskjegg viste godt at det å dra inn i slikt farvann kunne ende i katastrofe, både for seg selv og båtene. Ett slikt skjær eller grunne kunne komme brått på. De kunne bli tatt av strømmer og ført av sted uten kontroll.

Rasmus hadde satte han en mann i forstavnen, men stolte mer på stemmene som arbeidet inne i ham.

- Dette er Ragnareid, sa stemmene.

Rasmus Rødskjegg stevnet fett frem. Han siktet seg inn etter et spisst fjell som stakk opp av disen som lå over landet. Jo nærmere han kom, desto sikrere ble han på at han var på rett vei.

- Dette er Ragnareid, sa stemmene.

Kyststripen åpnet seg, og frodigheten ble innbydende.

Rasmus Rødskjegg senket seilene og tok frem årene.

- Dette må være her, sa han og bestemte seg for å gå i land det første stedet han fant tilflått.

Lenge rodde de på langs av land. Det var skogkledd med stupbratte klipper.

- Det er Vesterlund, hvisket stemmene inn i ham.

Til slutt fikk han øye på en lang, smal strandstripe, og så med en gang at dette var stedet han kunne gjøre landhugg. Han stevnet rett

mot den.

- Klar karer! ropte han.

Da skjøt mennene rygg og drog taktfast i årene. Skipet ga fart, og ikke mange åretakene etterpå begynte det å fosse rundt baugen. Rødskjegg hang i styreåren og siktet inn mot stranden.

- Nå! ropte han.

Årene gled på plass samtidig som kjølen på skipet hans kjørte seg inn i fjæresteinene. De andre to fulgte etter. Stranden de hadde landet på var både smal og øde og i enden steg en steil klippevegg opp mot en mur av tettvokst kratt. Det var denne muren av lave trær og tornekratt som yttergrensen til skogen som het Vesterlund, og som dannet Ragnareids grense til havet.

- Jeg skal bli konge! hvisket Rasmus idet han hoppet over ripen og ned i det kalde vannet. Uten å bryte takt fortsatte han oppover strandbredden. Han gled på noen sleipe rullesteiner, men gjenvant balansen.

- Kom igjen karer!

Kjartan Kongsvenn var hakk i hel. Begge løp frem til klippen. Bak, med sverdene trukket, fulgte mennene. Det var ett mål, å innta Ragnareid.

Det Kongsvenn stusset over var at han aldri hadde hørt om et rike som het Ragnareid, og visste dermed ikke om det noe som kunne plyndres. For ham virket dette ikke som annet enn en øde strand som hadde en mørk og truende skog som bakteppe, og ingenting annet. Men nå, som så mange ganger tidligere, fulgte Rasmus Rødskjeggs føling for slike ting.

Angrepet var i gang. Banning og kraftige, hese kamprop ga gjenklang bortover havflaten. For mennene var det slutt på ventingen. Blodsmaken satt i munnen og lungene verket. Klippeveggen var bare det første hinderet. Deretter måtte de forsere en urskog av tunge, mektige trær som var overgrodd med mose. En tung tåkedis lå bortover skogbunnen. Løvet raslet svakt, avventende, og stillheten var trykkende.

Over dem, på et nytt vinddrag, seilte ørnen.

- Du skal erobre mitt rike, sa stemmen som arbeidet i ørnens hode.

Sverdet dirret mellom Rødskjeggs hender. I mektige svøp føyste han «Blodhiger» gjennom krattet. Tornene sto som pigger på buskene var kraftige og sylspisse. Bak sto skogen mørk og truende.

- Helvetes kratt! mumlet Hamrekors.

De hugget seg fremover og dypere inn i landet. For hvert slag fikk Rødskjegg nye krefter. Kampropene ble mer høylydt og iveren økte. Det var som om mennene trakk krefter fra intet.

- Håper landet er rikt både på gull og kvinnfolk, sa Hamrekors til mannen som arbeidet ved siden av ham.

- At det er kvinnfolk og mere kvinnfolk, sa mannen.

- Kunne tenke meg ferskt kjøtt, en grillstekt sau og friskt grønt akkurat nå, sa en annen.

- Har Rasmus noensinne sviktet?

- Nei!

- Dette krattet da?

- Sikkert beregnet på å holde oss ute.

- Kløktig, sa Jostein Hamrekors og tok et nytt kraftig svøp med stridsøksen gjennom krattet.

Jo lenger inn Rødskjegg fikk hugget seg vei, desto mer forandret skogen seg. Det som hadde vært et kratt ble avløst av trær. Det var et bredt belte de hadde hugget seg gjennom. Nå var de kommet inn i et område som virket som en mur av tunge mektige trær.

Der forandret skogen seg igjen. De tunge trærne ble avløst av lave lyse trær som hadde merkelige tunge greiner med tett løvverk. I kontrast til skogen ut mot havet var ikke disse overgrodd, men var fin og glatt i barken.

Rødskjegg fortsatte å hugge. Fra kløvflatene sivet det en blågrønn røyk som rev skarpt i nesen. Hadde Rødskjegg tenkt nærmere over det, ville han ha tatt det som et varsel.

Han hadde hørt sagn om denne del av verden, og om skoger som fortærte folk, men ensat det ikke.

Det han ikke så var at, inne bak løvverket, dukket det plutselig frem en tust irgrønt hår. Et par store runde øyne lyste mot ham. og to spisse ører stakk opp. Det var en forvirret alve som ikke visste hva han skulle tenket. Derfor stirret øynene blankt på hærsken av menn som hugget seg innover i Vesterlund. Så forsvant det lille ansiktet inn i løvverket igjen.

Litt lenger unna dukket en ny hårtust opp av krattet, og så atter et ansikt. Også det lyste forvirring.

Rødskjegg hadde ikke tid til å se fremover, og han kunne ikke stoppe. Rundt ham, på alle kanter, smalt lyden av stål mot tre. Likevel så det ut til å hjelpe lite. Skogen sto like tett. Løvverket var like tungt og ugjennomtrengelig. Det var akkurat som om, etter å ha hugget ned

ett tre eller grein, sto et nytt i dens sted.

Grimm Varøye, en av Rødskjeggs menn, var så oppslukt av å rydde kratt og skog at han hadde dravet av fra resten av mennene, og befant seg plutselig alene. Han merket heller ikke at underkrattet trakk inn fra sidene og lukket seg bak ham. Varøye ble nærmest ført bort fra de andre. Da han så ble alene, voknet skogen. Trærne med den lyse barken og hengende grener trakk nærmere. Varøye ensat det ikke, og fortsatte å hugge.

Plutselig kilte øksen seg fast i kløvflaten til et digert tre og ville ikke slippe taket. Sakte begynte treets grener å senke seg. Underkrattet trakk også nærmere og først da han skjønnte at det var ingen andre i nærheten.

- Skogen lever! Han kjente en iling av skrekk nedover ryggraden.

- Hva i Hel ...!

Blant resten av mennene virket alt normalt. De hugget og stablet stammer og greiner. Så, som på kommando, tok alle en pause. En kort stillhet fylte luften; og så hørte de skrikene. Rødskjeggs menn stivnet. Skrikene sluttet like brått som de hadde begynt. Den påfølgende stillheten ble bare brutt av lyden av raslende løv, knakende trestammer og vaiende grener. Det var som om skogen fortærte sitt bytte.

Grim Varøye opplevde at trærne flyttet på seg. Lysninger oppstod, og ble tettet igjen. Grimm Varøye slapp øksen og sverdet og la på sprang.

Varøye registrerte ikke den lille alven som spratt frem og spente krok for ham. Han bare kjente at han stupte og fór hodekulls inn i krattet.

Skogen reagerte momentant. Utløpere og røtter kastet seg over ham, nappet i armer og bein og forsøkte å dra ham videre inn. Han skrek, tryglet og ba. Den lille alven stoppet opp og betraktet den vettaskremte Varøye.

- Akk ja, for et menneskebarn, sa den.

Som en hån slapp så skogen taket. Grenene som hadde vaiet og slått, ble stille. Sakte kunne Varøye krype tilbake gjennom krattet og ut i skogkanten igjen. Han hadde mistet forstanden. Det kullsvarte håret var blitt snehvitt. Øynene var matte og en dyrisk jamring var den eneste lyden han klarte å få frem. Dvergen var forlengst borte.

Da kvelden kom, lød det fremdeles halvhjertede rop og dempede hugg over Vesterlund. Lysningene var blitt større, trærne færre.

- Var Vesterlund overvunnet?

- Du har klart det, hvisket ørnen der den svevde høyt over skyene.

Rasmus Rødskjegg frydet seg over at han, og han alene hadde klart å bryte det grep trolldom hadde på Vesterlund.

Gjennom restene av krattet, som nå lå som hauger med greiner og avhugde trestammer, kunne Rødskjegg skimte selve Ragnareid.

- Seier! hvisket han.

Slettelandet som lå som en innbydende grønn løper mot en høy, diskledd fjellkjede i det fjerne. Den virket både frodig og rik. Husene og gårdene virket velstelte.

- Det beitet også sau og geit.

- Ferskt kjøtt, sa en.

- Kvinnfolk, sa en annen.

Midt ute på slettelandet sto en klippebratt fjellnabb og på toppen av den sto det en høy, smal festning som glødet i solnedgangen. Seiersgleden knøt seg i halsen. Neste dag kunne han, med uthvilte menn, erobre festningen og tvinge borgerne i kne.

- Slå leir! ropte Rasmus.

Tre man stakk for å fange hver sin sau.

- Brenn skogen og la flammene lyse over himmelen. La våre fiender se at vi er kommet!

De tre sauene ble drept på stedet. Deretter ble de flådd, spiddet og gjort klar til grilling. Imens løftet tunge never på trestammer og greiner og stablet dem i digre hauger. Bål ble tent og flammene steg opp mot den nattemørke himmel.

Rasmus Rødskjegg hadde seiret, men samtidig var han usikker.

- Var dette alt som var av Ragnareids trolldom? spurte han seg selv.

Stillheten plaget ham. Inne i Ragnareid var det ikke mennesker var å se. Normalt ville de ha stilt seg opp for å se hvem som kom. De villet ha visst om det var venn eller fiende. De ville også enten ha forsvart seg eller gått til angrep.

Først da innså Rasmus Rødskjegg at noe var galt, veldig galt.

Det Rasmus Rødskjegg heller ikke kunne vite var at dette bare var i et lite hjørne av det mektige Vesterlund, og at det var helt andre krefter som rådet i skogens indre.

Mens Rasmus Rødskjegg og hans menn slepte og halte på greiner og trestammer landet ørnen i det høye spisse utkikstårnet som reiste seg fra midt på festingen. Som tidligere, begynte forvandlingen, men denne

gangen tilbake til å bli menneske.

Nebbet på ørenen trakk seg tilbake og vinger og gripeklør ble til armer og bein. Da prosessen var fullbyrdet sto det en mann i dens sted.

Det var Gudleik Lokeson, hersker over Ragnareid.

Det mektige Vesterlund var hans.

- Velkommen skal du være, Rasmus Rødskjegg, sa han og løftet armene mot himmelen.

Solen var på vei ned mot horisonten og skyggene bak festningen gled innover i landet. Til slutt vokste de helt frem til fjellkjeden i det fjerne. Lokeson løftet armene høyere, og en lett bris trakk innover slettelandet. Det raslet i løvet og så begynte det å blåse.

Mens solen fortsatte nedover mot horisonten, mørknet skyggene bak festningen. De ble både lengre og dypere. Samtidig blåste det hardere, og en svak murrende lyd grodde frem idet en ny vind begynte å trekke ned fra fjellene. Den la seg inn i mektige hvirvler, blåste inn gjennom juv, oppover skråninger, og samlet seg innunder fjellene.

- Adlyd, hvisket Lokeson.

Han strakte armene enda ett hakk og bevegelsen blottla et armbånd han hadde rundt høyre håndledd. Armbåndet lyste sølvgrått.

- Som du befaler, svarte vinden.

Vinden samlet seg i skyggene inne bak festningen og bygget seg opp. Så, på Lokesons befaling, ble den sluppet løs. Den slo inn for full kraft og ulte innover slettelandet. Den kom fra djuv og dal og trakk ned fra fjellene. Så la den seg til slik at den suste utover slettelandet.

Rasmus Rødskjegg hørte ulingen fra vinden og så kjente han at den kom. Han forsøkte å søke le, men vinden kom for fort. Den pisket, rev, og drev ham foran seg. Så forsøkte den å tvinge ham i kne; men Rasmus Rødskjegg sto. Med full styrke rev vinden inn i de veldige bålene og kraftsatsen kastet gnistene høyt opp i luften, og bar dem utover havet. Den blågrønne røyken som sivet fra de falne trestammene ble tykk. Så ble også den tatt av vinden og presset ned over Rødskjeggs hær.

Først fikk de kvelningsfornemmelser og så begynte de å gispe etter luft. Til slutt falt hele hærskaren om, og ble liggende.

Rødskjegg så hvordan mennene falt om mens han selv sto maktesløs. I en jakt på svar, dukket sagnet om Ragnareid frem fra underbevisstheten, men det var for sent. Han var allerede i Vesterlunds vold. Den blågrønne røyken trengte inn i neseborene, ned i lungene og til slutt tok den kvelertak på ham også.

Trolldom! var det siste han tenkte før han mistet bevisstheten.

I samme øyeblikk som Rødskjegg traff bakken, senket Lokeson armene. Dermed tok vinden ny sats og krøllet seg opp og over Vesterlund. Så la den seg ned mot havet og økte presset mot skipene. Her forvandlet den seg en hylende vind, i orkan styrke. Skipene ble presset ut fra fjæresteinene og skjøvet ut på dypt vann. Vindstyrken økte atter et hakk og de ble sent videre ut mot en mørk og fjern horisont. Sammen med skipene forsvant også rikdommene Rasmus Rødskjegg hadde erobret i Vesterled. Han hadde plutselig mistet alt han eide.

Rasmus Rødskjegg var blakk.

Atter en gang eide han bare «Blodhiger» og klærne han sto og gikk i.

- Velkommen til Ragnareid, sa Gudleik Lokeson.

Deretter senket Lokeson armene helt.

Som på kommando løyet vinden og bålene sloknet, og alt ble stille. En høy, slank kvinne kom opp i utsiktstårnet og stilte seg ved siden av Lokeson.

Hun het Eldgjær.

Sammen med at vinden slapp taket, falt det lange lyse håret hennes nedover den smale ryggen hennes og la seg i tunge, myke lokker.

- Vakker er du, tenkte Lokeson, men det var ikke hans plass å si det.

- Hvorfor gjorde du dette, Gudleik? hvisket hun.

Lokeson som holdt blikket festet på skogen, nikket svakt.

- Fordi at han er min!

- Hvem?

- Hærføreren som våget å krenke grensene til mitt rike.

- Vet du hvem det er?

- Ja, sa Lokeson.

Eldgjær så på ham. Tvil på hva Lokeson egentlig mente var å lese i det vakre ansiktet.

- Hva vil du gjøre nå? spurte hun med spak stemme.

- Mannen heter Rasmus Rødskjegg. Han er hærfører og han skal hentes. Rasmus Rødskjegg skal føres hit mens mennene han skal både bindes og lenkes, og føres til Østvikyr.

- Og når han våkner?

Lokeson lo. Det Eldgjær ikke visste var at Lokeson hadde trollbundet også henne og at hun var under hans kontroll. Det var hun som skulle gi ham det tak han trengte på Rasmus Rødskjegg. Det var hun som

skulle gjøre ham til konge. Rasmus Rødskjegg skulle stå som Lokes stedfortreder på jorden og bygge det riket han trengte.

- Da skal han bli din, og du vil elske ham i evig tid, sa Lokeson.

- Hva mener du?

Lokeson så irritert på henne. Han kjente godt til drømmene hennes og til at hun hadde stirret uover havet, våket over horisonten, og det helt siden hun var barn. Han kjente ikke bare til hennes drømmer og håp, men også til hevnen hun nærte for Rigor Svarte. Eneste var at Gudleik Lokeson ikke kunne si det til henne.

- Mannen som ligger der ute skal til Østvikyr. Der skal han settes til å vokte over Tåkeskaret. I tillegg skal han bli konge, og du skal bli hans dronning, svarte han kontant.

Eldgjær kjente at hun ble kald. At Lokeson mente at Rasmus Rødskjegg skulle settes til å vokte på heks, troll og endatil stå imot Zork og skaren fra det mørke riket i jordens indre, fikk det til å vrenge seg i henne. Det at også hun skulle dit, var plutselig utenfor hennes forstand.

- Du kan ikke! sa hun. Det var desperasjon i stemmen, på tross av at hun ikke hadde hevet røsten.

En gang, for en del år tilbake hadde Kong Reit regjert over Østvikyr. Rigor Svarte hadde tatt herredømme over riket, og mistet det til en heks ved navn Rintzglir. Nå var det Zork som kontrollerte store deler av det, og som spredte død og frykt. , som ble hersker i riket.

Nå, da hun husket tilbake, klarte hun å dra kjensel på hvordan det var når Zork angrep en sjel. Hun hadde gjennomlevd det, men siste ikke hvor hun dro kjenselen fra. Det som var klart var at Zork kunne tappe en sjel for krefter og så trekke henne ned i et sort intet.

- Mor, hvisket hun.

- Hva? spurte Lokeson.

Bare tanken på Østvikyr og Tåkeskaret sendte frysninger nedover ryggen hennes.

- De er jo bare vanlige menn, sa hun.

- De skal likevel trygge denne del av mitt riket, svarte Lokeson.

Eldgjær følte for skjebnen til mannen Lokeson hadde valgt til å stå mot kreftene fra jordens indre. Heller ikke Rintzglir ville tillate at en inntrenger bevegde seg inn på hennes enemerker. Så mye visste hun. Det var noe i Eldgjær som rakte ut til Rasmus Rødskjegg, og hun lurte på om hun kunne forhindre det?

- Rigor Svarte kan sette seg til motverge, sa hun i et håp om å få

Lokeson til å komme på andre tanker.

- Ham! lo Lokeson foraktelig og snudde på helen. Med bestemte skritt gikk bort til døren som førte ned i festningen. Eldgjær fulgte etter.

Fra toppen av tårnet gikk det en vindeltrapp i stein som førte ned i festningens indre. Lokeson gikk først og Eldgjær fulgte etter. Endelig nede åpnet Lokeson en tung dør. Idet den gled opp, slo en kald gufs av innestengt luft mot dem.

- Kom, sa Lokeson, og lot Eldgjær gå først inn i rommet, som var tronsalen. Der sto en liten, tett kriger med små stikkende øyne. Han hadde et tungt drag over ansiktet og det så ut som om han ventet på dem.

- Nå!? utbrøt Rigor Svarte.

- De sover i utkanten av Vesterlund, svarte Lokeson.

Rigor Svarte forbannet Lokeson i sitt stille sinn. Han hadde vært konge og Eldgjær skulle ha vært hans dronning. Slik var det ikke lenger.

- Uverdig å bruke slik trolldom, sa han.

Lokeson stirret Rigor Svarte inn i øynene og holdt ham med blikket. Det var alltid det samme. Hver gang Svarte satte seg til motverge, måtte Lokeson gjenvinne kontroll over mannen.

Så trett jeg blir, tenkte Lokeson og løftet blikket mot et av de høye vinduene. Så hevet han armene. Atter en gang begynte armbåndet å lyse. Først svakt og så sterkere. Utenfor festningen mørknet det og atter en gang rørte det seg i vinden som lå samlet innunder fjellene.

Idet Lokeson senket armene, ulte vinden ut fra djuv og dal og inn i tronsalen. Den var kald. Den traff Rigor Svarte med full kraft og slengte ham tvers gjennom rommet. Svarte ble stiv av redsel, slik han alltid ble når vinden ble satt i bevegelse. Øynene hans var festet på Lokeson og hat lynte fra de mørke pupillene. Sakte og i ydmyk fortvilelse bøyde han hodet.

- Vi kjenner din makt, hvisket han.

- Det er større krefter mellom himmel og jord enn det er gitt deg å vite, Rigor!

Rigor Svarte ble fjern i blikket. Han visste både om Zork og Rintzglir, og hvordan også de hadde erobret hver sin del av riket hans. Nå, da Lokeson hadde overtatt resten, var han som en skygge av mannen han en gang hadde vært.

Det at Rasmus Rødskjegg var tiltenkt plassen som konge i Østvikyr

ble med ett klart.

- Du kan ikke! freste Rigor Svarte. Hatet til Lokeson hang på hver stavelse. Avmakten var likevel å lese i ansiktsuttrykket hans. Likevel var han ikke kuert. Han hadde fortsatt sine egne planer for hvordan han skulle gjenerobre det lille riket, som han aktet å vinne tilbake. Han var ikke knust. Han hadde innsett at makten til Gudleik Lokeson lå i armbåndet han bar rundt venstre håndledd, og fikk han tak i det, skulle han kunne herske.

En dag skulle han, Rigor Svarte, bære det armbåndet.

Det var bare et spørsmål om tid - og tålmodighet.

Lokeson visste nøyaktig hva Rigor Svarte tenkte, men ensat ham ikke. For mange av de lodd som var bestemt av skjebnen var allerede kastet.

Armbåndet som Lokeson bar rundt venstre håndledd var laget av alvene, og hadde skjebnen og skjebnens veier vevd inn i det edle metallet. Det hadde en trollkraft som det ikke var gitt enhver å utøve, og ihvertfall ikke en som Rigor Svarte. Armbåndet ville ha fortært ham, og Lokeson visste det.

Slik var det at guden Loke avsatte en egen plass for Rigor Svarte i skapelsen som skulle utfolde seg; og armbåndet skulle bli nøkkelen i mannens skjebne.

Natten over Vesterlund var mørk og ugjennomtrengelig. Lokesons stridsmenn hadde marsjert inn i utkanten på skogen og hentet og bakbundet den bevisstløse Rødskjegg. Deretter slepte de ham opp til festningen og slengt ham ned i et fangehull.

Rasmus Rødskjeggs menn ble også bakbundet og lenket, den ene til den neste, slik at de hang sammen i lange kjeder. Midt inne i den ene kjeden av menn lå Kjartan Kongsvenn.

Rasmus Rødskjegg kom til seg selv. Med et rykk løftet han hodet opp fra det kalde steingulvet, og så smalt det tilbake igjen.

- Hva i Hels rike!/? tenkte han og kjente hvordan smertene brant inne bak lukkede øyelokk. Så begynte han å huske.

Bitene begynte å falle på plass.

Først husket han vinden, og så at den slo inn i de veldige bålene. Det måtte ha vært trærne. Han husket den blågrønne røyken og hvordan den holdt på å ta et kveletek på ham.

Samtidig, mens Rasmus Rødskjegg holdt på å komme til seg selv, var Lokesons krigsmenn ute i Vesterlund og sto over Rasmus Rødskjeggs hær. Med sylskarpe sverd tvang dem, en etter en, til å reise seg. Noen av mennene forsøkte å rive seg løs, å rømme, men det var umulig. Jostein Hamrekors, som var kommet seg opp i knestående, betraktet sine erobrere, og konkluderte med at de var noen spjelinger.

- Jævla bønder!

- Kjeften på deg, sa en av dem som, i en elegant og glidende bevegelse løftet sverdet han holdt, og klasket Hamrekors i bakhodet med det.

Hamrekors gjenkjente sverdet. Det var hans eget.

- Jævla tjupakk! mumlet han idet slaget gjorde at han stupte nese-grus.

- Opp!

Det var ikke bare bonden med sverdet som ropte opp, men ordene kunne høres over alt.

- Opp! Opp!

Hærskaren til Rasmus Rødskjegg var avvepnet og det var bønder som sto over dem.

En tromme hadde begynt å slå.

- Kom dere opp!

Til taktfaste slag ble mennene tvunget opp, og stilt i rekker. Deretter ble de drevet fremover.

De var på vei mot Østvikyr, og Tåkeskaret.

Inne i festningen lå Rasmus Rødskjegg bakbundet. Det banket i tinningen, men kulden fra gulvet hjalp. Den kjølnet pannen, og tillot ham å huske enda mer.

Det gikk også opp for ham at han var i et fanghull, og at han ikke var alene. Til og med med ansiktet mot gulvet følte han nærheten av et annet menneske.

- Rødskjegg? lød en kald stemme.

Det luktet muggent og stillheten ble bare brutt av lyden av dryppende vann.

- Skjær ham løs! beordret stemmen.

En eller annen kilte et kaldt stål fra et knivblad inn mellom remmene som holdt hendene hans bak ryggen, og rykket til. Den sløve eggen skar ham i håndleddene.

Rødskjegg trakk ikke en mime.

- Reis deg, beordret stemmen.

Rødskjegg ble liggende. Sansene arbeidet på overtid. En etter en våknet de, og til slutt var også krigeren i ham våken. Samtilige sanser var innrettet mot en ting, viljen til å overleve. Hjerteslagene var faste og pulsen steg. Et spark traff han i mellomgulvet og sur galle skjøt opp i halsen.

- Reis deg, Rødskjegg!

Drittsekk, tenkte Rasmus.

Rødskjegg visste at han måtte gjøre noe, og det litt fort. Med hårfin nøyaktighet forsøkte han å beregne avstand og størrelse, styrke og smidighet til mannen som hadde sparket ham.

Beslutningen ble tatt.

- Nå! brølte han, nærmest som et krigsbrøl.

I et kast var Rødskjegg oppe og han styrtet mot den eneste skikkelsen som var i rommet. Mannen stod midt på gulvet.

- Ditt liv skal jeg ha! brølte Rødskjegg.

- Mot mitt stål, sa Lokeson som trakkett lett til den ene siden, og stanset. Han holdt et lite smalt sverd i den ene hånden, og lot det vaie fra side til side.

Mannen var kledd i hvitt, og hadde en hette som var trukket over holdet, og som skjulte ansiktet. Rasmus Rødskjegg var imidlertid mer opptatt av sverdet enn av mannen.

Mens Rasmus Rødskjegg, betraktet sverdet han sto overfor, sto Lokeson helt stille. Så løftet han sverdet sitt opp over hodet, åpnet hendene og lot det falle.

Sverdet, som var omgitt av en sølvgrå tåke, stanset midt i fallet.

- Her, sa Lokeson, som kjørte hånden inn i tåken, delte den i to, og løftet ut den ene halvdelen. I hånden holdt han et tungt, bredt sverd. I den andre hånden holdt han sitt eget.

- Blodhiger! ropte Rødskjegg.

Lokeson tok Blodhiger, og hev det opp i luften for at Rasmus Rødskjegg skulle ta det.

Rødskjegg grep det instinktivt.

- Blodhiger! gjentok Rasmus som trykket sverdet til sitt bryst og gliste, - Som Valhall er mitt vitne skal jeg ta ditt skarve liv!

I et raskt blick fanget Rasmus Rødskjegg inn det som var i det lille rommet. Det var en celle, og det hang både hånd- og fotjern på veggene. En rotte pilte bortover den ene veggen og smatt under døren, som så ut til å være av tung eik.

- Hyggelig sted, sa Rødskjegg.

- Sett i gang, sa Lokeson.

Rasmus Rødskjegg holdt Blodhiger høyt og peilet seg inn på sin motstander. Han var klar til angrep og han lot sverdet falle, ville hele den veldige tyngden av mannen ligge bak slaget. Lokeson stod like urørlig, nesten avslappet.

Det han visste var at da sverdet først var satt i bevegelse, ville tyngden i sverdets fall ble avløst av Rødskjeggs manglende evne til å styre det.

Øyeblikket kom.

Sverdet falt og hele tyngden til Rasmus Rødskjegg fulgte med i slaget. Lynraskt smatt Lokeson innunder sverdeggen og vred seg inn bak Rasmus Rødskjegg. Hans eget syltynne sverd hvinte, og Rødskjegg ble rispet i nakken. I neste øyeblikk kjente Rødskjegg klasket av sverdflaten mot bakhodet. Slaget slengte Rødskjegg tvers over rommet, bort til den motsatte veggen.

Sakte snudde Rødskjegg seg. Lokeson sto fortsatt midt på gulvet. På tross av at Rasmus Rødskjegg ikke kunne se mannens ansikt, følte han at stirret inn i et hovmodig flir som lekte i munnvikene på sin motstander. Han bet seg også merke i at bladet på sverdet han sto overfor ikke var så bredt som det til vanlige sverd; og det var heller ikke smidd av vanlig stål. Det var blankt og det skinte. Eggen var skarp og bladet så ut som om det hang i en sølvgrå tåke. Et vakrere sverd hadde Rødskjegg aldri sett.

Lokesons sverd var smidd av alver, laget i den dypeste del av Vest-erlund. Som alt annet laget av alvene, hadde sverdet sin egenart. Inn i bladet hadde den en trollkraften kunne bare utløses av de utvalgte.

Også det hadde tilhørt Rigor Svarte, men han evnet ikke å utløse trollkraften som bodde i det.

Gudleik Lokeson var blant de utvalgte.

- Jævla spjeling, ropte Rødskjegg og hoppet frem på nytt. Denne gangen holdt han det tunge sverdet med begge hender, avventende. Varsomt beveget han seg fremover, inn mot sverdspissen som var kledd i sølvgrå dis. Rødskjeggs øyne var tindrende klare og hver nerve stod i helspenn. Endelig så Rødskjegg sitt snitt og hugget til. Deretter ventet han bare på å kjenne hvordan «Blodhiger» traff. Det gjorde det ikke. Han burde ha revet Lokeson fra skulder til lår, men gjorde det ikke. Istedenfor sto sverdet som klistret mot en murvegg og slaget sendte ilinger gjennom marg og bein. Rødskjegg ble nesten svimeslått av

sammenstøtet.

- Ai!

Rasmus skiftet tak og hugget på ny. Denne gang rev han sverdet oppover, men denne gangen bet det mot hardt stål. Muskler og sener dirret. Smertene rev, slo opp i skulderbladene og så ned i håndleddene igjen.

Nå løftet Rasmus blikket og stirret rett inn i Lokesons øyne. For første gang oppdaget Rasmus Rødskjegg at han ikke kunne se mannens ansikt, at det var skult at en hette.

Nese, munn og ansiktstrekk var som skygger. Det eneste han kunne se, var øynene, og fra dypet i Lokesons øyne strålte det et hvitt, skjærende lys. Rødskjegg følte uro. Aldri hadde noen blitt stående etter et slikt slag fra «Blodhiger».

- Du kjemper godt, Rasmus, hvisket Lokeson.

- Og ditt skarve liv er vanskeligere å ta enn jeg trodde, freste han tilbake.

- Men ikke ditt, sa Lokeson, og senket sverdspissen.

Ikke før hadde Lokeson senket sverdet enn at Rødskjegg spratt frem for å få inn et nytt slag. Denne gangen holdt han sverdet foran seg, som et spidd. Atter en gang hang klangen av matt stål mot metall som en dirrende klokkeklang i luften og fikk Rasmus til å kjenne smerte. Lokeson tvinet det lille sverdet rundt og rundt Rødskjeggs, og til slutt ble det vippet nedover og presset mot gulvet. Rødskjeggs skulder holdt på å bli dradd av ledd. Lokeson bare fortsatte å presse. Øynene hans brant og den sølvgrå tåken rundt det lille sverdet lyste.

Så fikk Rødskjegg en dolkespiss mot strupen. Dødt metall klirret mot stein idet han slapp sverdet sitt.

- Holder du livet kjært, Rasmus Rødskjegg?

- Jeg har større respekt for døden enn å la den ta meg på denne måten, svarte han ydmyk.

- Så får du leve, sa Lokeson og trakk dolken tilbake.

Rødskjegg hadde tapt. Som skikk og bruk tilsa var nå både han og hans menn i Lokesons vold; og Lokeson visste det.

- Dine menn er mine, sa Lokeson nærmest for å stadfeste et faktum.

Rødskjegg nikket. Han hadde forrådt sine menn og nederlaget ble enda mer bittert.

- Men de skal fortsatt være frie menn, Rødskjegg, fortsatte Lokeson. Dere skal være underkastet min vilje og føres til den delen av mitt rike

som kalles Østvikyr. Der skal dere sette bo.

Nederlaget sved enda hardere. Drømmen om å bli konge var med ett lagt i grus.

Han skulle bli husmann.

Lokeson senket sverdet. Rasmus bøyd seg, tok sitt eget og løftet det. Han nølte litt, men lot det gli ned i beltet.

Lokeson gjorde tegn til at Rødskjegg skulle følge ham. Så snudde han seg og gikk mot døren i enden av fangehullet.

Mitt øyeblikk vil alltid komme, tenkte Rasmus.

Lokeson åpnet døren.

Rasmus Rødskjegg kjente stanken av muggen luft og eimen av død. Et halvkvalt skrik skar gjennom mørket.

- Hvor er mennene mine? spurte Rødskjegg.

- Ut, sa Lokeson, som pekte på døren, uten å gi et svar.

Rødskjegg trakk ut i den smale gangen og Lokeson, som holdt sverdet sitt klart, fulgte etter. Gulv, tak og vegger var av stein og skrittene ga en hul gjenklang nedover den smale gangen. Da de kom til enden, førte Lokeson Rødskjegg opp en lang smal vindeltrapp. Det var nye gangveier og flere trapper før de til slutt å komme inn i en stor, rund og sparsommelig møblert sal. Det var tronsalen. Høye vinduer slapp inn lys. I den ene enden, foran ildstedet, sto to stoler. Tunge tepper hang nedover veggene mens gulvet var av kald, naken stein.

- Sett deg, sa Lokeson.

Idet de satte seg ble en dør i den ene enden av rommet åpnet og en høy, rank kvinne med langt lyst hår kom inn. Hun stilte seg ved Lokesons side. Øynene hennes holdt sitt blikk festet til Rasmus Rødskjegg.

- Herre Konge! sa hun, og lot blikket falle.

Samtidig var hennes indre i opprør. Å forklare dragningen hun følte for denne mannen fattet hun ikke. Han var alt annet enn den høye, ranke og magre krigeren hun hadde drømt om. Denne var en rødmusset, tett liten plugg, både skjegget og fæl.

- Konge!? sa Rødskjegg.

- Konge over Østvikyr og alt som hører der til, sa hun videre.

- Litt drøyt, sa Rødskjegg som nettop hadde innsett at han var husmann, og ville etter all sansynlighet være husmann livet ut.

Såfremt han ikke klarte å rømme.

Hennes blikk klarte nesten ikke å forlate den kraftige vikingen som satt foran henne.

Lokeson elsket akkurat dette øyeblikket. Nå gjaldt det å bruke henne

til å vinne makt over Rasmus Rødskjegg, å trollbinde ham. Han kunne se at Rødskjegg var påvirket av kvinnens nærvær, og at han begjærte henne. Grådigheten i Rødskjeggs øyne var lett å lese.

Rasmus Rødskjegg, for sin del, følte både begjær, higer etter makt og fikk et problem med råheten som var en del av ham.

Det var også en del av det, og Lokeson var tilfreds med sitt valg. Han hadde funnet sin stedfortreder, og Rødskjegg hadde kreftene han trengte.

Nå handlet resten om å trollbinde dem begge, for evig og alltid.

- Hent drikke, sa Lokeson til kvinnen Eldgjær.

Eldgjær tok ett skritt tilbake, som for å skape avstand.

Rødskjegg satt betatt. Kvinnen var vakker. Midjen var smal og blikket mykt. Tårer spratt frem og la seg som en tynn film over øynene. Hun hadde fått ett stikk av ømhet, og følte for ham. Var dette virkelig mannen som hadde levd i hennes fantasier?

Rasmus Rødskjegg klarte ikke lenger å se skaprt. For ham hadde virkelighet sluttet å være virkelighet, og det ut som om kvinnen svevde i en dis som lå over gulvet. Bevegelsene hennes var sakte og rytmiske. Det var som om tidsbildet også var forvrengt.

Hva kunne hun hete? Hvor kommer hun fra? tenkte han.

- Hun heter Eldgjær og er fri kvinne, svarte Lokeson, som hadde lest hans tanker.

- Hvorfor kalte hun meg for konge? tenkte Rasmus videre.

- Fordi at du er det, sa Lokeson.

- Konge? spurte Rasmus.

- Ja, gjentok Lokeson.

Kapittel 7

ØSTVIKYR

Var det en ting Rasmus Rødskjegg ikke forsto, var det hvordan en kvinnen påvirke ham slik som denne gjorde. Han satt, nesten lammet, helt betatt og hun var blitt til en besettelse. Han klarte ikke å forme en eneste tanke, og var klar over det. Han visste heller ikke hvor det kom fra. Det som plaget ham mest var at han satt med en forestilling om at han, med henne, kunne leve et evig liv. Tanken hadde ikke bare bitt seg fast, og men han fikk også syner inn i fremtiden. Den passerte i en slags revy, bilde for bilde, inne bak netthinnen hans. Verre var at han følte en slags avmakt; og at dette gjorde ham redd. Det handlet plutselig om ansvar, og han kjente hvordan det snørte seg til i halsen.

- Eldgjær! hvisket han idet hun snudde seg for å gå.

Hun enset ham ikke.

Han forsøkte å la tankene nå inn til henne, men hun reagerte ikke.

- Eldgjær, gjentok han, uten at stemmen fulgte ordet.

Hun stoppet, snudde seg og så direkte på ham. Øynene hennes var dype og det lekte et smil i dem. I deres dybde lå det en utfordring, og den fikk ham til å svelge hardt.

- Gå, sa Lokeson og viftet henne bort.

Hun snudde og gikk, men omrisset av henne, det dype, sto fremdeles tilbake. Rasmus ville be henne bli, men våget ikke. Han var fange i et fremmed hus, og hun tilhørte en annen.

- Eldgjær! hvisket han for tredje gang, men denne gangen klarte han å forme ordet. Hun kastet et blick over skulderen, smilte, og så var hun borte.

Rasmus Rødskjegg satt stille. Han forsøkte å huske øynene hennes,

og budskapet de bar. Hadde han lest dem rett? At han hadde en plass i dem, at de var for ham og ham alene?

Han ble avbrutt av Lokeson som hevet stemmen:

- Det blir tid til henne en annen gang, Rasmus, sa han.
- ... hva? spurte Rasmus, og ble dradt tilbake til nåtiden.
- Du har andre oppgaver, som er viktigere.
- Hva er det du forsøker å fortelle meg? spurte Rasmus.
- At jeg har valgt det til konge, og at du skal regjere over mitt rike

i nord.

- Regjere?
- Du skal forsvare det!
- Mot hva?
- Alt og alle.
- Å kjempe er noe jeg kan!
- Det blir prisen for din frihet.
- At jeg skal forsvare ditt rike i nord?
- Mot det som kommer nedenfra og opp, sa Lokeson.
- Jeg tror hverken på troll eller heks, så det skulle ikke bli vanskelig.

lig.

- Skapningene er ikke av denne verden, sa Lokeson.
- Du mener at riket i nord hjemsesøkes av troll og heks og du tror på det, er det greit for meg. Overtro er noe som tilfaller andre.
- I dette, blant verdens hjørner, er det spesielt en skapning, og den kommer opp fra inngangen til Hel. Det finnes både heks og troll, flere av skapningene er av en art du, som menneske, knapt har hørt om.
- Og hvorfor er disse skapningene dine så spesielle? spurte Rødskjegg.

- Fordi at jeg ikke har makt nok til å overvinne dem, sa Lokeson.
- Vås, sa Rødskjegg. - Jeg er en nøktern mann, og er det en ting jeg ikke tror på, er det det figurer skapt av egen fantasi.

Sannheten var at Rødskjegg fortsatt ikke klarte å få Eldgjær ut av hodet, og at han ikke klarte å fokusere på det Lokeson hadde å si.

- Rasmus, følg med!
- Ja, jeg lytter, svarte han, men gjorde det ikke.
- Østvikyr, Rasmus, fortsatte Lokeson.
- Rødskjegg forsøkte å følge med, man klarte det ikke.

- ... Zork hjemsesøker denne del av mitt rike, og må stoppes, sa Lokeson skarpt.

- Jeg tror deg ikke.

- Han henter sine offere i Østvikyr, tar sjelene deres, og fører dem ned til jordens indre. Her fortæres de. Det er du, som prisen for din frihet, som skal stoppe ham.

- Deretter?

- Deretter kan du gjenoppta ditt gamle liv.

Rødskjegg kjente et lite grøss, men lyttet fortsatt bare halvt. Lokeson fortalte og Rødskjegg lyttet. Fortellingen kom ikke som ord, men som bilder som ble avtegnet inne bak netthinnen hans.

Det Rasmus Rødskjegg ble vitne til var, at ved inngangen til Helheimen, svevde Zork som en formløs sky. Til og med Hels egne, de døde, fryktet for det som var igjen av sine skarve liv. Der fortærte ham dem han kom over.

Zork holdt seg i utkanten, og våget seg ikke inn i selve Helheimen. Grunnen til dette var at han ellers ville bli fortapt i den evige ild. Skjedde dette, ville han forspille sine muligheter til å vende tilbake til jordens overflate. Slik det var, kunne han vende tilbake til et vanlig liv, dersom han bare fikk tak i arbåndet som satt rundt Gudleik Lokesons håndledd. Dette var nøkkelen til alt.

Klarte han ikke å finne kreftene han trengte, var han dømt til et evig liv utenfor Helheimens porter.

Det eneste en kunne se av Zork var to irrgørne, stikkende øyne som satt i en formløs sky. Når han gikk til angrep lød det bare en svak hissende lyd. Denne ble etterfulgt av en surklende lyd, der livskraften, sakte men sikkert, ble tappet.

Alt dette var kunnskap Lokeson nå forsøkte å overføre til Rasmus Rødskjegg.

Da døren til tronsalen gikk opp igjen, kom Eldgjær inn. Hvor Rasmus Rødskjegg var i Lokesons favn, hadde øynene hennes en matt og livløs glans. Hun bar på to store drikkebegre, en til Rødskjegg og en til Lokeson. Den ene var iblandet en mikstur, en trylledrikk, laget av Loke selv.

Denne ble satt foran Rasmus Rødskjegg. Den skulle åpne hans sinn, gjøre ham mottakelig, slik at han kunne lese Lokesons tanker.

Det var et hypnotisk brygg.

- Drikk, sa Lokeson, som løftet sitt eget beger og hilste på ham i et skål.

Rasmus grep tak kruset, nikket, og løftet det til sine lepper. Han var

for tørst til å reagere på at innholdet kunne være noe annet enn mjød. Han klarte heller ikke å stoppe før han hadde tømt halve innholdet.

Lokeson, som så vidt hadde fuktet leppene, satte fra seg begeret uten å ha rørt innholdet.

Plutselig kjente Rødskjegg at kreftene forsvant. En salig sløvhet krøp innover ham og hadde en nummende effekt. Brygget skjøt ut i blodårene, opp i hjernen og ned i hjertet. I Rasmus Rødskjegg vokste det frem et savn han ikke visste at han hadde.

Han hadde alltid vært alene.

Andre følelser begynte også å røre på seg og ensomheten i hans liv ble med ett virkeliggjort.

Trylledrikken virket.

Det snørte seg i halsen på Rasmus Rødskjegg, og en angst for å være alene våknet til liv. Han måtte arbeide hardt for å fortrenge lengselen etter noe rent, mykt og varig.

- Eldgjær, hvisket han.

Var det kvinnens nærhet som gjorde det?

- Jeg har ingen uskyld, var de neste ordene som krysset hans lepper.

Med ustø hånd løftet han kruset for annen gang og drakk. Han klarte bare ikke å rive tanken vekk fra kvinnen. Om han bare kunne konsentrere seg! En tråd maktet han imidlertid å holde på: Det å bli konge!

Ved den tanken smalnet Lokesons øyne.

- Forsiktig med dine tanker, Rasmus Rødskjegg, sa han. - Du regjeres av Valhalls vilje, og den er det ikke gitt deg å leke med.

- Jeg hører deg, svarte Rasmus.

- Og min makt skal du heller ikke betvile! bet Lokeson.

Gudleik Lokeson tok frem det lille sverdet sitt og holdt det opp foran Rasmus Rødskjegg. I luften risset han en sirkel og sverdspissen etterlot en sølvgrå tåke, som ble hengende ubevegelig. Sirkelen ble først melkehvit, så vokste den frem som en kule. Mens Rødskjegg stirret på den fikk den et hvitt, skjærende skinn.

- Se dypt, sa Lokeson.

Rasmus forsøkte å la være, men klarte det ikke. Den lysende rammen vokste utover sine grenser og fikk dybde. Det svimlet for ham. Øyelokkene ble tunge og kroppen lett. Det var som om han svevde. Sakte ble han dradd innover i kulen. Rasmus strittet imot, men Lokesons stemme skar inn til margen.

- Du er i min vold, Rasmus Rødskjegg.

- Jeg vil ikke! skrek det i Rødskjegg.

- Se dypere, hvisket Lokeson.

Fra tåkens dybde vokste det frem et fjellendt landskap. Skråninger, trange daler og frodige vidder fylte bildet.

- Enda dypere!

Rasmus følte at han lettet. Han ble trukket innover et stort og frodig sletteland, og under ham lå det en lun vik som igjen lå mellom trange daler og steilbratte fjell.

- Østvikyr, hvisket Gudleik Lokeson og førte Rødskjegg videre.

Svevet fortsatte og Rasmus Rødskjegg dreide av mot nord. Under ham lå det spredte gårder og mindre landsbyer. Folk var på størrelse med maur. I det fjerne steg en grå og diskledd mur opp fra det grønne og forsvant i skydekket.

- Tåkefjellene, sa Lokeson.

Rasmus Rødskjegg ble trukket inn i en mur av kulde. Han bråvåknet. Det var ikke en vanlig kulde, men en som var klam, tung og dirret lett i den fuktige luften. Et stort arr åpnet seg i den disgrå muren.

- Tåkeskaret, sa stemmen til Lokeson.

Tåkedisen ble tettere og Eldgjærs ansikt tok form.

- Trekk av min varme, hvisket hun.

Rødskjegg møtte en ny mur av kulde. Følelsen av uhygge ble sterkere. Arret i disen ble større.

- Gråvidda, sa Lokeson.

Tåkedisen la seg rundt ham og trengte inn i kroppen hans. Den lå som en klam hånd om sjelen, og forsøkte å rive den til seg.

- Nei! utbrøt han og slo hånden mot hjertet. Samtidig var han oppslukt av Eldgjær at bare tanken på ga varme nok til at han kunne stå imot.

Men det var ikke nok.

- Zork, sa Lokeson.

Kulden fikk et fastere grep om Rasmus Rødskjeggs sjel.

- Sjelen min, gispet han. Ordene var ikke før sagt enn at Rasmus Rødskjegg klarte å innrette hele sin konsentrasjon på Eldgjær. - Kvinne, jeg trenger din varme, klarte han å hviske.

Med ett stanset alt. Varmen som strømmet inn i kroppen hans fikk Zort til å løsne sitt grep. I et kast ble han hvirvlet opp og rundt og han ble slengt høyt opp over Zorks rike.

- Kom! sa Eldgjær.

Deretter ble han trukket ut gjennom det gapende arret i tåkemuren

og tilbake over det frodige slettelandet.

- Eldgjær, hvisket han.

Kulden hadde mistet sitt grep.

- Det var Zork, sa Lokeson.

Rasmus svevde videre. Nå ble han ført utover mot Østvikyr. Havet lå i det fjerne. Han kjente duften av grønt gress, jord og sjø, varmen fra solen.

- Dette blir ditt nye hjem, hvisket Lokeson.

Nå ble Rasmus redd. Var det dette han ville?

Så, der ved strandbredden så han omrisset av en høy, rank kvinne.

- Eldgjær!

- Du og dine menn skal slå seg ned og befolke landet, sa Lokeson.

Rasmus var revet mellom en følelse av fantasiflukt og ønsket om å slå rot. Det var tanken på henne som hadde fordrevet kulden, hun hadde gitt varmen og tillatt ham å leve.

Øynene hennes hadde ømhet.

- Hva gjør du her?

- Venter på deg, svarte hun.

Ordene trengte sakte igjennom.

- Hvorfor?

- Fordi jeg er din dronning, svarte hun.

- Min ...!

- Dette er Østvikyr, Rasmus. Du er konge og jeg er din.

Rødskjegg våknet brått. Han satt fortsatt i tronsalen. Utmattelsen ség innover ham. Eldgjær sto ved siden av Lokeson og smilte svakt. Øynene hennes glødet.

Imens var Kjartan Kongsvenn og resten av Rødskjeggs menn på vei til Østvikyr. Der var ingen vaiende faner. Det som hadde vært en sikker seier ble til et nederlag ingen forsto noe av. Seiersrop og blanke våpen var borte og bare fortvilte menn og eimen av ram svette som dirret i morgenbrisen var tilbake.

Vesterlunds hær hadde tvunget Rødskjeggs menn på beina og drev dem foran seg. Lenkene hang tungt rundt ankler og håndledd og de var grepet av forvirring.

Hvordan kunne slikt skje? tenkte Kjartan Kongsvenn. Han fattet det ikke. Det siste han husket var vinden som kom ned fra fjellene. I neste øyeblikk var han tatt til fange. Rundt ham så han mennene. Også de hadde et forvirret drag over ansiktet. Den eneste han ikke kunne se,

var Rødskjegg.

- Marsj!

Ordren kom fra en heller lite mandig stemme, og det gjorde Kongsvenn enda mer frustrert. Han forsøkte å se, men fikk bare en spydspiss i ryggen. Han skulle til å hvirvle rundt, forsåke å slå, men besinnet seg.

- Marsj, gjentok stemmen.

Det var bare å følge på, å marsjere. I tillegg til å være lenket på hender og føtter, hadde han en løkke rundt halsen, som igjen var festet til mannen foran og bak.

- Fortere! sa stemmen.

Kongsvenn kjente hvordan solen steg og at varmen økte.

Litt lengre ut på dagen måtte fangevokterne trekke seg litt unna fangetoget; stanken av menn var til å kveles av.

Kongsvenn forsøkte å huske, men alt etter at de hadde tent på bålene var blankt. Han husket bare vinden og at den kom med full styrke fra intet.

Trolldom!?

Det ene ordet fylte Kongsvenns hjerne. Han hadde hørt sagn om et rike mot nord og at der regjerte både heks og troll og det som verre var. Han hadde avskrevet det som oppspinn.

Nå var han ikke fullt så sikker.

Om han bare kunne få tankene til å klarne. Han løftet hodet, men fikk straks en ny spydspiss i nakken. Hodet ble slått tilbake. Et glimt hadde han imidlertid fått. Foran ham, i en dis som enda ikke var oppløst av varmen fra solen, steg en kald grå fjellkjede mot himmelen. Steile skråninger og trange daler steg opp fra slettelandet og forsvant inn i et tungt skydekke.

- Er det dit vi skal, tankte han.

Bak ham, rett over horisonten, sto et smalt grått tårn som glødet i morgensolen.

Marsjen fortsatte. Terrenget ble mer ulendt. Flate sletter ble til åsrygger og engene mistet sin frodighet.

Lenkene var tunge, og hvert skritt krevde mer. Kreftene ble tappet. Likevel måtte de fortsette. Nå og da smalt et piskeslag som ga gjenklang i den tynne fjellufta, men ellers var det stille. Svermene av mygg og fluer var nå forsvunnet.

Plutselig hektet Kongsvenn foten i en rot. Han styrtet nesegrus inn i fjellskråningen. Sand og småstein boret seg inn i ansiktet. Blodet fløt

men smerten uteble. Munnen ble fylt med grus. Stønn og banning fra dem foran og bak, men han hørte dem ikke.

Tenk å kunne bli liggende?!

Noen ropte, men ordene hang uvirksomme i det tomme hodet. En pisk falt. Hvingingen av flettede lærstrimler skar gjennom luften. Huden på ryggen til Kongsvenn ble løftet fra kjøttet og det hvite skinnet av bein lyste før det ble dekket av friskt blod. Denne gangen kjente han smerten. Det var ikke noe trolsk over piskeslaget, og en intens svie løftet ham på beina. Nå ble Kongsvenn våken. Trettheten hadde forsvunnet, og han beveget seg med iver. Smerte var noe han forstod. Han var igjen blitt kriger og hærfører for sine menn.

- Du er ikke her, Rasmus, men du er heller ikke langt unna, tenkte han.

Det var blitt kveld. Heten var borte, og kulden trakk ned fra vidda ovenfor. Fjellet var brattere enn det så ut til å være fra avstand, og fotfeste ble mer og mer vanskelig å finne. Tørst og sult gnaget. Av og til hørtes det et skrik, fulgt av banning. Klirringen av lenker lød som et stadig jammer i bakgrunn. En mann skled, og seilte utfor utenfor en skrent. Han var holdt av kjettingene, og det lød både grynt og banning idet kjettingen strammet til og holdt mannen svevende på utsiden av en skrent inntil han kunne hales opp igjen.

Kongsvenn hadde ikke hørt lyden fra piskene på lenge. Han løftet hodet, ventet å kjenne snerten av pisken, men til sin forbauselse skjedde det ingenting. Han reiste seg opp i full høyde, og oppdaget at fangevokterne var borte.

- Ved Odin! skrek han og rykket i lenkens slik at de som sto foran skled og falt.

- Hva fa'én!

Andre stanset, og til slutt kom fangetoget til ro. Klirringen av kjetting stilnet og menn sto stille.

- Hva i huleste! ropte én.

- De er borte!

Så oppdaget flere at de var alene.

- Hvor er de?

- Få av dere lenkene - fangevokterne er borte!

Lyden av klirrende kjetting, bannende menn og raslingen av stål fylte luften. Kongsvenn snudde seg, for å se hvor de var.

Der sto de, midt oppe i en fjellskråning, og de var alene. Han snudde

seg og så tilbake. Bak lå flere fjell og et ukjent landskap. Foran lå en vidde som var gold og naken. Havet kunne han ikke se.

Det var vindstille, men ikke for lenge.

Vinden seilte inn mot foten av fjellet, oppover skråningen og ned over dem. Den økte i stryke, seilte frem og tilbake, og til slutt ulte den over hodene på den. Mennene ble formelig presset i kne. Bare Kongsvenn sto rak, kjempet imot, men til slutt måtte også han gi etter. Han ble, i likhet med sine menn, presset ned på bakken slik at vinden kunne seile uhindret over ham.

Først da kjente Kjartan at den løyet. Så la den seg rundt ham og kjærtegnet ham.

- Reis deg, Kjartan.

Kongsvenn løftet på hodet. Hørte han riktig?

- Reis deg, lød det i vindens åndedrag.

Kjartan gikk først opp i knestående, og så reiste han seg. Først da ble det helt stille.

- Før dine menn over vidda, Kjartan, hvisket vinden.

- Så, tenkte Kjartan, vi er fremdeles i trolldommens vold!

- Det stemmer, hvisket vinden, som hadde lest hans tanker.

Kongsvenn kjente at nakkehårene reiste seg og han fikk en følelsen av avmakt. Det var noe ved vinden han ikke klarte å riste av seg, og han våget ikke annet enn å adlyde.

- Reis dere menn, sa Kongsvenn. Stemmen var spak. Ydmykheten han følte gjorde at ordene skar dypt. Han visste at han hadde gitt etter, og at vinden var hans overmakt. Var det frykt? Han trodde det ikke. Det var heller en usikkerhet overfor noe som var ham helt fremmed.

- Fa'en ta deg! sa han, men visste at vinden var like synlig som luften rundt ham.

Mennene hadde allerede begynte å reise seg. De som sto holdt seg i klynger. De som fortsatt lå, løsnet sine grep om røtter og stein og reiste seg.

- Opp med dere!

Da alle endelig sto, begynte de å bevege på seg.

- Vi må videre! ropte Kongsvenn.

I taushet vendte de seg på nytt mot fjellskråningen, og begynte å klatre. De visste at de fortsatt var i trolldommens vold, men sa ikke noe. Også Kongsvenn visste det.

- Helt opp, hvisket vinden.

Da de endelig nådde toppen var det blitt natt, og Kongsvenn visste

at foran dem lå en dyp og langstrakt vidde; og det på tross av at han aldri tidligere hadde vært der.

- Er vi alene? tenkte han.

- Nei, hvisket det inne i ham, og samtidig hørte han vinden, og at den ulte i det fjerne.

Midt ute på den åpne vidda satt Rasmus Rødskjegg. Nattemørket var tett og han ante hverken hvor han var eller hvordan han var kommet dit. Det siste han husket var at han var i Ragnareid festning, hadde sittet og stirret Lokeson inn i øynene, og at han hadde drukket ett eller annet brygg. Så at han ble sendt i et hjernespinn over stedet som het Østvikyr; og så at det svartnet for ham.

Nattemørket var ikke bare tett, men det hadde begynt å regne. I det fjerne hørte han vinden, og så kjente han at den økte. Den pisket innover vidda, rev i lyngen og regnet trengte gjennom klærne. Han var kald og våt.

Rasmus følte seg elendig, men innerst inne brant det en ild som ga ham velvære. Han var forelsket, og kvinnen het Eldgjær.

Han hadde også fått tid til å tenke, og det var en rekke ting som ikke stemte. Lokeson hadde forlangt at han, og hans menn, skulle slå rot i Østvikyr, og å beskytte det.

Men hva kunne han utrette?

Lokeson var ingen dødelig, om det var han sikker. Han var blitt nedkjempet, og Lokeson hadde nær på drept ham; men samtidig visste han at det aldri hadde vært snakk om det.

Han var satt til å leve.

Det var nå gått opp for ham at Lokeson hadde lekt med ham!

Rasmus Rødskjegg stirret inn i natten, og følte seg enda mer alene enn han hadde gjort på lenge.

Hvor var mennene og våpnene?

- Måtte Hels ild fortære deg, Gudleik Lokeson! utbrøt han, men stemmen ble slukt av natten.

Han kunne heller ikke hindre at tankene hans raste videre, og at navnet Eldgjær krøp inn til ham. Han måtte ha henne, men visste at det var umulig. Hun var så fjern og kald, men samtidig så nær og kjær-lig.

- Skjerp deg, Rasmus, sa han til seg selv, men klarte fortsatt ikke å få henne ut av tankene.

- Jeg skal bli din, hadde hun sagt.

Vinden spaknet og regnet stoppet. Da Rasmus så opp mot himmelen hadde skyene trukket bort og det var blitt stjerneklart.

- Eldgjær, hvisket han igjen.

I det fjerne åpnet himmelen seg og et sløret omriss av henne lyste i mørket.

- Ja, herre. Det glitret i det lyse håret, i øynene.

- Du kom!

- Jeg er din dronning, og du befalte, hvisket det.

Hun var alt han ønsket seg. Et løfte om fred, varme og hvile. Begynnelsen til et nytt liv.

- Jeg skal bygge vårt rike, Eldgjær, sa han.

- Og jeg skal stå ved din side, svarte hun.

Natten trakk seg sammen, Eldgjærs ansikt blandet seg med stjernene og forsvant. Han lukket øynene, og omrisset av henne sto igjen på netthinnen.

Rasmus åpnet øynene. Himmelhvelvingen var tom og hans bønner lå ubesvarte. Alt virket så meningsløst, og han ante ikke hvor han skulle begynne. Med ett virket livet, krigene, vandringene og råheten så avskyelig. Til og med mennene, våpnene, leirbålene og livet han elsket, fikk en bismak av forakt.

I bakgrunnen hørte han vinden, og den var blandet med stemmer. Rødskjegg kastet seg flat og lå urørlig i den våte lyngen, og lyttet. Han trodde at han gjenkjente stemmen til Kjartan Kongsvenn, men var ikke sikker. Lukten av menn og ram svette rev skarpt i den rene fjellluften. Flere stemmer, og så den han visste tilhørte Kjartan.

Det var hans menn, hans hær og hærførere. Han hadde funnet dem.

- Kjartan! brølte han og spratt opp fra lyngen.

Det ble stille.

- Rasmus!? - Er det deg?

- Ja!

- Hvor?

- Her! ropte han og strakte ut de veldige armene.

Kongsvenn så ham, bykset over liggende og krypende menn, og falt sin venn om halsen.

- Hvor har du vært! utbrøt han.

Rasmus svarte ikke. Han bare holdt rundt ham. Hvor godt det var å være tilbake. Nå var han ikke alene. Han var blant sine egne.

- Men hvor, Rasmus ...? gjentok Kongsvenn.

- Der ute, sa han og pekte ut i mørket.
 Kongsvenn stirret ut i mørket mens Rasmus så seg omkring.

- Hvor er vi?

Mennene var blodige, halvnakne og utslitte. Han så ikke et eneste våpen.

- I Fandens vold!

- Hva har skjedd?

Kongsvenn så bort på Rasmus og lukket øynene.

- Trolldom, sa Rødskjegg spakt

- Hvem? Hvordan?

En blanding av sjokk og vantro fylte ham.

Kongsvenn så på sin venn. Hva var det egentlig å fortelle?

- Jeg vet ikke. Enn du?

- Det var regnet og så kom vinden. Vesterfolket holdt oss. Vi ble tatt til fanger. Vi forsøkte så godt vi kunne..., svarte han.

- Vinden!? spurte Rasmus.

Kongsvenn stoppet, så lenge på Rasmus og nølte.

- Hva med vinden?

- Var det noe spesielt?

- Ja! Den jaget og drev oss bortover sletten. Så, sammen med våre voktere, førte den oss oppover fjellet og opp på vidda. Den ulte vrede og hvisket sin befaling. For meg var det bare å lystre.

Rødskjegg, som var både trøtt og våt, ristet på hodet.

- Kom, Kjartan, vi fortsetter.

- Vi må ha både mat og hvile. Mennene er trette og vi må bort fra dette landet, sa Kjartan.

- Vi har ikke et sted å dra til, sa Rasmus som ikke våget å si noe annet. Det var tanker og følelser som arbeidet i ham; og han hadde gitt sitt løfte.

- Du må videre, sa det i et vindpust.

- Som du befaler, hvisket Rødskjegg.

Kongsvenn løftet på hodet.

- Hva sa du?

- Vinden! svarte Rasmus kaldt.

- Du også, sa Kjartan.

De to mennene delte plutselig en hemmelighet. De hadde forrådt hverandre. De hadde bøyet av for en makt som var større.

- Vi må videre, bet Rødskjegg.

Lokesons skygge hang i vindens åndedrag.

- Før dine menn til Østvikyr, Rasmus.

Måtte han fortsatt leve med sitt svik? Usikkerheten tårnet seg opp.

- Kom, følg meg, sa han lavt.

Fremdeles hadde han tid. Drømmen om å bli konge var ikke knust. Det måtte bare gjøres på en annen måte.

- Videre.

Nå måtte han komme seg ned fra vidda og lengst mulig bort fra Ragnareid.

Rasmus jaget på, men fikk ikke fred. Det var også en annen som ikke ville slippe taket; og det var henne. Hvordan kunne han komme seg ut av det? Mennene stolte på ham, og han følte det som et svik. De var villige til følge ham, gjøre alt han ba om, og nå var det ham som sviktet. Han bannet lavt.

- Fordømte kvinne!

Han visste hva han gikk til. De få gangene han hadde involvert seg med et kvinnemenneske, hadde det alltid endt på samme måte. Faktum var at når Rødskjegg endelig begynte å kjenne sine kvinner, forvandlet de seg til noen dyr som så absolutt skulle styre livet hans.

- Nei, det var bedre med en kamp og en real plyndring, bannet han lavt.

Dessuten var det nok av friller. Tanken streift ham. Kanskje også hun var en heks; eller kanskje et hulder.

- Jeg må få henne på avstand.

Nå var det viktigere å få mennene ned fra vidda og skaffe dem mat, våpen og hvile.

Rødskjegg drev dem fremover. I grålysningen kom Kjartan opp ved siden av ham. Han ønsket å snakke om vinden og trolldommen som holdt dem.

- Hva mener du, Rasmus?

- Om hva?

- Om vinden.

- Vinden!? spurte Rødskjegg.

- Vinden som vokter over Vesterlund og har en trollmann til herre, sa han omsider.

- Du mener ...

- Ja, jeg lurte på hvem trollmannen var.

- Han heter Lokeson, og er hersker over dette fordømte sted.

- Er det alt du vet?

- Nei.
- Var det der du var?
- Ja.
- ...og?
- Jeg kjempet og tapte, svarte Rasmus Rødskjegg.
- Du tapte og lever?
- Ja.
- Så ulikt deg, Rasmus.
- Hans trollkraft er sterk.
- Det er noe mer enn det, Rasmus.
- Og en kvinne, svarte han.
- ... en kvinne?

Rasmus var stille. Hva skulle han si?

- Hun driver meg fra forstanden, Kjartan, svarte han.

Kjartan ble urolig. Han kjente til Rasmus og hans forhold til kvinner og her var det noe som ikke rimet. Dermed dukket det et nytt spørsmål opp som en levende tanke.

- Hadde Rasmus Rødskjegg forrådt dem?

Nei, ikke Rasmus Rødskjegg. Det var han sikker på.

- Kom Rasmus, vi må videre, sa han til slutt.

Grålysningen var blitt til dag.

Ved foten av vidda åpnet det seg et langt og frodig sletteland. De skimtet noen klynger med småhus, men ellers lå alt øde. Mat og hvile var ihvertfall innen rekkevidde. Rødskjegg kjente hvordan det roet seg. Nå var det mer et spørsmål om å handle. De hadde ikke våpen, men de var mange.

Allerede mens solen fortsatt sto høyt tok Rasmus og Kjartan med seg to menn og gikk bortover slettelandet og inn mot de nærmeste husene. Det var noe som ikke stemte. Rasmus hadde en gnagende følelse av at han hadde vært der før.

- Jo, Lokeson hadde latt ham sveve over stedet en gang tidligere. Men hvordan ...?

Oppe i åsen begynte mennene å trekke nedover. Solen ség ned i horisonten. Rødskjegg og Kongsvenn kom inn i den lille klyngen med hus. Stedet virket forlatt. Ikke et menneske var å se. Rødskjegg styrtet mot det første gårdstun, sprengte døren og rullet innover gulvet. Han spratt opp og ble stående med de digre nevene hengende foran seg.

Stedet var tomt.

- Det var som ...!

Det var fyr i ildstedet, mat sto på bordet og klær lå godt sammenbrettet midt på gulvet. Vinden hadde kommet ham i forkjøpet og jaget folkene bort. Ikke bare det, men den hadde befalt dem å legge igjen både mat og klær før de rømte. Om det noensinne hadde bodd folk i Østvikyr. Så var det vinden. Hvilken makt hadde den egentlig?

- Var også vanlige husmenn i vindens vold?

Rasmus var nå sikker i sin sak. Vinden var Lokesons sjel; og der gjaldt det å adlyde. Den var Valhalls befaling. Han hadde ikke noe valg. Han måtte fortsette mot havet og late som ingenting.

- Kom, ta de husene dere vil ha, og ta dem i bruk. Vi blir her, sa Rasmus.

- Hvor er menneskene, spurte Kongsvenn.

- Også de er i vindens vold, sa Rødskjegg.

Kjartan Kongsvenn ga ordrene videre, men nå valgte han å holde større avstand til sin venn.

- Hva driver deg, Rasmus?

- Ikke spør, Kjartan.

- Men hva nå?

- Bare la oss komme oss vekk, bet Rødskjegg.

Avstanden mellom dem var blitt så stor.

- Hvor skal vi, Rasmus?

- Til havet, svarte han.

Kjartan så på sin kampfelle:

- Hvilket hav, Rasmus!?

- Det som ligger i enden av slettelandet.

- Du har vært her tidligere, sa Kongsvenn forbløffet.

Rødskjegg så på ham, bet ordene i seg og snudde ryggen til. Han trengte å komme seg bort.

- Eldgjær, hvisket han.

- Ja, lød svaret i vinden.

Den trykkende følelsen av ensomhet var borte; og Østvikyr lå foran dem. Rasmus skulle bygge et rike i Lokesons skygge. Mennene skulle bygge skip, smi våpen og bli sterke.

Han var ennå ikke slått.

Imens gikk mennene fra hus til hus og gård til gård og flyttet inn. Nede ved havet var det et langhus, og heller ikke her var det folk. Rasmus Rødskjegg flyttet inn i et lite kårhus og Kjartan tok et annet like ved. De bodde nå nesten vegg i vegg, med utsikt over havet.

Den kvelden, i skumringen, gikk Rødskjegg ned til stranden. Nå måtte han være alene. Det var for mye som ikke stemte, og han måtte få det på plass.

Nede ved stranden sto en høy, rank kvinne og ventet på ham. Hun sto ved strandkanten og silhuetten var tegnet mot himmelen. Solnedgangen graverte omrisset av henne på netthinnen hans og bildet risset inn i hjernebarken. Slik hun sto, ville han aldri glemme.

- Eldgjær, hvor vakker hun var.

I hendene holdt hun «Blodhiger», hans sverd, og hun bød det frem for at han skulle ta det. Også det var kommet til Østvikyr.

- Som han elsket henne.

Rasmus Rødskjegg gikk for å hente det.

Det var en gave fra Gudleik Lokeson.

Kapittel 8

KONG RASMUS

Rasmus Rødskjegg, som var på vei ned til strandkanten for å treffe Eldgjær og å hente Blodhiger kjente et forventningsfullt sug i mellomgulvet. Da han så Eldgjær sakket han av et skritt, stirret på henne og vegret seg plutselig for å gå helt frem. Hun hadde solen i ryggen og den var på vei ned bak horisonten. Hun sto der, som omgitt av en brennende kule som igjen ga gjenskinn bortover havflaten. Hun løftet «Blodhiger» og bød det frem. Rasmus kunne se hverken ansiktet eller ansiktsuttrykket hennes, bare at solstrålene reflektere fra sverdbladet og fikk det til å se ut som et brennende blad hun holdt mellom hendene.

Han ble plutselig usikker på om det egentlig var henne som sto der. Sakte, skritt for skritt, gikk han mot kvinnen som bød frem det flammende sverdet.

Jo, det var henne.

Dette var første gang Rasmus og Eldgjær hadde vært alene med hverandre, og han kjente at det brant i halsen. Han visste heller ikke helt hvordan han skulle forholde seg. Det vell av følelser som arbeidet inne i ham holdt på å ta overhånd, og han var i ferd med å miste styringen.

Rasmus Rødskjegg ville plutselig noe mer.

Det var savnet av noe mykt og evigvarende som overskygget alt annet.

- Hvordan kan jeg leve uten henne? hvisket han knapt hørbar.

Han ville si det høyt, men klarte det ikke. Samtidig var det noe med kroppen hans som ikke virket som det skulle. Han følte seg klønet og lite koordinert.

Han fortsatte mot henne, gikk nærmere.

Nå kunne han se ansiktet hennes helt tydelig, og han leste hennes forventninger i det.

Rasmus Rødskjegg forsøkte å rekke frem en hånd for å berøre henne, men avstanden var for stor. I stedet, for henne, så det ut som han forsøkte å gripe etter sverdet.

- Er det på grunn av denne at du er kommet? spurte hun og tok et halvt skritt tilbake. Samtidig løftet hun «Blodhiger» og kjørte det ned i sanden rett foran seg.

Innen Rasmus Rødskjegg klarte å si et eneste ord fortsatte hun:

- Her er det!

Deretter tok hun tre skritt tilbake, for å komme utenfor rekkevidde, om han skulle gripe etter henne også.

- Det er ikke derfor jeg er kommet, sa Rødskjegg, og skrittet utenom stedet der sverdet sto begravd i sanden.

Eldgjær hadde sluttet å rygge, og nå sto han tett inntil henne. Han lyttet til pusten hennes, og visste at hans var like ujevn.

- Jeg må ha deg! datt det ut av ham.

- ... må ha! svarte hun hånlig.

Rasmus Rødskjegg stivnet. Med de få ordene hadde hun stilt ham ansikt til ansikt med grovheten og brutaliteten i hans levesett, og han visste ikke helt hvordan han skulle dekke over det. Han hadde en hel rekke andre ord han kunne ha brukt, men fikk dem ikke frem.

Dessuten var de ikke alene. Rasmus Rødskjegg var sikker på at ett eller annet sted der ute spøkte Lokesons nærvær.

- Er Lokeson her? spurte han, for å avlede.

- Han er alltid her, svarte Eldgjær.

- Da er det han som står mellom oss.

- Så be ham forsvinne.

Rasmus stirret forbi Eldgjær og så oppover stranden. Deretter gled blikket hans utover havet og så oppover hvor han var kommet fra.

- Vik fra meg! sa Rødskjegg.

Rasmus Rødskjegg hørte at vinden krøllet bortover havflaten og at den trakk innover mot land.

- Dette øyeblikket er mitt! ropte han.

Så følte han at vinden hadde løyet og alt ble roligere, og at den trakk bort fra stranden og utover havet igjen.

- Er vi alene nå? spurte han.

- Ja, vi er alene, svarte Eldgjær.

Da knøt det seg i halsen på Rasmus Rødskjegg. Han så på henne, og hun stirret tilbake. De bare sto der, og slukte hverandre med blikket.

- Var dette begjær, eller noe som var lunere og varmere? spurte han

seg selv i full visshet om at hun ikke var en hvilken-som-helst tøyte på røvertokt. Han håpet at det var noe dypere i henne, og at han hadde nådd frem.

Nå var det Eldgjær som tok et skritt frem, slik at de sto ansikt til ansikt, nesten i berøring.

- Nå, sa hun og lente seg frem.

Leppene deres berørte hverandre, så vidt.

- Du brakte meg Blodhiger. sa Rasmus.

- Jeg er din dronning, svarte hun.

- ... og jeg er din konge.

- Jeg skal være øm og varsom ..., lovet han.

Slik sto de inntil hun løftet hendene og tok tak i skjegget til Rasmus Rødskjegg of trakk hodet hans ned mot sitt eget. Leppene hennes knuste seg mot hans. Fingrene hans famlet etter hektene som holdt den tunge kjolen hennes oppe.

- Hold meg, Rasmus! Stemmen hennes var så lav at den knapt var hørbar.

Rasmus kjente at han ble urolig. Samtidig var han ved full visshet om at han måtte styre seg. Det var for mye som kunne ødelegges.

- Vær øm og kjærlig mot meg, Rasmus!

Snøringen Rasmus Rødskjegg kjente i halsen ble strammere, og han formelig måtte gispe etter luft. Denne gangen var alt like fremmed for dem begge. Det banket i tinningen hans og en varm iling skjøt ned i underlivet. Han hev etter pusten og et gisp løsnet fra den tilsnørte strupen.

Det lød som et dyrisk vræl.

- Hold meg nær, hvisket hun og presset leppene hans hardere til sine.

Rasmus Rødskjegg famlet oppover kjolen hennes og klarte å løsne hespen som holdt den samlet. Deretter strakte han frem den ene hånden for å berøre henne, og den lukket seg omkring halsen hennes.

Det han kjente hud mot en lukket håndflate.

Så mykt alt var.

Han klarte ikke stoppe. Hånden gled videre opp langs halsen hennes, inn bak ørene, og så begravde han knytteneven i det fyldige håret.

Eldgjær kjente at hun ble svak i knærene, at kreftene forsvant og at hun hadde problemer med å styre seg. Hendene hennes grep tak i forstykket på kjolen og hun rykket til.

- Ta meg! skrek det i henne; og samtidig følte hun rå skam. Å gi seg

bort på denne måten var, for å si det mildt, uvant.

Frontstykket på den tunge kjolen gled opp til midjen. Fløyelsmyk hud glinset i kveldslyset. Brystene sto mot ham. Om bare han kunne?

Noe inne i ham brast.

- Jo, han kunne.

Rasmus hugget tak i et bryst.

- Eldgjær!!

- Elsk meg!

Ordene hun ikke våget å si spratt ut av henne.

- Elsk meg! gjentok hun.

Den andre hånden hans lynte nedover kroppen hennes.

- Nei! skrek det i ham.

Hånden stoppet.

- Nei, han kunne ikke.

Fingrene hans dirret og kroppen kjempet imot. Så gjenvant han fatningen. Han løsnet grepet om brystet, og kjente at han ble roligere. I et lite øyeblikk hvilte fingertuppene hans på en hard brystvorte, før han endelig slapp taket.

Så kaldt alt ble!

Sakte la han armene rundt henne og trakk henne inntil seg. Skulle hun bli hans og måtte han gjøre det vakkert; men hvordan? Månen hadde så vidt kommet frem og kastet et mykt skinn over det svarte havet.

For Eldgjær hadde den grove vikingen trengt inn forbi det hun hadde til vern. Det var noe i øynene hans. Det var noe som var skjørt og krevde ømhet. Også hun følte at hun ville ha noe som varte evig.

Rasmus trakk pusten og kjente stanken av ram svette.

Den var hans.

- Kom, sa han, og tok henne i hånden.

Med sakte, forsiktige skritt ledet han henne ned til vannkanten. Luften var kjølig. Han hadde noen å dele livet med! Han kunne bli konge! En god konge. Det jublet inne i ham. Hun skulle stå ved hans side, og sammen skulle de klare det.

Sakte vrent han av seg den tykke vadmelskoften, rykket opp snøringen på leggingen, og fikk av seg buksen. Til slutt sto han naken i mørket og lyttet til havet som slikket mot fjæresteinene.

Han rakte frem den andre hånden og berørte henne. Kittelen hennes lå tilbake oppe på stranden og også hun var naken. Huden hennes hadde nuppet seg og var blitt ru. Likevel var den som fløyel under hendene hans.

- Kom, Eldgjær, sa han og løftet henne.

Eldgjær la armene rundt halsen hans, lot ham ta henne i armene og bære henne ut i vannet. Hun holdt ham fast, og klamret seg enda hardere til ham da han senket henne ned i det iskalde vannet.

Hun kjente imidlertid ikke kulden.

- Vil du dette, Rasmus? hvisket hun.

- Det kan jeg love deg at jeg gjør, svarte han.

Bena hennes delte seg under vannet og fløt opp. Kroppen fulgte etter. Så senket den seg og la seg rundt midjen hans. Rasmus trakk henne ned og som hun kjente ham, kjente han henne. Samtidig flommet det han hadde av livskraft ned i det iskalde lemmet, hans manndom, og den sto som den aldri tidligere hadde gjort.

- Å Rasmus, sukket hun.

Det skvulpet av hav mellom dem, og det tirret Rasmus. Han trakk henne ned og løftet henne samtidig som han holdt henne tett inntil seg.

Så kjente Rasmus at havet steg.

Han trodde først at det var hun som red ham, opp og ned, men det som burde ha vært et lite bølgeskvulp, ble til en bølge som bare ble høyere og høyere. Det var som om hele havet ble presset opp rundt dem, som en dønning, og at den la seg innover mot stranden.

- Å Rasmus! gjentok hun.

- Å ja! hvisket han.

Men samtidig ble han urolig. Han var god, men ikke så god.

- Hvorfor bryter ikke bølgen? tenkte han.

Vannet steg helt til halsen innen den begynte å synke igjen. Det var ikke bare at han lyttet, men kulden tappet hans lem for sin manndoms kraft.

Den var blitt til en skrukket pløse og falt ut av henne.

- Hva er det, Rasmus? spurte hun.

For Rasmus Rødskjegg vokste følelsen av uro mens han stirret utover mot den belgmørke horisonten. Gjenskinnet fra månen glødet svakt og lyset ble fanget av en diger kveil, som var som en gyngende stripe som buktet seg bortover havflaten, og som var på vei mot land.

- Havet lever, hvisket han.

Rasmus hadde ikke før sagt ordene før en kveil av en ormelignende kropp brøt havflaten. En lang rad taggete finner viste seg, sank, og ble borte.

- Hva er det, Rasmus!/? gjentok hun.

Med et krafttak festet Rasmus ett grep rundt livet hennes, det andre mellom bena hennes, og løftet henne høyt over hodet. I samme øyeblikk kjente han hvordan et langt, slibrig legeme strøk ham langs siden. En hale, så tykt som et lår, løftet seg opp mot den nattegrå himmelen.

Nå så også Eldgjær den, og stivnet.

- En sjøorm!

Den veldige kveilen fortsatte å gli langs siden på Rødskjegg. Den kveilet seg opp og rundt ham før den så trakk seg tilbake. Lenger ute løftet et digert hode seg opp av havet.

Det lignet en diger orm.

To røde øyne stirret blankt på Rasmus Rødskjegg. De sto som to glødende ildkuler i tussmørket. En hul stemme lød bortover vannflaten.

Rasmus Rødskjegg kjente at hjertet sank. Det var Ægir.

- Hør meg, Rasmus Rødskjegg!

- Hva vil du? spurte han og kjempet for å få stemmen under kontroll. Å vise frykt var det siste han ville. Også Eldgjær følte stramheten som arbeidet i ham. Hun følte hver tanke; og det gjorde også havormen.

- Du vet hvem jeg er, Rødskjegg!?

Rasmus våget ikke å røre seg. Han visste at det var Ægirs egen røst, og at den kom fra det dypeste dyp.

- Jeg vet hvem du er, herre, sa Rasmus Rødskjegg. Til og med Eldgjær følte ærbødigheten som ség over Rasmus Rødskjegg.

- Så lytt!

Rasmus Rødskjegg nikket og sto like stille.

- Vokt deg for Loke og Lokes veier, Rødskjegg, sa stemmen og fortsatte:

- Han har sveket Æsene og brutt med Odins befaling. Han akter å bruke deg til å bygge et rike på jorden, og det er noe du må stå imot.

Rasmus hørte ordene, men forsto ikke betydningen av dem. Loke var en gud og Rasmus var bare et skarve stykke liv. Dersom Loke ønsket noe, var det lite han kunne gjøre.

- Hør, Ægir, svarte han, og han visste at guder er noe man ikke sier imot.

- Hvordan skal jeg, et menneske, stå imot Loke?

Havet hadde ikke bare sluttet å stige, men det lå stille. Tussmørket var blitt til natt og månen var kommet opp på himmelen. Rasmus kjente at Eldgjærs hjerte banket i takt med sitt eget.

Om han bare kunne få henne opp på land og utenfor fare. Han kastet

et lengelsesfullt blick mot stranden. Det ville ikke gå. Mellom ham og stranden lå en del av den svarte kveilen glinset svakt i lyset fra månen. Nei, han våget ikke.

Atter en gang brøt Ægirs stemme gjennom: - Lytt til ditt indre, Rødskjegg.

Rødskjeggs armer verket, men han våget hverken å senke henne ned i vannet igjen, eller å ikke røre på seg.

- Hva mener du, Ægir? spurte han spakt.
- Loke vil bruke deg, men du må sto imot.
- Hva tror du jeg er! ropte Rødskjegg ut i mørket.
- Du må ikke tillate det, sa ekkoet som var Ægirs røst.

Hånlig forakt for menneskets skrøpelighet kokte gjennom vannet:

- Det er Odins øye som ser, og det er han som befaler, sa Ægir.
- Hvorfor kan ikke Odin stoppe Loke selv?
- Ingen spør Odin om hvorfor, Rasmus...!
- Hvordan skal jeg ...?
- Lytt til din sjel, Rasmus.

Ægir hadde ikke før sagt ordene enn at hodet på sjøormen forsvant. Den dukket under havflaten, og kveilen som lå mellom ham og land, trakk bort.

- Er den borte? hvisket Eldgjær.

Rasmus Rødskjegg snudde og gikk sakte mot land.

- Skynd deg, Rasmus.
- Det er i orden, Eldgjær, den kommer ikke tilbake.

Rasmus Rødskjegg visste at han fortsatt var i Lokesons grep, at Ægir hadde gitt ham Odins befaling og at han hadde et problem. Guder tok ikke hensyn til at han bare var en vanlig dødelig. Svar hadde han ikke.

Han hadde mistet lysten på kvinnen Eldgjær.

Det skulle ikke gå ett år før han fikk lyst på henne igjen.

Eldgjær og Rasmus Rødskjegg hadde slått rot i Østvikyr. De hadde bygget, sådd og fått noen hysdyr. Eldgjær hadde gjort det lille langhuset til et hjem, og Rødskjegg dro både titt og ofte på fiske, og fangstene var gode.

Rasmus Rødskjegg hadde det godt med seg selv. Mennene hadde funnet seg i at Østvikyr var et hjem, og at de skulle bli. Noen hadde tatt seg til rette i gårdene omkring, mens andre hadde bygget nytt. Noen hadde satset på fiske, mens andre hadde brutt jorden og sådd.

Tiden gikk fort. Det var høst som var i ferd med å bli vinter. Det var blitt høstet, og mat ble lagret slik at den ville holde seg vinteren igjennom. Dette var noe de lærte av folket i Østvikyr.

Tiden gikk enda fortare. Ikke før hadde vinterstormene lagt seg, enn at det var i ferd med å bli vår.

For hver knopp som spirte, følte Rasmus at han lærte noe.

Så kom tiden da det ble både sådd og høstet på ny, og de hadde begynt å smi og å lage nye våpen.

Spesielt Jostein Hamrekors viste seg å være en dyktig våpensmed.

Var det en ting de Rasmus Rødskjegg menn hadde felles, så var det at de så frem til dagen de skulle legge alt dette bak seg, og dra.

De snakket til stadighet om det som kom ned fra Tåkeskaret.

Av og til ble det snakket om en ørn, som lå på vingene og speidet over Østvikyr. Dessuten var de menn av havet, og det var det vanskeligere å endre på.

- Tiden er snart kommet, tenkte Lokeson.

Hans rike skulle ikke bare bygges, men det skulle bygges stort, sterkt, og skulle vare i evig tid.

Rasmus Rødskjegg, derimot, fant at han likte seg.

At høst ble til vinter ga en tilfredstillelse som var ny, og det var nok av stor fisk i skjøen, både torsk og annen fisk. Det ble bygget hjeller, og etter urgammel skikk, ble fisken hengt til tørk.

Måten man gjorde det på var at man kuttet fisken i nakkeroten, fjernet hodet, og så ble den spjelet den fra halerot og frem, inntil ryggraden. Med ett kutt, ble ryggraden fjernet, så ble fiskene buntet to og to og slengte den over en påle til tørk. I kulden ble fisken frøsset nærmest øyeblikkelig, og det var kulden som gjorde at den tørket. Sakte fordampet vannet, slik at den ble tørr.

Var den bare halvtørr, ble den kalt for boknafisk.

Ble det for kaldt, fikk den frostskafer. Ble det for varmt for fort, altså noen grader over frysepunktet, tinte den for fort, og det kunne oppstå brannså, som skjemmet den.

Østvikyr var et velegnet sted til å henge fisk, og da tørrfisk var en ettertraktet vare på den andre siden av havet, var ikke Rasmus Rødskjegg fremmed for å krysse de store havstrekninger, å reise i Vesterled, eller dra sørover og nedover til sydlige farvann, og å drive handel med tørrfisk som levevei.

Men akkurat den sesongen var kort. Det var våren Rasmus hadde

lært seg til å sette pris på. Ikke bare opplevde han at ting ble grønt, men han måtte bøye ryggen til plogen og grave i jord. Etter å ha sådd, og fikk han like stor glede i å se hvordan blader, blomster og jordfrukter vokste seg til.

Til sin store overraskelse, fant han at han likte lukten av jord.

At ting ble grønt, fascinerte ham, og da han endelig kunne høste, frydet han seg til alt overmål.

Til slutt var stabburene, som sto bortenfor langhuset, klar til å møte en ny vinter.

Han likte imidlertid ikke å bli kalt bonde og det var ikke uten en viss lengsel at han kikket utover havet. Det var bygget ett mindre langskip, som lå i viken. Ett til lå på beddingen.

- Han klarer ikke å holde på oss, tenkte Rasmus Rødskjegg og skjenket Lokeson en tanke.

Han følte samtidig at Lokeson var alltid i nærheten, alltid til stede; men han så ham aldri. Av og til kastet han et blick mot himmelen for å forsikre seg om at så ikke var tilfelle.

Men også Rasmus Rødskjegg hadde sine svarte øyeblikk.

- ... Fange! freste han, og forbannet sin egen situasjon.

Han hadde også forstått at flere av hans mennene planla sin flukt, fra Østvikyr, og at han var den siste som ville få vite det. Heller ikke Kjartan Kongsvenn diskuterte dette med ham.

I tillegg hadde han en snikende mistanke til at Lokeson visste både om planene og at han kjente til tidspunktet.

Gudleik Lokeson hadde det med å vite slike ting.

«Blodhiger» hang på veggen. Ofte og oftere gikk Rasmus bort og kjærtegnet det.

- Vår tid vil komme, sa han.

Midt i Østvikyr ble det også bygget et langhus, som hadde form av en hall, og nå skulle den innvies.

Det som ikke kunne forsone seg med sine liv i Østvikyr syntes at det var bortkastet, at det smakte av røtter.

Kjartan Kongsvenn var blant dem som bygget skip.

Mens skipene ble bygget, kom drømmene om frihet og et liv i viking, nærmere, og utålmodigheten vokste.

Så var det det som rørte seg inne på Gråvidda.

- Bare vent, Rasmus Rødskjegg. Øyeblikket da du skal tjene er nesten her, hvisket ørnen til vinden som igjen våket over Østvikyr.

For Rasmus Rødskjegg's menn var det ingenting av det en forstår med sesonger, at vinter blir til vår og at sommer blir til høst.

De var opptatt med andre ting.

Og tiden bare gikk.

Grunnen til at mennene ikke fortalte hverken om fluktplaner eller om hva de foretok seg, var at Rasmus Rødskjegg var for oppslukt av Eldgjær.

- Han er så fortapt i henne at han ser ikke annet, sa flere.

Kongsvenn var også skjøvet ut i kulden. Heller ikke han var interessert i å bygge gard og grend, og måtte bruke tiden på andre måter.

Helst satt han sammen med mennene.

Der hadde han rikelig anledning til å snakke om tiden før Vesterlund. Han opplevde det som en nedvergelse å bo i Østvikyr. Han følte det slik at livet var i ferd med å renne ut mellom fingrene hans, og han søkte tilflukt i livet han hadde hatt.

Det var toktene før Vesterled, og bragdene de hadde utført.

Hvor Rasmus Rødskjegg klappet på «Blodhiger» som hang på veggen, konsentrerte Kongsvenn seg om skipene som ble bygget.

Han hadde også fått mistanke til at Rasmus Rødskjegg hadde også inngått en slags pakt, men han visste ikke med hvem.

Ingen av dem snakket om flukt eller oppbrudd.

- Ørnen har øyne og vinden har ører, sa Rødskjegg.

Derfor snakket de om andre ting. Spesielt var grenselandet mot Faldnir.

Bare det at Rasmus Rødskjegg lyttet heller ikke her.

Det var midtsommer. En gruppe menn satt rundt et bål nede ved stranden og følte nærheten til havet.

- Det er Grellandet! sa en.

- De kommer ned gjennom Tåkeskaret, sa den ene av mennene. Mannen het Karl Krumved og var en av Østvikyrs egne.

- Bare om natten? spurte Heilgeir Ove, en av mennene til Kongsvenn.

Karl Krumved var tydelig oppskaket og hadde Heilgeir Oves fulle oppmerksomhet.

- Jeg har kjent lukten av dem, fortsatte han forsiktig.

- Ikke tull!! sa en annen som satt med vidåpne øyne.

- Hvordan vet du at det er troll?

- Stanken.

- I Østvikyr?
- Både troll og heks; men heksene lukter ikke. Du vet aldri når de er der.

- Det andre da, de som kommer opp fra jordens indre?

Da ble Karl stille. Den rødmussede fargen i ansiktet forsvant. Kammeraten til Karl reiste seg, og gikk.

- Hva feiler det ham? spurte Heilgeir Ove.

- Han tåler ikke at det snakkes om Grellandet, sa en annen.

- Hva er dette for noe? spurte Kongsvenn.

- Vi vet ikke, svarte Heilgeir Ove og fortsatte, - hver gang vi nevner riket i jordens indre blir de bleke og trekker seg inn i seg selv.

- Hva er det som kommer opp fra jordens indre? spurte Kongsvenn Karl Krumved. Han var tydelig brydd.

- Jeg vil ikke snakke om det, sa han.

En annen satt, like askegrå i ansiktet, bøyde hodet og stirret ned i bordplaten.

- Merkelig, tenkte Kongsvenn.

I bevisstheten til de som bodde i Østvikyr sto Tåkeskaret som et betent arr. Om natten kunne troll og heks vandre ned Tåkeskaret og ut på slettelandet. Like ofte streifet de et godt stykke innover mot Østvikyr. Trollene luktet slik at alle visste at de var der. På den måten klarte man å holde seg unna. Heksene var det verre med, men de luktet derimot ikke. Men de var folkesky, og holdt seg til sitt.

Troll og heks var en ting. Dersom de kom fra riket i jordens indre, var det noe annet.

Karl Krumved løftet hodet og så på Kjartan Kongsvenn. Knuten han hadde i halsen hadde løsnet litt, og endelig våget han å se mannen rett inn i øynene og å fortelle det han hadde på hjertet.

- De tok Terje Gråstein i natt, hvisket han.

- Grellandet?

- Han ville ikke lytte, mumlet en annen.

Krumved kjente hvordan kald svette brøt frem som glinsende perler og la seg på pannen. Hvordan skulle han få fortalt det? Han hadde sett skyggen komme bortover slettelandet. Han hørte at den la seg over Terje Gråstein. Det plaget ham at folk ble sporløst borte, og han var sikker på at de ble dradd ned under Gråvidda.

Akkurat da kom Rasmus Rødskjegg ned til stranden og trådte inn i lyset fra bålet.

- Hva er det som foregår, spurte han.
- Riket er forhekset, hvisket Heilgeir Ove.
- Det er Grellandet, sa en annen.
- Hva «Grellandet?» spurte Rasmus Rødskjegg.
- Det er derfra de kommer!
- Jeg vet det, bet Rasmus Rødskjegg. Tonen var kald og avvisende. Måten han sa det på fikk de andre til å tie. Skyggen fra Gråvidda måtte han leve med. Det var en del av arven fra Lokeson.

- Hva vet du egentlig om dette? spurte Kongsvenn.
- Jeg har et rike å bygge, og det skal bli stort og sterkt, svarte Rødskjegg.

- Hva med Grellandet?
- Hva er Grellandet?
- Alt som ligger nord om Faldinr, sa Kjartan Kongsvenn.
- Og du mener at jeg skal bøye av for et fantsispinn!?
- Ja, sa Kjartan Kongsvenn.
- Og hvorfor?
- Det de forteller er at riket er utrygt, at all slags skapninger trenger innover dets grenser, og at de lever i frykt.
- Det angår meg ikke, sa Rødskjegg.
- Det mørke fra riket i jordas indre trenger friskt liv, sa Heilgeir Ove.

- Også han kommer fra Grellandet!

Heilgeir Ove var blant dem som hadde hørt skrikene som nattetid bar over Østvikyrs sletteland. Han visste at det var noe der ute som kunne få natten til å frembringe en grufull død.

Rasmus så stramt på Kongsvenn.

- Har du ikke bedre ting å gjøre enn å lytte til fabler? spurte han.
- Det er ikke fabler så lenge folk tror på dem.
- Og din fantasi tillater denslags?
- Egentlig ikke, sa Kongsvenn.

Han hadde innsett at Rødskjegg ikke ville snakke hverken om Grellandet eller om Faldnir. Han ville heller ikke inse at det var mer mellom jord og himmel enn det var gitt ham å vite. For Kongsvenn var det annerledes. Det at Rasmus alltid var like avvisende når det gjaldt skapningene fra jordens indre, var begynt å tære på vennkapet.

- Dette riket skal bli stort og sterkt!? sa Kongsvenn, og det var et hån i undertone.

- Vi har forskanset oss, og vi skal beskytte dets grenser, sa Rød-

skjegg.

- Vi gjør jo ingenting å stille opp mot dette, det som kommer innenfra Hels rike, konstaterte Kongsvenn.

- Vi her her, har en oppgave, og vi skal vente.

- Du er naive, Rasmus, sa Kjarten.

Mye hadde bidratt til at det var slått en brist i tilliten til vennen, og han mislikte det. Han lurte fortsatt på hvorfor Rasmus ikke ville gjøre mer for å trygge riket? De hadde våpen, var mange og kunne etterhvert trenge en real kamp, som i gamle dager. Om det så var en trussel som kom fra Grellandet, ned gjennom Tåkeskaret, var det bare å møte den. Det Kongsvenn ikke forsto var hvorfor han holdt igjen?

- Du har alltid ønsket å være konge, Rasmus, dristet han seg til å si.

Rasmus følte trusselen i Kjartans skulende blikk.

- Vi må vente, sa han.

Kongsvenn visste at det var kvinnen Eldgjær som holdt ham. Han visste også at Rasmus hadde inngått en pakt med Lokeson og at det var dette som gjorde at han holdt tilbake. Mere var det ikke. Kjartan hadde imidlertid begynt å innse at Rasmus ikke kunne fungere uten kvinnen som nå holdt en slags klo i nakken hans. Han visste fullgodt at det var Eldgjær som gjorde at avstanden til vennen vokste, og det var ingenting han kunne gjøre for å forhindre det.

- Jeg er konge, og Eldgjær er min dronning, svarte Rasmus Rødskjegg, som om det skulle forklare det meste.

- Du har vel også tenkt å forbli i dette gudsforlatte stedet.

Det han bet seg mest merke i, var at Rasmus svarte ham ikke.

Kjarten Kongsvenn fant at det var kvinnen som gjorde det.

- Vil du ende dine dager her?

- Å være konge i Østvikyr er ikke den verste måten å ende sine dager på! var svaret Kongsvenn fikk.

- Hva med meg?

- Også du vil ende dine dager i Østvikyr, sa Ramus.

Ingen andre sa noe. De bare stirret pinn i bålet eller lyttet med et halvt øre.

Allerede neste dag hadde Kjartan Kongsvenn lagt alt bak seg. De skulle innvie festhallen, og han skulle ikke være den som la en demper på festen.

Han kledde seg i sin fineste stas, gikk ned til festhallen, og fant sin

plass ved Rødskjegg's høyre side.

Rasmus Rødskjegg satt mutt og brydd.

- Kom igjen, Rasmus! sa Kongsvenn og klasket ham på skulderen.

- Du er det eneste jeg egentlig har, sa Rasmus spakt.

- I kveltd er det blot. Det skal tevles og vi skal ha det morro.

Drikkehorn og mjødboller gikk fra munn til munn. Vindtørket kjøtt og strimler av tørrfisk ble skåret og slukt, sammen med lefse og helstekt sau. Langbordene stod tett og folk var stuert sammen. Rasmus Rødskjegg satt ved den langveggen i en diger utskåret trestubbe, men Kongsvenn klarte likevel ikke å løfte ham ut av hans tungsinn.

Eldgjær satt ved hans andre side.

- Drikk, sa Kongsvenn, og fylte Rødskjegg's beger til randen.

- Ja, sa Rasmus, uten å vise glede.

Til slutt satt Rødskjegg der. Han så ut som om han sov, men var egentlig drivende full.

- Dette er Østvikyr's konge, tenkte Kjartan. Det eneste som egentlig manglet var en krone tredd nedover det nyvaskede håret hans.

- Han burde ikke ha vasket seg, sa Kjartan halvt til seg selv. Hår og skjegg strittet alle veier. Rødskjegg's menn satt på benkene eller på gulvet. Det var fest og Rødskjegg var full, men ikke lykkelig. Hans krigsfrender ravet over bordene og mjød skvatt fra overfylte drikkehorn. Grådige hender famlet etter mat, drikke, og oppunder kvinneskjørt, mens skrik, banning og latterbrøl druknet i støyen.

- Leve kong Rasmus!

- Signe dronning Eldgjær !!

- Måtte Frøya holde sin hånd over dem!

- Mer mjød!

- Tale, tale, tale! Taktfaste tramp og rop om tale. De hadde det med å holde taler, gjenoppleve minner, mane frem bragd etter bragd. Rasmus elsket det. Smilet var bredt i det knallrøde skjegget. Nybadet, vannkjemmet og nyklippet virket han nesten skikkelig der han satt på sin trone. Hadde han bare ikke vært så full.

- Tale, tale!

- Leve kong Rasmus!

Det var ingen vei utenom. Rasmus pustet tungt mens han famlet etter drikkehornet. Øynene glitret som aldri før. Eldgjær's øyne var stive, og boret seg inn i ham. Kjartan dunket i ham med albuen, men han fortsatte å jobbe seg opp fra setet. Endelig kom han seg på bena.

Trampeklappet ble til applaus. Rasmus hang krøket over bordplaten og støttet seg med den ene hånden. Drikkehornet veltet, og mjød dryppet ned i fanget til Eldgjær.

- Bare vent, tenkte hun.

Rasmus hevet armene, som for å omfavne sine venner. Stillheten var fullkommen.

- Mitt folk, sa han; pustet tungt, svaiet og lette etter ord: - Jeg...jeg kommer aldri til å forlate ..Østvikyr...!! Så falt han fremover og rett ned i bordplaten. Mjødboller veltet, fenalår og lefser skvatt. Et gisp suste gjennom festhallen, deretter ny stillhet. Sakte begynte Rasmus å gli ned fra bordflaten og ned på gulvet. Der sparket Eldgjær ham innunder bordet.

Eldgjær fortvilte. Hun satt med begge øynene lukket og våget ikke et ord. En ny storm med applaus. Noen jublet:

- For en Konge!

Mens andre grublet:

- Hva mente han med å bli?

- Skipet er snart ferdig!

- Han kommer aldri til å forlate Østvikyr!

- Han mente sikkert Eldgjær.

- For en Konge!

Kjartan lente seg sakte fremover, og sovnet på bordflaten.

- For en kampfelle!

Da festen var over ble Rasmus Rødskjegg båret hjem. Noen sovnet der de satt, mens andre klarte å komme seg hjem. Noen gikk seg vill og sovnet ett eller annet sted ute i terrenget.

Det var én som aldri kom seg hjem. Han ble tatt av Zork, og slept ned i tomrommet som lå mellom himmel og Hel.

Kapittel 9

Tåkeskaret

Senere den kvelden var det Eldgjær og Kjartan Kongsvenn som forsøkte å riste liv i Rasmus Rødskjegg, men det gikk ikke. Derfor, sammen, bar de den dødrukne Rasmus inn i huset og la ham i sengen.

- Jeg ville ikke hatt hans hode når han våkner, sa Kjartan, som heller ikke var god.

- Hvordan kunne han? sa Eldgjær.

- Enkelt, sa Kjartan. - Han er revet mellom det å forlate Østvikyr og det å bli. Han har det ikke lett.

- Hva er det som holder ham?

- Du.

- Jeg holder ham ikke, sa Eldgjær.

- Han er besatt av deg.

- Han er fortsatt fri. Om han vil reise i Vesterled eller å drive handel, velger han sitt eget lodd.

- Så er det dette med vinden.

- Vinden, spurte Eldgjær.

- Ja, det er akkurat som om det er den som er bærer Lokesons befaling, og Rasmus har ikke annet valg enn å adlyde, sa Kjartan.

- Hva mener du? spurte Eldgjær.

- Jeg vet ikke, svarte Kongsvenn.

Om Rasmus Rødskjegg var dødrukken, arbeidet likevel hjernen. Noe forsøkte å nå inn til ham, men han var ute av stand til å reagere på det.

- Våkne opp, Rasmus!

Det siste Rasmus kunne, var å våkne.

Stemmene fortsatte og ble mer og mere intense. Bak lukkede øyelokk

var det en helt ny verden som utspant seg for ham, der han så skygger av konger og av menn. Han gjenkjente Rigor Svarte, men ikke de andre. Han forsto at Østvikyr hadde tilhørt Vesterlund, og at det hadde en forhistorie som var båret frem av bedrag, svik og mord. Nå var det dem som krevde sitt, og de forsøkte å trenge inn til ham.

Samtidig var det dem som forsøkte å stenge stemmene ute.

- Din tid er kommet, sa Lokeson, som alltid var nærværende.

- Han er kommet for å hente deg, Rasmus! sa stemmene som nå kadde klart å trenge inn i Rødskjegg's underbevissthet.

- Du må ikke lytte til dem, lød Lokesons stemme.

- Gudenes veier er ikke dine, sa stammene.

Rasmus følte at de som snakket til ham var noen som en gang hadde vært, at de hadde regjert i Vesterlund, og at også de hadde kjempet for å hindre Loke i å gjøre riket til sitt eget.

I halvørske følte Rasmus en dragning mot et gamlet myrholt som lå ett eller annet sted innenfor rikets grenser. Hvor det lå, visste han ikke. Dette var heller ikke den første gangen han, i sine drømmer, hadde følt en dragning mot stedet.

- Det er ikke bare Loke du har å frykte, men også Zork, sa stemmene.

- Jeg kommer, hvisket Rødskjegg.

På tross av at han lå flatt ut, ble han loftet opp og ut av sitt legeme og ført opp og ut i en verden som hverken var jord, himmel eller helvete. Han var på vei mot myrholtet.

- Jeg kommer, sa Rødskjegg.

Skrutt for skritt, og med fast beslutsomhet satte han en fot fremfor den andre. Like bestemt gikk han over en åker av duggvått gress, uten å kjenne bakken under føtterne. Han ble ført fremover, opp en skråning og ned en annen. Inn gjennom skogholt og ut på eng, stadig på vei nedover mot myren.

- Hvem? var tanken som naget.

Inne i sengen sov ikke bare Rasmus Rødskjegg urolig, men han hevdet og kastet på seg. Han ropte ut og famlet og marerittene var begynt å herje med ham.

Både Eldgjær og Kongsvenn gikk inn til ham. De stilte seg over sengen og forsøkte å vekke ham, men til ingen nytte. Marerittene må ha vært harde, for Rasmus Rødskjegg's ansikt var forvrengt i smerte og han lå badet i svette.

- Han har et mareritt, sa Kongsvenn.

Han hadde sett det før, og det var nok av stygge hendelser i Rødskjeggs liv, og det var vanlig at de hjemsøkte ham. Trygg og dyp søvn var ukjent for Rasmus Rødskjegg.

- Pass til ham, sa Eldgjær, som fremdeles ikke kunne tilgi oppførselen hans den kvelden.

- Du bør forstå ham litt bedre, sa Kongsvenn.

- Det er mjødet som gjør det.

- Det er minnene som herjer i hans indre som er årsaken til dette, sa Kongsvenn.

Eldgjær gløttet opp på Kongsvenn. Det var som om noe plutselig gikk opp for henne.

Rasmus Rødskjegg, som allerede var dypt nede i ett av sine mareritt, befant seg i ett av de mest øde stedene i riket, i et område som het Myrane. Han hadde aldri vært der tidligere, men han gjenkjente området fra fortellinger han hadde hørt. Han var på en smal sti, ble tvunget fremover, og han visste at han måtte fortsette på veien som var staket ut for ham. Stemmene som kalte på ham kom fra ett eller annet sted ute på myren.

Han gikk mot stemmene.

Jordsmonnet ble vått. Gress ble til siv og jorden under føtterne hans mer gjørmete. Etterhvert dekket et tynt lag myrvann bakken og hvert skritt sank han dypere enn det forrige.

- Kom, Rasmus.

Vannet gikk ham nå til godt oppe på leggene og skrittene sugde seg stadig fastere. Av og til sank han ned til godt oppe på lårene.

- Kom Rasmus!

Rasmus fortsatte. Av og til stoppet han og stirret utover myren. Han kjente også at det var begynt å bli kjøligere. Damp steg fra det lunkne myrvannet og ga det hele et spøkelsesaktig preg. Rasmus kjente små frysninger nedover ryggen.

Stillheten var trykkende og han så seg omkring. Det var akkurat som om noen våket over ham. Han så bakover, men kunne ikke se annet enn myrgress og tåkedis. Foran så han en lav koll som var dekket av dvergbjørk.

- Kom Rasmus, hvisket stemmen som arbeidet inne i ham.

Kollen var lav og lå som en odde. Fra land var den umulig å få øye på.

- Du er fremme nå!

Rasmus så at noen hadde vært der før han, om enn for lenge siden. Det var en overgrodd forhøyning midt på kollen og, og den hadde vært satt der av menneskehånd.

Rødskjegg kjente et sug i mellomgulvet, og opplevde det som en dragning. Forhøyningen lignet en gravhaug.

Rasmus forserte krattet, klatret over en steinrøys og så gikk han rundt kollen. Først den ene veien, så den andre. Normalt var slike gravhauger bygget av stein og kledd først med jord og så med torv. De hadde en oval fasong, som for å markere legemet de skjulte. Denne var også oval, men den hadde en sjaktlignende fure som førte inn i den ene enden. Også den var overgrodd med dvergbjørk og kratt. Men enden i sjakten var plan, akkurat som den skjulte en inngang.

Eldgjær og Kongsvenn sto og studerte Rødskjegg mens han sov, og var bekymret for ham.

- Som han kaver! sa Eldgjær.

- Vokn opp, sa Kjartan og ristet i ham.

Rasmus hev seg rundt, satte seg halvt opp i sengen og så på dem med vidåpne øyne.

- Vik fra meg! sa han.

I sine drømmer arbeidet Rasmus med å finne inngangen til gravhaugen og begynte å flette bort underkratt og torv som dekket det flate partiet inn i gravkammeret. Han løftet bort en svær stein, og under lå en slett, rektangulær steinhelle.

Nå formelig sto Rødskjegg i sengen.

- Vekk! ropte han.

Eldgjær og Kongsvenn rygget.

Rasmus fant kraftig lang staur og kilte den innunder hellen. Han løftet og presset, og grov frem småstein og jord for å få et bedre grep.

- Kom, Eldgjær, det er best vi lar ham være! sa Kongsvenn og rygget ut av det lille soverommet.

Under torvet var hellen forseglet med myrjord, som ble holdt fuktig av jordvannet i torvet. Det hadde tørket, men ikke helt. Av og til måtte Rødskjegg grave med hendene. Av og til kilte han stauren inn mellom sprekkene med stein, og vippet dem ut, en etter en. Hardt arbeid var han vant til. Også muskelene verket. Så var han også sikker på at det var en gravhaug, og at den ikke hadde vært åpnet. Ikke siden den døde ble forseglet.

- Merkelig at ingen har plyndret den, sa han til seg selv.

Rasmus forsto ikke den drivende trengselen han hadde for å få åpnet gravhaugen. Slike gravhauger var heller ikke nytt for ham og han forsto heller ikke hvorfor han holdt på å bryte seg inn i den.

- De døde må få ligge, sa han.

Han foraktet seg selv, men kunne samtidig ikke la være. Han fryktet også hva han ville finne på den andre siden av steinhellen. Men dragningen var for sterk.

Så, plutselig, ramlet en større del av veggen ut og steinene holdt på å knuse føtterne hans. Muggen eim oste ut av det lille hullet han hadde åpnet. Han rygget, og kjente en kribbling som raste nedover ryggraden.

- Jeg vil ikke! utbrøt han, men hendene hadde allerede grepet tak i steinhellen som skjulte inngangen.

- Jeg kan ikke! hvisket han, men kunne ikke stoppe.

Samtidig fikk han et glimt inn i gravkammeret. En enkel lysstripe forstyrret det som var lagt til hvile. Den ga et glimt idet den traff noe som ga et blåhvitt gjenskinn.

- Eller er det noe som gløder av seg selv, tenkte Rasmus, og fikk allverdens fantasier om selvlysende igler og makk som tråklet seg gjennom et kadaver, og fortærte det som var igjen av døden.

Vemmelsen steg, men han klarte ikke å la være. Med ny iver kilte han staruen han holdt inn i vollen og vippet løs atter en steinblokk. Så en og atter en. Hullet inn i gravkammeret ble større, og i tussmørke kunne han skimte omrisset av et legeme som lå utstrakt på en diger steinhelle.

Det var en viking, i full krigsutrusting. Det lå et skjold der brystkassen burde være, og mellom det som var igjen av hendene holdt et sverd. På hodet en hjelm, og brynje som et rustent garn holdt det som var igjen av bein og knokler samlet. Eller det som var igjen av det.

Så fikk han øye på noe som lyste med et blåhvitt skjær. Rasmus vippet frem atter en stein, og så flere. Åpningen vokste og til slutt var den stor nok til at han, om han ville, kunne kravle gjennom hullet og inn i kammeret.

- Jeg vil ikke! sa han, men samtidig visste han at han ikke kunne la være.

Rasmus Rødskjegg var på vei inn gjennom åpningen da et kaldt gufs fra fortiden slo mot han. Den mugne stanken var til å kveles av.

Rasmus tok ett skritt tilbake, myste inn i mørket, og tente en fakkell. Han løftet den over hodet, og forsøkte å få et glimt inn i gravkammeret.

Det var noe mer enn nyskjerrighet, restene av vikingen hadde en egen dragning på han.

- Vokt deg for Loke!

Hvor stemmen kom fra visste han ikke, og brydde seg heller ikke om det. Han førte fakkelen inn gjennom åpningen og fulgte etter. Først en arm, så en fot og så den neste. Endelig var han innenfor. Han fortsatte med varsomme skritt mot kadaveret. Det at den hadde ligget forseglet i et myrhvelv, hadde bevart noe.

Det hadde vært en svær mann og han hadde vært høvding. Rasmus bøyde seg frem og tok tak i amuletten mannen hadde rundt halsen. Så grep han tak i sverdet. Det lå på toppen av det som var igjen av brystkassen hans. Det var tungt, bredt og var av kaldt metall. Også det glimtet i det svake lyset.

- Merkelig at det ikke har rustet, tenkte Rasmus.

Forsiktig løftet Rasmus amuletten og lirket den over det inntørkede hodet. Det knaket i forsteinete knoker idet han tøyde, halte og drog inntil det endelig satt i hånden hans. Så tok han tak i sverdet, løftet det, og skulle til å gjøre det til sitt eget, men hånden strittet imot. Knoklene var så inntørket at hånden som holdt det fulgte med, og nektet å slippe taket. Rasmus ventet at fingrene ville falle av, en etter en. Om det var senene i det inntørkede kjøttet som holdt hånden samlet, visste han ikke, men den tviholdt.

Plustelig trakk hånden seg sammen. Den slapp sverdet, spratt opp og lukket seg rundt amuletten. Rasmus skvatt til, forsøkte å rive den til seg, men grepet satt. Rasmus festet sitt eget grep om amuletten og drog, og hånden til den døde krigeren slapp taket.

- Min! sa han.

Deretter halte Rasmus frem sverdet og lirket det av den krumbøyde hånden. Heller ikke her ville den døde slippe taket frivillig. Rasmus ga det et rykk. Knokler og bein løsnet og falt som støv på steinhellen. Rasmus gjorde sverdet og amuletten til sine egne.

- Til og med de døde kjemper for sitt, tenkte han, og var godt fornøyd med sitt bytte.

Han holdt amuletten opp mot lyset, og så at det lyste med et hvitt blennende skjær. Om det var måten lyset traff på, eller om det var noe annet, visste han ikke. I hvertfall skar lysstrålene inn i steinen og spredte seg opp etter veggene i hele regnbuens fargeprakt.

- Også døden har en historie å fortelle, tenkte Rasmus og så seg rundt.

- Akkurat som om den vil fotelle meg noe, hvisket Rasmus halvt til seg selv, og oppdaget at lyset fra amuletten ble mer og mere intenst, nærmest glødet.

Også veggene i gravkamerset skinte i et merkelig lys, og det var som om også de hadde en historie å fortelle.

- De vil meg noe? sa han i en lav stemme.

Amuletten glødet sterkere. Den nærmest førte hånden hans opp, slik at han kunne trekke den over hodet.

Med det samme Rasmus hadde fått amuletten rundt halsen, kjente han hvordan en forandring kom over ham. Det svimlet. Han ble lettere i hodet og syntes at han fikk et slags klarsyn. Det kom som en fjern murring av stemmer. Der han sto, midt i gravkammerset, fikk Rasmus en uhyggelig følelse av at noen forsøkte å fortelle en historie han ikke ville høre.

- Vokt deg for Loke, sa stemmen.

Rasmus som fortsatt lå i halvørske, ség ned i sengen igjen og la seg over på siden. Nå pustet han rolig, og begynte å snorke.

- Det er over for denne gang, sa Kongsvenn.

- Skjer det ofte? spurte Eldgjær.

- Ikke så kraftig som dette, svarte Kongsvenn.

Rasmus Rødskjegg vasset ut av myrholtet, gjennom noe skog og kratt, og trakk ut på en smal sti som forsvant inn i bjørkeskogen på den andre siden av veien som førte tilbake til Østvikyr. Alt rundt ham var grønt og frodig, og han følge velvære.

Rasmus Rødskjegg skulle til å vende ansiktet mot Østvikyr, da han oppdaget en mannsperson som kom mot ham.

- Langt fra folk, tenkte Rasmus, som visste at, bortsett fra Østvikyr, var nærmeste landsby flere dagsmarsjer unna.

Mannen stoppet litt på avstand og studerte Rasmus Rødskjegg. Han var skitten, og hårmanken dekket ansiktet.

- Rasmus av Østvikyr? spurte han.

Stauren han holdt i hånden var lang og kraftig, og brukt på rette måten, var det et godt våpen.

Rasmus nærte ingen frykt for mannen, vendte ham ryggen og dreide av mot Østvikyr.

Plutselig sto mannen foran ham.

- Hva i all ...?

- Du er fortsatt i drømmenes verden, sa han.

Stemmen lød som et hult ekko.

Rasmus så i ham et ansikt som var hardt og øyne så klare som glass.
Han sto rett i ryggen og var stram.

- Ingen ydmykhet der, tenkte Rasmus, og ble mer på vakt.

Allerede på avstand kjente Rasmus lukten av inngrodd kropp. Klærene var av filler.

- Rasmus av Østvikyr, gjentok mannen.

Rasmus stoppet.

- Villig du hjelpe en stakker som har vært forfulgt av uhell? spurte mannen og rakte frem en hånd.

- Og hvorfor skulle jeg det? spurte Rasmus.

- Fordi du må ta vare på ditt eget hell, sa han.

- Ditt navn, fremde?

- Eldgjær er min datter, svarte mannen.

Rasmus kjente at det ilte kaldt nedover ryggen.

- Amuletten du bærer rundt halsen er min, sa den fremmede.

Rasmus, som fortsatt lå i halvørske, grep seg til halsen og famlet etter amuletten, men han kjente ikke noe smykke. Han grep etter sverdet, men også det var borte.

- Hvem er du? ropte Rødskjegg, men da han var i ferd med å stige opp av marerittet sitt, smuldret alt bort for ham.

Så husket han hvor han var. Det hadde vært innvielsesfest og han hadde holdt tale. At han hadde drukket seg fra sans og samling visste han, og våknet til at alt måtte ha vært en drøm.

- Hva vil du meg, fremmed? spurte han men visste fullgodt at drømmen var over og at en ny dag var begynt.

- Loke er i ferd med å overta ditt liv. Du kan ikke hindre det. Bare husk at Eldgjær elsker deg.

- Hvordan vet du dette?

- Min egen skjebne er låst av den som vil bygge et rike på jorden, ingen ringere enn Loke selv,

- Hvem er du?

- Reit, konge over Ragnareid.

- Hva gjør du her?

- Det er en del av forbannelsen. Jeg er satt til å vandre mellom himmel og jord inntil det kan forløses.

- Hva med sverdet og amuletten?

- De bæres av Loke, er Eldgjærs folkearv, og skjebnen har bestemt at de skal bæres av Ragnareids konge.

- Hvilket vil si?
- At såvel sverdet som amuletten blir satt til å regjere i Lokes sted.
- Hvor er de nå?
- Du, når du har vunnet dem tilbake, er det du som skal bære dem, svarte Reit.

Det var hans sitt siste ord før han gikk i oppløsning og atter en gang ble utestengt fra en verden som tilhørte mennesket og mennesket alene.

Drømmene, som kom som et mareritt og som hadde funnet veien inn i Rødskjeggs verden hadde tok slutt. Rødskjegg ble atter en gang tillatt en rolig søvn.

Helt siden ørnen hadde landet i Faldnir hadde Zork våket over sitt Østvikyr. Han fryktet ørnen. Østvikyr var hans, og ingenting skulle rokke ved det. Først var Rasmus Rødskjegg bare en inntrenger. Nå var han blitt til noe farligere.

- Konge!? freste Zork.

Også han hadde oppfattet at Lokeson aktet å gjøre Rødskjegg til sin egen, og aktet å stoppe ham. Denne natten hadde han én oppgave, og det var å ta sjelen til Rasmus Rødskjegg og fortære den.

Det før Lokeson inntok den.

Sakte skled han opp fra verden som var hans rike, fortsatte ned Tåkeskaret og videre ut blant folk.

I en årrekke hadde Østvikyr vært hans jaktmark.

- Jeg trenger hans kraft! sa han til seg selv.

Den mørke skyggen som skled fra busk til kratt og inn bak stein og holdt seg til skyggene, gikk nesten i ett med natten.

Det verket i ham. Hvordan skulle han klare å finne ut hvem som var Rødskjegg? For å stå imot Loke og hans trollkraft, måtte han tappe av Rødskjeggs livskraft. Han måtte fortære sjelen og gjøre den til sin egen. Først da ville han ha krefter nok til å stå imot Lokes inntog i riket.

Zork holdt seg i utkanten av Østvikyr. En slik sammenstimling av folk, støy og måten de ravet rundt på, hadde han aldri opplevd; og han trakk seg unna.

- Kom til Zork! hvisket han. Ordene sivet innover mot festhallen, dirret i mennenes indre og trakk dem til seg. - Kom til meg! lød den hissende lyden.

Zork ventet.

Endelig! Mot ham kom en mann som ravet fra side til side, mens han forsøkte å holde på balansen, og som stirret inn i mørket på jakt etter et fast punkt der han kunne feste blikket.

- Kunne dette være Rødskjegg? Tenkte Zork og gjorde seg klar til angrep.

Idet mannen var på høyde med Zork, falt han fremover. Da var også Zork over ham. Han la seg som et klamt teppe over mannen og trakk ned i hans indre. Der gikk han til angrep på mannens sjel. Rusen strømmet til og det vrengte seg i ham. Det var med avsky han begynte å suge livskraften til seg.

For sent forsto Zork at sjelen ikke kunne tilhøre Rasmus Rødskjegg. Den manglet den særegne kraften som preger slike menn. Det var likevel for sent å stoppe. Mannen kjente hvordan livskraften forsvant. Samtidig begynte rusen å velte i Zorks indre. Han fortvilte. Hvordan skulle han finne Rasmus Rødskjegg nå? Avskyen han følte var uutholdelig.

- Kom til meg, Rødskjegg, hikstet Zork på ny.

Men Rasmus Rødskjegg var fremdeles så bevisstløs at det ikke var den kraft i verden som kunne få liv i ham.

- ... kom, Rasmus! ropte Zork, men stemmen som arbeidet i natten var sløv og hadde mistet sin kraft.

Rasmus Rødskjegg var opptatt med andre ting. Han var våken nok til å høre stemmene som natten bar frem, men fremdeles så døddrukken at han ikke evnet å ense dem.

Den natten ble bare en fordrukken sjel tatt i Østvikyr, slept forbi Tåkeskaret og ned i jordens indre.

Og den tilhørte ikke Rasmus Rødskjegg.

Zork sov tungt den natten.

Lokeson gjorde det ikke.

Zork hadde ikke før kommet tilbake til Tåkeskaret enn at et forrykende uvær brøt løs over Østvikyr. Kjartan Kongsvenn, som har gått hjem til seg og hadde lagt seg, våknet. Han gløttet på det ene øyet og lyttet til stormen. Vinden vekket et fjernt minne, det var noe ved ulingen han syntes å huske fra Vesterlund. Akkurat da klarte han ikke å konsentrere seg og sovnet igjen.

Det blåste hele natten. Først tidlig neste morgen, i grålysningen, løyet vinden. Rasmus ble vekket. Han gløttet opp, følte uro, men var fremdeles for full til å reagere. Han forsøkte å gripe «Blodhiger» og

reise seg, men klarte det ikke.

Han ble bare dradt ned i en enda dypere søvn.

Det var også i grålysningen at Lokeson ble båret frem av stormen. I samme øyeblikk som vinden løyet, sto han utenfor hos Rasmus Rødskjegg. Han smatt inn i det lille huset og krøp bort til sengen og stilte seg over ham.

Rasmus Rødskjegg stinket av fyll.

Bak lukkede øyelokk smilte han imidlertid.

Rødskjegg var som Lokeson trengte ham, full og forelsket.

- Tiden er inne, Rasmus, sa Lokeson lavt.

Rasmus Rødskjegg hadde ikke bare bygget sitt lille rike i Østvikyr, men han hadde etablert seg som høvding. Også Eldgjær hadde funnet en plass i hjertet hans, og dette var kraften han søkte etter. Nå skulle Lokeson bruke varmen fra Rødskjeggs kjærlighet til Eldgjær, den som brant i hans indre, i sitt eget ærend. Rasmus ville ikke vite et noe som helst. Til det var han for bedøvet.

Det Gudleik Lokeson nå trengte, var et nytt ansikt, slik at han kunne bevege seg helt fritt på jordens overflate.

- Du vil ikke kjenne et noe som helst, sa Lokeson og bøyde seg frem.

Lokeson forberedte seg. For en gud som Loke var det å innta Rødskjeggs legeme en enkel sak.

Det skulle heller ikke skje en gang for alle. Bare inntil hans verk var fullført.

Forvandlingen startet.

Der, ved sengekanten, gikk Lokeson nærmest i oppløsning. Sakte forvandlet han seg fra menneske tilbake til ånd og ble mer og mer usynlig. Det som til slutt sto tilbake var bare en tett skygge. Så la skyggen seg over Rasmus Rødskjeggs ansikt og gled sakte inn i munnen som sto på vidt gap.

Stanken av dårlig ånde var til å kveles av.

Likevel, skyggen mistet sin form og fortsatte inn under huden på det døddrukne legemet. Den fant veien inn i hjernen, overtok hjertet og til slutt livskraften. Det eneste han ikke rørte ved var sjelen, den måtte være like hel.

Neste dag var det ikke Rasmus Rødskjegg, men Gudleik Lokeson som forlot det lille huset i Østvikyr. Det var Lokeson som gikk i Rasmus Rødskjeggs legeme, og det eneste synlige tegn var et svakt skinnende

lys fra Rødskjegg's øyne. Istedenfor «Blodhiger» bar han et bredt sverd i sliren, og også det lyste kaldt. Rundt halsen hadde han en amulett som ikke var blitt båret i manns minne.

Det var mange som snudde på hodet idet Rødskjegg kom ut av huset den morgenen. Han var i en gedigen bakrus. Ansiktet var oppblåst og øynene gjenklistret. Gudleik Lokeson hadde problemer med balansen, og han led.

- Eldgjær kan ikke ha vært blid, sa en kvinne.
- For en skam, sa en annen.
- Hva kan man vente, sa en tredje.

Kjartan Kongsvenn våknet. Gjennom to smale sprekker, som var øynene, brant dagslyset inn i den omtåkede hjernen. Han led.

- Litt av en fest, var den eneste tanken han klarte å samle.
- Hvor var Rasmus? var den neste tankten.

Kjartan løftet seg fra sengen. Med ustø hånd tredde han på seg klærene og så gikk han ut. Østvikyr lå nesten folketom. Med opphovnede øyne myste han nedover mot stranden og oppdaget Rasmus Rødskjegg.

- Ja, ja, gamle venn, tenkte han.

Kjartan kom opp bak Rasmus, slo ham på skulderen og stirret inn i to tomme øyne. De gjenkjente ham ikke.

- Hva med et friskt horn med mjød for å døyve smerten, Rasmus? hvisket Kjartan.

Rasmus Rødskjegg enset ham ikke. Han bare fortsatte ned der han hadde hesten sin. Han satte bitt og tømmer i kjeften på hesten og hev en sal over ryggen. Så klatret opp på hesteryggen.

- Ikke nå, sa han, og sporet hesten og red ut av Østvikyr.
- Hva i huleste, tenkte Kongsvenn som så etter sin venn.

Han så at Rødskjegg fortsatte i retning Faldnir og Tåkeskaret, og av en eller annen grunn fikk han det for seg at Rødskjegg ville fortsette innover mot Grellandet.

- Det siste marerittet måtte ha slått sprekker i forstanden din, ropte han etter rytteren som var på vei over slettelandet, mot fjellene som reiste seg i det fjerne.

Kongsvenn var rådsnar. Han fikk plukket en hest frem av innhengningen utenfor langhuset til Rasmus Rødskjegg, fikk seletøyet på plass, og slengt en sal på ryggen til en annen hest på rekord tid. Deretter steg han til hest, og fulgte etter.

- Hva er det som feiler det deg? spurte han seg selv idet han forsto at Rasmus Rødskjegg var på vei opp mot Zorks rike.

Stien som førte opp mot Tåkeskaret var godt gjengrodd, men ikke vanskelig å se. Den slynget seg mellom kampesteiner som lignet statuer av sønderrevne legemsdeler. En arm og en hånd her; et hode og en fot der. Det var som å ri gjennom en slagmark hvor gudene hadde hugget hverandre i småbiter. Men det var ikke guder. Det var restene av troll som var tatt av sollyset. I den tidlige morgendisken så det ut som om de levde. Følelsen av uhygge knøt seg i Kongsvenn. Rødskjegg satt stramt på hesteryggen og var upåvirket av sine omgivelser. Uten å stanse eller vise tegn til å snu, fortsatte han inn i dette området som hadde kostet så mange liv og var egentlig forbudt å entre.

Fjellet ble brattere, førte inn i en trang kløft og videre langs en smal sti. En kald vind tok til å blåse, og Kjartan Kongsvenn forsto med en gang at dette var ingen vanlig vind. Den lå som en klam kjempehånd rundt ham, og forsøkte å trekke pusten fra ham. Hesten ble også urolig, og Kongsvenn måtte bruke makt for å drive den videre.

- Hva er det du gjør, Rasmus! tenkte han.

Med vinden kom en tung og ugjennomtrengelig tåke. Den la seg som et gråhvitt teppe nedover fjellsidene. Sikten forble like klar.

- Tåkeskaret! sa han til seg selv.

Bare klangen av hover og lyden fra dryppende vann kunne høres. Ellers var stillheten fullkommen. Ekkoet fra hover og vann ble kastet frem og tilbake. Det slo opp etter de blankpolerte fjellveggene, ble fordreid i tåketeppe, og forsterket til en øredøvende klang.

- Hvor skal du, Rasmus? sa han høyt.

Ekkoet fra Kjartans stemme lød som en vill, hul latter. Hesten til Rasmus Rødskjegg kastet på hodet, gikk opp på to og knegget vilt. Hele skaret fyltes med en jamrende lyd. Rødskjegg reagerte momentant, hugget hælene inn i flankene så hesten plantet hovene i bakken. Han dro i tømmene og formelig kastet hesten rundt. Som et lyn rev han det korte lille sverdet opp av sliren og sporet hesten så den nesten lettet fra bakken. Sverdet brant med et kaldt, blågrått lys. Rødskjeggs øyne hadde et hvitt, skjærende skinn. Lyset skar uhygge inn i det krigerske ansiktet.

Kongsvenn satt som lammet. Han så at Rasmus hevet sverdet og kom stormende mot ham.

- Rasmus?! hvisket han.

Det virket som en evighet før bønnen trengte gjennom, men da dro også Rødskjegg i tømmene slik at hesten grov bakbeina inn i en gnistrende skrens. Det skjærende lyset i øynene forsvant.

- Kjartan!?

Kongsvenn nikket.

- ...hva gjør du her?! utbrøt han.

- Fulgte etter deg.

Det hvite skinnet i Rasmus Rødskjeggs øyne kom tilbake.

Kongsvenn klarte ikke å fri seg fra galskapen som brant i Rødskjeggs øyne. Han måtte være besatt.

Vindstyrken økte. Klangen av dryppende vann ble høyere, ekkoet dypere. Det ga gjenklang i tåken og lød som torden. Var det ulingen fra vinden som lød som smerteskrig fra en såret ulv? Lyden rev i marg og bein. Sverdet til Rasmus Rødskjegg glødet.

Kongsvenn ble fylt med en ny og ukjent redsel. Tåken begynte å lukke seg rundt dem, til slutt var den så tett at den stengte dagslyset ute.

- Ri, Kjartan! skrek Rødskjegg.

Kjartan rykket i tømmene, hvirvlet hesten rundt og sporet den med all sin kraft. Også den var redd. Kulden trengte inn og rørte ved hans livskraft. Kroppsvarmen ble tappet, og kreftene minsket. Samtidig følte Kongsvenn en klam hånd som famlet i hans indre og forsøkte å rive sjelen til seg.

Han visste at kampen sto om livet. Sjelen var fortsatt uberørt, men han visste ikke hvor lenge det ville vare. Han måtte vekk, og det fort.

Hesten tordnet nedover, ut gjennom munningen på Tåkeskaret og endelig ut på Østvikyrs sletteland. Kjartan var kald og svak. Det var såvidt han klarte å holde seg på hesteryggen. Alt var fjernt, tiden sto stille.

Da hestene endelig stanset, ség Kjartan av hesteryggen, ned i gresset og ble liggende. Oppe i Tåkeskaret lød et iskaldt ekko mellom fjellveggene, men så døde det. Samtidig slapp varmen fra solen gjennom.

Livet kom sakte tilbake til Kjartan Kongsvenn. Grepet løsnet. Atter en gang kunne blodet renne fritt i årene. Kongsvenn var glad for at han levde.

- Levde, tenkte han. Hadde det noensinne vært spørsmål om noe annet? Sakte åpnet han øynene og oppdaget at han lå med hodet i fanget til Rasmus Rødskjegg.

- Du lever! hvisket Rødskjegg.

Kongsvenn åpnet munnen og klarte omsider å svare ja. At han kunne bli så svak? Samtidig så han fortvilelse i Rasmus Rødskjeggs øyne.

- Du skulle aldri ha fulgt etter meg, sa Rasmus og ristet lett på hodet.

Kongsvenn var forvirret. Hvordan kunne det ha seg at hans venn og kampfelle ville dra uten ham?

- Jeg måtte følge deg!

- Men hvorfor, Kjartan?

Varmen fortsatte å bre seg.

- Du kunne ikke ri alene, Rasmus.

- Det er ingen som kommer ut av Tåkeskaret med livet i behold.

- Enn du da, Rasmus?

Rasmus Rødskjegg ble plutselig fjern. Spørsmålet rørte ved noe som måtte skjules.

- Det er annerledes.

Motvillig viste han frem armbåndet rundt håndleddet.

Kjartan så på Rasmus. En hemmelighet de hadde forsøkt å holde skjult, åpnet seg.

- Du, i vindens vold?

- Jeg er konge, og det er annerledes, Kjartan.

- Og trolldommen holder deg.

- Jeg har et rike å bygge.

Kongsvenn spratt opp.

- Du forsøker å avfeie meg!

- Det er en trollkraft som er sterkere enn både du og jeg, Kjartan, sa Rasmus og trakk sverdet opp av sliren og holdt det foran seg. Det glødde med et svakt skinn.

- Dette sverdet tilhører Zork, og han vil ha det tilbake. Det var hans ånd du følte, det var han som forsøkte å rive sjelen fra kroppen din.

Kongsvenn stirret på Rasmus med mistro.

- Enn du da?

- Armbåndet beskytter meg.

Kjartan fikk det ikke til å rime. Noe manglet. Armbåndet var kaldt, uten varme og kunne ikke være nok til å holde Zork på avstand. Det måtte være noe annet, men hva?

- Hva er det du gjør, Rasmus? spurte han.

- Forbereder krig mot Zork! - Kom, vi må tilbake.

Motvillig krøp Kjartan opp på hesteryggen igjen og satte kursen for Østvikyr. Rødskjegg red to skritt bak, kaldt og uforsonlig.

Kapittel 10

HEKSEN RINTZGLIR

To år var gått siden Rasmus Rødskjegg innviet festhallen i Østvikyr.

Guden Loke hadde ikke bare inntatt Rasmus Rødskjeggs legeme, men han hadde også levd livet hans for ham. Nå anså Loke for sitt arbeid som gjort, og han var i ferd med å gi Rasmus Rødskjegg sitt legeme tilbake.

- Din tid er kommet, sa Lokeson og var glad for å bli kvitt begrensningene som var gitt ved å være låst i en menneskekropp.

Rasmus Rødskjegg bodde heller ikke lenger i den lille kårstuen, men hadde flyttet inn i langhuset, som igjen var gjort om til kongsbolig. Bare det ene forholdet ville skape forvirring når vikingen ble ført tilbake til sitt egentlige jeg.

Nå, da han sto over Rasmus Rødskjegg, følte Gudleik Lokeson det hele som en befielse. Han hadde også valgt å forlate Rasmus Rødskjeggs legeme på samme måte som han inntok det.

Den som eventuelt så på ville ikke ha sett annet enn at Rasmus Rødskjegg lå og sov med åpen munn. Han sov tungt, og pustet lett og rytmisk. Så, da Lokeson var klar, midt i et åndedrag, løftet det seg en sky ut av den åpne munnen til Rasmus Rødskjegg, omtrent som frostrøyk som ble utåndet en kald vinter dag .

Så, som fra en tåke, løftet frostrøyken seg opp, ble tett, tok form av en mann; og Lokeson ble atter en gang til. Først så man bare omrisset av mannen som deretter ble han mer og mer synlig. Til slutt sto Gudleik Lokeson, i full høyde ved siden av sengen til Rasmus Rødskjegg. Han var ikledd den samme hvite drakten, og hadde fortsatt hetten trukket godt over hodet.

Det eneste en så, var ett sett øyne, og en rekke skygger som til

sammen lignet et ansikt.

Samtidig begynte Rasmus Rødskjegg å våkne.

Rasmus Rødskjegg pustet et lettelsens sukk da søvnen og trettheten forlot kroppen hans. Samtidig fant han det uhyre vanskelig å finne tilbake til sitt egentlige seg. Først måtte han løftes ut av det han trodde var en døddrukken søvn. Deretter måtte han begynne å huske.

Rasmus Rødskjegg klarte det ikke helt. Han hadde et bedøvende hodeverk som hamret fra tinning til tinning, mens minnene forsøkte å falle på plass.

Det som egentlig pågikk, var at hjernen lette etter restene av sikker viten, men fant den ikke. Det var akkurat denne del av prosessen Rasmus Rødskjegg nå satte pris på. Han visste at han hadde vært drivende full, og nå nøt han ettermælet. Å våkne i slik halvørske følte han som vidunderlig. Inne i hodet var det så mye som pågikk på en og samme tid, alt uten den minste anstrengelse.

- Utrolig, tenkte Rasmus idet bitene endelig begynte å falle på plass.

Hvor var han? Jo, drømmen var gått i oppfyllelse. Han var blitt konge over Østvikyr og Eldgjær var blitt hans dronning.

Som han elsket sitt Østvikyr.

Det jublet inni ham, men fyll var en forferdelig ting. Tungen var håven og han hadde en besk smak i munnen. Han lurte også på om han skulle åpne øynene og slippe inn dagslyset, eller vente?

- Nei, det var for tidlig, konkluderte han.

Rasmus Rødskjegg valgte å ligge, med øynene igjen, og å døse.

- Eldgjær, så vakker hun var, var tanken som arbeidet bak lukkede øyelokk.

Frøy hadde velsignet dem, og han hadde gitt sine løfter om at deres kjærlighet skulle vare evig. I sitt stille sinn lovet han seg selv at han aldri ville tillate at lykken mistet sin glans. Til det var den for vakker. Løftet han hadde gitt Eldgjær bar hans hedersmerke og han ville gjøre alt som sto i hans makt for å være henne tro.

Han skulle også beskytte henne, med livet om så var. dette var det eneste som var sikkert.

Endelig begynte hendelsene fra innvielsen av festhallen å demre for fullt. Han husket at Eldgjær hadde sittet på den ene siden og at Kjartan hadde sittet på den andre. Han husket at han var omgitt av venner og at festhallen var stappfull og at mjødet fløt.

Så full som han ble.

Og så var det den fordømte talen.

Å våkne igjen var deilig, men noe var galt. Det var fortsatt et stort og gapende hull i hukommelsen hans, og han klarte ikke å fylle den med noe vettugt.

Sakte åpnet Rasmus øynene.

For Rasmus Rødskjegg svømte alt i en eneste tåke.

- Hvor var han?

Øynene klarte til slutt å fokusere på den hvitkledd skikkelsen til Lokeson, som sto nede ved fotenden av sengen.

- Tilbake til livet, Rasmus!? spurte Lokeson

- At munnen kan bli så tørr? tenkte han og følte hvordan tungen klistret seg til ganen!

- Du har vært langt borte, Rasmus, men nå er tiden inne til at du kan regjere, sa Lokeson.

Rasmus hørte bare halvparten av hva Lokeson sa.

- Litt av et gilde, stønnet Rasmus, og ség tilbake.

Lokeson smilte svakt. Bak sine lukkede øyelokk arbeidet Rasmus med å huske, men klartge det ikke. Det var noe som grep forstyrrende inn og hindret ham i det.

- Hvor har jeg vært, tenkte han.

Med denne ene tanken åpnet det seg plutselig en annen og fremmed verden for Rasmus Rødskjegg.

Han fikk sitt første glimt inn i en verden hvor han aldri tidligere hadde vært. En verden som Gudleik Lokeson hadde besørget for ham.

I hans nye verden opplevde Rasmus Rødskjegg at levende skygger grodde frem av intet. Det var et uhygge, som i en tåke, la seg som la seg over bevisstheten hans. Han så hvordan mørk død og forkrøpelt liv danset som levende lik bak øyelokkene. Rasmus vred på seg for å komme unna.

Han måtte ha drømt, syntes han.

- Du har ikke drømt, Rasmus, sa Gudleik Lokeson, og fortsatte:

- Skyggene er virkelige nok og nå er det er hjernen din som forsøker å gjenvinne herredømme over legemet ditt. Det er dette du opplever. hva du ser, er minnene fra årene som er gått.

- Ingen gårer, Gudleik. Jeg er syk, sa Rasmus.

- Dette er ingen lek, Rasmus, svarte Lokeson.

Til og med i den fatningen Rasmus Rødskjegg var i kunne han se at Lokeson virket stram, som om han hadde noe å skjule. Det Rasmus Rødskjegg ikke kunne lese var at Lokeson også hadde en god del å

fortelle. Det var ting han måtte få Rasmus til å forstå.

- Jeg har lånt din kropp, og nå får du den tilbake, sa Lokeson kaldt og rolig. Så fortsatte han:

- Riket er bygget og Tåkeskaret er stengt og forsegle. Tiden er inne for at du kan føres tilbake til ditt eget liv.

- Ikke snakk vrøvl, Lokeson.

- Det handler om hullet i ditt eget liv.

- Hvilket hull?

- ... i livet ditt.

- ... mitt liv?

- Du skal innta din plass som konge over Ragnareid.

- ... hva fabler du om, Gudleik? I går var det innvielsen av festhallen.

Det var bryllup og jeg ble utropt til konge; og så ble jeg full.

- Det er to år siden, Rasmus.

Hodesmertene forsvant og tretthet veltet innover ham.

- Ikke vær uforstandig, Lokeson.

- Det er forstanden jeg forsøker å gi deg tilbake.

- To år?!

- Mitt verk er fullført. Nå er det du som skal regjere.

- ... jeg er jo konge!

- Du har ikke vært her på to samfulle år.

- Men hvordan?

- Du ble satt til å overvinne Zork, og det har du klart, sa Lokeson.

- Du har seiret.

Rasmus grep seg til halsen for å holde amuletten, men den var der ikke. Han kastet et blick opp på veggen, ventet å se et sverd som glødet, men bare gamle trofaste «Blodhiger» hang der.

Levde han i en drøm?

Alt virket plutselig så fjernt. For hver tanke han klarte å få på plass var det flere tanker som svevde uten koblinger. Til slutt ble forvirringen han følte bare verre og verre.

- Hvor har jeg vært, Gudleik? hvisket han med en stemme som kunne ha tilhørt en gammel mann.

- Ikke her, for jeg har tatt din plass, levde ditt liv og pustet din luft.

Grensen for Rødskjeggs evne til å fatte hadde nådd bristepunktet. I et ubehersket byks var han ute av sengen, skulle til å reise seg og å gripe etter Lokeson, men han bare falt og lå langstrak på gulvet.

- Hvor har jeg vært!? ble spørsmålet han gjentok.

Lokeson så kaldt på kreket som var av menneskeslekt som lå ved

hans føtter. Han tok et skritt tilbake for å ta det nærmere i øyesyn.

- Svar meg, tryglet Rasmus, som nå så opp på skikkelsen som ruvet overham.

Det Rasmus famlet etter den ene knaggen som ville tillate ham å gjenvinne fatningen. Han hadde ikke krefter, og hele kroppen hans begynte å ristet i spasmodiske rykkninger.

- Svar meg, sa han igjen, denne gangem med ansiktet presset mot steingulvet.

For første gang siden tidenes morgen følte Lokeson et stikk av medlidenhet for noe utenfor seg selv. Han bøyd seg ned, strøk Rasmus Rødskjegg over håret, og tok til å løfte ham.

- Reis deg, Rasmus.

Berøringen lindret smerten og mens ordene trengte gjennom forsvant også angsten Rasmus Rødskjegg følte. Lokeson, gjennom sine tanker, hadde gitt han halmstrået han trengte. Ristingen stanset og han ble rolig. Faktum var at han var utmattet. Lokeson betraktet ham. Hvor mye kunne han fortelle? Hvor mye var det gitt et dyr av menneskeslekt å forstå?

Lokeson hjalp Rasmus helt opp, og førte ham bort til sengen igjen. I det livløse blikket lå det et berettiget krav om å få vite.

- Se meg inn i øynene, befalte Lokeson.

Rasmus Rødskjegg løftet blikket.

Det hvite skinnet i Lokesons øyne begynte å gløde. Rasmus følte først at han ble dradt inn i dem, så at han ble tappet for krefter og dernest at han begynte å sveve.

- Følg med, sa Lokeson.

Rasmus Rødskjegg ble ført inn i en tusmørk spiral, som i et slags hjernespinn.

- Se dypere, hvisket Lokeson og fokuserte blikket på et punkt i dybden i Rasmus Rødskjeggs eget blikk.

For Rasmus Rødskjegg ble alt svart. Han så bare et og annet sprakende lysglimt. og han visste at han ble ført inn i en annen verden.

- Hjelp, hvisket han.

Rasmus Rødskjegg ble ført ut av Østvikyr og videre opp til Æsenes rike. Det var ikke ord, men bilder Lokeson manet frem for ham.

Så talte Gudleik Lokeson til ham.

- Jeg, Gudleik Lokeson, kommer fra hinsides stjernene; og mennesket kjenner meg som Guden Loke. Dette riket har nå kraften til å overleve, for slik er min vilje, fortsatte han.

For Rasmus Rødskjegg var det flere brikker som falt på plass.

- Du er konge, Rasmus, for slik har skjebnen bestemt.

- Det er du som skal herske, for slik har jeg bestemt det. Du skal bære frem et hel riket og du skal gi Valhall sitt fotfeste på jorden.

Rasmus Rødskjegg følte et smertestikk innerst bak øyene, samtidig som han følte en iskald tomhet inne i seg.

- Ragnarokk, Rasmus! Det er Valhall som skal leve videre!

Bildene ble manet frem, og Rødskjegg kjente ydmyk forvirring. Hva hadde fått ham til å tvile?

- Det er jeg, i din skikkelse, som har stengt og forseglet Tåkeskaret. Det er du som har fordrevet både heks og troll. Zork er også død, sa Lokeson, og fortsatte, - Ved inngangen til Tåkeskaret er min trollkraft satt til å sørge for at det forblir slik.

Ordene svirret.

- Men hvor hadde han vært? Tanken verket inntil det endelig gikk opp for Rasmus Rødskjegg at Lokeson vitterlig hadde tatt to år av hans liv. De ség inn. Ordene: Slag - Rike - Evighet var blitt hans. Rasmus visste at han hadde hørt ordene før, men nå var de samme ordene blitt til en del av hans bevissthet.

- Dette er en erfaring jeg godt kunne ha vært foruten, tenkte han et snev av en bevisst tenkerekke.

Lokeson fortsatte å mane frem Rødskjeggs tapte år. - I åpningen til Tåkeskaret står Rigor Svarte. Det er han som skal forsvare denne grensen til Gråvidda. Til det har han fått armbåndet til å hjelpe seg.

Rasmus begynte å forstå sammenhengen. Det var Rigor Svarte som hadde fått armbåndet som kunne påkalle vinden?

Lokeson avbrøt ham.

- Rigor Svarte er gjort til herre og han har sitt presteskap. De er menn som er tro mot Valhall. De skal stå som en skanse mot kveftene som kommer utenfra. Makten er allerede gitt, Rasmus.

- Rigor Svarte!! mumlet Rasmus.

- Rigor Svarte skal holde denne skansen inn mot Gråvidda.

- Hvor er jeg i alt dette?

- Det er du som rår over Ragnareid, Rasmus. Det er du som er konge.

En kald iling gikk nedover ryggen på Rasmus Rødskjegg. Han visste at Rigor Svarte ville aldri nøye seg med å stå vakt ved Tåkeskaret. Han ville jo selv bli konge!

Rasmus Rødskjegg braste ned i en bunnløs fortvilelse. To år var

forsvunnet. Lokeson visste at ingen kunne leve med et slikt gap i livet, og samtidig beholde fatningen. Rasmus trengte hjelp, og det hastet.

Lokeson, som allerede var godt kjent med Rødskjegg's legeme, trengte inn i den ene halvdel der han fortsatt holdt kontroll med bevisstheten hans. Deres hjerner ble i brøkdelen av et sekund til ett. Hva som helst for å få Rødskjegg til å gjenoppleve de to siste årene - og å huske, ble budskapet Lokeson mante frem.

- Tilbake i tid, Rasmus...!

Det blendende lyset i Lokesons øyne skinte som aldri før. Bit for bit begynte hjernen til Rasmus Rødskjegg å trekke på opplevelser den aldri hadde hatt. Minne etter minne våknet til liv, og ble alt til et hele.

Rasmus Rødskjegg var med ett sikker på at han hadde vært der før, at det var han som hadde drept Zork og at han hadde satt Rigor Svarte til å råde over Faldning.

- Lenger tilbake ...! hvisket Lokeson.

Så omsluttet kulden Rasmus Rødskjegg og han begynte å gjenoppleve hendelsene som var gått forut. Han sto i Faldnir, ved inngangen til Tåkeskaret. I dets dyp beveget det seg tunge skygger som ulte forbannelse over alt og alle. Skyggene var troll. Rundt ham lå døde og lemlestedes menn. Kampesteiner suste nedover skaret, og stanken av brent kjøtt var overalt. Flammer og tykk røyk veltet mot ham, aldri hadde han opplevd et slikt slakt. Smerteskrig og ugjenkjennelige hyl fra menn som kjempet og døde.

Som i et mareritt ble Rødskjegg ført ned på kampplassen. Mennene stod tett, klynget seg rundt ham og presset seg innover det trange skaret. De kjempet med beinhard freidighet og hugget inn i de kjempestores skrottene med sverd som glødet.

Rasmus gjenkjente sverdet. Det var det samme som han hadde tatt fra den døde høvdingen, Eldgjærs far. Amuletten hadde han rundt halsen, og han følte hvordan den ga ham varme. Forstå gjorde han heller ikke, for alt hadde vært som en vond drom.

- Hva er det som skjer?

- Du vinner, hvisket Lokeson. Stemmen dannet et fullkomment bilde. Jo, han hadde vært der.

- Trollene drives tilbake! hvisket Lokeson.

Nye krefter måtte skaffes.

- De må drives tilbake. Tåkeskaret må forsegles! skrek Rødskjegg.

Alle visste at dersom de ikke klarte å presse uhyggen tilbake, ville de få en enda verre fiende å hanskes med, og det var Zork.

Rødskjegg så spørrende på Lokeson. Hadde han virkelig vært der?

- Det haster, Rasmus!

Rasmus kjente spenningen og at Lokeson geleidet ham gjennom hans opplevelser. Var det mulig å være tilskuer til sin egen krig? Var det mulig å kjenne slagene som falt og ikke føle smerte? Han opplevde død og var skånet for eimen av blod og liv som ebbet ut.

Kampen raste videre. I hendene på Rødskjegg vokste det frem store ildkuler. De brant med blågrått lys og en kald flamme. Med all sin kraft slengte han den ene ildkulen etter den andre innover i skaret. Da de traff, rev blennende lysglimt dype arr i tåken. Flammene lyste opp hele skaret og fikk trollene til å trekke tilbake mot Gråvidda.

Trollene brølte og flere falt. Lysstyrket i ildkulene var så kraftig at de virket som sollys, blendet trollene og forvandlet dem til stein. Våpen som ble kjørt inn i de døde skrottene hakket plutselig mot fjell. Rasmus kjente at kroppen dirret, kald svette brøt frem. Han satt fortsatt i sengen, stirret Lokeson inn i øynene, og var blendet av det hvite lyset.

Dypt inne i det grå tåkehavet skimtet han så omrisset av det største trollet han noensinne hadde sett. Det kom mot ham og holdt frem den ene hånden. Midt i håndflaten satt et forkrøplet lite uhyre med et rynkete ansikt og en lang nese som var full av vorter.

- Heks, tenkte Rasmus, og visste samtidig at de små vesenene skydde ingenting når det gjaldt ondskap. De små øynene hennes lyste av hat.

- Rødskjegg, knegget hun.

Det ble stille. Seier lyste i trollets ene øye og han holdt henne frem i varsom andektighet.

- Ja, heks.

Det ville bli trolldom mot trolldom, så kraftig at selv guder ville bukke under. Våpnene hang stille. Alle ventet.

- Vet du hvem jeg er? spurte hun.

Rasmus så opp mot den stygge skapningen som satt i hånden på trollet.

- Rintzglir, dronning over heksedømmet nord for Hel, svarte han.

Den lille heksen reiste seg i full høyde og strakte frem begge armene. Øynene hennes lyste.

- Du kjenner mitt navn, hveste hun.

Med den ene hånden tok Rødskjegg et godt grep om amuletten han

hadde hengende rundt halsen, og klemte til.

- Som du kjenner mitt navn, lo han tilbake.

- Stakkers naive menneskebarn, sa heksen og knyttet hendene. Så åpnet hun dem slik at håndflatene viste, og fra hver grodde det frem en liten gjennomsiktig boble som lettet fra den. Boblen hang uvirksom i luften, rett over håndflatene hennes. Så var det flere bobler som vokste frem og de slo seg sammen til en større kule.

- Nå, Rasmus, sa heksen.

Kulen løftet seg, svedde bortover og la seg ved Rasmus Rødskjegg's føtter. Den skinte med et isblått lys og utstrålte kulde, og Rødskjegg følte hvordan den tappet ham for varme.

- Forlat Tåkeskaret, Rødskjegg, knegget heksen.

Rasmus følte hvordan frykten arbeidet med forstanden. Han ville flykte, men kroppen ville ikke lystre. Han ville drepe, men Lokeson holdt ham.

- Forsvinn heks, og ta din uhygge med deg! skrek Rødskjegg og rev frem det korte sverdet. Det lyste blågrått.

I samme øyeblikk sverdet forlot sliren eksploderte den lille kulen i et regn av isblå gnister, knallgul ild og gråsort røyk. Drønnet slo oppover skaret. Rett foran Rasmus Rødskjegg sto det plutselig en liten sortkledd skikkelse. Over hodet hadde den en hette som skjulte ansiktet. Der hvor øynene skulle ha vært, lyste det nakne flammer som sto inni noe som lignet istapper. I hånden holdt skikkelsen et sverd som oste frostrøyk. Den lange kalde sverdspissen pekte rett mot ham.

Det var Zork som holdt sverdet i den andre enden.

- Døden skal erobre din sjel, Rødskjegg, hvinte Rintzglir.

Rasmus forsto at Zork, som regjerte over inngangen til Hel, var den som skulle kjempe mot ham. Men Zork var allerede død og kunne ikke drepes. Hvordan skulle han kjempe mot døden selv? Umulig. Det var en kamp han ikke kunne vinne.

- Eldgjær, hvisket han.

Samtidig med at han tenkte på kvinnen han elsket, kjente han at varmen sivet ut i kroppen. Kulden vek, mens ømheten han følte for sin kvinne vokste. Han skulle kjempe. Han hadde lovet henne det, og ingenting kunne få ham til å bryte det løftet.

- Du tror du har vunnet, hvisket Rasmus.

- Og jeg skal fortære din sjel, hveste Zork.

Rasmus ble fylt av ro. Han hadde en følelse av at han hadde kontroll. Hverken trolldom eller dødens krigere var noe nytt for Gudleik

Lokeson, og det var guden Loke som rådet over Rasmus Rødskjeggss sjel.

Zork visste ikke at Lokeson allerede hadde vært i Hels rike og at han kjente hans styrke. Samtidig visste Lokeson hvor vanskelig det var å ta livet til en skygge som Zork; men med Eldgjærs varme brusende gjennom kroppen, visste han at han hadde en sjanse.

Rasmus Rødskjegg løftet sverdet og holdt det fremfor seg, som et slags skjold. Det stod som et vern, mens amuletten lyste i et stadig varmere lys. Den hentet sin kraft fra Eldgjærs varme, som igjen ble forsterket av kraften av en far som elsket sin datter over alt på jord. Den del av kraften ble hentet ut av en gravhaug som lå langt inne på et myrland.

- Du har skjendiget henne en gang, ropte Rødskjegg.

- Hvem?

- Livet du en gang tok er kommet tilbake for å hevne seg.

Rødskjegg så at Zork trakk unna. Rødskjegg fulgte etter ham.

- Kom, ditt elendige krek! ropte Lokeson i Rødskjeggss skikkelse.

Lokeson visste at det ikke ville ta lang tid før Zork endelig forsto at Rødskjegg ikke var et menneske, men at han var en av Vallhalls egne. Ville Zork så forregne seg på varmen som nå strømmet inn i sjelen som egentlig tilhørte Rødskjegg? Ville han trekke det han kunne av varme ut av Rødskjeggss kropp, og tro at det var slutt?

Lokeson regnet med det.

Dersom Lokeson tok feil, var det bare Rasmus Rødskjeggss liv som ville gå tapt.

Zork trakk seg tilbake og vek unna for sverdet som Rødskjegg holdt mellom hendene.

Rasmus Rødskjegg tok ett skritt frem.

Det så ut som om Zork ville gi seg men, så, med lynets hurtighet hvirvlet han rundt og kjørte det isbekleddde sverdet inn for et fellende slag. Rasmus spratt unna. Frostrøyken sto idet han møtte sverdet med sitt eget.

Stål bet mot stål, og fra berøringspunktet kom et gnistregn. Det lyste opp hele Tåkeskaret, og først da fikk Rasmus se at ansiktet til sin motstander var et dødninghode. Med en forrykende kraft kjente han støt etter støt gjennom kroppen. Kulden tappet ham for krefter, trakk alt han eide av varme. Ville han ha kroppsvarme nok å ta av?

Døden hentet sin kraft fra kulden. Hadde han mer varme enn kulde? Støtene økte i intensitet og kroppen til Rødskjegg ristet. Han visste

ikke om han klarte å holde stand, og han hadde ikke annet valg enn å tviholde på sitt eget sverd, fortsette å presse det opp mot Zorks og håpe at varmen han avga hadde tært på dødskulden. Han måtte få styrke, måtte få fornyet kreftene!

Akkurat da kjente han en brennende varme i brystet, og det kom fra amuletten. Ny varme strømmet ut i Rødskjeggs armer og inn i sverdet. Amuletten hadde våknet til liv. Med ett visste han at han hadde vunnet. Dødens skygge hadde ikke nok krefter til å tappe restene. Hans sjel skulle ikke erobres, og vissheten ga ytterligere kraft.

Endelig forsto Zork at han ikke ville klare å tilrive seg Rasmus Rødskjeggs sjel. Han ville ikke klare å gjenerobre sverdet og han ville heller ikke makte å føre dem begge ned til sitt riket under Gråvidda.

- Du er ingen dødelig, Rødskjegg! hveste han.

Et nytt gnistregn eksploderte fra sverdene, og Zork gikk sakte i oppløsning. Den iskalde skyggen begynte å fordampe. Til slutt lå det bare en liten haug med aske igjen ved Rødskjeggs føtter.

- Nå, heks! knurret Rasmus, og hevet armene. Fra håndflatene formet det seg to svære ildkuler som seilte inn i tåkehavet. De traff med et kraftig drønn innunder bena på det mektige trollet. Flammer slikket oppover den store kroppen, stanken av svidd hud og hår brant i nesen. Den tunge tåkedisen ble varmet opp, fordampet og dagslyset slapp gjennom. Trollet brølte og stivnet. Med et enormt brak gikk det i bakken, knuste to av Rasmus Rødskjeggs menn, og ble forvandlet til stein.

Rystelsene forplantet seg langs fjellveggene. Fra toppen løsnet et av de mange overhengene som holdt dagslyset ute. Hele fjellsiden raste ned i et massivt skred. Inngangen til Gråvidda var sperret.

Gjennom røyken som lå over Tåkeskaret syntes Rasmus Rødskjegg at han skimtet formen på Rintzglir. Han så hvordan dronningen fra heksedømmet nord for Hel trakk den sorte kappen over hodet, og så at hun begynte å krympe. Han så hvordan store, spisse ører vokste frem på hodet og den lange, krokete nesen ble mer spiss og lignet til slutt en snute. Øynene ble store og runde. Da hun endelig åpnet kappen igjen, var den festet til ryggen hennes, som et par store flaggermusvinger.

Hun var blitt til en flaggermus.

Rintzglir lettet, og fløy innover Gråvidda.

- Å, nei, tenkte Rasmus. Dette er nok ikke det siste jeg ser til deg!

Kapittel 11

HEVN

To år tilbake i tid, etter innvielsen av festhallen, da Eldgjær og Kjartan Kongsvenn måtte hjelpe Rasmus Rødskjegg i seng, døddrukken som han var, hatet hun ham. De hadde til og med brukt halve natten på å våke over ham. Likevel var han tilgitt.

- Maken til maretitt, tenkte hun.

Neste morgen var resten glemt. Det grytidlig og resten av Østvikyr sov. Bryllupet var over. Det var en lettelse å få det overstått. Hun kikket inn til ham, men han var borte.

- Sikkert ute for å få litt frisk luft, tenkte hun.

Eldgjær begynte å rydde rundt i det lille huset. Det var alltid noe som måtte settes på plass. Han måtte også få en solid frokost når han kom tilbake, tenkte hun videre.

- Stakkars Rasmus!

Før innvielsen hadde han vært så forventningsfull og lykkelig, og samtidig redd for at noe skulle gå galt! Hans eneste drøm var å bli konge, og nå hadde han blitt det. Å være hærfører var en ting, konge noe annet.

- Kunne han klare det? tenkte hun, og lurte på om Rasmus egentlig forsto forskjellen på å dele ut rettferdighet fremfor slag. Evnet han å bruke kløkt istedenfor makt? Iallfall måtte han lære seg å bruke forståelse fremfor rå brutalitet.

- Men han ville klare det, det var hun sikker på.

I den første tiden i Østvikyr elsket hun å se hvordan han kjempet med sitt sinnelag, hvordan han forsøkte å begrave fortiden og vokse til en ny oppgave. Så, i tiden før innvielsen, hadde han grublet over det han skulle si i talen han skulle holde; og det i ukevis. Han hadde

lett etter ord, følt seg frem og lyttet til hjertet. Han skulle gi heder til sitt folk og skape fred. Han hadde til og med sett ut mot grensene som soknet til Grellandet, og uttrykt et håp om fred.

Han hadde tenkt som en konge.

Så, da han endelig skulle fremføre talen sin, som han hadde dummet seg ut!

Eldgjær smilte me seg selv. Mjøden hadde bedøvet angsten, og dradd ham ned i en salig rus. Fremdeles kjente hun sjokket hun følte over å se ham rase ned i bordflaten, ta overbalanse og sige ned på gulvet.

Dagen etter, hvor hun gledet seg til at han skulle våkne. Dette fordi Rasmus fremdeles var usikker og myk. Følgelig nok til å bli elsket; nær og stor, men likevel fjern og liten.

- Kanskje det var akkurat slike menn som ble store konger, tenkte hun.

Den kvelden, etter at han og Kjartan kom tilbake fra sitt ritt, var han både fjern og fraværende. Han snakket knapt til henne, og når han gjorde det, var det i form av korte beskjeder. De kom nærmest som ordre. Til og med kveldsmaten rørte han ikke. Da han gikk og la seg, rullet han over på siden, og sovnet.

Likevel, mens Rasmus lå og sov satt Eldgjær og betraktet ham. Han virket tilfreds. Nå skulle hun dele hans drømmer og leve med hans bekymringer. Lykkelig hadde hun så glidd inn i sin egen søvn.

Natten hadde vært både kald og grå; men hun ensat det ikke. Vinden hadde ult utenfor, men heller ikke det hadde plaget henne.

Da Rasmus Rødskjegg våknet var han ikke bare tverr, sur og mutt, men han var totalt utilnærmelig.

Nå, to år etter, reiste Eldgjær seg fra en kald seng. Hun gruet seg til denne dagen som hun hadde gruet seg til alle de andre. Bitterhet, skuffelse og fortvilelse var alt hun hadde igjen. Drømmene hun knapt våget å erkjenne at hun hadde var, med ett svøp, blitt knust.

Nå møtte hun Rasmus Rødskjegg med kald overbærenhet - det var hennes hevn. Hun hadde gitt alt. Nå hadde hun sluttet å gråte. Hun tenkte heller ikke over spørsmålet om når det egentlig gikk galt. Etter to år med å ofre, hadde hun nå bare seg selv å ta vare på.

Hvis bare forandringen i Rasmus Rødskjegg hadde skjedd gradvis, ville alt ha vært så mye enklere. Hun ville ha hatt muligheten til å legge seg inntil ham, trekke av hans varme og gitt av sin egen. Men hun fikk aldri den muligheten. Allerede den første morgenen ble hun drevet ut

i kulden. Og hun forsto ikke hvorfor.

Så, da hun først merket at hun var gravid, opplevde hun et varmt glimt i Rasmus sine øyne. Akkurat som om han endelig forsøkte å si noe.

- At han våget! var den bitre følelsen av å ha blitt forrådt.

Hun hadde den, og den satt dypt.

At han nå, to år etter, våget å tirre ved hennes følelsesliv var noe hun ikke forsto. Det var han som hadde drevet henne bort, og ikke viet henne den minste oppmerksomhet. Det var han som hadde tvunget henne til å søke trøst og forståelse hvor hun kunne finne det; og han, av alle, måtte vite hva det innebar.

Nå gikk hun med Kjartan Kongsvennis barn.

Rasmus Rødskjegg hadde ikke rørt ved henne siden innvielsen, og han måtte vite at barnet tilhørte en annen.

Nå, to år etter, hadde hun lest noe i blikket hans, og det ga ikke fred.

- Hvem var denne Rødskjegg? Hvorfor hadde hun elsket ham? Svaret hadde vært enkelt. Hver bevegelse, hvert ord og hver mine. Det var måten han gikk på, hadde tid på. Dengang, om bare Østvikyr ville vare evig!

Alt dette var noe som vokste frem for to år siden.

Nå var det kulde og ensomhet.

Allerede dagen etter bryllupet, da hun lå og følte seg vakker, ventet på at han skulle kjærtegne henne, sto Rasmus Rødskjegg opp av sengen og forsvant.

Tid, tenkte Eldgjær, han må få tid.

Det var mest av alt den første natten, etter at han kom tilbake fra Tåkeskaret, hun aldri ville tilgi. Hun møtte ham med øm kjærlighet. Som hun hadde savnet ham.

- Jeg ventet, sa hun.

- Så, svarte han.

- ... jeg trodde ...?

- Trodde hva? sa han brått.

- Jeg trodde du ville komme, sa hun i myk fortvilelse.

Rasmus hadde sett på henne med kald overbærenhet.

- Du tok feil! snerret han.

Og med ett ble dagene lange. Forventning og fortrolighet eksisterte ikke lenger. Men lidenskapen hun følte for ham brant fortsatt. Om natten, når hun lå alene, strakte hun frem armene og tryglet etter varme.

Bare kald luft fylte favnen. Hun kjempet fortvilet med en kropp som ikke fikk slukket sine flammer. Hun var ung og sterk, kroppen krevde sitt.

Kjartan Kongsvenn var en hun kunne søke trøst hos, som lyttet til henne.

- Jeg klarer det ikke, gråt hun.
- Klarer ikke hva, Eldgjær?
- Kulden, ensomheten.

Kjartan så fortvilelsen i øynene hennes, og rakte frem en hånd.

- Men hva kan jeg gjøre?
- Hold meg. Bare hold meg, ba hun mykt.

Kjartan Kongsvenn holdt henne fast inntil seg, kroppen hennes ristet. Også han følte at avstanden til Rødskjegg var blitt en uovervinnelig kløft. Også han kjempet med ensomheten.

- Stakkars deg, å ha gått så lenge, hvisket han.

Hun var så liten og spe; duften av henne så kvinnelig. Så varm. De stod tett sammen lenge, helt til kroppsvarmen tente en liten bro mellom dem. Eldgjær løftet hodet fra Kjartans bryst, og la sin munn mot hans. En liten gnist slo inn, tente et bål som ble til en altoppslukende ild, og så ble hun hans.

Ikke lenge etter sitt ritt inn i Tåkeskaret besluttet Rødskjegg at det lille huset han hadde i Østvikyr ikke var høvelig nok, og flyttet inn i langhuset.

Eldgjær ble tilbake.

Festhallen ble omgjort til storstue og Rasmus Rødskjegg fikk laget en trone han kunne sitte på. Det var en diger og rund stol med rett rygg. På hvert av spirene som stakk opp av ryggstøet, fikk han skåret inn et ørnehode. Tronen plasserte han i enden av hallen og sammenkalte sine menn til rådslagning.

Det neste han gjorde var å erklære krig mot ondskapen som holdt til i Tåkeskaret.

Han tok opp vakthold mot Grellandet.

Han stengte grensen til Vesterlund og de dype skogene.

Han var konge!

Det ble smidd flere våpen og menn ble sendt opp i Tåkeskaret for å sørge for at Zork ikke bevegde seg inn i Østvikyr.

Zork var ikke annet enn en usynlig skygge, og noen kom tilbake, andre ikke.

Også Kjartan Kongsvenn ble beordret opp i Tåkeskaret, men han nektet å dra. Han så på seg selv som Rasmus Rødskjegg's venn og kampfelle, og ikke som en kriger som kunne sendes hit og dit på befaling, uten annen mål og mening enn at han skulle forsvare noe han ikke hadde det minste interesse i. Tåkeskaret var ikke hans problem. Han så heller ikke på Østvikyr som sitt, og angrepet på Ragnareid var bare en kamp de tapte.

Det var heller ikke, etterhvert, noe som bant ham til Østvikyr.

Bare at han ikke visste hvordan han skulle komme videre.

Til og med Kjartan Kongsvenn ble kalt inn i tronsalen og måtte stå til rette for Rødskjegg. Tronen var slik at han satt høyt oppe, og kunne se ned på folk, og de måtte se opp til ham.

Kjartan hadde jobbet både langt og lenge med å fordøye avstanden som hadde vokst frem mellom ham og hans kampfelle. De hadde lover hverandre troskap, og dette var et brudd han ikke klarte å forsone seg med.

Han åpnet den tunge døren, lot øyene venne seg til tussmørket og så tok han et skritt inn i den store hallen. Hvorfra han sto, kunne han se Rasmus Rødskjegg rett inn i øynene, men han fikk ikke øyekontakt. Desto lengre frem han kom, desto mindre følte han seg.

Kjartan Kongsvenn var blitt kalt til audiens hos kongen.

Avstanden mellom dem var å ta og føle på.

- Hva er det som går av deg, Rasmus? spurte Kongsvenn.

- Når jeg snakker til deg har du å lytte, sa han og satte seg bedre til rette i den veldige tronen.

- Jeg er din venn og kampfelle, og ikke en underståtter, sa Kongsvenn, som etterhvert irriterte seg mer og mer over nykkene til Rødskjegg.

- Vi gikk inn i dette som likemenn og slik skal det fortsette, fortsatte han. - Det er ikke bare jeg som føler det slik, men mennene ...

- Stille, brølte Rødskjegg og hevet den ene hånden.

Kongsvenn rygget et par skritt tilbake, la hodet på skakke og så på sin venn.

- Hva er det så Herren vil? spurte han.

- Vi skal ta ham i ett eneste slag, sa Rødskjegg.

- Ta hvem?

- Zork!

- Det har ramlet for ham, tenkte Kongsvenn.

- Vi skal erobre Gråvidda, og vi skal regjere! fortsatte Rødskjegg.

Kongsvenn visste at Zork ikke var den eneste trusselen mot Østvikyr, og at han ikke var alene. Det var også en heks som regjerte i den del av verden. I tillegg var det både troll og andre uhyrer som holdt til inne på Gråvidda, og han så ingen grunn til å utfordre dem heller. Mer skummelt var alt det som var av snakk om trolldom og andre mørke makter som ville stå dem imot.

- Dette er ikke ting vi kan noe med, sa Kongsvenn. - Vi burde forlate dette sted innen det er for sent.

Han så hvordan det mørknet for Rasmus Rødskjegg, og måtte endelig innrømme overfor seg selv at mannen var blitt besatt av det å regjere.

- Dette er vår sjanse, sa Rødskjegg i en heller slbrig tone.

- Du har en kvinne og verden er stor, sa Kongsvenn.

- Ikke bry deg om bagateller, sa Rødskjegg. - Hun skal jeg ta meg av!

- Nok folk har forsvunnet fra Østvikyr og blitt sporløst borte. Du kan ikke klare å stoppe det. Vi har forsøkt å holde Zork innestengt i Tåkeskaret, men til ingen nytte.

- Vi skal ta ham!

- Hva jeg enn sier, er det til ingen nytte, jeg vil ikke et noe som helst, og ser at vi er på dypt vann. Vi har tapt denne kampen, og bør dra videre.

Kjartan Kongsvenn kunne se at draget over ansiktet til Rasmus Rødskjegg ble mørkere og mørkere.

- Det er jeg som bestemmer! freste han til slutt.

Kongsvenn så også hvordan vennen, når han ble hissig, fikk et kaldt blått lys i øynene. Han konkluderte med en ting, at Rasmus Rødskjegg ikke bare var besatt, men at han holdt på å bli gal.

- Jeg likte deg bedre før, sa han og vendte ryggen til sin venn. I lange og bestemte skritt forlot han så tronsalen.

- Dette er min kamp og det er mitt rike, ropte Rødskjegg etter ham.

Den kvelden gikk Rasmus Rødskjegg ned til bukten som krinset Østvikyr, tok en jolle, rodde ut og satte fyr på de to vikingeskipene som var Kjartan Kongsvenns rømningsvei.

Fra den dagen av holdt Kjartan Kongsvenn god avstand til sin venn. Raskt lærte han seg til alltid å være et annet sted enn det Rasmus var, og at han var opptatt med det han kalte for personlige gjøremål. Samtidig oppdaget han at det var et utall sider ved sin venn som han nå mislikte.

Det var også ting han så, men ikke forsto.

- Jeg tror han er i ferd med å tørne, sa han til Eldgjær.

Også Eldgjær hadde fått et problem.

Det var ikke bare at hun gikk med Kjartan Kongsvenns barn, men hun innså plutselig at Kongsvenn både var høy, rank og mager, og at med det mørke blikket sitt, fylte han bildet av den som hun hadde dan-
net seg av sin livs kjærlighet.

- Det gikk opp for henne at Kongsvenn var redningsmannen fra sin fantasiverden, den hun hadde plassert på et sted langt ute på en fjern horisont.

- Så, Kjarten, det var deg jeg har ventet på, hvisket hun til seg selv.

Ikke lenge etterpå fant hun veien inn til Kjartans seng, uten at hun våget å se ham rett inn øynene.

- Hva skal vi gjøre? spurte hun.

I Kjartans øyne leste hun den samme smerten hun selv følte og hun så hvilken kamp han førte med seg selv. Hun visste at han forsøkte å skyve henne fra seg, men at han ikke klarte det. Også han trengte varme.

Rasmus var hans venn og han var den eneste han følte at han ikke kunne bedra. Det hele gjorde ham kvalm.

- Jeg føler både bedrag og svik, sa han til Eldgjær.

- Ikke jeg, Kjartan.

- Hvorfor ikke?

- Rasmus er blitt til en som ingen av oss kjenner. Han er ikke den jeg elsket, han som var din venn. Han kjenner oss ikke.

- Han er likevel konge.

- Skyggen er for mørk til at vi kan leve i den, Kjartan,, hvisket hun.

- At han kunne finne på å ri inn i Tåkeskaret! sa Kjartan bittert og trykket Eldgjær inntil seg.

- Hvorfor er Rasmus blitt slik? tenkte Eldgjær. Det var noe annet som også plaget henne; noe med øynene hans. De var så uhyre lik Lokesons øyne.

Det gikk heller ikke lang tid før Eldgjær våget å erkjenne at hun gikk med Kjartan Kongsvenns barn. Det gikk enda lengre tid før hun våget å si det til ham. At barnet kunne være Rasmus Rødskjeggs våget hun ikke tenke på. Han hadde, tross alt, tatt henne iblant. Enda verre var det dersom barnet arvet det kalde skinnet som brant i Rasmus Rødskjeggs

øyne.

Nå, da Rasmus Rødskjegg hadde fått sitt gamle liv tilbake, oppdaget han at det var ingenting som stemte. Han slet ikke bare noe grusomt med å finne seg selv, men også hans venn og hans kvinne hadde vendt ham ryggen. Dessuten var det et mylder av bilder, i form av hendelser, som arbeidet inne i hodet hans. I begynnelsen var nattens mareritter bare en forvirrende revy. Den ene hendelsen etter den andre hopet seg opp, og han klarte ikke å finne hverken begynnelse eller slutt, foran eller bak. Det var ingen sammenhenger og han måtte innse at to år av hans liv vitterlig var borte.

Problemet var nå heller et om hvordan han skulle fortsette.

Det som sto for ham var at han måtte, på ett eller annet sett, vinne tilbake det tapte. I første omgang sin venn og kvinne.

Rødskjegg innså samtidig at han slet med to bevisstheter. Den ene tilhørte Lokeson og at den andre var hans egen. Han oppfattet også at han hadde levd utenfor sitt eget legeme uten å vite hvor han hadde vært. Likevel hadde han alltid vært til stede, gjennom livet som Lokeson hadde ført for ham.

- Men hvor i faen har jeg vært!

Det var også en rekke faste holdepunkter som sto frem, og de var som sannheter for ham.

Det at han hadde kjempet meg frem som konge over Ragnareid, var den ene.

At Ragnarokk kunne komme, når som helst, var den andre.

- Hva i huleste bryr jeg meg om Ragnarokk, var den eneste setningen som vokste frem fra bevisstheten til den gode gamle Rasmus Rødskjegg. Han visste at han hadde betalt prisen, mistet venner, også Eldgjær. Når han kjente etter, var det som om noe inne i ham hadde dødd. En tomhet han ikke klarte å favne. Det han ikke visste var hvordan han skulle få sitt liv på plass igjen.

- Det er mer mellom himmel og jord enn det er tillat deg å vite, var en annen sannhet som brant i hans indre.

Slik var det at Rasmus ble sittende alene. Vårsolen flommet inn i tronsalen, varmet, men værelset forble kaldt og mørkt. Alle holdt seg på ærbødig avstand, og det var ingen som våget å si ham imot.

Dette var noe Gudleik Lokeson hadde lært dem.

Mens han satt og funderte over sin skjebne, gled døren inn til tronsalen opp og Eldgjær kom inn i rommet.

- Din urtedrikk! hvisket hun og vinket inn en trell.
- Eldgjær? hvisket Rasmus.
- Sett urtedrikken på kongens bord, beordret hun uten å ense ham me annet enn ærbødig avstand.

Oppgitt lukket Rødskjegg øynene. Bilder av kvinnen han hadde elsket dukket opp.

Nå var det nok. Skulle ha ta sitt liv tilbake, var dette så godt et sted å begynne som noe annet.

- Ut! brølte han og stirret kaldt på trellen.

Eldgjær stivnet og trellen spratt til, for så å springe ut av rommet. Begge kjente kongens vrede og hadde lært seg det å adlyde hans minste nykke.

Eldgjær stod rakrygget og høygravid, og så på ham.

- Meg også? spurte hun.

- Nei, ikke deg!

Rasmus visste at barnet ikke var hans. Samtidig forsto han hva hun måtte ha gjennomgått. Han ville fortsatt ha henne, og han var villig til å kjempe for det.

- Hvor vakker hun er, sa han til seg selv.

- Hva vil kongen? klarte hun å stamme frem.

Raseriet til Rasmus Rødskjegg forsvant like brått som det kom, stemmen hans ble mild.

- Sett deg, Eldgjær, sa Rasmus, og pekte på en stolen som sto rett foran ham.

Forakt lyste av øynene hennes.

Eldgjær gikk bort, satte seg, og hele tiden var hun opptatt av å kaste nervøse blikk mot begeret med urtevin som sto ved kongens side. Avstanden hadde aldri vært så stor, hatet så intenst.

Rasmus følte at han hadde brutt muren mellom dem. Nå gjensto det å begrave fortiden.

- Om du bare visste, Eldgjær.

Eldgjær leste mykheten i øynene, men klarte ikke å vike. Avstanden var for stor.

- Du har drept det som drepes kan, min herre konge. Vent ikke mer av meg.

Hvor skulle han begynne? Hvordan skulle han finne de riktige ordene som ville løse opp i knutene? Han hadde klart å sette sammen en del av puslespillet og valgte å fortelle det som det hendte:

Kvelden etter bryllupet, da Rasmus lå døddrukken og sov, ble han løftet ut av kroppen og båret bort. Han visste ikke hvilke makter som hadde kontroll over ham, men han ble ført frem til en gravhaug. Den lå langt ute på en myr, og i drømmen hadde han nærmest brutt seg inn. Der hadde han hadde funnet en høvding, og han var blitt ledet til å tro at det var Eldgjærs far.

- Hvordan så han ut? spurte Eldgjær. Tonen var totalt uten følelse.

- Som et annet kadaver, sa Rasmus Rødskjegg.

- Hvorfor trodde du at det var min far.

- Noe sa meg at det var kong Reit.

- Ikke godt nok!

- Tiden hadde gjort sitt til at han var totalt ukjennelig, men han bar på en amulett, som han hadde rundt halsen. I tillegg var han gravlagt sammen med et sverd, og det lyste kaldt.

- Beskriv amuletten!

Rasmus Rødskjegg gjorde akkurat det, og han var overrasket hvor nøyaktig han klarte å være.

- ... og du tok den med deg.

- Det var en drøm!

- ... min far, sa hun.

Den ufullstendige setningen ble hengende i luften.

- Hvordan døde han? spurte Rasmus Rødskjegg.

- Han ble hugget ned at Rigor Svarte og gravlagt ute på Myrane. I prinsippet at han bare forsvant, sa hun.

- Jeg vet nå at det var din onkel, Rigor Svarte, som drepte ham, og at han så overtok riket, sa Rasmus Rødskjegg.

- Din kunnskap kommer litt vel seint, sa hun.

- Det er en viten jeg har, og den er hentet fra Lokesons erindringer, sa Rasmus Rødskjegg.

- Lokesons erindringer? sa hun som et åpent spørsmål.

- Ja, jeg har levd hans liv, hentet av hans viten, og vet ting jeg ellers ikke kunne vite.

- Hvilken verden lever du i?

- Jeg vet ikke.

- Du har forrådt den tillit du hadde hos meg, og nå er det veldig lite tilbake. Enten kan du forklare deg, eller så kan du det ikke.

- Marerittet begynte natten festhallen ble innviet, sa Rasmus.

- Jeg husker den natten, sa hun.

- Husker du at jeg var hjemsoekt av et mareritt?

- Du hadde et maretitt, svarte hun bekreftende.
- Jeg ble løftet opp og ut. Hvordan det skjedde, vet jeg ikke. Deretter ble jeg sendt over vidder og fjell og jeg fløy lavt over lyng og hei og til slutt ble jeg trukket inn i de dypeste deler av Vesterlunds evindelige skog.

- Hva angår dette meg? spurte hun.
- Dette var før Lokeson tok kontroll over meg.

Det Rødskjegg hadde en åpenbar vanskelighet med å forklare var at han også mistet enhver befatning med tid.

Det han var begynt å forstå var at det var, mens han var i Vesterlund, at man mistet kontroll over sitt eget legeme. Han ble henvist til en verden der dag og natt ble ett og hvor han ikke hadde noen vei tilbake. Han ropte ut i mørket om omsluttet ham, men han ble hverken hørt eller sett. Poenget for Rasmus Rødskjegg var at han var der, som en del av skogen, og at dette var hans nye tilholdssted.

Han levde i et slags intet, som likevel var levende nok.

Om natten åpnet jorden seg for ham, og småfolket, alvene, krøp frem fra skjulte innganger under røtter for å leke under trekronene. Skogen var deres eneste vitne. De lekte, danset og fortalte, og Rasmus Rødskjegg overvar det hele. Han hadde hørt sagn om riker som var forsvunnet, mektige konger og de mørke skyggene som hadde lagt seg over riket. Til slutt hørte han om alvekongen som ble ond. Han het Zork.

Rett før Lokeson fløy over til Østvikyr, for å innta Rasmus Rødskjegg's legeme, kalte han Rigor Svarte til seg. Han hadde en plan.

Rigor Svarte gikk, som buden. Han hadde lært at om det var én en ikke satte seg opp mot, var det Gudleik Lokeson. Han hadde tapt ett rike, og fryktet egentlig for sitt liv.

- Ja, Herre, hadde Svarte sagt idet han kom inn i tronsalen, for han hadde lært seg til å kalle Lokeson for Herre.

Rigor Svarte gikk frem mot tronen der Lokeson satt med bøyd hode.

- Ah, Rigor Svarte, sa Gudleik Lokeson.

- Hva med Hels makter gjør ham så glad, tenkte Svarte idet han gikk de tunge skrittene over gulvet og frem mot der hvor Lokeson satt. Vel fremme, ble han mer enn overrasket over spørsmålet han fikk:

- Du ønsker deg et rike? spurte Lokeson.

Rigor Svarte kjente hvordan en knute satte seg i halsen, at han ble kvalm, og han våget ikke å svare. Han visste at mannen lekte ikke bare

med ordene han brukte, men også med skjebnen til dem som sto ham nær.

- Ja, Herre, våget han å si.

Var det noe han hadde lært om Lokeson, var det at man ikke skulle ta noe som helst for gitt. Til det var han for utspekulert. Han visste også at det ikke nyttet å lyve, for mannen leste hans innerste tanker.

- Er dette blant dine innerste ønsker? spurte Lokeson, som for å få en bekreftelse på mannens higer etter makt.

- Tanken har vært der, svarte Rigor Svarte forsiktig.

- Du skal få ditt rike, men du må vinne det selv, sa Lokeson.

- Hva mener Herren?

Gudleik Lokeson lente seg tilbake, og på tross av at han ikke kunne se ansiktet hans, følte Rigor Svarte at det lå en utfordring i Lokesons spørsmål.

- Ett rike, slik som du alltid har higer etter, sa Lokeson.

- Hva må jeg så gjøre? spurte Svarte like forsiktig.

Svaret overrasket ham.

- Du skal samle et presteskap og tjene Valhall, sa Lokeson.

- Hva mener du?

- Akkurat det. At du skal samle et presteskap og tjene Valhall.

- Blir det et rike av det?

- ... dersom du gjør som jeg sier.

- ... og da kan jeg bli konge i egen rett? spurte han.

- Nei, du kan bli ypperprest og dine undersåtter skal hentes fra Østvikyr

- Nå må du nok forklare deg nærmere, sa Rigor Svarte.

- Jeg trenger et rike på jorden, og du skal lede det.

- Jeg forstår fortsatt ikke.

- Jeg er ikke av denne verden, innrømet Lokeson.

- Så mye har jeg forstått, sa Rigor Svarte uten å trekke en mime.

- Jeg trenger et presteskap som kan hevde Vallhalls rettmessige arv på jorden, og du skal lede det.

- Og hvor skal Valhalls tjenerskare holde hus? spurte han like forsiktig.

- Du skal bygge deres sete i Tåkeskaret, og du lede det derfra, svarte Lokeson.

- Herren vet at Tåkeskaret regjeres av toll, heks og det som verre er.

- Tåkeskaret skal ryddes for fiender og sikres for evig tid. Derfra

skal du regjere; og du har ett år på deg til å samle din skare. Klarer du det ikke, blir oppgaven gitt til en annen.

- ... og hvilken trygghet har jeg på at det er slik det blir?

- Her, sa Lokeson og tok av seg armbåndet og ga det til Rigor Svarte.

Zork var egentlig en vond alve. Da han døde, nektet han å gå over i Helheimen. Da han ikke kunne vende tilbake til livet, valgte han å bygge sitt eget underjordiske velde, og å gjøre seg til hersker over inngen til Hel.

Men han ville tilbake til Vesterlund. Den som hindret ham var Alvekongen, en som ikke kunne drepes på vanlig sett. Trollkraften hans var for sterk. Således var det for Zork bare en vei tilbake til livet, nemlig å tappe trollkraften fra armbåndet og det smale sverdet og bli sterk. Klarte han det, ville han få evig liv. Derfor jaktet han på dette som alvene hadde gitt Loke i forvaring.

Rasmus svevde videre. Han ble ført over viddene og inn forbi Tåkeskaret og innover Grellandet. Det han fikk var et fugleperspektiv over riket som skulle ha sine bånd til Ragnareid, og hele tiden følte han Lokesons nærvær. Gråvidda, som gold og naken, tok imot ham og han visste at det var Rintzglirs rike. Fjell, så langt øyet kunne se, med sine dype og mørke vann, speilet seg i en knallblå himmel og han følte at også de iskalde vannflatene var en del av ham.

- Du er i ett med Ragnareid, sa stemmen som var hans følgesvenn.

- Om bare du vil tro meg, hvisket han til Eldgjær.

Rasmus fortsatte å fortelle, og Eldgjær lyttet. Desto mer han fortalte jo mer fascinert ble hun. Innerst inne hadde hun et ønske om å tro på ham, men våget ikke helt. Fortellingen var så uvirkelig at den fikk en klang av sannhet. Hun husket også advarselen de hadde fått av Ægir.

- Kunne hun tro ham? Hennes øyne mildnet. Han hadde sådd tvil, motviljen hun følte mot ham var begynt å slippe taket. Det Rasmus fortalte var for utrolig til å være oppdiktet.

- Tenk om han snakker sant? hvisket en liten stemme inni henne. Kunne hun godta det?

- Og slik har Lokeson også styrt ditt liv, sa han.

Nei, og atter nei, skrek det inni Eldgjær. Ikke Lokeson. Det var ham som hadde reddet henne fra Rigor Svarte, hadde reddet Karl fra Reivik

fra en sikker død og hadde holdt sin hånd over henne. Det var til og med Gudleik Lokeson som hadde ført henne og Rasmus Rødskjegg sammen, gitt dem begynnelsen på et liv. Så hadde Rasmus Rødskjegg sviktet.

Dermed brast også hennes viljen til å tro på ham.

- At jeg har vært offer for Lokesons verk! Det tror jeg ikke, utbrøt hun og reiste seg.

- Jeg hadde ikke ventet det, sa Rasmus.

Eldgjær så på ham med fornyet forakt. Han, for sin del, følte at han ville være alene.

- Gå nå, sa han og lukket øynene.

Bak lukkede øyelokk lyttet han at hun gikk bortover gulvet. Han hørte at hun åpnet døren og at hun nølte litt. Så kom lyden av at døren ble lukket bak henne.

Begeret med urtedrikk sto tilbake, ved Rødskjeggs side.

Da Eldgjær var gått, så Rasmus ingen annen utvei enn å gli tilbake til der hvor marerittene herjet. Han måtte møte smerten, favne og forstå. Han måtte vite hvilket bilde skjebnen hadde tegnet for ham. Det var noe han bare måtte gjøre innen han kunne vende tilbake til det han nå oppfattet som den virkelige verden, og det med forstanden i behold.

Rasmus Rødskjegg hadde ikke åpnet øynene og han arbeidet med et forsøk på å gjenskape de bilder han hadde fått av Lokeson.

Det tok tid, men atter en gang følte han at han kroppen løftet seg og at han svedde.

Nå stengte han alt annet ute.

Rasmus Rødskjegg klarte å finne veien over både vidde og fjell, å gjenskape inntrykkene han hadde fått, inntil han til slutt fant at han var på vei ned mellom Vesterlunds trekroner.

- Her har jeg vært før, sa han bekreftende.

Sansene var i helspenn. Han følte lunheten og visste at han nærmet seg den innerste kjerne i de dype skogene. Han visste også at Vesterlund var skjernet og at alt var avhengig av at alvekongen ville tillate at han brøt igjennom.

Der, han var tilbake. Han husket hvordan alvene lekte i skogen, fortalte om sagn som var glemt mens spådommer raslet i løvet. De var skjebnens voktere. Rasmus forsøkte å lytte til dem, som han hadde gjort så mange ganger tidligere, men ingenting kom. Årsaken var grei. Han var ikke alene. Som et hult ekko fra en fjern fortid skar Lokesons

latter ham i ørene.

Delte han sin skjebne med den til Lokeson!?

Rasmus gled dypere ned i sin egen underbevissthet, fremdeles på jakt etter bitene som ville gjøre hans hukkkomelse hel.

Så, uten forvarsel, åpnet Vesterlund seg for å ta imot ham. Han gled innunder trekronene og ble ført frem til kjernen i den dype skogen.

Han løftet på blikket, og så var han der.

Han visste samtidig at Lokeson ikke evnet å følge ham dit han nå var, i Versterlunds kjerne.

Det var bare ham, og alvekongen.

En gang tidligere hadde Rasmus Rødskjegg sittet og lyttet mens alvekongen fortalte. Nå visste han at dette var den eneste måten å få vite sannheten på.

Som tidligere kom stemmen til ham, og nå lyttet han på en annen måte enn tidligere.

Og alvekongen fortalte:

- Den tid vil komme da skygger bygger seg opp over riket, sa Alvekongen til Rasmus Rødskjegg, og fortsatte: Ond trolldom vil sive ut fra Faldnir, og legge seg over Ragnareid. Du må kjempe for ditt kongedømme, Rasmus!

- Mot hvem?

- Prestskapet vil vokse seg sterkt. Det blir Rigor Svarte som vil sette seg opp mot deg.

- Er det slik det vil bli? tenkte han.

- Spådommen sier også at du, i evig tid, vil holde Zorks skjebne i ditt grep.

- Hva mener du, tenkte Rødskjegg.

Før Alvekongen rakk å svare, ulte en vind gjennom skogene, og Rasmus Rødskjegg ble trukket tilbake til tronsalen, der han satt med øynene fortsatt igjen. Et kaldt minne steg opp fra en bedøvet fortid og han vegret seg for å åpne dem.

Det ble som forventet. Idet han gløttet på øyeløkkene visste han at Lokeson var i nærheten. Da han åpnet dem helt, stirret han rett inn i det iskalde blikket til mannen som holdt hans skjebne i sin hule hånd. Iskalde frysninger jog nedover ryggen hans, og nå, for første gang, forsto han nok om spillet som var i ferd med å utfolde seg til å være redd sin herre og mester, Lokes guddommelige makt.

- Du! Du har forrådt meg, Lokeson! utbrøt han. Det var en tanke som var blitt gjort om til ord.

- Du har bare forrådt deg selv, Rasmus!

- Nei, for jeg har vært i Vesterlund, bet han tilbake.
- Så, nå har du lyttet til Alvekongen, og tror at du vet alt som er å vite. Om hvem jeg er og hva jeg gjør!
- ... du har forrådt meg, hvisket Rasmus.
- Min oppgave er fullført, sa Lokeson, resten blir din skjebne, Rasmus.

Rødskjegg forsto plutselig at Lokeson og han var kommet til en skillevei. Han visste også at Lokeson var i ferd med å forlate ham.

- Du kan ikke bare gå!
- Jeg er kommet for å ta farvel, Rasmus.
- Hvorfor!? Hvorfor lot du Rigor Svarte stå som vokter over inngangen til Tåkeskaret?

Lokesons øyne smalnet, men Rasmus fortsatte:

- Du ga ham armbåndet, og makten til å bruke det.
- Spør Alvekongen, sa Lokeson.
- Det er du som vet!
- Det var ikke annen måte å gjøre det på, Rasmus.
- Du har gitt meg en fiende!

Lokeson nikket.

- Jeg har gitt deg nok en fiende.
- Du har gitt ditt rike en trussel.
- Det blir dine våkenetter, smilte Lokeson.

Så trakk han frem det korte, lysende sverdet og la det foran ham.

- Det er herved ditt.

Rasmus så på sverdet, og stirret kaldt på Lokeson. Han tenkte på Zork.

- ... og spådommene?
- De er ekte nok, Rasmus.
- Du visste dette!?

Lokeson svarte ikke. Han kastet et blick på begeret.

- Nå, sa han, skal jeg redde deg fra en sikker død.

Rasmus reiste seg samtidig som han strakte hånden etter det. Lokeson snappet det fra ham.

- Det er fylt med gift.
- Du lyver!
- Se, sa Lokeson, løftet begeret til munnen og tømte det. - Vokt mitt rike vel, Rasmus.

Giften begynte å virke og sakte ség Gudleik Lokeson i kne.

- Gudleik!

- Fortvil ikke, Rasmus. Jeg skal holde min hånd over deg. Det finnes mer mellom himmel og jord enn det er gitt deg å vite.

Lokesons ansikt mistet sin glatthet, fikk dype rynker og ble eldgammelt. Kroppen ble tynn, spinkel og krokete. Alder fortærte legemet mens Rasmus så på.

- Gudleik!!

Huden tørket inn, trakk seg enda strammere rundt skallen og øynene ble presset frem som to store, blodskutte kuler. Tennene ble sorte, håret hvitt. Så falt Gudleik sammen og ble liggende som en forkrøplet liten haug på steingulvet.

- Farvel, Rasmus!

Smuldringen fortsatte, kroppen ble til støv. Kun Lokesons klær lå igjen og dekket til den lille støvhaugen. Rasmus Rødskjegg var målløs.

- Slik var Eldgjærs hevn, tenkte han fortvilet. Avstanden var større enn han trodde.

Den tunge døren til tronsalen gled opp og Eldgjær kom som en skygge inn i rommet. Hun så på begeret og smilte.

- Har jeg virkelig gjort deg så vondt? spurte Rasmus.

- Ja.

- Så vondt at du vil min død?

- Så vondt at jeg vil se deg dø, svarte hun.

- Forlat meg og la meg være i fred, Eldgjær! sa Rasmus.

- Nei, jeg skal sitte her og se på at det skjer!

Rasmus Rødskjegg lukket øynene.

- Jeg kan fortelle deg at jeg ikke kommer til å dø, Eldgjær - så det er bare å fjerne begeret, sukket han tungt.

- ... men?

- Fjern det!

En blanding av bitterhet og redsel var å lese i Eldgjærs øyne da hun tok med seg det tomme begeret og forlot tronsalen.

Rigor Svarte var blitt forvist. Gudleik Lokeson hadde satt Rigor Svarte helt på bar bakke. Han hadde hjulpet ham ut av Ragnareid, ved å løfte ham opp og ut og ved å plassere ham i Tåkeskaret. Der var Rigor Svarte overlatt til seg selv, med ett budskap: Bygg et presteskap som skal tjene Vallhall.

Nå satt han dypet inne i en hule, med beine i kors og øynene igjen.

Han var forvist fra Ragnareid, og visste at han ikke kunne rømme. Zork var borte og heksen Rintzglir holdt seg inne på Gråviddaslik hun alltid hadde gjort.

Det verste for Rigor Svarte var at han hadde oppdaget at han var fange i sitt eget liv.

Hulen var mørk og dyster. Bare bålet han hadde klart å få til, midt på gulvet, ga varme, men varmen var ikke nok til å fortrenge kulden som trakk inn utenfra.

Også klærene hans var borte.

Kledde i skinn savnet han også de mye klærene som hadde dekket hans kropp.

- Dette er ingen skjebne for en kongssønn, sa han og tenkte tilbake på sitt liv i Ragnareid. Nå, var alt snudd på hode, og bare tanken på at han måtte leve av jakt fikk ham til å gremmes.

- Hvordan i det huleste skal jeg bygge en presteskare? spurte han seg selv.

Om kvelden, når han var alene, ble avmakten mer åpenbar, og alt verre. Det var da han fikk tid til å tenke. Derfor satt satt han slik, dag og natt, i døgn etter døgn uten å kunne røre på seg. Den ene tanken etter den andre flommet over ham, og han visste ikke hvorledes han skulle håndtere dem. Alt var så nytt.

Han var nødt til å skape noe, fra intet.

I begynnelsen syntes Rigor Svart bare synd på seg selv. Etterhvert begynte han å venne seg til det og tankene fikk anledning til å vinne form, sette seg i forhold til hverandre, og han begynte å lete. Var det en ting han hadde tid til, var det akkurat det, å være alene med sine tanker.

I begynnelsen tenkte Rigor Svarte på sin barndom. Deretter på oppveksten. Han hadde ikke vært ulykkelig. Til det var mulighetene for store. Nå, da han så fremover, så langt inn i fremtiden han bare klarte, var det bare ett intet. Da han så tilbake igjen, var det enda mindre.

Og mens tiden går blir jeg bare gammel, tenkte han.

Han innså at han var begynt å bli gammel, og at han ikke hadde allverdens tid dersom han skulle utrette noe med livet sitt.

Jeg må gjøre noe, tenkte han.

Behovet for å vinne ned i hamselv ble sterkere og han sonderete dypere.

- Røtter, og hvor er mine røtter?

Han innså at han hadde ingen. Alt døde sammen med broren, og

det var ikke mulig å stjele øyeblikk av tiden som var gått. Så, samtidig var det andre følelser som åpenbaret seg for ham. Den ene var et savn etter mening og den andre var behovet for noe varig. Det han manglet var fotfeste.

Samtidig vokste behovet for noen å dele sine tanker med. Desto dypere han gravde i sin egen hjerne, desto mer åpnet det seg en ny verden for ham.

- Jeg må ha noen å dele det med!

Drømmer og visjoner begynte å våkne til liv. Sannhetene han unnfavnet var ikke bare hans, men tilhørte andre.

- Ragnareid, riket skal vare i evig tid, sa han til seg selv.

Han visste at han hadde hevd på jorden, og at et rike skulle bygges. Guden Loke var hans veiviser, og skulle hjelpe til med å få det hele til å virke.

Han stirret nedover dalføret som var krinset av fjell og løftet blikket. Jorden, på den andre siden av fjellene, het Ragnareid, og han skulle herske. Det var hans rike, og han atter en gang skulle gjøre det til sitt eget.

Trangen til å gjenerobre Ragnareid ble en besettelse, og nå visste han at Valhalls guder sto ved hans side. Rigor Svarte begynte å verke. Det han visste var at dersom han ikke klarte å nå frem, omsette sine tanker i handling, ville han aldri bli en leder av menn. Han visste at han måtte dypere inn i seg selv, og å finne et mål. Han måtte lære seg til å sette ord på ting, på følelser og å nå inn til folks hjerter.

Han måtte lære seg til å tale Odins ord.

Det gikk også opp for ham hvor han skulle hente sin presteskare fra. Den skulle hentes samme sted der Zork hentet sin livskraft fra, konkluderte han.

Fra Østvikyr.

Rigor Svarte innså at atter en gang hadde han en anledning til å regjere, og denne gangen skulle han ikke forspille den.

Kapittel 12

VINDENS HERRE

Gudleik Lokeson var uhyre fornøyd med seg selv. Ikke bare hadde han gitt Rasmus Rødskjegg tilbake til sitt gamle liv, men han hadde også gjort Rigor Svarte til hersker over Tåkeskaret. Resten var et spørsmål om tid. Nå, da Zork var død og Rintzglir sin makt var begrenset til områdene rundt Gråvidda, innså Loke at resten ville nærmest gå av seg selv. Dersom Rasmus Rødskjegg gjorde tingene i riktig rekkefølge, var også kontroll over Grellandet innen rekkevide.

- Tid å trekke seg tilbake, mumlet han overfor seg selv.

For Lokeson var det å flytte tilbake til Åsgard gjort vanskelig, da han måtte følge med i utviklingen av det han hadde satt i gang. Han måtte samtidig skape avstand mellom seg selv og mennesket, og derfor bestemte han seg for å flytte opp til den lille garden som hadde tilhørt Karl fra Reivik, og som lå ute mot havet.

Herfra innså samtidig Lokeson at han fritt kunne bevege seg mellom Æsenes rike og jorden, uten at det vakte oppmerksomhet. Ragnareid var, tross alt, skjørt, det var nok av ting som kunne gå galt.

Dessuten manglet det ikke ved Odins årvåkenhet.

Derfor valgte Lokeson en helt ny skikkelse denne gang.

- Ikke noe så spetakulært som en ørn eller laks, tenkte han, og valgte å forvandle seg inn i en menneskelig skikkelse, som igjen tok form at en krøket gammel mann. Han skulle påta seg rollen som en gammel, forvist einstøring som hadde nok med sitt.

For Loke var tid noe som var ved sin egen evighet. Det hadde hverken begynnelse eller slutt. Det var bare noe som var der, slik at ting kunne skje i riktig rekkefølge.

- Om jeg så må vente i tusen år, skal dette bli til, tenkte han videre, og visste at Ragnarokk, tidenes ende, var heller ikke noe bestemt. Det var egentlig bare å vente.

Reividda utgjorde også Vesterlunds grense mot nord. Blant alver var det kun Zork som hadde vært på den andre siden av grensen, og det fordi han var forvist.

Fra Reividda strakte de veldige skogene seg sørover i det som kunne virke som en uendelighet. Festningen, som var Ragnareid, var bare et liten klatt i denne del av verden, og var blant de steder der mennesket kunne ferdes.

Det var også dette som gjorde det så forskjellig fra alle andre steder i verden.

Ute mot havet falt Reividda ned i et av de mest fjellendte landskap noen hadde sett. Den besto av daler og søkk som gikk på kryss og tvers. Der var sylskarpe tinder og ruvende fjell som stakk opp i trolske formasjoner.

Stedet hadde også en egen inngang ned i Zorks underjordiske rike, ned i de veldige gangene som førte ned til Hel. Ved denne inngangen boblet det kokvarmt mudder opp til overflaten, og hadde en sur eim av svovel.

- Dette er stedet for meg, sa Lokeson.

Det lille tunet besto av et lite steinhus med torvtak og et fjøs. Huset hadde ingen vinduer, kun en dør, og den vendte ut mot havet.

Var det ett sted vinden alltid blåste, var det her. Da den blåste som verst, var det eneste den gjorde var å tvinge en håndfull sauer til å søke ly hvor de kunne. Det var stort sett bak fjøset.

Nå var det grytidlig morgen. Solen hadde enda ikke kommet over horisonten og det var et bit i luften. Den gamle og krumbøyde mannen som nå bodde der kom ut av huset og ruslet bort til kanten av stupet.

Der stanset han.

Han tok seg tid til å studere horisonten og å se utover havet. Under ham slo brenningen oppover klippeveggene og pisket havet gnistrende hvitt. Sjøsprøyten landet som mykt dugg på ansiktet hans.

Mot nord hadde han Østvikyr og Tåkeskaret og mot sør lå det mektige Vesterlund.

Dette var noe den gamle mannen gjorde hver morgen og var et rituale skapt av et enkelt og enfoldig menneske.

Men det var noe mer til det enn det.

Vinden løyet, nesten som for å hilse ham «god morgen». Den la seg ned mot havflaten, steg oppover det bratte stupet og nesten som et kjærtegn, la den seg rundt den gamle mannen.

- God morgen, sa vinden.

- God morgen, hvisket den gamle mannen.

Mannen het Gudleik Lokeson.

Etter å ha drukket av giftbegeret, blitt til støv, hadde han gjenoppstått. Det var et vindkast som tillot ham å forlate Ragnareid, bli ført ut på fjellnabben hvor han nå sto, og så å samle seg igjen.

- Nå? spurte vinden.

Den gamle mannen så ned på sine føtter, kjente på sine armer og strøk seg gjennom håret.

- Føles bra, sa Lokeson.

- Og du ser ut som du har bodd her i alle dine dager, var latteren som krøllet seg inn i ørene hans.

- Nå er det opp til Rasmus Rødskjegg å gjøre sitt, sukket Lokeson i full visshet om at hverken han eller gudene visste når Ragnarokk ville stå. For Loke gjaldt det å få ting på plass.

Resten handlet om tid.

- Hva har du å fortelle i dag? spurte Lokeson vinden.

- Jeg har seilt høyt og lavt og lyttet, svarte den.

- ... og?

- Bare i Vesterlund, dypest inne i de dype skogene er det stille. Det går rykter om at Zork lever og at Rintzglir har søkt hjelp inne i Grellandet.

- Rigor Svarte, for sin del, har forskanset seg i Tåkeskaret. Han har begynt å streife ned til Østvikyr og å hviske godt om Odin og om Odins veier, fortsatte den.

- Og de kommer til ham? spurte Lokeson.

- Han tilber armbåndet som en gave fra Æsene, og han forsøker å bruke den til å vinne kontroll over vindens pust, svarte den.

Lokeson visste at det er ikke gitt vanlige folk til å lytte til vinden, men så var ikke den gamle mannen var ikke en vanlig mann heller. Han følte et lettelsens sukk. Alt var som det skulle være.

- Noe mer? spurte han ivrig.

- En mørk skygge samler seg i sør, sa vinden spakt, da den ikke visste hvordan Lokeson ville reagere til det neste den hadde å fortelle.

- Hva mener du med skygge?

- Det er andre som forsøker å samle sine riker, og som er i ferd med

å vinne frem.

- ... og hvem skulle det så være? lo Lokeson.
- De kaller ham for Kvitekrist, sa vinden.

Lokeson hadde hørt om Kvitekrist og om hvordan han hadde fått en følgeskare. Han visste godt at der hvor Kvitekrist fikk fotfeste, ble gudene i Valhall fordrevet.

Irritert viftet Lokeson med den ene hånden, som for å skyve det fra seg.

- Jeg vil heller vite om de nære ting og om riket jeg er i ferd med å bygge, sa han.

- Det er ikke Jotnene du trenger å frykte, sa vinden.

- Jeg vil vite om mitt eget rike, sa Lokeson bryskt.

- ... det er samlet, sa vinden.

- Og Rasmus, hvordan går det med ham, spurte så den gamle mannen med en ny mildhet i stemmen.

- Han lever i et fortvilet villrede, svarte vinden.

- Og Eldgjær?

- Hun har født et barn, fortalte den.

Ansiktet til den gamle mannen mildnet. Det ble med ett både ungt og vakkert, slik gamle ansikter blir når de røres dypt.

- Hva slags barn!?

- Et pikebarn, svarte vinden.

Gudleik Lokeson senket hodet for ikke å vise hva han følte. Til og med guder kan ha menneskelige trekk. Han hadde en uimotståelig trang til å forvandle seg til en ørn, sette seg opp på vindens rygg og seile innover Østvikyr, men slo det fra seg. Han hadde herjet nok med Rasmus Rødskjeggs liv, og mannen måtte få fred.

- Et pikebarn! bekreftet han og løftet hodet igjen.

Han stirret kaldt utover havet og valgte ikke å dele sine tanker. Slik sto han mens vinden strøk ham lett over hodet. Lokeson arbeidet med å danne seg et bilde av noe som var ham så veldig fjernt.

- Et menneskebarn, sa han som om han smakte på ordet. han hadde, tross alt, levd med Eldgjær i to år og til og med guder kan ha sine svake øyeblikk. Barnet kunne like godt være hans, det innrømmet han.

- Øynene? Hvordan er det med øynene? spurte han.

Vinden spaknet og stilte seg på avstand.

- Øynene er som hennes egne.

Den gamle mannen våget ikke spørre for mye, men likevel måtte han vite.

- Hvem lignet det på?
- På den som bærer sitt liv videre, svarte den gåtefullt.

Det var tydelig at vinden visste å bruke et språk som lot den beholde sin frihet. Å trosse Gudleik Lokeson var gitt de få. Samtidig hadde ikke den gamle mannen tid til å leke med vindens luner, så han måtte føye seg.

Før eller siden ville han få svaret på spørsmålet han stilte.

- Og Kjartan Kongsvenn? spurte han plutselig.
- Borte, svarte vinden.
- Er han død?
- Nei, reist.
- Hvor? spurte han utålmodig.
- Han er her, herre, svarte vinden.

Nå rettet den gamle mannen ryggen.

- Han ligger i juvet som fører hit, fortsatte vinden.

Nå ble den gamle mannen urolig. Hva kunne ha brakt Kongsvenn inn i Reifjellene? Hvordan var han kommet hit?

- Er han skadet?
- Han ligger urørlig i en steinrøys.
- Bør han hentes? spurte Lokeson.
- Ja, svarte vinden, da den var ferdig.

Så løftet vinden seg opp på en av sine egne vinddrag, seilte opp mot himmelen og la seg utover havflaten igjen.

Samtidig med at vinden løftet seg opp over Reifjellene, begynte forvandlingen hos den gamle mannen. Ryggen krummet seg og ved neseroten skjøt det frem et stort gult nebb. Fjærdrakten spratt frem over hele kroppen og armene ble til mektige vinger. På føttene vokste det frem et par store gripeklør. Det sto til slutt en diger ørn ytterst på klippekanten som trakk glede av at vinden lekte i fjærdrakten.

Guden Loke skulle atter en gang blande seg inn i det som egentlig tilhørte ett menneskes skjebne.

Ørnen slo noen vingeslag og kastet seg utfor klippen. Den falt, men vinden var allerde klar til å ta imot den. Ørnen suste ned mot havflaten. Fjær for fjær ble vingene åpnet for å ta imot trykket fra vinden som hvinte i fjærdrakten. Da den strakte vingene helt ut ble den løftet opp på vindens rygg.

- Kom, hvisket Lokeson.

Ørnen ble løftet høyt opp over fjellene slik at den til slutt kunne

seile fritt hvoren den ville. Det skarpe blikket gransket landskapet.

- Før meg til Kongsvenn, sa ørnen.

Vinden løftet ham høyere opp, og så lot ham seile på skrå inn mot et mørkt dalføre som gikk på tvers av de andre. Den lave morgensolen kastet dype skygger over Reividda og gjorde det vanskelig å se.

Dessuten var ørnen en uvelkommen gjest. Nattens dyr hadde krøpet i hi mens andre følte dens nærvær og våget ikke å røre på seg.

Ørnen merket seg alt dette, men kretset bare videre. Det var noe annet den lette etter.

Der, i et skar, lå mannen, vridd i en nesten umulig vinkel. En hest sto litt lengre unna og beitet.

- Kunne det være ...?

Ørnen trakk til seg vingene og stupte. Den falt fortere og fortere mot bakken og til slutt hvinte det i fjærdrakten. Da den var på høyde med fjellskråningen brettet den ut halvparten av det store vingespekket og flatet ut vindelen. Dermed fløy den på langs av dalføret og kunne ta mannen nærmere i øyesyn.

Hesten som sto ved mannens side hvirvlet rundt og reiste seg på opp bakbena. Den knegget og sparket med hovene, men ørnen var allerede utenfor rekkevidde.

Vinden løftet ørnen slik at den gjenvant høyde. Den sirklet et par ganger over dalføret, men måtte ned igjen.

- Dette går greit, tenkte ørnen og siktet seg inn.

Den hadde bestemt seg for å sikte seg inn og å bruke gripeklørerne. Den måtte ta Kongsvenn i ett eneste svop,, for ellers kunne den selv bli slått mot steinene.

Ørnen stupte for annen gang. Den åpnet klørne men holdt de fremdeles inntil bakkroppen. Hastigheten fortsatte å øke.

Kongsvenn var for tung til at den bare kunne fly ned og løfte ham. Den måtte bruke bæremomentet av sin egen vekt for å få mannen opp.

Da ørnen var helt nede, pisket den vingene inn en skrens. Samtidig skjøt klørerne frem og den begravde dem i Kongsvenn. En satt i skulderen og den andre ble begravd dypt i det ene låret. Nye vingeslag og ørnen klarte å rykke det halvdøde legemet løs fra juvet. Så klarte den å løftet det opp på vindens drag og å fly tilbake til tunet på toppen av klippen ute mot havet.

Smerten fra klørerne som ble begravd i i Kongsvenn skar tvers gjennom bevisstløsheten, og han kjente det. Reagere gjorde han ikke, for

han trodde at han allerede var død.

For den som så opp ville de ha stusset over at en ørn kunne løfte noe så tungt som et helt menneske. De ville ha stusset enda mer dersom de hadde sett hvordan Kongsvenn svedde, og at hele tyngden hang i de åpne kjøttsårene.

Spørsmålet de ville ha stilt var om de ville revne?

For hver vingeslag klarte ørnen å vinne ny høyde. Det økte også avstanden til bakken. Der nede sto steinrøysene som pigger mot himmelen og dersom ørnen slapp taket, ville Kongsvenn møte en sikker død.

Kjarten Kongsvenn var imidlertid sikker på at han allerede var død og at det var Valkyriene som hadde hugget tak i ham. Det han ikke var sikker på var om han var på vei mot Valhall. Han hadde ikke falt i krig. Han hadde bare ramlet av hesten.

I halvørske kunne han til og med se de svarte hestene med brennende hover og øyne som lyste død.

- Ved Odin, jeg skal sitte ved din side! sa han, og mistet bevisstheten igjen.

Kjartan Kongsvenn våknet. Han løftet på hodet og så seg omkring. Rommet var lite, kun med ett bord og en stol. Det brant i en grue på den ene kortveggen.

- Kunne dette være Valhall?

Døren gikk plutselig opp og en gråhåret liten mann kom inn i rommet.

- Hvor er jeg?

Mannen stirret mot sengen.

- Du er våken? Da kan du komme deg opp!

Kongsvenn flyttet litt på seg, men det skulle han ikke ha gjort. Smerten fra sårene ilte gjennom ham med en slik kreft at kvalme veltet seg opp i mellomgulvet. Spy satt i halsen og han holdt på å svime av igjen. Var det en ting han ikke orket tanken på, var det å reise seg.

- Jeg er dårlig!

- Nå har jeg pleiet deg i to døgn og nå er det nok! sa den gamle.

- I to døgn!?

- Det får være nok! freste han. - Jeg har sittet og sovet i en stol i to døgn. Jeg er blitt stiv og støl og nå er det min tur å ligge.

Kongsvenn stirret opp i det jamrende, tannløse gapet.

- Ja vel, sa han.

Med sammenbitte tenner karret han seg opp i sittende stilling. Kanesenger hadde hadde et høyt sidebord og han måtte anstrenge seg for å få beina over kanten. Han var både støl og stiv, men klarte til slutt å få beina ned på gulvet. Han vippet seg opp i knestående, men tok overbalanse. Med hele vekten landet han på den opprevne skulderen. Smerten stakk dypere enn han trodde var mulig.

- Hvor kommer sårene fra? spurte Kongsvenn.
- Du ble angrepet av en ørn, sa den gamle og spratt opp i sengen.
- En ørn? sa Kjartan og forsøkte å karre seg opp i stående stilling.

Til slutt sto han oppreist, men så vidt. Det svimlet, men han bet tennene sammen.

- Hva heter du? spurte han.
- Gullik, svarte mannen som hadde lagt seg godt til rette.

Kongsvenn kjente at sårene var stelt og bundet, og det føltes som om de allerede hadde grodd. Kongsvenn kjente etter, de hadde faktisk grodd.

Da han sto helt oppreist festet han blikket på en stol som sto ved det eneste bordet i rommet. Han stabbet bortover et gulv av pakket jord, og grep til slutt tak i det.

- Hvordan fikk du meg opp her? spurte han mens han gled ned på setet.

- På hesten din.
- Hvor der den?
- Borte.

Det var mer og mer Kongsvenn ikke forsto. Både skulder og lår var blitt revet opp, men sårene var borte. Likevel var smerten så intens at Kongsvenn seg ned i den ene stolen og mistet bevisstheten.

Utenfor ulte vinden. Den seilte nedover fjellskråningen og inn og ut av daler og djuv. Den slo bortover havflaten og arbeidet med å trenge inn til Kongsvenn. Den klarte ikke annet enn å gjøre at han sov urolig.

- Du må våkne! gneldret en stemme.
- Kongsvenn måtte ha sovnet.
- Det er morgen! sa stemmen.
- Kjartan løftet på hodet, og stirret rett inn i det tannløse gapet.
- Du kan ikke bli her, sa han.
- Jeg skal ikke skade deg, sa Kongsvenn.

- Jeg har gjort mitt!
- Fordømte einstøing, snerret Kongsvenn og i ren irritasjon grep han

etter mannen.

Den gamle mannen var snarrådig. Han spratt halveis over rommet og sto med bøydd hode opp etter den ene veggen.

- Ikke slå! jamret han.

Om Kjartan Kongsvenn noensinne hadde følt et stikk av medlidenhet, var det nå. Den gamle skrullingen hadde tross alt reddet livet hans.

- Nei, gamle mann, jeg skal ikke røre deg.

Og mens han stirret på ham syntes Kjartan tydelig at det brant et kaldt lys dypt inni øynene på den gamle mannen. Lyset hadde han sett før, og det rørte ved et minne. Et eller annet sted, i en eller annen tid, hadde han sett det lyset; men han husket ikke hvor.

Hvorfor sto han der som en forskremt liten hare? Samtidig var det akkurat som om han lo av ham.

- Forbannede einstøing!

Og samtidig følte han medlidenhet. Kjartan ønsket å gjengjelde, gjøre noe for ham.

- Er det noe du trenger?

- Ingenting!

- Kan jeg hugge ved? spurte han.

- Finnes ikke trær! svaret kom raskt.

- Kan jeg hente torv eller fore dyrene?

- De eter gress!

- Du vil ha meg bort herfra, forstår jeg.

- Ja, og det litt kvikt.

Var det slik han mente det?

- Takk likevel, mumlet Kjartan og reiste seg fra stolen. Han haltet sakte mot døren.

Den gamle mannen skyndte seg ut på tunet. - Jeg skal vise vei.

- Jeg skal nok finne veien selv, sa Kongsvenn og ristet på hodet.

- Kan ikke, sa den gamle, bare en vei inn og en vei ut, og jeg er den eneste som vet.

- Javel, svarte Kongsvenn oppgitt. Det var en befrielse å komme ut i det fri.

Først da Kjartan kom utenfor så han hvor ensomt og forlatt den gamle mannen bodde. Jorda var skinn og sauene magre. Det eneste selskap måtte ligge i vinden som pisket bortover havflaten og slo mot ham. Sjøsprøyten la seg på ansiktet som frisk, myk dugg og var som et

kjærtegn fra vinden selv.

- Gå, sa den gamle.
- Hvor er hesten?
- Borte, har jeg sagt!
- Hvor?
- Jeg slapp den løs!
- Du hva ...?
- Jeg driver ikke med kost og losji, og i hvertfall ikke for en hest, sa han.
- Og hva gjør jeg nå?
- Jeg skal føre deg!
- Hvor?
- Ut av disse fjellene, sa den gamle.

Fra det forblåste tunet ble Kongsvenn ført nedover. Det var kaldt, mørkt og vanskelig å finne fotfeste.

Den gamle hadde rett. Hele området var et sant virvar av kronglete stier og dalsøkk som det var umulig å finne frem i.

Hvordan hadde han kommet gjennom virvaret første gangen? Han forsøkte å huske, men var sikker på at han aldri hadde vært der før.

Så stoppet den gamle mannen og pekte nedover et trangt juv.

- Den veien, sa han. Herfra finner du veien alene.
- Hvor kommer jeg hen?
- Ut.

Alltid de samme korte, avvisende svarene.

- Hvordan kom jeg egentlig inn her, gamle mann?
- Si det, svarte han.

Det blåhvite lyset i øynene glitret. Så snudde han og gikk. Kjartan sto alene tilbake. Det var noe som ikke stemte, noe var skjult for ham. Vinden som hadde fulgt dem nedover det trange juvet, løftet seg over Reifjellene og fulgte den gamle mannen tilbake mot havet.

Kapittel 13

ET HODE FORSVINNER

Rigor Svarte sto i Tåkeskaret. Hans utallige besøk til Østvikyr hadde båret frukt, og han hadde klart å skaffe en liten følgeskare. I tillegg hadde han begynt å bygge, og reisverket til det som skulle bli hans kongssete var klart. Det skulle ha form av et tempel og han formelig så for seg hvordan byggverket ville så. Det skulle bygges med flere tak som strakte seg oppover mot Valhall, og i hvert av spirene skulle det stå et dragehode. Reisverket som skulle stå i Odins navn, og han skulle være dets mester.

Rigor Svarte visste at han også skulle skape en presteskare, og også den skulle tjene Odin.

Blant de ting han ikke forsto var Lokes plass i dette, men det betydde det mindre. Det som var klart var at det var Rødskjegg var fienden, og hevn var det Rigor Svarte nå levde og åndet for. Ingen skulle frata ham retten til å bli konge, og skulle vinne både Østvikyr og Ragnareid tilbake. Han hadde heller ikke allverdens tid.

- Tålmodighet, hvisket han, men mente det ikke.

Det var flere ting som plaget ham. Han fattet ikke hvordan Rasmus Rødskjegg hadde overlevd slaget i Tåkeskaret, heller ikke hvordan han klarte å overvinne Zork.

- Svaret måtte ligge i at Rødskjegg var en trollmann, tenkte han, men det rimet heller ikke. At Rasmus Rødskjegg var et vanlig menneske, var sikkert.

Kanskje han hadde en beskytter?

- Valhalls guder måtte ha hjulpet ham, mente plutselig Rigor Svarte.

Det måtte ha vært Loke som, på en eller annen måte, hadde hjulpet ham.

- Det er en som kan tukle med skjebnen og skjebnens veier, sa Svarte til seg selv, og flirte kaldt.

Så kastet han et blikk på håndleddet sitt. Der hang armbåndet som hersket over vinden, bare at han ikke visste hvordan han skulle bruke det. Han hadde sett hvordan Lokeson brukte det, men det hjalp så lite.

- Armbåndet måtte ha vært nøkkelen!

Han hevet armen, og armbåndet glitret.

- Og nå er det jeg som har det!

Så ble han urolig. Han hadde ikke fått armbåndet av Lokeson, men av Rødskjegg. Hvorfor hadde Rødskjegg gitt ham det? Det var et trekk man kunne heller vente av en som Loke enn av Rasmus Rødskjegg.

Svarte tenkte alt han bare orket. Han flyttet tanker både frem og tilbake, men kom ingen vei. Han klarte ikke for sitt bare liv å få tak i bitene puslespillet som ville forklare spørsmålene som tårnet seg opp. Det var for mye som ikke var på plass.

- Kanskje Zork levde?

Tanken slo ned i Rigor Svarte med full kraft.

At han ikke hadde tenkt den tanken før. Kanskje det hele var et spill. Dersom Zork ikke var død, var han ikke bare en trussel mot Østvikyr, men mot hele hans kongstanke.

- Var det derfor han hadde fått armbåndet? Var det han, Rigor Svarte, som skulle lokke frem Zork, og så dø?

Nye spørsmål tårnet seg opp.

- Rådet Rødskjegg over en annen og sterkere magi? Han hadde nektet å gi det fra seg.

For Svarte var ikke armbåndet nok.

Han ville også ha tak i sverdet til Lokeson. Uten det ville han aldri klare å drepe Rødskjegg. Han ville aldri bli konge, og Rødskjegg ville alltid kunne forpurre hans hevd.

Aldri tidligere hadde Rigor Svarte følt at han trengte hjelp, men nå gjorde han det.

- Men jeg er ikke alene, tenkte han og var takknemlig for at han hadde en datter, Hulda Rigorsdatter. Hun var jevn gammel med den Eldgjær han hadde tenkt å ekte, men som han ikke fikk til.

- Kanskje?

Problemet til Rigor Svarte var at hans datter var blitt unnfanget av en heks, holdt til inne på Gråvidda, var i lære hos Rintzglir, og var

umulig å få tak i.

Han tok seg sammen.

Nå var tiden inne til at han måtte trekke veksler på sitt slektsbånd. Det var ikke en viss vemmelse at han husket tilbake.

Som ung hadde Rigor Svarte vært hærfører. Han og hans menn hadde jaget innover Gråvidda og jaktet både på troll og heks. Hver gang de kom på kloss hold, forsøkte å gå til angrep, hadde tapt. Det viste seg også at desto nærmere de kom til grensen mot Grellandet, ble trolldommen de rådet over sterkere.

Rigor Svarte likte ikke å tenke på det. Han visste at uhyrene var der, men så dem aldri. Av og til, om natten, gikk de til angrep, og drepte. Hvor mange menn som var blitt liggende igjen, visste han ikke.

Menne ble redde.

Om dagen lå Gråvidda gold og naken, uten hverken trær eller kratt. Om natten, da mørket gjorde det umulig å se, føltes det som om det var trær og kratt over alt, uansett hvor de bevegte seg.

Derfor, nattetid, holdt de seg i ro.

- Jeg liker det ikke, mumlet han for seg selv, men våget ikke å innrømme at også han var redd.

De fortsatte.

Siden hadde han gjort hva han kunne for å glemme.

Det han ikke klarte å fortrenge, var den eneste tingen han aldri klarte å få på avstand; møtet med kvinnen som så skulle bli Huldas mor.

Rigor Svarte og hans menn hadde startet sin jakt ved å drive noen troll opp gjennom Tåkeskaret, innover Gråvidda, og videre innover mot Grellandet, en ukjent verden for dem alle. Mens de jaktet på trollene var de blitt trukket lenger og lenger innover i en verden som ikke bare var dem fremmed, men som huset sin egen form for trolldom.

Hverkan han eller mennene hans likte at de var så langt unna Tåkeskaret, deres rødingsvei.

- Tenk om vi blir avskåret? var tanken som bekymret noen.

- Kan vi ikke snu? var tanken som bekymret andre.

Rigor Svarte nektet for at trollkraften i denne del av verden var noe å bekymre seg for, og bare fortsatte.

Nå, da han sto øverst i Tåkeskaret, var i ferd med å bygge sin presteskare, husket han møtet med moren til Hulda Rigorsdatter som om det var i går.

Han og hans menn var kommet helt inntil grensen til Grellandet,

hadde slått leir i et lite skogholt, og hadde faktisk belaget seg på å gi opp, og å snu. Det at skogholtet ikke hadde vært der da de stanset, men grodde plutselig opp rundt dem, gjorde beslutningen lettere.

Rigor Svarte husket at det var en spesiell natt.

Himmelen var tindrende klar, stjernene lyste i hvert tjern og beker rant over rullesteiner. Der, i ett med natten, hørte Rigor Svarte den reneste sangstemme noensinne. Ordene forsto han ikke; men tonefallet trollbandt ham. Hvilken kvinne kunne ha en slik stemme? Han forlot leiren og fulgte den inn i et skogholt, helt til han kom til en lysning.

Der, badet i måneskinns, sto hun. Håret var langt og silkegult. Øynene som tidløse brønner og huden så fløyelsmyk.

Hvem var hun, hvordan var hun kommet dit?

Han visste at han måtte ha henne.

- Hvem er du? spurte han med en røst som forstyrret stemningen.

Sangen stoppet brått og hun snudde seg.

- Du skremte meg, hvisket hun.

Stemmen hennes rørte ved strenger han ikke visste at han hadde.

Hun tok et skritt frem, stanset opp, og betraktet ham. Så begynte hun å synge igjen.

Rigor Svarte var som hypnotisert, og ble trukket lenger og lenger inn i skogholtet. Akkurat i det øyeblikket ville han følge henne hvor det skulle være; helt til jordens ende.

At han var ved grensen til Grellandet, var uten betydning.

- Vakreste av kvinner! hvisket han.

- Vil du temme min sang? hvisket hun, i en stemme som var like vill som skogen han befant seg i, og like klar som kildevann.

- Jeg må ha deg! var den eneste tanken som hadde fokus.

Han var som besatt, båret av begjær.

Hun fortsatte med å lokke ham til seg, og først da de var kommet in i den dypeste del av skogen stanset hun.

Han stanset også.

- Kom. Hun rakte frem armene.

Rigor Svarte hadde mistet alt som heter kontroll, og gikk henne i møte. Hun gikk mot ham. Da hun endelig stod tett inntil ham trakk hun ham til seg. Blikket hennes var så dypt at han ikke kunne se annet enn øynene hennes. For å slippe unna, gikk Rigor Svarte ned i knestående og å gripe rundt anklene hennes.

- Ærede kvinne ..., sa han, uten at et eneste ord krysset hans lepper.

- Elsk meg! hvisket hun.

Det var da Rigor Svarte mistet fatningen. Hun la seg ned og trakk ham over seg. Moseteppet var dypt og innbydende.

Og Rigor Svarte husket som han aldri før hadde husket. Aldri, uansett hvor hardt han prøvde å fortrenge det, kunne han glemme spenningen som bygget seg opp i ham.

Hun var hans.

Han var hennes.

Myk og føyelig bevegde hun seg innunder ham. Nå, mange år etter, kunne han ikke fri seg fra tanken på hennes kjærtegn, og de sendte fremdeles ilinger nedover ryggraden hans.

Akkurat i det øyeblikket tilhørte han henne og ingen andre.

Slik hadde hun åpnet seg for ham. Hun hadde latt det lange håret sitt leke over huden hans mens hun holdt hodet hans mellom hendene sine.

- Elsk meg!

Han klarte ikke å stå imot, og likevel var det hun som hadde full kontroll. Først da lidenskapen holdt på å ta overhånd, tillot hun at han fikk trenge inn i henne.

Rigor Svarte husket ennå hvordan ekstasen hadde bygget seg opp. Han hadde levd, for første gang i sitt liv.

Nå, mange år etter, var skammen over det som skjedde det eneste han hadde tilbake. Hun hadde løkket ham frempå. Hun hadde egget ham opp inntil hver muskel hadde stått i helspenn og idet han tømte sin livskraft i henne hadde hun satt neglene så dypt inn i ryggen hans at han fremdeles bar merkene.

- Elsk meg! hvisket hun mens hun vred seg tettere og tettere inntil ham, helt til han ble som låst i hennes favn.

- Mer! skrek hun, og presset kroppen sin mot hans.

Rigor Svarte ble båret frem i ren ekstase. Villdyret i ham våknet og han begravde seg dypere i henne enn han trodde var mulig.

- Mer!

Og han ga, helt til han følte at han ikke hadde mer å gi.

Først da hørte han at hun ga fra seg et dyrisk hyl som han trodde var fullbyrdelsen av hans manndom. Han ble ekstatisk. Hylet hennes begynte et sted langt nede i underlivet, presset seg oppover til mellomgulvet og så fant det veien opp til strupehodet.

- Det gikk for henne, tenkte han, og kjente stoltheten stige. Et skrik han aldri hadde hørt maken til.

- Jeg elsker deg! hadde Rigor Svarte ropt.

Ekstasen han følte hadde brakt ham helt ute av kontroll. Han dreide på hodet og så henne inn i øynene.

De var sorte, nærmest som to bunnløse brønner.

Han slappet av. Hun lå stille, utmattet, og vakker. Rigor Svarte gråt nesten av glede. En slik kvinne hadde han aldri opplevd og han følte at hans følelser endelig hadde fått fullbyrdet sin fulle frihet.

- Jeg elsker det! hadde han hvisket inn i øret hennes.

Ordene var ikke før sagt enn at kvinnens ansikt begynte å endre fom og uttrykk, og det noe radikalt. Den fløyelsglatte huden trakk seg sammen og fikk dype furer som så ble til rynker. Håret ble grått og pistret og den vakre stemmen som hadde lokket ham inn i skogholten ble til et heslig knegg. Forvandlingen fortsatte og til slutt ble ansiktet, som hadde vært det vakreste han noensinne hadde sett, til det hos den styggeste heksen på jord.

- Hulder! skrek Rigor Svarte.

Stemmen lød som et fortvilet hes. Han rev seg løs, hev seg opp rygget. Først da kunne han se hele kvinnen. Også hun sto, i full høyde. Bare at hun var krocket og spinkel. Det lange håret var blitt til et gråhvitt vilness som strittet alle veier. Øynene var innsunkne og huden var alt annet enn vakker. Rigor Svarte hev hendene opp foran øynene, snudde og la på sprang innover i skogen.

Hun lo av ham. Latteren hennes rang i ørene slik at en egen smerte skar ham i ryggraden. I tillegg klarte han å snuble i sine egne bukser, og falt langstrak. Lyntjapt hev han beina under seg mens han klarte å hipse dem opp. Så klarte han endelig å få bena med seg igjen, og sprang over det som hadde vært en myk skogsbunn. Nå var den steinet og kupert.

Rigor Svarte visste ikke hvorhan var. Han bare fortsatte å springe gjennom skogen, over lyng og hei inntil han endelig var tilbake til leiren.

Der satte han seg ned. Var det en ting han ikke våget, var det å løfte blikket og å se seg tilbake.

Latteren hennes fortsatte å ringe i ørene hans.

Hvordan kunne han møte sine menn? Skammen veltet i ham og sur galle brant i halsen.

Heksen Rintzglir fikk en datter, og Rigor Svarte var faren. Først nå, etter alle disse årene, våget han seg til å tenke på tilbake på hendelsen. Overbevisningen om at hun, heksen Rintzglir, hadde lokket ham i en

felle, gjorde det ikke lettere. Det han våget å innse, var at hun, på tross av at hun var heks, var både intelligent og ressurssterk. Hun hadde sikkert arvet visse trolske egenskaper, og forsto dette med trollkraft.

Dessuten, med egenskapene hans datter hadde arvet, innså Rigor Svarte, at hun var mer enn bare en jente av adelig ætt. Hun var som skapt til å herske.

- Du er en herskerinne, bekreftet Rigor Svarte overfor seg selv.

Dermed hadde han bestemt seg for at hun, hans datter, skulle stå ved hans side som prestinne i Faldnir. Hun skulle lede hans presteskare, og hjelpe ham med å bygge sitt rike. Sammen skulle de ta sin hevn over Rasmus Rødskjegg og å drive ham fra Ragnareid.

- Det blir en smal sak å overta festningen, mumlet han videre.

Hun ville stå ved hans side. Sammen ville de klare det. Hans datter, var arving til Gråvidda og hennes mor, Rintzglir, var heksenes dronning. Rødskjegg hadde ikke en sjanse.

For det var tre ting Rigor Svarte visste:

- Templet måtte reises
- Presteskaren ville samles.
- Han skulle regjere.

Eneste problem var at Rigor Svarte hadde knapt med tiden.

Det var med tungt hjerte og blandede følelser at Rigor Svarte gikk til oppgaven med å hente sin herskerinne. Han måtte, for annen gang, møte Rintzglir.

Resolutt gikk Rigor Svarte opp gjennom Faldnir, inn i enden av Tåkeskaret og begynte med å klatre den lange kronglete veien opp mot Gråvidda. Han hadde ikke vært der siden sitt skjebnesvangre møte med Rintzglir, men han gjenkjente terrenget. I bakhodet arbeidet hans følelsesliv, og han visste at han vegret seg for å treffe henne.

Likevel, det var hans datter.

Det første han måtte kravle over var et bredt belte med stinblokker, som kom fra steinras. Forsiktig plukket han vei fra stein til stein, og så begynte han å klare opp de bratte fjellveggene.

Stedet var ikke skapt for folk.

Veien førte videre opp gjennom et belte med bratte fjellskrenter, små stup og enda flere rasområder. Stien han fulgte smal og steinet, men den førte oppover. Rigor Svarte hadde få problemer med å huske hvert trinn han hadde tatt, og fant de på nytt.

- Jævla heks, tenkte han idet han halte seg opp over steinblokk etter

steinblokk og videre opp den ene fjellskrenten etter den andre.

Endelig oppe reiste han seg i hele sin høyde:

- Rintzglir! ropte han innover den nakne vidda.

Rintzglir, som hadde øyne og ører over alt, visste at Rigor Svarte hadde slått seg til i Tåkeskaret og at han forsøkte å samle en presteskare. Hun slapp å se inn i røyken eller å bruke annen trollkraft for å vite at det var Rigor Svarte som ropte på henne.

Hun visste også hvorfor han var kommet, at det var for å hente Hulda, hennes datter.

Rintzglir hadde forlenget innsatt at Hulda Rigorsdatter ikke var en ekte heks, og at Gråvidda ikke var noe sted henne. Hekser ville alltid være utstøtt, og hun håpet at det ville være en annen plass til henne i verden utenfor.

- Kom! var tanken hun sendte bort til mannen som sto i portalen til akkurat den del av verden.

Rigor Svarte følte at hun kalte på ham og gikk fram. Rundt ham, over alt, var det bare nakent fjell og lyng og kratt.

- Hva i huleste lever hun av? tenkte han, men visste at han måtte vokte sine tanker vel, da Rintzglir kunne lese dem.

- Jeg kommer, hvasket han lavt.

I mens kalte Rintzglir på sin datter.

Endelig, etter å ha krysset flere mil med gold, naken vidde, var Rigor Svarte fremme. Det lille steinhuset sto klempt opp mot en klippe, og det steg røyk ut av en skorstein.

- Rintzglir, ropte han igjen.

Døren til det lille huset gikk opp, og ut kom en kvinneskikkelse. Hun var høy og rank, og hadde ravnsvarthår som rakk henne til livet. Hun kom mot ham, gikk med en vuggende gange, og hver bevegelse var myk og føyelig.

- Far? sa hun.

Rigor Svarte ble tørr i munnen og fikk vansker med å svelge. Kunne dette være hans datter? Øynene hennes var sorte, som to dype brønner og ansiktet hadde rene linjer.

- Hulda? sa han.

- Ja, svarte Hulda Rigorsdatter, uten å vise en eneste følelse.

Rigor Svarte løftet blikket og stirret mot huset. Bak henne, i døråpningen så han det stygge, krumbøyde kreket som hadde lokket ham frem.

Han flyttet blikket tilbake til sin datter.

Ansiktet var slik han hadde husket kvinnen som lokket ham inn i skogen.

Alt var med ett glemt, og han våget å se Rintzglir inn i øynene.

- Hun må bort fra dette sted, var budskapet han fikk.

Nå var det hennes tur til å snu seg og se mot sin mor.

- Gå med ham! kommanderte Rintzglir, uten at et ord ble vekslet mellom dem.

- Du trenger hjelp, sa Hulda Rigorsdatter og så til sin far.

Rigor Svarte nikket.

Det tok tid, men sakte begynte tempelet å ta form. Trær ble hugget i Østervik, slept den lange veien opp gjennom Faldnir og båret på plass. Stein var blitt lagt til stein og tømmerstokk ble laftet inn i tømmerstokk. Både grunnmur og vegger reiste seg fra bakken og sakte men sikkert tok det som skulle stå som et tempel til Odin og Valhalls egne ferdig.

På et vindrag over Tåkeskaret seilte det en ørn.

Da tempelet som var reist på det nakne fjellet innerst i Tåkeskaret og nå sto, ble det også betraktet som et bindeledd mellom Rintzglirs verden og den til Rigor Svarte.

Hulda Rigorsdatter var båndet til Gråvidda, og hun signet det.

Store ormelignende dragehoder som høftet sine hoder mot himmelen, prydet gavlene. Mellom ormens gifttenner sto det en lang og tynn tunge som slikket sin hyldest til den nye herren, Odin, Valhalls hersker. Taket, som det var flere av, så lagvis oppover og det øverste var formet en spire.

Rigor Svarte kalte det for en stavkirke, da han hadde hørt om lignende hus blant dem som tilba guden Kvitekrist.

Han var fornøyd med sitt reisverk.

Han var fornøyd med rollen som ble spilt av sin datter. Hun kunne stå høy, rank og vakker, og menneskene som knelte for henne var som trollbundet.

Dette bidro til å gjøre Rigor Svartes oppgave lettere.

Han fikk tid til å fremdyrke mystikken som skulle holde horden samlet. Han kunne egge til hat og han kunne binde loyalitet. Verktøyet hadde han i armbåndet.

Som Rigor Svarte elsket armbåndet. Hver dag samlet han sin presteskare og fikk dem til å knele. Så holdt han armbåndet høyt over hodet og påkalte vinden. Den trakk ned fra Gråvidda eller inn fra havet, og

suste innover mot Østvikyr for så å legge seg innover Faldnir og presse seg opp gjennom den trange åpningen som førte til Tåkeskaret.

Presteskaren lærte seg til å frykte vinden.

Den kunne også trekke sølvgrå tåker inn fra havet og legge dem over en skyfri himmel. Tåken ble tung og mørk. Sorte skyer støtte sammen og flerrende, lydløse lyn haglet over Faldnir.

Hverken troll eller heks våget seg inn i Faldnir, for det var å trosse armbåndets trollkraft. De våget heller ikke å komme ned Tåkeskaret av frykt.

Ørnen lå alltid på et vindrag og var alltid i nærheten.

Som tempelprestinne var Hulda Rigorsdatter nå selve porten til evigheten; og hun likte rollen.

Så kom dagen da Hulda Rigorsdatter gikk lei, og ønsket å forlate Faldnir. Hennes higen etter frihet ble stadig sterkere, og hun fant at hun ville leve sitt eget liv.

Enn verden av knelende menn var ikke nok. Det var en verden som bygget på hat og på hevn, og som ikke hadde noe annet mål og mening enn å hylde noe som ikke var.

Hulda Rigorsdatter var ikke blant de troende.

Samtidig følte hun at de ruvende fjellveggene som krinset Tåkeskaret ikke ga luft, og nærmest holdt henne til fange.

Hun ville ikke mer og måtte bort.

Hun måtte forlate Faldnir; men fikk ikke lov.

Rigor Svarte, på sin side, visste at han ikke ville klare seg uten henne. Å erobre Ragnareid var målet, og det var hun som ville lede presteskare til seier. Han trengte trollkraften som bodde i henne og hennes evne til å føye menn med sin vilje. Han kunne ikke tillate at hun forlot Faldnir.

Han hadde lagt sine planer, og hun var en del av dem.

Til og med Rintzglir, som våket over Faldnir innså at hevn forlenget hadde forpestet Rigor Svartes sjel, og at han trengte en som kunne gjøre grovarbeidet for seg.

Han var ikke bare vond, han var feig.

I begynnelsen hadde Hulda Rigorsdatter sett frem til å stå ved sin fars side, lære ham å kjenne, og å være en del av hans liv. Hvoren godt Hulda enn forsto bitterheten som red ham, klarte hun ikke å leve i hans skygg. Den holdt på å kvele henne.

Dessuten oppdaget hun at Rigor Svarte var direkte vond.

Det var ingen annen utvei. Hun måtte rømme.

Hulda Rigorsdatter samlet de få eiendelene hun hadde, salet den store hvite hingsten som var gitt henne av sin far, og som hun hadde kalt Skar, og rømte.

Hun hadde kalt den for Skar, da den var så hvit at den hadde det med å forsvinne i tåken som til tider la seg nedover de bratte fjellveggene innerst i tåkeskaret.

Nå var tåken der igjen, og sammen bevegde de som usynlige skygger nedover skaret og ut i Faldnir.

Det slo henne også at på vei ut av Tåkeskaret åpnet de mektige fjellene som for å slippe henne fri. De gangene hun hadde ridd innover, var det som om det ene fjellet bygget på det neste, nærmest i en uendelig rekke, der det bare ble trangere og trangere.

Nå var hun imidlertid fri.

Det var først neste dag, i grålysning at Rigor Svarte oppdaget at hun var borte. Han raste. Han var blitt forrådt. Det var andre gangen en kvinne hadde ridd ut av hans liv, og han hadde ikke evnen til å tilgi et noe som helst. Også hun skulle hevnes.

- Død over henne! Død over hennes utroskap, var setningen som arbeidet inne i hjernebarken.

Hun hadde valgt det selv, og nå måtte hun utslettes.

Det var i grålysningen at Rigor Svarte samlet sin presteskare, tok av seg armbåndet og løftet det mot himmelen. Ørnen lå allerede på glideflukt over Tåkeskaret og fant at heller ikke den kunne tillate at Hulda Rigorsdatter forlot Faldnir.

Den trengte henne for å fyllbyrde sitt verk.

Et torden rullet bortover den skyfrie himmelen. Et lydløst lyn slo ned og slo til med et gnistregn som sprutet oppover Tåkeskarets vegger. En ulende vind ble sluppet løs, og den jaget nedover Tåkeskaret, ned gjennom Faldnir og la seg etter Hulda Rigorsdatter slik at hun ble drevet ut på det åpne slettelandet som lå rundt Østvikyr. Rigor Svarte ville bruke alt som sto i hans makt til å bringe henne tilbake.

Den store hvite hingsten enset ikke vinden. Den enset heller ikke lysglimtene som slo som gnistregn oppe i fjellene bak den. Den bare adlød Hulda Rigorsdatters befalinger, og fortsatte.

- Kom tilbake, ropte Rigor Svarte og befalte at vinden tok opp jakten på henne.

Det lyste blind hat fra øynene hans.

På tross av at hun var kommet i god avstand til Tåkeskaret, forsto Hulda Rigorsdatter hva som var i ferd med å skje, at Rigor Svarte hadde påkalt Valhalls vrede, beordret vinden til å ta opp forfølgelsen, og at det var den som nå jaget henne.

Hulda Rigorsdatter hadde imidlertid nok forståelse av hvordan slike ting hang sammen, visste at ørnen seilte på et vinddrag over Tåkeskaret og at den egentlig var ufarlig.

Også Lokeson forsto at hun visste hvordan trollkraft virket, og han forsto godt at hun ikke enset den.

Vinden var faktisk uten kraft.

Hulda Rigorsdatter sporet hesten og styrte den i retning Østvikyr.

Hovene på den mektige hvite hingsten slo mot bakken og Skar lot seg ikke merke hverken av lyn eller torden. Den lystret bare sin rytter, lot hovene falle på sikker grunn og økte avstanden til Faldnir.

Rigor Svarte fortvilte, og påkalte enhver makt som var innen rekkevidde og alt hva han kunne tenke seg. Han lyste forbannelse lyste over sin datter med et språkbruk som ble hørt langt inne på Gråvidda, av Rintzglir.

- Det er min datter han forbanner, hvisket heksen.

Blant de ting hun visste var at armbåndet kunne påkalle en større trollkraft enn Rigor Svarte egentlig var klar over. Hun fryktet at han faktisk kunne komme til å snuble over kombinasjoner som gjorde at armbåndets lukkede kamre åpnet seg og at hans forbannelser ble til virkelighet.

Samtidig var hun tilfreds med at Rigor Svarte hadde feilet, at han ikke klarte å holde på henne.

- En ting var sikkert, tenkte Rintzglir. Hulda Rigorsdatter skulle ikke bli som hennes far.

De andre heksene hadde misunt henne sin datter, og foraktet henne for sin valg av partner.

- Totalt uten rygggrad? knegget en av heksene som våket over det som utspilte seg i Tåkeskaret, og frydet seg. Hun var blant dem som visste at Rigor Svarte var mannen som hadde besudlet Rintzglir og gitt henne Hulda.

- Hva er det du knegger etter? freste Rintzglir og stirret det stygge ansiktet rett inn i øynene.

- Ditt valg av en makker.

- Hva ville du ha valgt?

- En annen og kraftigere kar!

Og hvilken arving har du båret frem! bet Rintzglir.

Heksen flakket med øynene, senket hodet, og tiet.

Det var ikke så lett å finne en makker.

- Men han har armbåndet, knegget en annen heks som også misunte Rintzglir hennes datter.

- Han er for dum til å bruke det, sa Rintzglir kort.

Men samtidig visste Rintzglir om Rigor Svarte ikke kjente dens fulle kraft, gjorde hun det. Med armbåndet kunne hun ha blitt den ubestridte hersker over alt land nord om Vesterlund, og det inkluderte Grellandet. Nå måtte hun knapt nøye seg med et riket som strakte seg over Gråvidda og ned til en av Helheimens porter.

Hun kunne ha regjert over Østvikyr og hun kunne ha inntatt Ragnar Reid. Armbåndet ville ha gitt henne makten til å få etthvert mennesket til å underkaste seg hennes vilje, men hun gjorde det ikke.

Hennes datter, Hulda Rigorsdatter, skulle ha en plass i den verden som lå ved hennes føtter.

- Han skal ikke få lov til å svike henne! hisset hun, omtrent som en orm.

Gudleik Lokeson var ikke den eneste som evnet å forvandle seg fra ett dyr til et annet. Også hekser som Rintzglir hadde evnen.

Heksen Rintzglir brettet hun ut armene og holdt dem strak. Hun bøyde hodet, hvisket frem en serie lange strofer som var trollord, og så løftet hun blikket. Kappen hun var kledd i trakk hun godt rundt seg og det lange, strigrå håret hennes flagret i vinden.

På samme måte som Loke kunne forvandle seg til en ørn, kunne hun forvandle seg til en diger flaggermus, og det gjorde hun.

Idet hun åpnet kappen igjen hadde den form av sorte spilete vinger, og klørene holdt den oppe. Hun slo med med kappen, og med kraftige tjappe bevegelser spratt flaggermusen opp fra bakken og la på fukt over vidda. Den fløy lavt, med retning og Faldnir.

Den stupte ned de steilbratte klippene, skjøt inn mellom steiner og blokker og så, i god avstand til Odins tempel, satte den seg i skyggen av en diger stein for å lytte til Rigor Svartes forbannelser.

Da Svarte endelig slapp opp for gloser og ble taus, reiste Rintzglir fra de mørke skyggene, tok et skritt ut i åpent lende og stilte seg opp foran ham.

- Hviklet språkbruk? knegget hun.

Rigor Svarte stivnet der han sto, hvirvlet rundt og stirret blankt på Rintzglir.

- Du!

- Din vrede kan høres langt innover Gråvidda, Rigor Svarte!

- Hun ...

Rintzglir løftet kappen, trakk den godt rundt seg, og det hestlige hodet hennes ble atter en gang til det av en diger flaggermus.

Rigor Svarte skvatt, ble redd og rygget. Han hadde opplevd vreden til Rintzglir tidligere, og han leste i flaggermusens øynene at han ikke måtte trosse henne.

- Vik fra meg, heks!! klarte han å få frem.

- Kunne dette virkelig være den jeg har gitt seg til? tenkte hun, og følte skam. Desto mer hun betraktet ham desto ynkeliger ble han.

Også Rigor Svarte følte at han ynket seg der han sto, i skyggen av tempelet han hadde bygget. Han som hadde virket så høy og rank. Nå var han en tykk liten prest med små, stikkende øyne. Tenke seg til at det var for ham hun hadde fostret en datter? Rintzglir syntes han var nesten latterlig der han sto i prestekappen sin.

Nei, for denne mannen nærte hun ingen kjærlighet!

Samtidig leste hun grådigheten i øynene hans. Det var så mye han ville, og han trengte hjelp. Slike krek trenger alltid hjelp, hvisket hun bittert til seg selv.

- Våger du å bannlyse min datter? spurte Rintzglir.

- Hun har forlatt meg! sa Rigor Svarte.

- Hun ønsker å leve sitt eget liv!

- Jeg kan ikke herske uten henne! sa Rigor Svarte. Fortvilelsen han følte var fullt ut hørbar.

- Ønsker du å herske, Rigor!? spurte hun med en ny mildhet i stemmen.

Rigor Svarte stirret blankt på den digre flaggermusen som sto foran ham. Han visste at det var Rintzglir, som han hadde opplevd som hulder, og det gjorde alt enda verre. Inne i seg arbeidet han med å fortrenge en rekke minner, og synet av den hestlige flaggermusen hjalp ikke.

Han ønsket seg alt annet enn å ha henne innpå seg.

- Hva vil du med meg? spurte han.

- Jeg vil ta del i ditt rike, svarte hun.

Nå kjente Rigor Svarte at han ble kald innvendig. Det var ikke nok at hans egen datter hadde rømt, men nå ville også heksen ta del i hans skaperverk.

- Og det tror du!?

Ondskap lyste i øynene hans. Og bak ondskapen leste Rintzglir

desperasjonen over å stå alene, uten noen å støtte seg til.

- Skal jeg innhente henne? spurte hun.

Rigor Svarte kjente at knuten som hadde satt seg i mellomgulvet løsnet ett hakk.

- Hvordan? spurte han.

Rintzglir innså samtidig at Rigor Svarte ville gi nesten hva som helst for at Hulda Rigorsdatter skulle fortsette som slave i Odins tjenerskare. Grådigheten i øynene hans var ikke til å ta feil av. Han hadde armbåndet og stolte fullt og helt på makten den hadde. Spørsmålet var bare om det ville virke på en heks. Dermed øynet Rigor Svarte en mulighet til å få det heslige udyret som sto foran ham ryddet av veien, en gang for alle.

- Er det det du vil, Rigor? spurte hun.

- Ja, hvisket han.

- Da er du nødt til å gi avkall på noe, sa Rintzglir.

Svarte følte at hun kom for nært innpå ham, men så lenge han hadde armbåndet var det ikke den makt som kunne røre ham. Bare han viste hva han skulle gjøre. Han kastet et blikk mot himmelen og så at ørnen seilte over dem, at den fløt på et vinddrag og at den lyttet til hvert ord som ble sagt.

Han hadde ingenting å frykte.

- Du får din sjanse, heks! Jeg vil dele mitt rike med deg, bare du henter henne!

- Hva befaler du?

- Døm den kvinnen til undergang eller gi meg hennes hode på et spidd! skrek Rigor Svarte, som visste fullt godt at dette var det siste Rintzglir ville gjøre.

- Så gjør meg til din tempelprestinne, og jeg skal hente henne for deg, sa Rintzglir, som dermed forseglet en avtale mellom seg selv og mannen hun foraktet.

- Du ville aldri våge ...! sa han.

- Og om hun får leve?

- Hva får jeg i bytte?

- All min makt, svarte Rintzglir ydmykt.

Rigor Svarte studerte henne. Var denne kvinnen virkelig villig til å overføre sin makt til ham for å redde sin egen datter. Han trodde det faktisk.

- Og hva kan den utrette? spurte han nærmest hånlig.

- Min makt strekker seg herfra og langt innover i Gråvidda, helt

til grensen til Grellandet. Jeg har både heks og troll til tjenere og de adlyder mitt minste ønske. Med min hjelp kan du påkalle disse kraftene og atter en gang erobre Ragnareid. Du kan bli konge, Rigor! sa hun.

Etter alle disse årene følte Rigor Svarte at han endelig hadde vunnet over henne. Hun ville aldri klare å frata ham armbåndet, og dersom han lot din datter leve, ville også heksedronningens rike bli hans.

- Du skal være min prestinne og du skal tjene armbåndet! sa han triumferende.

Nå var det Rintzglirs tur til å ynke seg. Svarte så ned på det krum-bøyde vesenet som sto foran ham. Bare hun innhentet hans datter, brakte henne tilbake til Tåkeskaret, kunne han love hva som helst.

- Du blir nok en verdig tjener, hvisket han.

Ørnen som hadde overvåket det hele løftet seg opp på ett nytt vinddrag og seilte ut mot den andre enden av Reividda, tilbake der den kom fra. Der hadde Lokeson slått seg ned på det lille forblåste tunet ute ved havet, og han følte han at tingene var i ferd med å ordne seg selv. Han hadde nettop sendt Kjartan Kongsvenn fra seg, og funnet ut at Rigor Svarte ikke trengte hjelp.

- Nå er tiden til å la andre arbeide fullbyrde mitt verk, sa han, og bestemte seg for ikke å flytte på seg igjen.

- Skaperverket tilhører Rasmus Rødskjegg, da det er slik skjebnen har bestemt, tenkte Lokeson videre.

Samtidig måtte han holde avstand. Det at Odin ikke hadde oppdaget hva han holdt på med, gjorde det hele lettere.

Kjartan Kongsvenn, som var blitt ført bort fra det forblåste tunet ute mot havet, hadde gått seg helt vill. Han fant hverken ut eller inn av de mange dalføre, og var tvunget til fortsatt å lete seg frem. Kjartan Kongsvenn gikk alltid nedover, da han regnet med at om han først kom til bunnen på ett eller annet dalføre, kunne han alltid følge en bekk eller elv ut i åpent lende.

Problemet var at ikke alle elver så ut til å renne nedover. Noen rant sidelengs, og det gjorde det desto vanskeligere, da det var ingen dalbunn han kunne forholde seg til. Her og der var det milelange myrer, og det hemmet fremmarsjen. Men han så at for hvert skritt ble terrenget mer åpent. Hist og her vokste litt gress og kratt, men ellers var det ikke annet enn steinrøyser.

Han lurte også på hvor steinene kom fra, da de så ut til av de bar

presset opp i myrenem, nedenfra og opp.

- En gudsforlatt avkrok! mumlet han høyt.

Han var kald, våt på beina og verket over hele kroppen.

Endelig, etter flere dagsmarsjer, åpnet juvet han gikk i seg i et frodig dalføre. I bunnen sto hesten hans, som fortsatt var salet, og beitet. Han kjente at jubelen steg.

- Karela! ropte han.

Den svarte hesten løftet på hodet, spisset ørene og snudde seg. Da den fikk øye på Kjartan Kongsvenn senket den hodet, snøftet, og kom mot han med hodet høyt hevet.

Da den var på høyde med Kjartan Kongsvenn grep han tak i tøylen og med mye smerte, klarte han å komme seg opp på hesteryggen. Han hadde fremdeles store smerter, og hestens lette gange gjorde det ikke bedre.

Det var bedre enn å gå, og med sammenbitte tenner red han videre.

Nå, da han var i ferd med å legge det forblåste tunet bak seg, fikk han tid til å tenke.

- Det var noe ved den gamle eneboeren som ikke rimte, var følelsen som arbeidet i tankene hans. Det var spesielt lyset den gamle mannen hadde i øynene? Kjartan var sikker på at han hadde sett det før, og husket det iskalde han hadde sett i Rasmus Rødskjeggs øyne.

- Kunne det være en sammenheng? tenkte han videre.

Kjartan Kongsvenn var dypt i sine egne tanker da hesten plutselig rykket til. Kongsvenn kjente at han spente muskler og at sansene hans gikk opp i helspenn.

- Hva er det, Karela, sa han lavt.

Hesten stanset.

Kjartan Kongsvenn reiste seg halvt opp i stigbøylene og speidet rundt seg. Himmelen sto svart mot fjellet og tunge skyer rullet opp av et djuv som åpnet seg foran ham. Det han først fikk øye på var silhuetten til en skapning som hverken var menneske eller dyr, og som sto oppreist slik at den tegnet seg mot den gråsorte himmelen.

- Hva fa'en, tenkte Kjartan Kongsvenn.

Skapningen lignet mer en diger flaggermus enn noe annet. Den holdt de digre vingene brettet ut til sidene og de store spisse ørene pekte rett opp og mot ham. De fanget inn den minste lyd. Til og med fra den avstanden kunne Kjartan Kongsvenn se at ørene dreide på sine rotfester for å fange inn enhver lyd som kom fra myrlandet den hadde

foran seg.

Kjartan Kongsvenn visste at flagger mus har et dårlig syn, og at de brukte hørselen til å navigere etter.

Den hadde enda ikke fanget inn lyden av Kjartan Kongsvenn som så vidt beveget seg i dens retning.

Det den peilet inn, så ut til å være en rytter som kom rett mot ham. Det var en kvinne med langt flagrende hår som kom, i full gallopp, på en diger hvit hingst.

Den digre flaggermusen tok sats, lettet fra bakken, og la seg etter hesten. Den fløy lavt, og det var tydelig at den siktet seg inn mot rytteren.

- For ett uhyre! tenkte Kjartan Kongsvenn.

Flaggermusen ga fra seg et heslig skrik og fløy så fort at den virket nærmest som en sort strek som hadde lagt seg etter rytteren på den hvite hingsten. Av og til stanset den opp, sto på høykant, for så å legge seg inn i et svalestup og fortsette jakten.

Jo nærmere den kom, jo større ble Kongsvenn klar over at den var.

Flaggermusen ga fra seg et høyt heslig skrik. Det var så høyt og skrikkende at det skar inn i ryggmargen på Kongsvenn.

Nå var den kommet så nært at Kongsvenn kunne se ansiktet. Det var noe av det styggeste han hadde sett. Nesten var klistret inntil hodet og den pustet gjennom to digre neseborer. Hvite hjørnetenner stakk ut av munnvikene. Kroppen var sort og langstrakt mens øynene sto som to digre, hvite skiver i det sorte hodet.

Atter en gang silte oppover, stanset i luften, for så å legge seg inn i et nytt svalestup.

Kongsvenn betraktet himmelen. Bak, der flaggermusen kom fra, hang det tunge sorte skyer så langt øye kunne se; og de strakte seg innover i et bredt dalføre som Kongsvenn viste førte mot Faldnir.

Det hvite lyset av et lyn flerret bortover myrlandet.

Kjartan Kongsvenn ventet å høre et brakende torden, men det kom ikke.

- Merkelig, tenkte han.

Flere lyn skar over himmelen men det eneste Kjartan Kongsvenn hørte var lyden av hestehover som dundret mot ham.

Kjartan Kongsvenn stusset over dette også. Det var et myrland, som var tungt å ri over, men den store, hvit hingsten lot seg ikke merke ved det. Den bare kom, jagende rett mot ham, og ble forfulgt av den heslige

flaggermusen.

Nå da de var kommet nærmere kunne Kongsvenn også se rytteren. Hun hadde langt, ravnsvart hår, var kledd i hvitt, og lå godt bøyd over halsen på hesten.

Kjartan Kongsvenn så at flaggermusen hadde tatt godt innpå, og innså at kvinnen var i ytterste fare.

Flaggermusen fløy opp og la seg inn i et nytt svalestup.

Kjartan trakk sverdet opp av sliren, løftet det godt over hodet, og sporet Karela for å ri rytteren i møte.

På tross av at det var et tungt myrland hadde Karela aldri galloperet så fort.

De to rytterne nærmet hverandre i en kollosal fart, og plutselig var han på høyde med den hvite hingsten som så tordnet forbi. Kongsvenn, som holdt sverdet høyt hevet, siktet inn mot flaggermusen som holdt på å flate ut av sitt svalestup. Nå så også Kongsvenn at flaggermusen nærmest var mannshøy, som var svært.

Kongsvenn la all sin kraft inn bak sverdslaget.

Det var først da at flaggermusen oppdaget at det var en ny rytter på myren og reagerte faren. Den seilte inn i en skrens, og deretter forsøkte den å vri seg unna.

Men det var for sent.

Eggen på sverdet skar inn i den tynne halsen, skilte den hode fra kroppen.

Samtidig med at flaggermusen ble hugget ned, forsvant det som var av tunge skyer på den fjerne himmel og lyn og lynnedslag stanset like brått som de hadde begynt.

Ut av øyekroken så Kongsvenn hvordan kroppen på den hodeløse flaggermusen traff bakken. Litt lengre unna landet hodet. Øyne og ører levde fortsatt og Kongsvenn kunne se et uttrykk av raseri, som til og med i døden fordreid det stygge ansiktet til det ugjenkjennelige. Skrekkslagent hat lyste fra de store, bulende øynene.

Det var tydelig at den forbanned seg selv over å ha oppdaget Kjartan Kongsvenn for sent.

Så var Rintzglir død.

Kongsvenn trakk hesten inn i en skrens. Han hvirvlet den rundt og sporet den på nytt. Nå var det han som tordnet etter kvinne med det ravnsvarte håret.

Karela var en sterkere og mer uthvilt hest, og hestehovene hans jaget innpå. De bragte ham nærmere og nærmere inntil han var over

henne.

- Stans! ropte han.

Kvinnen kastet ett blick over den ene skulderen, og fortsatte å ri.

I samme øyeblikk som det skjedde, visste Gudleik Lokeson, vindens herre, hvilket hode som falt for Kjartan Kongsvenns sverd.

En annen som visste, var Rigor Svarte.

Kjartan Kongsvenn, som hadde fått ett glimt av kvinnens i det belgsorte øynene, og hadde bestemt seg. Han skulle ha tak i den kvinne.

- Stans! ropte han.

Den hvite hingsten fikk nye krefter, og forspranget hun hadde til Kjartan Kongsvenn bare økte. Det var også da at Kongsvenn oppdaget at den hvite hingsten hadde enorme krefter, og at han måtte jage etter så godt han kunne.

De galloperte bortover myrlandet, inn i djuv og skar og ut på nye sletter. De red over en ny åsrygg og ned i et nytt dalføre.

Hesten til Kjartan Kongsvenn skummet nå kraftig, og store klaser med hvitt skum hand rundt munnen og nedover over brystet.

De kraftige hovene bare fortsatte å hamre mot bakken.

Jakten førte inn gjennom ett nytt juv som viste seg å munne ut i atter en dal.

Denne viste seg å være en blinddal.

Den hvitkledde rytteren med det ravnsvarte håret var fanget.

Frodigheten i dalføret var det første Kongsvenn merket. Gress og trær kledde dalsidene og et lite speilblankt tjern lå midt i dalen.

Rett foran, vendt mot ham, stod den hvite hingsten og ventet. Kongsvenn slakket av på farten. Rytteren var ikke bare en kvinne, men noe av det vakreste han hadde segg.

Hun måtte forbi ham for å komme seg ut.

Kvinnen med det ravnsvarte håret gjorde imidlertid ikke det minste tegn til å rømme. Hun bare satt rolig. Det var tydelig at også den hvite hingsten var blitt drevet hardt. De dyvåte flankene dampet, musklene dirret og neseborene lyste som ildkuler i det hvite ansiktet. Selv om den var utkjørt var det tydelig at den klar til å yte alt i en ny innsats.

- For et dyr! tenkte Kongsvenn.

Kjartan Kongsvenn nærmet seg med største forsiktighet, og passet på å dekke for fluktlinjen. Der; ansiktstrekkene hennes ble spente og hendene strammet grepet om tømmene. Hælene ble kjørt inn i flankene på hingsten og den føk fremover.

Kongsvenns egen hest steilte.

Han mistet balansen, men raskt snudde han seg i salen og fikk hugget tak i bittet på hingsten. Hingsten reagerte momentant, og kastet på hodet. I et rykk ble Kjartan Kongsvenn revet av hesteryggen og slengt i bakken, men han slapp ikke taket. En kvist, som ble brukt til ridepisk, flerret Kjartan over ansiktet. De tunge hovene på den hvite hingsten vaiet over hodet hans.

Så rykket Kjartan Kongsvenn til med all kraft.

Hingsten reagerte momentant. Den plantet hovene på forbeina i bakken, gikk ned i knestående, og nærmest la seg over på siden.

Bevegelsen kom så uventet at kvinnen mistet balansen og ble kastet av. Hun landet på hodet i en steinrøys og mistet bevisstheten.

Kjartan brukte taket han hadde om bittet til å løfte seg, slik at han kom opp i stående stilling. Så løsnet grepet og slapp hesten fri.

Den kastet på hodet, skapte en del avstand mellom seg og Kjartan Kongsvenn, og roet seg.

Kongsvenn var nå på vei bort til kvinnen, som lå på bakken.

Han stanset.

Kjartan Kongsvenn sto lenge over henne før han bøyde seg, tok kak, løftet henne opp, og bar henne bort til et tre som var like i nærheten. Der la han henne i gresset.

Kvinnen lå stille.

Kapittel 14

KJARTANS KVINNE

Mens han ventet på at kvinnen skulle våkne fikk han, for første gang på lenge, tid til å være alene med seg selv. Inne i seg forbannet han konge, dronning og alt som hadde brakt ham inn i elendigheten han nå gjennomlevde. Ikke bare var han blitt offer for en kvinnes svik, men han hadde gjort seg selv til en lovløs.

Kjartan Kongsvenn aldri forstått seg på kvinner. At Eldgjær ble med barn, hans barn, var utilgivelig.

- Fordømte kvinne! sa han til seg selv.

Han hadde også dannet seg et blide av kvinner, og han var helt og holdent oppsatt på at de kunne være både kalde og utilregnelige. På den måten var de mannen langt overleven. De evnet å fokusere på et punkt langt inn i fremtiden, og så å styre mot det. Det handlet om vilje og det eneste han var sikker på var at, når det kom til stykket, skydde de ingenting for å nå sine mål.

- De har jo ingenting å tape, sa han til seg selv, for det hadde Rasmus fortalt. Han hadde også sagt at det eneste de søkte, var trygghet, og dette var det eneste en mann egentlig hadde å tilby.

Han stolte ikke på dem.

Svik hadde han opplevd i Eldgjær, og hennes hat og brennende begjær var noe han ikke forsto, hvilket bare bekreftet hans forestilling.

Han hadde sett hvordan en kvinne kunne hate og han forsto ikke dette med svik.

Vennskap var noe hellig for Kjartan Kongsvenn, og han hadde forrådt alt på grunn av en kvinne. Det som nå gjorde det verre var at Eldgjær ventet barn, og inne i seg følte han at hans barn ikke burde fødes inn i

en verden der svik og hat var livskraften til kvinnen som skulle oppdra det.

Men det var ingenting han kunne gjøre.

Han sto maktesløs.

Kjartans Kongsvenn led under at hans sjel liv var i ett eneste opprør. Han hadde rømt fra Østvikyr, forrådt sin venn, og nå klarte han ikke en gang å se Eldgjær inn i øynene. Det samme gjaldt for Rasmus Rødskjegg. Etter sitt møte med den gamle skrullingen ute ved havet, og å ha hugget hodet av en diger flaggermus, var hans lille verden blitt enda mer av en forvirrende sammenstimling av følelser.

Nå, da han sto over den svimeslåtte kvinnen, følte han at han var kommet til en slags veis ende, at det hele ville finne sin forløsning. Han ville slå rot, og han så på henne som sitt eneste håp.

Det handlet om å begynne på nytt. Stillheten som rådet i den lille blinddalen hjalp ham med å samle sine tanker.

- Hva vil du egentlig Kjartan Kongsvenn? spurte han seg selv.

Han kjente hvordan solen varmet og lukten av friskt, grønt gress gjorde ham rolig.

- Som jeg har rotet det til, sa han som svar på sitt eget spørsmål.

Kvinnen som lå ved hans føtter hadde gitt ham en helt ny tanke- rekke.

- Kanskje det var noe mer til livet enn bare krig, hat og svik? var det neste spørsmålet han stilte seg selv.

Mykheten i ansiktstrekkene, den glatte huden og de velformede brystene som løftet og senket seg i takt med pustingen hennes, vekket noe i ham. Hun var som en motvekt til det han forsøkte å fortrenge.

Kanskje hun var den som kunne hjelpe ham med å få livet sitt på plass.

Han studerte den bevisstløse kvinnen nærmere. Han knelte og løftet til side en hårlokk som lå over øynene hennes. Han hadde hatt kvinner før, men han hadde alltid måtte tatt dem.

Denne pirret ham.

Det at hun lå spredt utover i gresset, forsvarsløs, var med på å forme hans tanker. Det at hun var en vilt fremmed, gjorde det lettere for ham å holde avstand til henne.

- Hun eier ikke følelser, sa han til seg selv og kjente at hun pirret ham enda mer. Følelsen han bar på, av avmakt og ensomhet, ble forsterket.

Hulda Rigorsdatter kjente at bevisstheten kom tilbake. Det var noe hult og tomt inne i henne, som hun ikke helt klarte å sette fingeren på. Det hun egentlig visste var at Rintzglir, hennes mor, var død, og at dette var tomheten hun følte.

Hekser dør ikke som andre.

Samtidig med at Hulda Rigorsdatter var i ferd med å våkne, var det en helt rekke krefter som ble overført til henne, fra mor til datter.

- Tiden er din! hørte Hulda Rigorsdatter at Rintzglir sa. Hvor stemmen kom fra, visste hun ikke, men hekser pleide heller ikke å forlate jorden etter at de døde. De oppørte heller ikke å eksistere, men ble sakte men sikkert tilbakeført til naturen.

Dette visste Hulda Rigorsdatter.

Det var først nå at hun kunne få tilgang til det vell av trollkraft som rørte seg inne på Gråvidda, og det kom som en arv. Kreftene kom utenfra, og ble til ett med henne. Hun fikk nye former for kunnskap og hun forsto ting som ellers ville ha forblitt ukjent.

På grunn av at Hulda Rigorsdatter var halvt menneske kunne hun aldri bli helt til heks, bare nesten. Det var derfor fikk hun ikke arve det taket som Rintzglir hadde over Gråvidda, da de andre heksene ikke ville tillate det. Hun ville heller ikke ha evne å forsvare Gråvidda mot angrep utenfra, og dette visste de andre heksene.

Imidlertid ble det gjort plass til henne i et lite rike som lå heksedømmet nord for Hel, der de andre heksene syntes det passende å plassere henne.

Hun ble valgt til å la henne regjere over riket som var låst i den evige is, og det het Isengard.

Isengard var ett lite område som grenset til Grellandet som var dekket av evig is. Her bodde det hverken heks, troll eller andre skapninger, da stedet var for kaldt og lå for øde til.

Under den evige is hadde tiden gravd ut en diger kaverne, som var formet som en høy og mektig hall, og dette skulle være hennes høysete. Det var her hun skulle få regjere, for det hadde de andre heksene bestemt.

Riket med den evige is strakte seg på undersiden av de isklede fjell i nord, og for Hulda Rigorsdatter var det som å bli dømt til et liv i isoat.

Det var loddet skjebnen nå hadde skjenket henne.

I praksis, for Hulda Rigorsdatter, betydde det at hennes hjerte ville kjøles gjennom hele høsten, for så å bli frosset til om vinteren. Først

på vårparten ville det begynne å tine igjen. Det eneste hun ville få med seg var den varme sommeren, og dette var den eneste tiden det var gitt henne som anledning til å leve, elske og å vinne nok krefter til at hun ville klare seg gjennom en ny vinter.

Det ville bli slik at innen høsten atter en gang tok til, ville hun begynne å lukke seg inne. Hun ville bli kaldere og skape mer og mere avstand til sine omgivelser.

Det ville bli nesten umulig å holde henne kjær.

Alt dette skjedde mens hun fortsatt lå bevisstløs. Hennes fremtid ble tegnet for henne, og hennes skjebne ble låst.

Dette var arven fra Rintzglir.

Når tingene var på plass, kunne hun få våkne til igjen, bit for bit, som et annet menneske.

Nå var tiden inne. Det eneste Kjartan Kongsvenn så var at kvinnen rørte på seg. Hun stønnet, strakte på armer og bein, og da hun åpnet øynene, så han rett inn i dem. De var uredde, blåsvarte og de stirret blankt tilbake.

- ... og hvem tror du at du egentlig er? var spørsmålet som lyste i deres dybde.

- Hallo, sa Kjartan Kongsvenn.

Hulda Rigorsdatter så opp på mannen som hadde ridd til hennes unnsetning og drept uhyret som var etter henne.

- Hvem er du? spurte hun omsider.

- Mit navn er Kjartan Kongsvenn, sa Kongsvenn.

Med ett visste Hulda Rigorsdatter mannen som sto over henne hadde hugget ned hennes mor. hun visste også at dete mannen som skulle bli hennes ledsager i livet, bare at han ikke visste det enda.

Alt dette visste hun, og det kom som en del av arven.

Samtidig hadde hun arvet evnen til å tie om ting som ville komme.

- Forsvinn! sa hun.

Kjartan fikk et oppgitt uttrykk i øynene. Han hadde bestemt seg for at han ville ha henne, og særlig fintfølelse hadde han aldri vært.

Han skulle ha denne kvinnen.

Sakte reiste Kjartan Kongsvenn seg slik at han sto bøydd over henne. For henne, som så opp, ruvet ham som et fjell. I en brå bevegelse, bøyde Kjartan seg og kjørte den ene hånden inn i det fyldige håret og løftet hodet hennes og løftet det slik at ansiktene sto tett inntil hverandre.

Hulda Rigorsdatter ventet bare på at munnen hans skulle knuse mot hennes egne.

- Jeg vil ha deg, sa Kjartan Kongsvenn fast og bestemt.

Kvinnen som lå ved hans føtter fikk et kaldt uttrykk i øynene, og forsøkte å trekke unna, men grepet satt.

Kjartan Kongsvenn bøyde seg nærmere.

- Du vil hva-for-noe? spurte hun.

- Jeg til ha deg, gjentok han like kaldt og følelsesløst.

- Jeg vil ikke ha deg, svarte hun like kaldt og totalt uten følelser.

Samtidig grep hun tak i hånden hans, slik han løsnet grepet han hadde om håret hennes. Deretter rygget hun lengre tilbake og satte seg opp. Hun forsøkte å rygge enda lengre unna, men da grep Kjartan Kongsvenn henne i armen, og dro henne inntil seg. Kroppen hans presset mot hennes.

- Nei! freste hun.

Kjartan Kongsvenn enset henne ikke. Han tok tak i den øverste del av blusen hennes og fingrene hans holdt fast i det grove tøystoffet.

- Slipp meg ...!! hvisket hun.

Stemmen hennes skalv, men han enset det ikke. Hun bøyde hodet, hugget til, og satte tennene i hånden hans.

- Beist! sa han.

Kongsvenn rev hånden til seg og hevet armen for å slå, men så besinnet han seg. Istedenfor grodde det frem et glis i det ellers så steinharde ansiktet.

- Temperament har du også! sa han.

Kvinnen satt i Kjartans jerngrep, og forsto at det var nytteløst å kjempe. Hun bestemte seg for å komme ham i møte. Hun løftet hodet, satte leppene mot hans og kjørte den ene hånden opp og inn i den tykke hårmanken hans. Leppene hennes ble knust mot hans.

- Jeg vil ha deg, gjentok han, men denne gangen var stemmen langt fra under kontroll.

Hulda Rigorsdatter nølte, og forsøkte å smile.

- Hva heter du? spurte hun.

- Kjartan.

Hulda Rigorsdatter rørte seg ikke. Skulle hun forsøke å flykte eller vente skulle hun vente på at han tok henne med makt? Samtidig følte hun en merkelig dragning mot ham.

- Galskap, hvisket hun lavt, og strittet i mot da han la henne ned i lyngen.

- Hva?

- Greit, Kjartan, du kan ta meg.

- ... du vil ...?

- Ja, sa hun og spriket med beina som for å understreke budskapet.

Kjartan løsnet taket han hadde omkring ankelen hennes for å åpne beltespennen. Deretter brukte han den ledige hånden for å løsne på snøringen som holdt smekken lukket.

Det var da Hulda så sitt snitt til å flykte.

Hulda Rigorsdatter rullet frem fra innunder ham, spratt opp, og la på sprang. Kjartan Kongsvenn langet ut en arm, og det var et jerngrep som heftet tak i ankelen hennes og vippet henne overende. Kraftige hender halte henne tilbake.

Leker du med geg!

Kjartan Kongsvenn halte henne på plass og denne ganen presset han henne inn under seg.

- Ligg rolig, sa han.

Han hadde fått buksen nede om anklene og han hadde et fast grep om henne.

- Vil du virkelig...? spurte han mykt.

- Jeg har ikke noe valg, har jeg? freste Hulda.

Kjartan tok tak i händleddene hennes, la armene bakom hodet og låste armene bak hodet hennes. Det var som om han visste at hun hadde uante krefter, og at hun kunne smette unna dersom han ikke var oppmerksom nok. Samtidig var taket han hadde på henne mykt og omsorgsfullt, som om han holdt en skjør liten fugl i hendene.

Nå kunne han få en å dele ensomheten med, var tanken som plutselig falt inn i bakhodet hennes. Hun innså samtidig at hun ikke hadde noe sted å gå. Etter å lagt Gråvidda og Faldnir bak seg, var det bare en vill og karrig natur som kunne ta imot henne. Dessuten var vinteren i anmarsj, og hun måtte ha tak over hodet.

Øynene hennes var fremdeles kalde, dype og bunnløse.

- Hva heter du mer enn Kjartan? spurte hun plutselig, med en tone av forsoning i stemmen.

- Kongsvenn, og du?

- Hulda Rigorsdatter, datter av Rigor Svarte, yppersteprest i Faldnir, svarte hun, og fant at det var liten grunn til å nevne sin mor.

Kjartan Kongsvenn virket alt annet en interessert i hvem hun var, da han var mer opptatt av å hipse seg til rette for å trenge inn i henne.

Han la heller ikke merke til hvordan øynene hennes smalnet, og at et intenst hat for ham grodde frem fra deres dybde.

- Vil du dette? spurte hun spakt.

- Klart det, sa Kjartan Kongsvenn med all den mannhaftigheten han klarte å legge i stemmen.

- De kan få meg, av min egen frie vilje. sa hun like spakt.

Hun kunne ta imot, men på sine betingelser.

Kjartan Kongsvenn overhørte henne da han var for opptatt med å pløyde sin manndom inn i dent motstridige kjønnet som lå under ham.

Hulda Rigorsdatter lukket øynene.

- Ikke ...! hvisket hun ømt.

Han overhørte henne.

Det Kjartan Kongsvenn ikke kunne vite var at mens han trengte inn i henne, våknet arven hun hadde fått av Rintzglir. Hulda Rigorsdatter bestemte seg for å ta imot. Hun spredte beina, løftet dem og låste dem rundt midjeh hans. Han, på sin side, presset seg dypere og dypere inn i henne og kjente hvordan ekstasen begynte å ta overhånd. Hun, på sin side, trakk av hans kraft uten at han merket at han ble svekket.

Hun presset underlivet opp mot hans.

Kjartan Kongsvenn kjente det, og presset tilbake:

- Hun elsker meg! var ordene som ringte mellom ørene hans.

Hulda Rigorsdatter var ikke bare i ferd med å ta av hans kraft, men hun kjente at hun hadde begynt å ta kontroll over ham.

Hun skulle erobre ham, både legeme og skjel. For hvert støt som ble kjørt inn i underlivet hennes ble Kjartan Kongsvenn svakere og svakere og ble trukket dypere og dypere inn hennes vold. Det han trodde var en ekstatisk nytelse var i realiteten livskraften som sakte men sikkert ble tappet av ham.

Hun var i ferd med å vinne kontroll.

Mens han red henne, bak lukkede øyelokk, flimret det med løfter for fremtiden. Han skulle ta seg av henne, skjerme henne, bygge hus og heim, og de skulle klare seg gjennom vinteren, det bestemte han seg for. Han skulle bygge et liv, og hun skulle være en del av det.

Det brygget seg videre og han kjente en kraftig iling i underlivet. Lemmet hans pumpet og gikk, og da det gikk for Kjartan Kongsvenn ulte han fra seg et dyrisk hyl.

Hulda Rigorsdatter tok imot, uten så mye som en lyd.

Etterpå, da han lå utmattet ved siden av henne, kastet Kjartan Kongsvenn ett blikk på det frodige dalføret.

Dette var stedet.

Der og da bestemt han seg for å bygge et hjem, og det skulle stå på nøyaktig her hvor han hadde tatt henne.

- Jeg skal bygge, stønnet han mens han fremdeles hev etter pust.

- Bygge hva? spurte Hulda Rigorsdatter og så varmt og ømt på ham.

- Vårt hjem, svarte han.

- Hvorfor? spurte hun.

- For at vi skal styrke våre bånd, sa han.

- Gjør det!, svarte Hulda Rigorsdatter og det lå en utfordring i stemmen hennes.

For Kjartan Kongsvenn var alt med ett glemt. Han spratt opp, hipset opp buksene og full av iver reiste han seg slik at han kunne stå i full høyde.

- Der, sa han og pekte på et skogholt et lite stykke unna.

- Her, sa han og pekte på grunnen hvor han sto.

- ... og der! sa han og pekte på det frodige gresset.

- Hva snakker du om?

- Der er tømmer, her er tomt og der er det rikelig med gress til hestene. Her skal huset stå, og der er det vann.

Allerede den kvelden begynte hadde Kjartan Kongsvenn begynt å slepe og trille på stein for at huset skulle få en grunnmur.

Alt neste dag tok han frem stridsøksen sin og begynte å hugge og å kløyve trær og å lage plank.

- Det skal bli et fint hus, mumlet han mens han arbeidet.

Hulda Rigorsdatter betraktet ham. Mannen hadde iver, krefter og var ikke til å stogge.

Hun hadde sine planer.

Hulda Rigorsdatter måtte hjelpe til. Hun måtte rydde grunn, bryte jord, rydde stein, lage grunnmur, hugge tømmer, grave torv og legge tak, men det var bare en del av loddet som falt på henne.

Arven etter Gråvidda arbeidet i bakhodet.

Om kvelden kunne hun ligge og kjenne at armer og bein verket og muskler hun ikke visste at hun hadde skrek etter rettferdighet.

Om kvelden, da kroppen hennes verket som verst, pleide Kjartan Kongsvenn å legge seg inntil henne, trekke henne inn i armkroken og å la sine hender utforske kroppen hennes. Han ville rulle opp og over

henne og så trenge inn i henne.

Han stinket av ram svette og hun tok imot.

Det var først etter at han hadde sovnet at hun begynte å stille spørsmål.

- Hva holdt henne?

Den hvite hingsten, Skar, beitet i dalbunnen og det var egentlig bare sette seg på hesteryggen dens og å ri ut av livet hans. Hun spurte seg om han ville forsøke å stanse henne, men trodde det ikke.

Det var snart vinter, og hun kjente hvordan kroppen ble kaldere og mindre følsom.

Dessuten slet han for ti mann, for å skaffe husly.

- Nei, fant hun ut. Det var bedre å bli.

Dessuten ga han seg mer og mere over til henne og etterhvert var han begynt å adlyde hennes minste ønske. Hun hadde også oppdaget at han var en enkel mann å tilfredsstille. Nå, om hun ikke ønsket at han skulle trenge inn i henne, adlød han og la seg stille ned ved hennes side. Han hadde til og med sluttet å snørke, på hennes befaling.

Så spurte hun seg selv om hun, som kvinne, egentlig var noe å hige etter. Hun var, tross alt, datter av en heks.

Svaret ble nei.

Dessuten hadde hun et tak over hode, en som kunne jakte for henne og sette mat på bordet.

De delte en slags skjebe.

Kjartan Kongsvenn hadde også forstått at han ikke kunne holde på henne og hun visste det. Det var også det som gjorde at hun ble.

Men også hennes liv var begynt å bli komplisert. I et kort øyeblikk trodde Hulda Rigorsdatter faktisk at hun elsket ham.

- Er det en ting jeg ikke gjør, er det det, sa hun.

- Derfor var det ingen som holdt henne der. Det var derfor hun slet med jord, stein og tømmer. Dette mens Kjartan Kongsvenn gikk på jakt, tok ett og annet løft og ga råd og vink om hvordan ting skulle gjøres. Stein ble til grunnmur og grunnmur til hus.

Kvinnens lodd, tenkte Hulda Rigorsdatter.

Endelig sto det lille huset ferdig. Jorden var ryddet, trær felt, og fire favner fyringsved lå pent stablet opp langs den ene langveggen. Høsten var i anmarsj og vinteren kunne bare komme.

- Tiden? tenkte Hulda Rigorsdatter. - Hvor var det blitt av tiden?

I det lille dalføret var alt en endeløs rekke av dager og netter.

Men hun var aldri alene.

Verre var det at det var senhøstes, og at vinter var i emning. Hun kjente en kribling i kroppen, og visste at det var hennes arv fra Gråvidde som var i ferd med å våkne. Hun kastet ett blikk på de stile fjellveggene som krinset dalføret, og lurte på hvordan vinteren ville arte seg.

I denne del av verden var hun dronning over isen som la seg, og var ikke helt fortrolig med tanken.

Det var stjerneklar himmel, og straks etter at huset var ferdig, falt temperaturen, og det ble kaldt. I løpet av en eneste natt var temperaturen kommet langt under frysepunktet og tunge skyer trakk innover og la seg som et lokk over det lille dalføret. Kongsvenn mente at det ville bli sne.

Hun kjente kulden helt inn i marginen.

Kjartan Kongsvenn hadde bygget huset slik at det ville stå imot på en lang og har vinter.

- Nå er det bare å vente på våren, sa han tilfreds. Det var nok av vilt, og han ville ta en og annen streiftur innover i dalen på jakte. Resten ville ordne seg selv.

Hun klarte ikke å få varmen tilbake.

Det han ikke merket var at hans kvinne ble stadig mer tilbaketrukket, at hun fikk et kaldt blikk i øynene, og at hun i stigende grad forsøkte å unnvike ham.

- Kom, sa han og trakk henne inntil der de satt foran gruen. Den fungerte som peis og det spraket i åpen ild.

- Hun strittet imot, men han lot seg ikke merke ved det heller.

Nesten som et hån mot jorden falt det første kornet med sne. Det dalte sakte ned fra himmelen, la seg på bakken, og gikk ikke i oppløsning. Hulda fulgte det med blikket. Så kom ett og ett til, og også de ble liggende. Samtidig med at den første sneen falt, begynte en iskald vind å blåse. Den kom fra vidda på oppsiden av dalføret, seilte over tindene, krøllet seg rundt en og annen fjellnabb og trakk nedunder det tette skyddet og la seg nedover det lille dalføret. Den trakk ikke bare ned fra Gråvidda, men krysset inn med en lignende vind som hadde sin kilde inne på Grellandet.

Hulda Rigorsdatter, som lyttet til vinden forsto at den samlet vinteren, og at den ville bli både hard og lang.

- Dette går aldri vel, tenkte Hulda Rigorsdatter.

Det var ikke bare at sneen kom, men den la seg tungt på bakken. Det

ene vindkastet etter det andre løftet på sneen allerede mens den dalte ned fra himmelen, hvirvlet den rundt, og la den på jordene. Deretter blåste vinden på plass, og la den i dype fonner i i bunnen på skråninger, i djuv og til slutt la den snøen som et tykt teppe over det lille huset.

Da vinden endelig løyet, var Kjartan Kongsvenn og Hulda Rigorsdatter isolert og helt alene.

- Gudene er imot oss, Kjartan, sa Hulda.
- Gudene har aldri vært med oss, svarte Kjartan Kongsvenn.

Det som gnaget mest hos Hulda Rigorsdatter, var at hun ikke helt hadde vunnet styring med mannen hun delte tak med. Hun merket at hun ble kald på føtter og på hender, og at også lårene ble kalde. I stigende grad gikk det opp for henne at hun var datter av Rintzglir og at Gråvidda holdt henne.

- Jeg vil ikke dette, sa hun til seg selv, og forsøkte å påkalle sine aner fra inne på Gråvidda.

De lyttet ikke.

Nå da det var vinter, var hun blitt ikledd en drakt som var samstemt med hennes sinn, og hun var blitt utestengt.

Det var ingen som lyttet til henne.

Tiden var inne til at hun måtte innta sin plass på isdronningens høysete.

Nå gjaldt det å få Kjartan Kongsvenn til å adlyde hennes minste befaling.

Kjartan Kongsvenn skulle ikke bare få verne henne fra vinterens harme, men han skulle lindre dens smerte.

Hun kalte ham til seg.

- Kom Kjartan, sa hun.

De satt inne i det lille huset, og Kjartan Kongsvenn trakk av dets lune.

- Ja, sa han.

- Gå dit! sa Hulda Rigorsdatter og pekte på døren.

Kjartan Kongsvenn reiste seg, gikk bort til døren og stilte seg opp foran den.

- ... og nå?

- Du skal hente meg den kaldeste av istapper, sa hun.

- Hvorfor? spurte han.

- Jeg fryser! svarte hun.

- Hva har det med saken å gjøre?

- Kulden etser seg innover i kroppen min. Den legger seg om den ene legemsdelen etter den andre, og fortærer meg, svarte hun.

- Du mener at ...?

- Jeg mener at jeg vil dø om du ikke hjelper meg!

- Den kaldeste ...?

- Den vil virke som en motgift, hjelpe meg å skaffe varme!

Kjartan Kongsvenn studerte henne lenge. Han hadde kjent hvordan kroppen hennes var blitt kaldere og kaldere ettersom vinteren trakk innover i dalføret.

Han trodde på henne.

- Hvor finner jeg denne istappen? spurte han.

- Du skal hente en lokk av isdronningens hår, og ta den med tilbake.

- Hvor finner jeg henne?

- Inn i enden av blinddalen. Deretter må du opp og innunder Gråvidda og inn i Isengard. Hun vil føre deg dit.

- Mener du dette?

- Ja, for ellers vil jeg dø.

Kjartan Kongsvenn hadde alltid vært en mann av få ord:

- Greit, sa han.

Dermed tok Kjartan Kongsvenn på seg en tung skinnpels han hadde, knyttet sverdet rundt midjen, tredde på seg et par truger, og stilte seg opp foran døren igjen.

- Du får ønske meg hell og lykke, sa han.

- Hell og lykke, sa Hulda Rigorsdatter som knapt klarte å bevege en muskel.

Dan han var gått klarte Hulda Rigorsdatter å stabbe seg bort til døren, åpne den på gløtt og se ut. Det var natt, og det eneste hun så var en vegg av deivende sne som jaget om hushjørnet.

Kjartan Kongsvenn var som slukt av natten.

Idet hun lukket døren etter seg kjente Hulda Rigorsdatter at hun ble løftet og båret ut.

Tiden var inne.

Kjartan Kongsvenn var ikke før kommet utenfor enn han måtte senke hodet for å la vinden hvirvle rundt ham. Snøen var lett, som pulver, og trugene holdt ham oppe.

Det å gå med bøyde hode, inn i snedreget, gjorde ham ingenting. Skritt for skritt brøytet han vei og han fortsatte innover i dalføret som

førte bort fra huset og innover i blinddalen. Det han trodde ville ta noen timer tok plutselig hele natten, og det var først i grålysningen at han var fremme.

- Innbitt og sta er du, Kjartan Kongsvenn, sa han til seg selv.

Han hadde ett mål, og det var å vinne veien inn til hennes hjerte.

Da han var kommet godt inn i blinddalen snudde Kongsvenn seg og så utover det sneklede dalføret som lå bak ham. Han kunne hverken se huset eller noe annet som var kjent, og han syntes at dalføret bare fortsatte innover.

- Dette rimer ikke, tenkte han, og fortsatte.

Han var så vidt kommet inn til det han trodde var enden av blinddalen da han så at den åpnet seg i en ny.

Da grep motløsheten ham.

- Hva i allverden er det jeg holder på med? spurte han seg selv.

Han sto foran et nytt sett med fjell og fyllveggene var like blankpolerte og utilgjengelige. Da Han løftet blikket og så oppover følte det som om han sto i en trakt, der skydekket over ham var det eneste lyspunktet.

Sneen lå tung, men var tørr, og trugene gjorde det lett å bevege seg.

- En lokk av isdronningens hå?

Ordene hadde plaget ham siden han først hadde hørt dem. Hva var det hun ville, og hvordan angikk det ham?

- Det haster, Kjartan, sa stemmen hennes.

Da han tenkte nærmere etter, bar han Hulda Rigorsdatters stemme med seg, og den arbeidet ustanslig inne i bakhodet.

- På toppen av dalen ligger det en kaverne og den er bygge av is, sa hun.

- Og hvordan angår skal jeg klare det? spurte han seg selv.

- En hårlokk fra isdronningens hode.

- Hvorfor en hårlokk?

- Fordi at den er den kaldeste blant istapper, sa stemmen.

- For å vinne ditt hjerte?

- For å tine mitt hjerte, var svaret han fikk.

Kjartan Kongsvenn var nå kommet så langt inn at dalen hadde smalnet inn til nærmest å bli en sprekk i fjellet. Han stanset for å studere den. Lag på lag med blåis hang nedover fjellsiden og sneen var dyp.

- Dette er en slags prøve! konstaterte han overfor seg selv.

- Det er en slags prøve, sa hun.

Kjartan Kongsvenn gikk rett bort til den smale sprekk i flellet og

kilte seg inn mellom fjellveggene.

- Her er det ikke plass til å snu, tenkte han, og følte at han var i ferd med å gjøre noe dumt.

- Satans kvinnfolk, mumlet han, bøyde hodet, og satte en fot fremfor den andre, og syntes at det begynte å bli trangt.

- Satans kvinnfolk, gjentok han, men innså samtidig at det var for sent å snu.

Han bøyde hodet bakover og så opp.

Klippene steg rett opp og han visste at Gråvidda måtte ligge på oppsiden. Hver side var formet som en søyler av is, og de var så høye at han ikke kunne se toppen på dem.

- En hårløkk fra isdronningens hode, mumlet han og kjente hvordan kulden som hadde satt seg i kroppen hans nå begynte å slippe taket.

Hadde han kun seg se seg selv, ville han ha sett at han var dekket i sne, og at korte istapper hang fra lugg, øyenbryn og nese.

Issøylene som ruvet over ham, formelig glødet i isblått og sperret for veien slik at han måtte mellom dem om han skulle komme videre.

Han var kald, trett og manglet egentlig viljen til å fortsette.

- Gjør dette for meg, Kjartan! sa stemme som arbeidet inne i ham.

Idet han gikk frem til foten på de to issøylene forandret lyset seg, og ble underlig duust.

Kjartan Kongsvenn, på tross av at han følte en indre glød, var nå så kald, at han følte at han formelig svevde i en slags drømmeverden.

Foran ham var det ett trinn som var skåret ut av isen.

Han snudde seg og så bakover. Også der, og på begge sidene av ham, var veggene av glødende blåis. Han rakte ut en hånd og berørte flatene. De var tørre og så kalde at fingrene hans klebet seg til dem. Da han snudde seg igjen for å studere trinnet så han at det var blankpolert, som hugget ut i isen og deretter pusset. Han løftet blikket, og så oppover. Trinnen gikk som en lang trappe oppover og inn i skydekket som hang over ham.

Det gikk samtidig opp for ham at det var ikke noe skydekke han så, men et tak som besto av digre isblokker som hang på undersiden av kavernen og dannet en diger bue som holdt det hele oppe. Kavernen så ut til å føre langt inn i fjellet. Han forsøkte å danne seg et bilde av det, da det gikk opp for ham at lokket som holdt kavernen på plass, var etter all sannsynlighet undersiden av den evige is som lå som et lokk over den indre del av Gråvidda.

Han var på undersiden av det som var grenselandet mellom Gråvidda

og Grellandet.

- Her er det ikke gitt vanlig menneske å gå, tenkte han, og kjente en viss ærefrykt for krefter som var større enn ham selv.

Det var med den største varsomhet at Kjartan Kongsvenn nå satte foten på det første trinnet. Han hadde ventet at overflaten var speilblank og glatt, men den var det ikke. Han skiftet på vekten, løftet den andre foten og satte den forsiktig på plass ved siden av den første.

Nå da han sto på det første trinnet var det bare en vei videre, og det var oppover. Han steg opp på et nytt trinn og atter ett. På tross for at flatene virket speilblanke, fant han godt fotfeste.

- Merkelig, sa han til seg selv.

Men så snudde han seg for å ta et skritt tilbake, men oppdagte fort at det ikke gikk. Trinnet bak ham hadde fått et tynt film med vann på seg, og var speilblankt. Han forsto det slik at det var kroppsvarmen hans som hadde smeltet det tynne laget med is, og gjort trinnet så glatt at det var umulig å stå oppreist på det. Han tenkte at det kunne være den kalde trekken som trakk ovenfra og ned som gjorde de øverste trinnene tørre, mens han sperret for vinden, hvilket tillot trinnene bak ham å smelte.

For Kjartan Kongsvenn var det en logisk forklaring på alt, likevel fant han ikke en fullgod forståelse for at, for hvert trinn han tok, ble trinnet han nettopp hadde forlatt så glatt at han ikke kunne stå på det. Han kjente på veggene, og det samme gjaldt der. De som var foran ham var knusktørre, mens der hvor han hadde gått forbi, var de kledd med et tynt film isvann.

- Fange! var det eneste ordet han klarte å få frem idet han snudde seg mot trappen igjen. Tok han ett skritt tilbake, i innså han at han ville seile ned hele trappen og ville sansynligvis ikke kunne komme seg opp igjen.

Han hadde ikke annet valg enn å fortsette.

Ett trinn ble til det neste, og han kom stadig høyere opp og inn i fjellet. Steder var trappen smal, og det hang istapper nedover fjellsiden. Andre steder var trappen bred, og der var det bare glatte vegger som kledde trappeoppgangen han gikk i.

Hvor mange trinn han hadde gått, viste han ikke, da han hadde sluttet å telle. Det som var klart var at trappen ble bredere og bredere, slik at det virket som om han nærmet seg toppen. Dessuten var trinnene blitt dypere og ikke fullt så høye.

- Jeg skal hente en lokk fra isdronningens hode, sa han til seg selv, og innså samtidig at det å fullføre denne ene tingen var blitt som en beset-

telse. Det gikk også opp for ham at han ikke hadde den ringeste anelse om hvem isdronningen var, eller hvordan han skulle finne henne.

- Hun finner sikkert meg, sa han innbitt.

Tanken var ikke før tenkt enn at en ny stemme snakket til hans indre:

- Velkommen Kjartan Kongsvenn!

Stemme minnet umiskjennelig til den til Hulda Rigorsdatter. Det var som om hun kalte på ham.

- Hvor er du? spurte Kongsvenn.

- Løft ditt blikk!

Kjartan Kongsvenn løftet blikket og oppdaget at han sto inne i en diger iskledt hall, med bueganger som løftet seg opp mot himmelen, og som forsvant inn i det lave skydekket.

- Hva i Hels ...?

- Vokt dine ord, Kjartan Kongsvenn, sa stemmen.

Kjartan Kongsvenn bøyd hodet idet han snudde seg, halveis i villrede, for å stirre nedover den lange trappeoppgangen. Han snudde seg igjen, og til sin forbauselse så han at han sto i den ene enden av en lang hall som igjen førte frem mot en gedigen trone av is. Midt foran ham satt kvinnen han hadde gjort til sin egen.

- Hulda! sa han.

- Nei, jeg er ikke Hulda, bare hennes speilbilde, sa hun.

- Du er isdronningen!

- Jeg hersker over vinteren og Isengard er mitt høysete.

- Hva i all ...?

- Stig frem, Kjartan Kongsvenn.

- Du vet hvorfor jeg er her ...?

- Ja, svarte isdronningen.

- Hvorfor?

- For at du skal fremkalle en vår, å hjelpe mitt hjerte med å tine, og å gi meg sommeren.

- En lokk av ditt hår.

- Kom nærmere! Stemmen til Hulda Rigorsdatter virket både kald og utilnærmelig.

Kjartan Kongsvenn begynte å gå nedover det blankpolerte gulvet. Blikket hans flakket til begge sidene, og opp mot taket som lukket det hele inne i en hall.

Hele veien mens Kjartan gikk frem mot den isbeslåtte tronen, lurte han på hva han egentlig skulle si. De kjente begge hans ærend, som

var å hente en lokk av hennes hår, og han lurte også på hvordan han skulle klare det.

Mens han gikk nedover så han til sidene, og låst inne i isveggene så han var det en rekke former, som så ut til å være både av mennesker og av dyr.

- De er fra en svunnen tid, sa Hulda Rigorsdatter, som hadde lest hans tanker.

- Hvor er jeg?

- Du er langt under den evige is. Den ligger som et lokk over deler av Gråvidda, og skjuler en svinnen tid. Det du ser rundt deg, er mennesker og dyr som ble tatt i en diger snøstorm, som ble frosset og låst i en ulende vinter som varte lengre enn manns minne. Nå står de som voktere av veien frem til denne trone.

Kjartan Kongsvenn studerte dem mens han gikk nedover mot enden av ishallen.

Han så at det var noe som kunne minne om en moskusokse så store som fjell, og som hadde digre støttenner som ikke bare krøllet seg opp i en diger buue, men de vokste ut av munnvikene. Han så også noe som kunne minne om en villkatt, men som også var gedigen i forhold til det han hadde sett tidligere. Også her var hjørnetennene digre, og sto som to store sverd ut av munnen. Det var også en mann, og han var ikke som andre menn. Han hadde digre innhulte øyne som sto i en lav panne, og han var helt dekket av hår. Han var kledd i skinnfiller og bar på primitivt spyd. Spydspissen var faktisk hugget i stein, så Kjartan Kongsvenn.

- Hva slags urmenneske er dette? spurte han seg selv.

Det var isdronningen som svarte.

- De er blitt dypfrosset mens de fortsatt var i live, sa hun. De tilhører en tid som er før den vi kjenner som Tiden med den Evige Is.

- Og hva gjør de her?

- Isengard er deres gravkammer, sa hun.

Kjartan Kongsvenn flyttet blikket tilbake til isdronningen, og det møtte hennes.

- Hvorfor har du bragt meg hit? spurte han.

- For at du skulle vite hvem jeg er.

- Hvorfor? spurte Kjartan.

Nå var det isdronningens tur til å se nedover det speilblanke gulvet av blåis og studere mannen hun skulle tilbringe vinteren med. Hun vinket ham frem.

Kjartan Kongsvenn tok nye skritt frem. Først nå kunne han se henne tydelig. Håret var ravnsvart, mens huden var hvitere enn sne. Øynene hadde en farge som var dusesre enn den duseste blåfargen han hadde sett. Hendene til isdronningen var små, hadde lange fingre, mens fingerneglene virket som lange stålbeslåtte klør.

Hvert eneste ansiktstrekk og mime tilhørte Hulda Rigorsdatter, uten at det var det.

- Nå, hvorfor har du bragt meg hit? spurte Kjartan Kongsvenn.
- For at du skal bære vitne til mitt andre liv, svarte isdronningen.
- Du vet hvorfor jeg er kommet?
- For å hente en lokk av mitt hår, sa hun.
- Og hvorfor det?
- Fordi at jeg har bedt deg om det.
- Og hvem er det som krever en lokk av håret ditt? spurte han.
- Det er Hulda Rigorsdatter, herskerinne over ett isøde det er gitt få

å kjenne, svarte hun.

- Hva skal jeg så med en lokk av håret ditt?
- Kom og sett deg, sa isdronning og pekte på plassen ved foten til

sin trone.

Kongsvenn gikk frem og satte seg ved hennes føtter. Han følte samtidig at utenfor kunne vinteren herje alt den ville, men at det ikke angikk ham.

- Fortell meg fra din verden og om kvinnen du har gjort til din egen.

- Jeg har ikke tid til deg, sa Kjartan Kongsvenn.
- Du har rikelig med tid, for du vil ikke forlate dette sted innen den siste sneen har begynt å tine. Det er ingen som venter deg, for alt hva du har er her.

Kjartan ble overrasket. Han var ikke bare fange, men han innså at hans fangenskap ville vare helt frem til det første våртеgn.

- Hva vil du vite?
- Alt - og vi har tid!

Kjartan Kongsvenn begynte å fortelle om sitt liv i viking, og sitt vennskap med Rasmus Rødskjegg. Sammen hadde de bestemt seg for å seire over skogen som het Vesterlund og over Ragnareid. Videre fortalte om hvordan det ble deres ulykke, og til slutt fortalte han om Eldgjær og om barnet.

Deretter begynte han å fortelle om Hulda, og hvordan han hadde truffet henne, og om hvordan han hun plutselig betød alt for ham.

- Elsker du henne?
- Jeg vet ikke om jeg kan elske, svarte han.
- Jeg kan gi deg av min varme, sa hun
- Hvilken varme, spurte han, og kjente kulden som oste fra huden hennes.

Isdronningen løftet en hånd, tok tak i en lokk med pinnfrossen, ravnsvart hår, og brakk av et stykke.

- Ta denne med deg, og gå tilbake, sa hun. - Hun venter på deg.

Idet Kjartan gikk frem til trappene som nå førte ned igjen fra Isengard bar han på en god følelse. Han hadde ikke bare fått en lokk av isdronningens hår, men han følte at han hadde funnet den han søkte.

- Jeg er klar til å bygge mitt eget liv, sa han høyt og tydelig.

Om det var måten hun hadde tatt imot ham på, eller om det var innbildning, betydde mindre. Han hadde lest noe inne i henne, og han var blitt sikker.

Han forsøkte å huske hvordan Hulda Rigorsdatter som nærmest også var laget av is, kunne passe inn i hans liv, men her var alt blankt.

Kjartan satte en fot på det øverste trinnet av trappen som førte nedover igjen, og fant fotfeste. Så satte han en fot på det neste trinn, og så det neste igjen. Fotfeste holdt på hvert eneste trinn; og innen han visste ord av det, var han nede.

Bak ham ble inngangen til kavernen lukket. Dette forvirret ham, men så fattet han at dette var noe som skjedde hver vår, at isdronningens rike ble lukket og forsetlet og at det ikke ville åpnes igjen før til neste vinter.

Alt gikk så fort.

Kjartan Kongsvenn hadde det på følelsen at visse ting var ved sin evighet, og at han var gitt et glimt inn i en verden som ellers ikke eksisterte.

Trinnene han hadde besteget hadde virket som mange. Nå virket de som få. Det samme gjaldt dalføret. Han hadde brukt flere dager på å komme frem til skaret som førte opp til Isengard. Nå da han atter en gang sto ved foten av den lange trappen som hadde ført ham inn mellom istindene syntes han at det hadde gått fort.

Kulden var borte og en varm føhnvind trakk opp fra dalføret. Den arbeidet med å smelte isen, få digre blokker til å løsne fra det steilbratte fjellet og å sperre inngangen.

Det var blitt vår.

- Hvor lenge har jeg vært isdronningens favntak? spurte han seg selv, men fikk ikke svar.

Han kastet et brydd blick over skulderen. De store issøylene var borte, hadde rast sammen, og lå som blokker med knust is. Det var akkurat som de aldri hadde stått der.

Det eneste han var sikker på var at den evige is lå fortsatt som et lokk over grenselandet mellom Gråvidda og Grellandet. Forskjellen var bare at han nå visste hva den skjulte.

Men kulden satt fortsatt dypt begravet i kroppen. Det var der hun hadde berørt ham. Han hadde oppdaget at hun hadde varme, men var likevel kald. Han visste nå at det var hun som holdt vinteren og var sikker på at det var hun som nå tillot våren.

- Denne kvinnen har ikke behov for å herske, tenkte han.

Hennes vintre ville komme og gå, enten man ville det eller ikke.

Kjartan Kongsvenn hadde nå funnet veien tilbake gjennom de trang og smale skarene som lå i enden av blinddalen, og gått hele lengden på dalføret slik at han var tilbake.

Alt var som han forestilte seg det.

Allerede fra avstand kunne han se hestene som beitet og at det var ild i gruen. Døren gikk opp, og en kvinne kom ut.

Det var hans kvinne, Hulda Rigorsdatter.

- Hvor har du vært? spurte hun.

- I isdronningens rike, svarte han, og studerte henne nærmere. Han ventet en reaksjon, men den kom ikke, og han syntes så absolutt at det manglet en lokk med ravnsvarthår på den ene siden.

- Og hun holdt deg der, en hel vinter?

- Ja, sa han og holdt frem en lokk av ravnsvarthår.

Hårlokken var fremdeles pinnstiv og det glinset lett i iskrystallene som lå begravet mellom hårstråene.

- Takk, sa Hulda Rigorsdatter.

- Vær-så-god, sa han.

Hulda Rigorsdatter tok imot hårlokken og trykte den til sitt bryst. Deretter holdt hun den opp foran seg og lot håret leke mellom fingrene sine. Sakte tinte den, og mens Kjartan Kongsvenn så på, smuldret den bort og ble til luft.

- Den tålte ikke varme, sa hun.

Kongsvenn syntes at håret hennes, der hvor det tilsynelatende manglet en lokk, var blitt like helt.

- Var den din? spurte han.

- Ja, svarte Hulda Rigorsdatter.
- Og våren er kommet?
- Ja, det er kommet, svarte hun.

Det Kjartan Kongsvenn ikke kunne vite var at, ved det første vårtegn, hadde Hulda Rigorsdatter inngått en pakt med heksedømmet nord for Hel. Hun skulle gi avkall på samtlige av sine trolske evner bare hun fikk slippe å regjere over Isengard. Heksene som regjerte over Gråvidda sa ja, på betingelse av at hun ble en vanlig dødelig, forble uten makt, og at hun aldri ville vende tilbake. Hulda Rigorsdatter klarte ikke tanken på å gjennomleve atter en vinter i det isødet, og sa «ja».

Det var fortsatt vår, og en tidlige vårdag da morgendisen tungt nedover dalføret, reiste Kjartan Kongsvenn seg fra sengen og gikk ut. Da han kom inn i huset igjen lyste det forventning av ham. Han hadde tatt en beslutning.

- Mitt liv må bli helt! sa han.
- Hva mener du?
- Jeg drar, sa han kort.
- Hvor?
- For å hente barnet.
- Barnet!?
- Jeg skal hente mitt barn, og føre det tilbake hit!

Hulda så på ham med vanntro. Hun visste både om Eldgjær, om barnet, men ikke at båndet var så sterkt at han ville trekke det inn i deres liv.

- Hit!? freste hun, og hadde mistanke om at hun selv var med barn.

- Ja, jeg skal føre det hjem, svarte han.

Hulda Rigorsdatter fikk ikke frem et ord.

Han, på sin side, hadde bare gått ut, salet hesten tatt og ridd.

- Kjartan! ropte hun etter ham, men han hørte henne ikke.

Nå var det mye Hulda Rigorsdatter angret på. Mest av alt at hun hadde inngått en pakt med heksedømmet nord for Hel og at hennes magiske krefter var borte.

En ny lenke var blitt tvunnet rundt livet hennes og atter en nagle var hamret inn i friheten hun hadde arbeidet så hardt for å vinne.

Sitt eget barn var det siste hun ville ha, og hun hadde kunnskapen om hvordan hun skulle hindre det.

Hun hatet ham for det.

Det var da Hulda Rigorsdatter seg ned i knestående, foldet hendene
foran seg og ba en stille bønn, og den var rettet mot Faldnir.

Om bare hennes far, Rigor Svarte, evnet å lytte.

Kapittel 15

FESTNINGEN

Det at Kjartan Kongsvenn hadde barn Eldgjærs var begynt å plage ham. Nå, da han hadde funnet seg en kvinne, kunne han se det hele i et annet lys, og han fant ut at dersom han først skulle være i landflyktighet, utvist fra Ragnareid, skulle han også ha barnet hos seg.

Han hadde funnet sitt nye liv, og det skulle ikke få vokse opp med det hat Eldgjær bar på.

Det ville forpeste barnets sinn, fant han ut.

Dessuten så han på sitt brudd med Rasmus Rødskjegg som ugjen-drivelig slutt.

Når Kjartan Kongsvenn først hadde satt seg noe i hodet, var det vanskelig å få ham på andre tanker. Han gikk ut, salet hesten, sporet det og red ut av dalføret. Nå hadde han, sammen med sin kvinne, bygget et hus og skapt et hjem. Det var med innbitt beslutsomhet at han satte han kursen mot Ragnareid.

Da festningen endelig sto som en mørk silhuett i skumringen, var han sikker. Han trengte et ansvar.

I ly av mørket beveget Kongsvenn seg inn i Ragnareids gater, opp mot festningemurene. Han valgte å sette fra seg hesten i et lite skogholt og fortsette til fots.

Han måtte, for enhver pris, ikke bli sett.

Han var kledd i sort, og i mørket gikk han i ett med omgivelserne.

Kjartan tenkte tilbake.

Etterhvert måtte han erkjenne at det var mye ved Rasmus Rødskjegg han ikke forsto. En gang i tiden hadde de lovet hverandre evig troskaå, og forsegle det i et blodbånd. De hadde alltid vært åpne, snakket om ting, og svik var det siste de ville ha tålt.

Men så kom forvandlingen.

Det begynte samtidig med et de erobret Vesterlund, ble forsterket etter at Rasmus ble ført til Ragnareid og at vinden begynte å herje med ham. Verre ble det etter at Rasmus Rødskjegg satte bo i Østvikyr og utropte seg til konge.

Nå, da han var tilbake i Ragnareid, var han besatt av å bygge sitt rike.

- Det skal bli stort, sterkt, og vare i evig tid, som han sa det.

Samtidig ble han blitt besatt av å tjene Valhall og Valhalls veier. Rasmus ble som fiksert på at dommens dag ville komme, og at det skulle skje en eller annen gang i en fjern fremtid.

Han ville ikke lytte til noe annet.

Alle visste at Ragnarokk ville komme, men at han, Rasmus Rødskjegg, skulle klare å redde Æsene fra undergang, var utenfor Kjartan Kongsvenns fattevne.

Det var det rene og skjære vanvidd, mente Kjartan Kongsvenn.

Flere ganger hadde han dradt Rasmus Rødskjegg til side, spurt hva han innbilte seg, men oppnådde ikke annet enn at Rasmus vek mer og mere unna. Til slutt ble det slik at Rasmus Rødskjegg knapt våget å se ham inn i øynene. Heller ikke dette var noe Kjartan var villig til å akseptere.

- Hvorfor? var spørsmålet han stilte oftere og oftere.

Det sluttet aldri å gnage. Vennskapet brast, og det ga en smerte han hadde vanskelig for å fordøye. Erobringen av Ragnareid skulle bli deres felles kamp. De skulle erobre et rike, klarte det på sett og vis, men så ble han utestengt fra alt hva Rasmus Rødskjegg foretok seg.

Gudleik Lokeson spøkte alltid i bakgrunnen.

Som følge av dette ble også Kjartan unnvikende. Han holdt seg unna Rasmus Rødskjegg og til slutt følte heller ikke han at han kunne stole på noen. Ragnareid festing var blitt et slags fengsel, og han likte det ikke.

Derfor ble han gående mer og mere alene.

Kjartan Kongsvenn vandret rundt om i festningen, red i terrenget omkring, og når han var hjemme hadde han ikke annet å gjøre enn å lete rundt i festningens indre. Hva han lette etter, visste han ikke.

Det Kjartan Kongsvenn imidlertid oppdaget var at festningens indre besto ikke bare av ganger, murer og tårn, men at det var en rekke skjulte gangveier, rom og utganger som var avstengt og glemt. Mens han vandret nede gjennom de mange fangehullene, som lå godt under jorden, fant han frem til et vell av gangveier som førte fra rom til rom

og videre ned i enda flere fangehull. Noen steder hang det fremdeles inntørkede skjeletter og hvite knokler på veggene. Lenkene var rustne og spindelvev lå i tykke lag.

- Dette er Rigor Svartes verk, sa han til seg selv i full overbevisning om at det ikke skulle så mye til for å vekke det hele til live igjen.

På sine vandringer hadde han også funnet en inngang som førte ut i det fri.

Dette inngangen han nå søkte.

Inngangen han hadde funnet åpnet seg ett eller annet sted ute i vollgraven, men han visste ikke nøyaktig hvor.

Kjartan Kongsvenn valgte å konsentrere seg om de nære ting. Først gjaldt det å finne inngangen, dernest veien inn i festningens indre.

Han nådde frem til festningemurene. Det var ingen vakter å se. Samtidig var Kongsvenn sikker på at natten hadde øyne og at han ikke var fullt så alene som han trodde. Rødskjegg hadde, i tidens løp, utviklet en evne til å se inn i alt, og alle. Det var denne evnen Kjartan Kongsvenn nå fryktet. Når Rødskjeggs øyne lyste med sitt hvite, blendende skjær var han sikker på at de kunne se ting ingen andre kunne se. Det var denne vissheten som tvang ham til å bevege seg så sakte i mørket. Ble han tatt, ville det koste Rasmus Rødskjegg beint frem lite å hugge ham ned.

Han nærmet seg vollgraven. I mørket kjente Kjartan den sure eimen av råttent vann og han visste at han måtte rundt på baksiden av festningen og deretter å sikte seg inn mot det bakerste blandt vaktårene.

Rømningsveien under festningemurene lå et eller annet sted under vannflaten. Men han var ikke sikker hvor.

Kjartan Kongsvenn trakk ut i vollgraven. Vannet var kaldt. Beina forsvant ned i gjørmen og hang tungt i den bløte bunnen. Han tok ett skritt og ett skritt til, og vannet steg inntil han hadde vannflaten rundt brystet. Hver gang han beveget en fot, rørte han ved mudderet som hadde ligget urør i en årrekke, og gassbobler som var låst i gjørmen ble sluppet fri. De fløt opp til overflaten og brast rett under nesen hans. Stanken var kvalmende. Det verste var mørket, det ikke å kunne se. Dette var tiden da rotter og slanger beveget seg ut på jakt.

Det var vindstille. Tåkedisene lå som en tynn film over vannflaten. For hvert skritt sank han dypere. En frosk kvekket like ved og en ugle sendte ut et varselskrik. Kjartan stivnet. Han måtte holde seg i bevegelse. En fot om gangen. Stanken veltet opp og han trakk den stinkende luften inn gjennom nesen og ned i lungene. Han kjente at han ble kvalm, og

en brekninger hev mot mellomgulvet; men han måtte være stille.

Vannet rakk ham fortsatt ikke lenger enn til midt på brystet og han forsto at han ikke var alene i vollgraven. Noe gled over vannflaten, raslet under den slibrige grønsken og kom mot ham. Han så ingenting, men kjente at det gled langs ribbena. En slange. Var det en harmløs vannsnok eller noe større? Kjartan våget ikke å røre seg. Slangen kretset rundt ham. Så svømte den videre.

Kjartan begynte å bevege seg igjen, men foten satt fast i gjørmen. Han ga et forsiktig spenntak, men gjørmen ville ikke slippe taket. Han vippet frem og tilbake, men foten ville ikke løsne. Bevegelsen gjorde at han fortsatte å synke ned i gjørmen. Han sank dypere, vannet steg, krøp opp over brystkassen og til slutt sto han i vann til skulderne.

Han hadde i det minste sluttet å synke, og kjente at han sto på fast grunn. Nå kunne han presse foten løs, løfte seg opp og komme videre. Så stusset han på om han husket riktig. Om det var en inngang, var den så åpen? Lå den der hvor han mente den lå?

Kjartan hadde aldri forvisset seg om at inngangen var slik han hadde forestilt seg den. Det sleipe myrvannet hadde virket for motbydelig til at han ville prøve.

Nå angret han.

Fremdeles med vannspeilet oppunder armhulene vasset han, skritt for skritt fremover. Så møtte han en undervanns mur, og kjente at fast fjell presset mot midjen.

- Kunne det være stedet? tenkte han.

Han kjente etter med hendene, men det kjentes ut som en hylle. Han løftet foten ut av gjørmen og sparket fremover. Han hadde ventet å treffe fjell, men den fant ikke motstand.

Han hadde funnet inngangen.

Kongsvenn senket armene under vannflaten, grep tak i hyllen, og kjente etter på undersiden.

- Det må være her, sa han til seg selv.

Så trakk han pusten og lot knærne tippe fremover og dukket under. Deretter rullet han over på rygg, og klorte seg fast, slik at han ikke fløt opp igjen. Det kalde myrvannet krøp oppover munn og nese og han knep øynene igjen. Da han var helt under grep han tak i den lave hyllen, kom seg innunder den, og sparket fra.

Nå slapp ham å bry seg med å bryte vannflaten, da han var kommet godt innunder hyllen. Det var ingen vei opp, bare fremover. Rundt seg kjente han fjell.

Hvor lang var tunnelen?

Kjartan brukte hender og føtter og jaget bortover så fort han kunne.

Hadde han nok luft?

Det begynte å verke i lungene og lufttrykket brant i halsen, men han kjente ingen åpning.

- Ingen grunn til panikk, sa han til seg selv, og visste at det nå var ingen vei tilbake. Til det var han kommet for langt.

Hånd over hånd halte han seg innover. Øynene var igjen, og av og til kjente han bunnen i tunnelen.

- Luft, sa han til seg selv.

Det var ingen luft, bare mer tunnel.

Han klarte ikke mer. I et ukontrollert rykk satte han beine under seg og sparket fra. Luften ble presset ut av lungene samtidig med at han brøt vannflaten samtidig som han åpnet munnen og drog inn alt han klarte.

Det var luft.

- Idet han ble skutt opp og over vannflaten overflaten fosset vannet rundt ham. Bæremomentet løftet ham så langt opp, at han vippte fremover, klasket han ned på en tørr steinhelle på kanten av hullet.

Han var ikke bare innenfor festningemurene, men han var i live.

Bare en ting gjensto - å finne barnet og komme seg ut igjen.

Det var stummende mørkt, og Kongsvenn ble møtt av en skarp, raslende lyd. Små lysglimt og lave, hvesende skrik.

Han trodde det var rotter!

De underjordiske gangene var imidlertid fulle av flaggermus, og Kongsvenn hadde forstyrret dem. De lettet fra sine hvilesteder, flakset ut i mørket og noen av dem viklet seg inn i håret hans. For Kongsvenn var det verste at han ikke kunne se dem. Han hørte bare hvordan de hylte sine hvesende varselskrik.

Hvordan skulle han få barnet ut - levende?

En ting var flaggermusene. Det å få barnet den lange veien ut gjennom tunnelen, under vann, og ut i myrhollet noe annet.

Kongsvenn reiste seg og vengte av seg de dyvåte klærene. Han vred vannet ut av dem, og kledde på seg igjen.

- Helsikes skapning! hveste han idet en rotte sprang mellom bena hans. En annen sprang over foten hans. Han trampet foten i bakken, kjente noe mykt og hørte et ilskrik som varslet at dyret var blitt kvestret

mot steingulvet.

- Dette går aldri vel, tenkte han og begynte å gå fremover.

Kongsvenn følte seg frem langs veggene i den smale gangen. Han visste ikke hvor lenge han hadde gått og han hadde mistet begrep om retningen. Av og til var det en gang som førte enten til høyre eller til venstre, men han fortsatte rett frem. Fingrene fortsatte å gli langs de store steinblokkene som skilte denne delen av festningen fra yttermurene.

Han visste hva han lette etter. Kongsvenn jaktet på en fuge som sto på høykant, og som var ulik alle de andre. Han hadde forlenget gnidd av huden av fingrene, men de var blitt mer følsomme.

Hadde han bare hatt en fakkell!

Endelig fant Kongsvenn det han lette etter. Han kjente at steinblokkene sto rett oppå hverandre, og at de dannet en fuge i veggen.

- Her, sa han og satte seg på huk.

Ved foten av steinblokken gled fingrene inn i en åpning, og han kjørte inn hele hånden. Der fikk han tak i noe som kunne minne om et håndtak, som ga ham et fast grep om den nedre del av steinblokken.

Han hadde åpnet inngangen én gang tidligere.

Han drog håndtaket mot seg og løftet det i en og samme bevegelse. Steinblokken som håndtaket var festet i ga etter, og sakte begynte den å dreie rundt sin egen akse.

Kjartan Kongsvenn hadde åpnet veien inn i festningen.

Den førte rett inn i tronsalen.

Kjartan Kongsvenn kjente at frisk luft sivet inn i den muggne gangen. Han følte at spenningen steg og at nervene gikk opp i helspenn. Kald svette perlet seg på pannen hans.

Kjartan Kongsvenn sto like stille som om han var skåret i stein.

Han lyttet etter den minste lyd, men det var stille. Tronsalen virket tom, men han måtte være sikker.

Grålysningen var heller ikke langt unna, og Kongsvenn trengte nattermørket for å komme seg bort. Han hadde ikke tid til å vente.

Sakte åpnet han den skjulte døren helt og smygt han seg inn i mellom steinblokkene som dannet døren. Uten en lyd lukket han døren bak seg samtidig som han smatt inn i tronsalen.

Den virket forlatt. Han grep tak en fakkell, løftet den fra veggen og skulle til å bevege seg videre inn mot sovekammerne der han regnet med at barnet sov.

- Kjartan!?

Stemmen som hvisket navnet hans kom som et pust, men likevel

slo den som et ekko som ga gjenklang mellom steinveggene.

Stemmen tilhørte Rasmus Rødskjegg.

- Som jeg har savnet deg! sa Rødskjegg.

Kongsvenn rygget to skritt tilbake, hvirvlet rundt og hånden hans lukket seg rundt kniven han hadde i beltet.

- Ikke rør deg, Rasmus! freste han.

Rasmus Rødskjegg, som var ubevepnet, tok et skritt frem og stilte seg opp foran sin venn. Kjartan hadde nå fått kniven opp av sliren og holdt den foran seg, lavt og tuende. Samtidig rygget han mens han løftet den opp i angrepsposisjon.

- Hold unna, Rasmus!

Hånden hans dirret. Da han så at Rasmus Rødskjegg var ubevepnet tok han tt skritt frem, Nå holdt han kniven slik at han kunne, i ett svøp, sprette Rasmus Rødskjegg fra øre til midje.

Rasmus leste forvirringen i blikket til sin venn og kampfelle.

- Legg den fra deg, Kjartan, sa Rasmus.

Kjartan strammet grepet om kniven og da han ikke klarte helt å folusere, stirret han kaldt fremfor seg.

- Kom ikke nærmere, Rasmus!

Rasmus smilte:

- Om jeg ville drepe deg, ville jeg ha gjort det mens du fremdeles vasset rundt i vollgvaren og lette etter inngangen. Enda bedre, jeg kunne ha hugget hodet av deg etter at du hadde svømt den lange veien inn i festningen og kom opp for luft.

- Du visste ...?

- Den skjulte inngangen er ikke så skult, svarte Rødskjegg!

Kongsvenn ble stum.

For Kjartan Kongsvenn bekreftet det bare at Rasmus Rødskjegg i realiteten var synsk. Han kunne ikke vite at han skulle bryte seg inn i festningen og han kunne ikke ha visst om inngangen fra vollgraven. Likevel var han ventet.

Kjartan Kongsvenn forbannet seg selv. Rasmus Rødskjegg hadde latt ham trekke inn i festningen som et annet agn, og han kunne ha tatt livet hans når som helst.

- Vil du ha mitt liv, Rasmus?

- Hva skal jeg med livet ditt, Kjartan?

- Hvorfor la meg leve?

- Du er ingen trussel.

- Jeg kom for hente barnet. Om du gjorde motstand, ville jeg ha

drept deg.

- Du er fremdeles den eneste jeg stoler på, hvisket Rødskjegg. Jeg trenger deg, å drepe deg er det siste jeg har behov for å gjøre.

- Jeg var villig til å drepe deg!

- Du ville neppe ha klart det.

Kjartan Kongsvenn visste at Rasmus Rødskjegg var hans overmann, at han hadde både Blodhiger og trolske evner i tillegg. Han tok et skritt bakover. Han kjente den kalde steinveggen mot ryggen, og visste at han ikke kunne rømme.

- Du vet hvorfor jeg er kommet, Rasmus?

Rasmus Rødskjeggs øyne var varme og milde.

- Som du sa, for å hente barnet, svarte han.

- Jeg kommer som tyv, er forberedt på å drepe deg, og du tilbyr vennskap!

- Uansett hvordan du kommer, Kjartan, er du fortsatt min venn. Eden har vi gitt, og du er alt hva jeg har.

Munnen til Kongsvenn falt på vid gap. Han kjempet med følelser han ikke visste at han hadde. Han hadde forrådt ham, tatt hans kvinne, fått barn med henne og nå lurte han på om dette var den virkelige Rasmus Rødskjegg, eller var det nok et spill? Han tok et skritt frem, slapp fakkelen i gulvet og lot kniven sli inn i sliren igjen.

- Mener du dette?

- Kom, sa Rasmus og holdt ut armene.

Kjartan Kongsvenn tok et usikkert skritt frem.

- Mener du dette? gjentok han.

- Ja, sa Rasmus Rødskjegg.

De omfavnet hverandre.

Nå var det Rasmus sin tur å ta et skritt tilbake.

- Ved Odin hvordan du ser ut!? utbrøt han.

Klærene til Kjartan Kongsvenn hadde vært våt. Støv og skitt fra gangveiene hadde klebet seg til klær, hud og hår, og det eneste Rasmus Rødskjegg kunne se av ekte hud, var to ringer rundt Kongsvenns øyne.

- Kom, sa han, og tok Kjartan Kongsvenn i armen og ledet ham lenger inn i rommet.

Kjartan strittet imot, men Rasmus slapp ikke taket.

- Jeg har så mye å fortelle, Kjartan, sa han.

- ... om hva?

- Om ting det er bare gitt deg å forstå.

Kjartan rev seg løs fra grepet Rasmus Rødskjegg hadde rundt armen hans.

- Også jeg har ting å fortelle, sa han unnvikende.

- Min fortelling rører ved det som rører seg mellom himmel og hav, sa Rødskjegg.

- ... om Gudleik Lokeson?

- Ikke bare det.

- Om heks og troll og gudene i Midtgard?

- Ja, svarte Rasmus Rødskjegg.

- Da har også jeg en fortelling, sa Kjartan Kongsvenn.

- Det kan bli tungt.

. Min fortelling er også tung.

- Ikke så tung som min, flirte Rasmus Rødskjegg.

Kjartan følte et stikk av medlidenhet for mannen han hadde holdt kjær siden de var guttunger.

- Ingen grunn til å føle medlidenhet, sa Rasmus Rødskjegg som svar på Kjartan Kongsvenns tenker.

- Jeg mente at det måtte være hardt å være konge, å leve på drømmer, sa han.

- Det kan være tungt nok.

- Men du har jo kontroll!

- Kom, sa Rasmus Rødskjegg. - La oss gjøre som i gamle dager.

- Å sitte og snakke?

- Sitte og snakke!

- Å gjøre gamle minner om til nye!

- Det er jeg med på, sa Kjartan Kongsvenn.

- Kom da! sa Rasmus Rødskjegg og førte Kjartan Kongsvenn bort til to stoler og et bord som var gjort klar for anledningen.

- Du hadde regnet med dette! konstaterte Kjartan Kongsvenn flatt.

- Ja, sa Rasmus Rødskjegg.

Dermed satte Rasmus Rødskjegg og Kjartan Kongsvenn seg rett overfor hverandre. Hver grep tak i forarmen til den andre og holdt ansiktene så nærmt den andres at de knapt klarte å fokusere på hverandres øyne. Med den ledige hånden fylte de øl i store begre og satte seg ansikt til ansikt, slik at hver kunne lese den andre. En ting visste de, at de begge kunne lyve.

- Skål, Kjartan!

- Skål, Rasmus.

Natten ble lang. Ett beger fulgte det andre. Det var ikke den ting som kunne forstyrre dem. De satt, hver med sitt tak i forarmen til den andre og de satt bøyd mot hverandre. Av og til dreide de på hodene for å ta en munnfull øl, og så begynte de å fortelle. Rasmus Rødskjegg hadde et alvorlig drag over øynene, og til tider så han ned i gulvet.

-Gudleik Lokeson, var de første ordene han sa.

- Han er ikke menneske, sa Kjartan Kongsvenn.

- Nei, sa Rasmus Rødskjegg og så ned på den ene hånden sin med et unnvikende blikk.

- Er han en av gudene?

- Jeg vet ikke, sa Rasmus Rødskjegg, som lette etter hvor han skulle begynne.

- Du ble tatt til fange! konstaterte Kjartan Kongsvenn.

- Derfor vet meg om fangehullene og om gangveiene på innsiden av ytterveggene.

- Eldgjær?

- Også det er Lokesons verk, men han regnet ikke med at jeg ble forelsket i henne.

- Du elsket ...?

- Ja, og han tok alt!

Akkurat her følte Kjartan Kongsvenn seg beklemt, men Rasmus Rødskjegg la den frie hånden på det ene kneet hans og klemte til.

- Det var ingenting noen av oss kunne gjøre.

- Mener du det?

- Det var skjebnens lodd, og den ble kastet av Gudleik Lokeson.

- Enn Rigor Svarte?

Rasmus Rødskjegg stirret sin venn dypt inn i øynene. I dem leste han både varme og fortrolighet.

De fortsatte å snakke. Det var ikke det emne som ikke ble berørt. Kjartan Kongsvenn fortalte om den gale mannen ute ved havet og om sin kvinne. Han fortalte om vinteren i Isengard og om å være i isdronningens favn.

Rasmus, på sin side, fortalte om hvordan han hadde mistet sin fatning med tid, og om alvekongen i Vesterlund.

Slik satt de, og de fortsatte å fortelle:

- Er du gal? spurte Kjartan.

- Æres ord!

- Sant!

- Ja visst!

- Gi deg nå ...
- Du lyver.
- Det er sant, Kjartan.
- Så skal du høre ...
- Ikke overdriv!
- Jeg sverger!
- ... nå tuller du.
- En kvinne, er du gal ...?
- Jeg har jo nettopp fortalt det!
- Har hun varme?
- Kald som is!
- Pass til deg, Kjartan!
- Men hun hersker over vinteren.
- Du har aldri hatt greie på kvinner.
- Henne har jeg greie på.
- Det er snart lyst!
- Hva så ...?

Det var først utpå den andre dagen at de hadde tømt hverandre for ord og endelig kunne lene seg tilbake. Det var ikke flere ord. Fortellingene hadde tært på kreftene deres og rusen gjorde at de ikke våget å slippe taket de hadde hver på den andres forarm.

Likevel hadde de tindrende klare øyne.

- Mer øl, Kjartan? sukket Rasmus.

Han klarte ikke svare, nikket bare tungt.

Atter en gang fylte Rasmus begrene - til randen.

- Skål, Kjartan.

- Skål, Rasmus.

Uten flere ord tømte de resten av ølet i seg, og så ség de sammen. Med at de hadde et godt grep om forarmen til hverandre, vippet de bare frem slik at hodene støttet mot hverandre. Slik sovnet de, i en døddrukken søvn.

Mye hadde falt på plass.

De var venner som aldri før.

De hadde ikke før sovnet inn enn at de ble vekket av et hysterisk, gjennomtrengende hvin. En tjenerjente hadde kommet inn i tronsalen kastet et blick på de to sovende legemene, gjenkjent kongen og så hadde hun mistet fatningen.

- Kongen er død! hylte hun, og deretter hadde hun besvimt.

Ropet fikk dem til å våkne. De løftet på hodene, slapp taket de hadde

om hverandres forarmer, og Kjartan grep etter kniven han hadde. Rasmus Rødskjegg smatt ned av stolen, rullet bortover gulvet og bort til en av veggene. Der stakk han hånden inn bak et veggteppe og vippet frem Blodhiger.

Det var død stille i tronsalen.

Begge mennene var på vakt, satt stille, og var avventende. Det var ikke en eneste bevegelse var å se. Det eneste som rørte på seg var brystet til den bevisstløse trelle som hevet og senket seg i sakte, rolige åndedrag.

Rasmus Rødskjegg og Kjartan Kongsvenn reiste seg. Begge hadde en tung smak i munnen. hadde håvne øyne, men pupillene glitret av innestengt latter.

- Død?! sa Kjartan Kongsvenn.

- Død! sa Rasmus Rødskjegg.

Så begynte de begge å le. Latteren steg opp fra tilsnørte struper som var blitt hes i løpet av natten, og de digre kroppene ristet i takt med latteranfallene. De lo inntil tårer spratt frem i øyekrokene. Uansett hvor hardt de forsøkte å slutte å le, klarte de ikke å stoppe. Mellom latterbrøl og hikst stammet Rødskjegg:

- Jeg gir deg alt, Kjartan.

Og så fortsatte han å le.

Først hadde han kjempet så hardt for å bli konge, og nå var han i ferd med å gi det bort det hele.

Endelig klarte han å ta seg sammen og skrek:

- Riket! ... Du får festningen og alt sammen!

Og så brast han ut i latter igjen.

Latteren hadde smittet over på Kjartan, som lo så han gråt.

- Gudleik ...Lokeson!!

- Kjeltring!, hikstet Kjartan.

- To hele år!

- ... puff, forsvunnet!

Alvoret var plutselig å lese i Rasmus Rødskjeggs øyne. Han verket etter hevn.

- Det er ingenting å le av, sa han; mens et nytt latterbrøl veltet opp i ham. Rasmus holdt seg for magen, krampen i mellomgulvet tvang endelig latteren hans til å stilne.

Han var utmattet.

- Alt til ingen nytte, sa han i et halvkvalt stønn.

- Så reis, Rasmus. Forlat dette stedet. Det hadde vært til pass for ham.

- Akkurat hva jeg har tenkt å gjør, sa Rasmus, og fortsatte: - Du får alt, Kjartan!

- Hva mener du alt?

- At du får festingen, riket, og alt som følger med.

Kjartan Kongsvenn ble edru.

Rasmus fortsatte:

- Vi kom til Ragnareid i lag. Vi har alltid delt alt, så hvorfor ikke! Du kan få alt. Det er din tur til å være konge over dette guds forlatte sted, og nå kan Gudleik Lokeson gjøre som han vil.

Den fulle tungden i hva Rasmus Rødskjegg sa gikk endelig opp for Kjartan Kongsvenn. Rasmus mente faktisk at han, Kjartan Kongsvenn kunne overta alt. Om det at Rasmus Rødskjegg ga seg, utfordret gudene, trosset deres vrede, betydde mindre; bare han ble satt fri.

- Dette går aldri vel, Rasmus.

- Akkurat som om jeg bryr meg!

- Kan jeg klare det? spurte Kjartan.

- Det blir slik, enten du vil det eller ikke, Kjartan, insisterte Rasmus, som oppe i hodet sitt var begynt å legge en ny lest for livet sitt, som om han hadde hele planen klar:

- Jeg trenger et brudd!

- Men Rasmus ...?

- Jeg tar min kvinne, Eldgjær, og flytter til Østvikyr. Jeg vil ha mitt gamle liv tilbake. Jeg vil ha mitt hus, jorden jeg har lært å elske og jeg vil ha havet ved mine føtter. I tillegg vil jeg ha vennene mine tilbake. Det er du som skal være konge.

Den fulle bredde i hva Rasmus Rødskjegg hadde som hevnakt gikk endelig opp for Kjartan Kongsvenn, og han stirret vantro på sin venn.

- Du har ingen venner, sa han med tynget alvor.

- Jeg har deg, og en kvinne jeg elsker.

- Det er ikke godt nok!

- Så hvorfor er du her?

- Jeg er kommet for å hente mitt barn, ikke for å ta et helt kongerike, Rasmus, svarte han.

- Barnet blir, og du får riket istedenfor. Jeg trenger å begynne på nytt, og du gjør det samme. Hjelp meg Kjartan! Jeg vil ikke være en brikke i Lokes spill! Jeg har lært meg til å elske jord, luft og det som vokser og gror. Jeg vil være i nærheten av havet, og ikke være slave til Gudleik Lokesons fantasibilder.

- Men han er en av gudene, Rasmus!

- Jeg er ikke ett av Gudenes leketøy! Jeg er en fri mann, og det skal ingen få ta fra meg.

Kjartan ristet på hodet.

- Vet du hva du gjør?

Rasmus tenkte seg om, og så sin venn dypt inn i øynene.

- Nei!

Svaret hang i luften slik at stillheten som fulgte ble lang. Kjartan satt i dype tanker. Plutselig brast han i en latter:

- Greit, Rasmus! sa han omsider.

Rødskjegg nikket.

- Da kan du og din kvinne flytte til Ragnareid! Du kan overta festningen og alt som følger med. Jeg gjør deg til konge, og får mitt gamle liv tilbake.

- Er det dette du vil?

- Har vi en avtale? spurte Rasmus Rødskjegg.

- Ja.

- Og du vil styre med rettferdig og kjærlig hånd.

- Ja, svarte Kjartan Kongsvenn for annen gang og denne gangen følte han at klumpen satt i halsen.

- Og Østvikyr vil tilhøre meg og mine.

- Selvfølgelig!

Plutselig senket det seg et alvorens drag over Rasmus Rødskjeggs ansikt.. Han følte seg lettet.

- ... og det vil aldri komme vondt blod mellom oss? sa han nærmest som et spørsmål.

- Barnet skal være et bånd mellom meg og deg, Rasmus.

Rasmus Rødskjegg reagerte ikke engang over ironien. Han bare tidde og rakte Kjartan Kongsvenn hånden. Pakten var forseglet.

Kjartan Kongsvenn hadde ytterligere ett spørsmål som han brant inne med.

- Hva ble det, forresten?

- Hva?

- Barnet?

- En pike, sa Rasmus Rødskjegg.

- Hva heter hun?

- Det er det du som får bestemme, Kjartan, svarte Rødskjegg mildt. Du er faren og jeg skal fostre henne.

Kjartan Kongsvenns tankerekke stanset. Alvoret i at Rasmus Rødskjegg erkjente at han var faren, at han ville fostre henne, rørte dypt.

Det at Rasmus Rødskjegg var villig til å gi fra seg riket, for å forme sitt liv på nytt, sank sakte inn. At han skulle få gi barnet sitt navn, var ærefult, og også dette rørte dypt.

Kjartan Kongsvenn tenkte seg lenge om. Han veide klangen i hvert eneste navn han kjente. Noen tilhørte kvinner hadde han hatet, andre hadde han voldtatt og enda andre var navn på kvinner som nær på hadde drept ham.

Kjartan Kongsvenn innså at han aldri hadde hatt en nært og godt forhold til noen kvinne. I grunn aldri han likt kvinner, før nå. Det var Hulda Rigorsdatter som hadde gitt ham det. Hans datter skulle vokse opp til å bli noe annet, og hun skulle leve med navnet sitt livet ut.

- Edina skal hun hete, sa han brått.

Han hadde aldri hørt navnet før, men det hadde en god klang.

- Edina er vårt bånd, Kjartan.

- Og du skal oppdra henne, skjerme henne for alt som heter svik og hat!

- Ja, svarte han.

Rasmus Rødskjegg hadde en formening om hvordan Eldgjær ville reagere på at de nå skulle forlate Ragnareid Festning, flytte til Østvikyr og begynne livet på nytt. Det at han tok barnet til seg var den eneste muligheten han hadde for å nå inn til henne.

- Kanskje hun, en vakker dag, vil lære seg til å elske meg igjen, tenkte han inne i seg.

- Da får du hente din kvinne, og gjøre henne til dronning, sa Rasmus Rødskjegg og kjente hvordan trettheten ség innover ham.

- Også du har behov for å begynne livet ditt på nytt.

Da Kjartan Kongsvenn red inn i det lille dalføret igjen sto hans kvinne, Hulda Rigorsdatter og ventet på ham. Det lille huset sto midt i en irrgrovn eng, som var spekket med hvite og gule vårbloster.

Så lunt og varmt alt virket, og det ga ham en følelse av å være hjemme. Han var også blitt trygg på at dette var det eneste riktige. Han skulle hente sin henne, forlate dalføret og flytte til Ragnareid. De skulle begynne på et nytt liv. Han som konge og hun skulle regjere ved hans side.

Han løftet en arm og vinket, og hun vinket tilbake.

Tegnet gjorde ham glad, og han sporet hesten inn i en lett gallopp. Da han var på høyde med henne, halte han hesten inn i en skrens og gled av hesteryggen.

- Barnet? spunte hun.
- Vi skal til Ragnareid, sa han.
- Flytte?
- Vi skal innta festningen og vi skal regjere over dette vårt rike.

Hulda kjente at det knøt seg i halsen.

- Hva sa du? spurte hun.
- Vi skal regjere, som konge og dronning.
- Og barnet?
- Edina ...?
- Er det navnet hennes?

- Ja.

- Hva med henne?
- Hun skal til Østvikyr, sa Kjartan.

- ... sammen med ...?
- ... Rasmus Rødskjegg.

Hulda Rigorsdatter fikk et lettet uttrykk som lyste over hele ansiktet.

Om Kjartan Kongsvenn så det, registrerte han det ikke.

- Og vi ...?
- Vi skal begynne vårt liv på nytt. Vi skal forlate dette sted og regjere over Ragnareid.

- Dronning? sa hun.

Hjertet hennes banket mot brystet og hun løftet på blikket og stirret på ham.

- Du blir dronning og jeg blir konge. Rasmus og jeg ble enige om det.

Ordene trengte sakte inn.

- Dronning? Dronning over Ragnareid?

Det var noe som ikke rimet. Rasmus Rødskjegg ville aldri gi fra seg sitt rike, og det frivillig. Menn gjorde ikke slikt.

- Hvordan skal du overta riket? spurte hun.
- Jeg og Rasmus er blitt enige om det. svarte han.
- Har du drept ham? stammet hun frem, og følte plutselig en dyrisk dragning mot mannen som sto foran henne.

- Drept Rasmus ...? Kjartan stirret forbløffet på henne. Så begynte han å le. - Drept Rasmus Rødskjegg!? - Nei Hulda, han lever.

- Men hvordan ...?
- Han ville ikke være konge lenger, så enkelt er det!
- Og ...?
- ... Jeg skal overta.

Hulda følte hvordan den dyriske tiltrekningen forsvant og etterlot et hult tomrom.

- Og Eldgjær?

- De reiser begge, til Østvikyr, sa Kjartan.

Så våknet en ny følelse i Hulda Rigorsdatter. Det gikk plutselig opp for henne at et helt riket var blitt hennes. Hun hadde vært tempelprestinnen i Faldnir, og likt det. Nå skulle hun, atter en gang få regjere, få sin hærske.

- Jeg, dronning? gjentok hun.

- Ja, gjentok Kongsvenn.

Makt og anledningen til å regjere. Kjartan ville gi henne det. Hjertet hennes banket. Fortvilelsen forsvant. Faldnir var ikke så fjernt for henne at det ikke kunne gjenskapes.

- Regjere?

- Ja, sa Kongsvenn.

Hulda Rigorsdatter hjerne seilte inn i et fantasispinn. Ypperstepresten i Faldnir var fremdeles hennes far. Hun kunne knytte bånd tilbake til hans hærske og når den tid kom, kunne hun herske også der. Ekstase fylte tomrommet som lå i Huldas bryst. Tid var det eneste hun trengte.

Hun knelte for ham.

- Herre min konge, sa hun og bøyde hodet.

Kjartan løftet henne opp.

- Reis deg. Jeg er din mann, og du er min kvinne. Sammen skal vi bygge vårt rike. Fremtiden ligger foran oss og dette er noe jeg ikke klarer alene. Nå?

- Jeg skal bli din dronning, Kjartan, svarte hun.

- Så skal jeg bli en god konge, sa han.

- Og Rasmus Rødskjegg?

- Alt er avtalt. Han drar til Østvikyr.

Hulda Rigorsdatter våget ikke spørre om noe mer. Hennes bønner var blitt hørt.

Da Kjartan Kongsvenn red inn i Ragnareid gled de tunge festningsportene opp for å ta imot dem. Ved hans side red Hulda Rigorsdatter. Hun satt høy og rank i salen og målte enhver som løftet sitt blikk for å betrakte henne. Hun, på sin side, studerte alle og enhver. Det var ingen fanfarer og ingen jublet. Det var bare tause blikk som vocket seg for å røpe et noe som helst.

Opp gjennom tidene hadde Ragnareid sett mange konger som hadde kommet og gått.

Kjartan Kongsvenn oppdaget at han ikke hadde en sterk og forventningsful følelse, slik han hadde ventet. Han følte seg tom og nummen, akkurat som om gleden var blitt borte, da han red over hengebroen og inn i festningen.

- Det er et nytt og fremmedartet ansvar som hviler på meg, tenkte han, og på den måten forklarte han hvorfor han følte seg nedtrykt. Han kjente Ragnareid, festningen og folket. Nå hadde han ansvar. Han kjente et stikk av frykt for det ukjente, og trodde at det var det som skremte, og plutselig forsto han Rasmus Rødskjegg så inderlig godt.

Å være konge var én ting. Å like det var noe annet.

Rasmus Rødskjegg hadde allerede forlatt Ragnareid Festning. Nå var Kjartan Kongsvenn og hans dronning alene. De hadde installert seg i de mange rommene, prøvesatt tronsalen, og kledd seg for åta imot de første av sine undersøtter.

I timevis kunne Kjartan Kongsvenn sitte og betrakte sin dronning. Blikket hans hvilte på henne, og kjente hvordan nytelsen av å ha henne hos seg bredte seg som en varm iling gjennom kroppen og ga ham en form for velvære. Hun var hans, og det ga en dyp følelse av tilfredsstillelse. Det lange svart håret hennes hang løst nedover ryggen. Hun satt så høy og rank.

Det han ikke kunne se, var hvordan de blåsvarte øyne hennes lyste årvåkent. De målte alt og alle, og det var ikke den ting som gikk dem forbi.

Hun var dronning, og folket var hennes.

Hun trengte dem og de skulle også trenge henne. Hun skulle bli kraften i riket. Hver bønn som ble hvisket, skulle bli hennes.

Ragnareid hadde fått seg en herskerinne.

I det stille takket hun skjebnen som hadde valgt henne til denne nye oppgaven. At det var en mann som Kjartan Kongsvenn som hadde båret henne frem, så hun på som ironisk. Hun lo stille. Menn som Kjartan Kongsvenn var som rygggløse dyr, og hun skulle få ham til å krype for seg.

Han hadde gitt henne et løfte om rikdom, lykke og salighet, og hun visste at han ikke var leveringsdyktig. Hun tenkte tilbake på sin tid som herskerinne i Faldnir. Hvor mange ganger hadde hun ikke vært fristet til å ta en av hærs karen og gjøre ham til sin egen. Hvor mange ganger

hadde hun ikke følt at det var under hennes verdighet, og valgt å vente. Nå hadde hun sluttet med akkurat det, å vente.

Fordelen med en hærfører som Kjartan Kongsvenn var at han var uredd, sterk og bar på en fremferd som lyste forakt for alt og alle. I tillegg var han listig som en rev og vår som en fjellkatt.

- Min skal du bli, hadde hun sagt til seg selv, og hadde klart det.

Kjartan Kongsvenn, på sin side, bruste frem med hele sin åpenhet. Det han ikke så, var det kalde og beregnende blick som festet seg hos Hulda Rigorsdatter.

Han hadde fått en dronning, og hun stolte ikke på noen.

De som sa henne imot, fant veien ned i festningens indre, hvor de så ble borte.

I korte øyeblikk trodde Hulda Rigorsdatter at hun elsket ham, og at det holdt henne i hans nærhet. Så, kort etter, oppdaget hun at hun ikke gjorde det.

En fremtid med han? Svaret ble nei.

I begynnelsen fant Kjartan Kongsvenn at han likte å være konge.

Hulda Rigorsdatter tok seg av alle små og store gjøremål, og det ga ham tid til å være konge, å leve med makten. Han var vant til å lede menn, å gi ordre, og oppleve at de ble fulgt. Det å regjere var egentlig ikke så veldig forskjellig.

Det som ga Kjartan Kongsvenn det største ubehaget var at folk hadde sluttet å se ham inn i øynene. Om han stilte seg rett foran noen, fikk de en unnvikende blick. Enten så rett frem, eller de stirret ned i bakken.

Livet som hærfører var så mye enklere.

- Bønder og kryp! tenkte Kongsvenn.

Han savnet det livet hvor menn var menn og alt var enkelt. Det var egentlig godt å ha en dronning som kunne ta seg av alt det andre. Intriger var ikke noe han evnet å håndtere.

Det Kongsvenn ikke kunne vite var at Hulda Rigorsdatter aldri så folk rett inn i øynene. Hun hadde en fjern og kald fremferd. Folk sa at hun kunne se tvers gjennom dem, lese deres innerste tanker og få dem til å føle frykt.

Nå, som dronning, likte hun makten det ga henne.

Om natten, da Ragnareid sov, reiste hun seg fra kongens seng og klatret opp i utkikstårnet som steg opp fra midten på festningen. Der vendt hun sitt ansikt mot øst, og sendte sine tanker ut i natten.

Hun ropte på Faldning.

Natt etter natt sto hun der. Hennes siluett tegnet et bilde mot nat-

tehimmelen, og de som kunne se henne, ville ha sett at hele henne lyste i en svak glør.

Tankene hennes nådde frem, og hennes far, Ypperprestr i Faldnir, hørte hennes bønner.

De som falt i Dronning Huldas unåde fikk unngjelde. De ble først dømt av hennes svarte øyne. Deretter ble de ført ned i fangehullene dypt nede i festningens indre, som hadde fått nytt liv.

Kongsvenn visste ingenting. Han kunne heller ikke vite at frykt var kraften som nå regjerte i riket.

- Hvor dum er du, Kjartan Kongsvenn? tenkte noen.
- Det kommer til å koste deg livet, tenkte andre.

Men ingen våget å si noe. Det eneste de visste var at Faldnirs skygge allerede hadde begynt å trekke innover Ragnareid; og at den, om natten, lå i kongens seng.

Kapittel 16

VESTERLUNDS BEFALING

Rasmus Rødskjegg hadde ikke mye tålmodighet tilbake. Han ville ha sin kvinne med seg til Østvikyr, og det var ikke den ting som kunne stanse ham. Resolutt gikk han opp, hentet barnet, og satte det i en pose som var laget av saueskinn, og som var knyttet til sadelen på den ene hesten.

Den andre hesten het Stjarnir.

Han hadde også proviantert opp nok til at de skulle klare seg de få dagene det tok å ri til Østvikyr.

Deretter gikk han opp for å hente Eldgjær.

Hun sa nei.

Vi skal til Østvikyr, sa han igjen, denne gang med fasthet i stemmen.

- Jeg reiser ikke noe sted med deg, Rasmus Rødskjegg, bet hun fra seg med en hissighet som fikk ham til å lure.

Han innså samtidig at det egentlig var lite å diskutere.

Han grep tak i henne, og begynte å dra henne etter seg på vei ned mot stallen og de salete hestene.

- Jeg sa nei! freste hun for annen gang.

Rasmus Rødskjegg strammet grepet og nøkket til.

- Hva er det du gjør! pep Eldgjær, som spatt et halvt skritt opp av bakken.

- Vi skal til Østvikyr, sa han fast og bestemt og innså at hun ville stritte imot, og det hele veien til de var fremme.

- Jeg vil ikke!

- Det er allerede bestemt, sa Rasmus.

Jeg har et barn å ta vare på, og akter å bli, freste hun.

- Barnet er allerede på vei til Østvikyr. Det er bare du som mangler, sa han.

- Men festingen, kongedømmet. Dette er mitt hjem, sa hun.

- Kjartan er konge nå. Det er han skal regjere.

Da ble Eldgjær stille.

- Kjartan! sa hun.

Kjartan Kongsvenn var tilbake, var konge, og da hadde hun sin plass ved hans side. Det var hans barn, og hun ville søke til ham.

- Jeg blir, sa hun enda mer bestemt.

Rasmus Rødskegg stanset opp og så på henne.

- Kjartan skal regjere over Ragnareid. Han har funnet sin kvinne, og jeg skal til Østvikyr for å komme bort fra alt dette. Jeg vil starte mitt liv på nytt, og du blir med, sa Rasmus Rødskegg.

- Nei og atter nei, hylte hun.

- Javel, sa Rasmus Rødskegg og ga henne et slag over ansiktet med åpen håndflate, slik at hun svimta av.

Rasmus Rødskegg tok henne i fallet, løftet henne opp på den ene akslingen og bar henne ut på gårdsplassen. Der la henne over ryggen på hesten hennes, Stjarnir. Så tok han et tau og tjoret henne lett til salen.

Etter å ha forsikret seg om at barnet sov, og at det fortsatt hadde det godt og varmt nede i skinnposen, steg han opp på sin egen hest.

Var det en ting ved Stjarnir, var det at den hadde en så myk klappgange at han slapp å binde henne for stramt. Tauet var bare slått rundt anklene hennes, ført på undersiden av hesten, og så knyttet i en lett løkke rundt håndleddene hennes.

Rasmus Rødskegg forlot Ragnareid.

Han hadde brukt to år på å miste henne, og aktet å bruke like tang tid på å vinne henne tilbake.

Så mye vondt hadde løpt mellom dem.

Et slag fra eller til spilte nå mindre rolle. Bare hun ville tilgi ham til slutt.

Innvendig var Rasmus Rødskegg som sønderrevet. Han savnet lyden av latter, mildhet som kom med et smil, og noen å være fortrolig med. Han måtte få fylt tomheten; koste hva det koste ville.

De de var kommet godt ut på slettelandet utenfor festningen våknet Eldgjær til. Hun oppdaget fort at hun lå over ryggen på Stjarnir og kjente hvordan hun verket etter slaget han hadde gitt henne. Det var ydmykelsen som gjorde mest vondt, og kjente hvordan raseriet ulmet

i hennes indre.

Nei! Han skulle ikke få behandle henne slik.

Eldgjær klarte å få løsnet løkken som holdt hendene hennes samlet. Det gikk lett. Da hendene var frie, slapp hun tauet, som løsnet fra ankene og hun rullet ned fra hesteryggen. Hun traff bakken, reiste seg og så la på sprang.

Stjarnir, som var den hesten den var, stanset pent opp for å vente på henne.

Eldgjær var uten tanke for hvor hun sprang, bare hun kom seg lengst mulig bort fra mannen hun hadde lært seg til å hate.

Eldgjær hadde ikke før truffet bakken enn at Rasmus Rødskjegg var nede fra hesteryggen og la på firsprang etter henne. Han sprang inn bak Stjarnir, subbet med seg tauet, og fortsatte bortover jordet inntil han nådde henne igjen.

Hun var egentlig sjanseløs.

Rasmus Rødskjegg langet ut med en arm, og hugget tak i henne. Grepet satt hardt. Denne gangen nøyde han seg med å løfte henne opp og å legge henne over skulderen og å bære henne tilbake. Der la han henne over hesteryggen igjen og tjoret henne fast slik at knutene satt.

- Ditt svin! var de eneste ordene hun fikk frem.

Rødskjegg så på henne med det tungt og fortvilet blikk.

- Vi skal til Østvikyr, Eldgjær, sa han.

- Slipp meg! skrek hun.

Hvordan skulle han nå inn til henne? Var spørsmålet han nå hadde fremst i pannelappen.

- Jeg trenger deg, Eldgjær, var de eneste ordene han fant.

- Aldri!

- Godt, tenkte Rasmus, i hvertfall snakker hun til meg, bryr seg nok til å hate, var tanken som avløste den forrige.

Barnet sov fortsatt.

De red lenge, med en mur av stillhet mellom dem. Rasmus Rødskjegg forestilte seg godt at hun var alt annet enn komfortabel, verket både her og der, og at hun snart måtte gi etter. Til slutt kom det:

- Rasmus!

- Ja, svarte han.

- Du kan løsne båndene. sa hun.

- Greit, sa han og stanset hestene.

Han gikk av, løsnet tauet og hjalp henne ned på bakken.

Hun var blitt både stiv og støl, og holdt på å sige sammen. Rasmus støttet henne.

- Jeg vil se til barnet, sa hun.

Rasmus Rødskjegg rygget et par skritt for å gi henne rom.

Eldgjær gikk bort til barnet, brettet saueskinnet til side, og løftet det og holdt det inntil seg.

- Du er et dyr! sa hun.

Rasmus Rødskjegg nikket.

- Det er både mat og drikke, sa han.

Eldgjær tok barnet, gikk bort og satte seg på en liten tue.

Rasmus Rødskjegg åpnet den ene sidevesken med proviant, tok ut et par lefser og noe tørket kjøtt, og hentet vann til henne. Han bød det frem og hun tok imot.

Barnet var våken.

- Hun heter Edina, sa Rasmus Rødskjegg.

- Hun heter hva-for-noe?

- Edina.

Eldgjærs vakre øyne lynte av hat.

Østvikyr lå like lunt til som han husket det. Viken, husene, åkrene og det lille huset lå som før. Bare folket som bodde der virket annerledes. Ansiktene var de samme, men dragene de hadde over ansiktene manglet noe. Det var akkurat som om de hadde mistet noe av livskraften.

- Som tid kan drepe, tenkte Rødskjegg.

Sist han kom til Østvikyr var alt ved det nye. Nå var alt nedslarvet, slitt, tungt og grått.

Mennene var også kledd i lange, grå kapper, og de gikk med hendene foldet foran seg og med hodene bøyd. Det var ornamenter over Odins storhet hver alt. De hang over inngangsdørene og de var satt opp foran husene.

Alle bar et Odinkors som hang i en lærstrimmel rundt halsen.

Også kvinnene gikk i grått.

Kvinnene hadde ikke et slikt kors rundt halsen.

Han oppdaget også at, om var det én ting mennene ikke gjorde, var det å ta et spadetak. De bare gikk rundt omkring, og der hvor de samlet seg i grupper, snakket de om Faldnir og om det evige etterliv. Om hvordan det ville bli å sitte ved Odins side og å tjene hans rike.

Når han så på dem, ga de ham et unnvikende blikk tilbake.

- Hva er dette? spurte Rasmus Rødskjegg.

- Vi tilhører den nye ordenen, var ett av svarene han fikk.

- Vi er Odins tjenere, var et annet.

- Det er Faldnir som hersker over dette stedet, sa en tredje.

Rasmus Rødskjegg tidde. Inne i seg bestemte han seg å blåse nytt liv i stedet, men visste ikke hvor han skulle begynne.

Han lurte også på hvor han skulle hente kreftene fra?

De var hans menn. Det var han som hadde ført dem både til Vest-erlund, Ragnareid og så til Østvikyr. Han skyldte dem noe, og det var ham som måtte få dem ut av det igjen.

- Faldnir? spurte han.

- Vi er presteskaren som tjener Odin.

- Vi tjener Rigor Svarte, ypperprest i Faldnir.

- Vi skal erobre riket og bli mange.

Først da gikk det opp for Rasmus Rødskjegg hva som egentlig hadde skjedd. Gudleik Lokeson hadde ikke bare gitt sverdet og armbåndet til Rigor Svarte, men han hadde fått ham til å bygge det rike som skulle bli stort og sterkt, og vare i evig tid.

Han, Rasmus Rødskjegg, var bare blitt brukt til å få det hele på plass. Zork var borte og grensen til Gråvidda var stengt. Nå hadde presteskaren forskanset seg i Faldnir og det var Rigor Svarte som hersket over denne del av verden.

De var også blitt mange.

De var blitt så mange at han innså at Rigor Svarte ikke aktet å stanse der, og at Ragnareid sto for fall.

Rasmus Rødskjegg innså også at han ikke kunne kjempe imot dem, og at han måtte finne på noe annet.

- Jeg må få blåst liv i glørne, få dem til å smile og være glade, sa han til seg selv og forsøkte samtidig å finne frem til hvorfor det var blitt slik. En ting var klart, og det var at Faldnir hadde lagt en skygge over Østvikyr, og at den tappet dem for livskraft.

Han tenkte på Eldgjær, og innså samtidig at uten at hun sto ved hans side ville han ha ikke kunne hente frem ginisten som skulle tenne det liv mennene hans trengte.

Eldgjær var der, men hun stirret på ham med et tomt blick.

- Her skal vi bo, Eldgjær, sa han forsiktig idet de gikk frem til det gamle huset deres.

Ett nytt stikk av hat lynte fra øynene hennes.

- Hvorfor skal jeg dele tak med deg? bet hun fra seg.

Huset hadde vært avstengt i en årrekke, var nedslarvet og manglet

vedlikehold.

- Fordi det er vårt hjem, sa Rødskjegg spakt og gikk frem til det lille huset. Han åpnet døren, fjernet lemmene og gikk inn. Blendende sollys skar gjennom den mugne luften og fortrenget mørket.

Det var et hjem som hadde ligget brakk i over to år.

- Dette er vårt, og du blir nødt til å like det, sa han.

- Javel, herre, var det eneste svaret han fikk.

Rasmus fortvilte og innså samtidig at veien tilbake til livet han kjente, ville bli både lang og tung.

Han gikk ut, gikk rundt huset og ned til havet. Alt lå som før. Tærene han hadde plantet var blitt større, men åkrene lå nærmest brakk. Det var godt å være tilbake i kjente omgivelser, å minnes ting han hadde opplevd tidligere.

Det slo ham også at det nå var kvinnene som dyrket jorden, hentet fisk og hugget ved. Uten å spørre innså han at de ikke var verdig det å tjene Odin, og at de ikke var en del av Rigor Svartes presteskare.

Allerede første den natten, da alt var stille, følte Rasmus at en uro krøp innover ham. Han hadde hatt følelse tidligere, og visste at det ikke varslet godt. Utenfor var heller ikke stillheten like fullkommen som den burde være. Ett eller annet sted, der ute, var det noe som kalte på ham.

Han visste at det ikke var Gudleik Lokeson da han dukket bare opp, gjorde det han skulle, og så forsvant han igjen. Dette var noe annet. Dessuten kjentes det ikke ut som om det var noe som. atter en gang, forsøkte å vinne kontroll over hans skjel?

Rasmus Rødskjegg forsøkte å stenge alt ute.

Følelsen ville imidlertid ikke gi seg. Inne i seg kjente Rasmus Rødskjegg en dragning mot Faldnir. Følelsen han hadde minnet om flukten han hadde hatt over Gråvidda, og som hadde ført han inn i de dype skogene.

- Det er Vesterlund som kaller på meg, sa han til seg selv da han etterhvert gjenkjente stemmene i natten.

I tillegg var det en annen kraft, og den forsøkte å vinne kontroll med hans skjel, og denne kraften tilskrev han Faldnir og den nye presteskaren som hadde forskanset seg i Tåkeskaret.

Rasmus Rødskjegg visste at så lenge han holdt seg våken, ville ikke disse kraftene nå inntil ham. Problemet var at han, til tider, måtte sove.

Gjennom den første natten både klarte han det og samtidig klarte han det ikke, og det var ikke før den tidlige morgen at han endelig kunne falle inn i en dyp og uforstyrret søvn.

Da Rødskjegg våknet var det ikke langt på dag, men han var utslitt og våt av svette.

Neste natt ble han atter en gang trukket opp og ut av det som skulle ha vært en søvn. De var de samme stemmene som ropte på ham. Atter en gang kjempet han imot, og måtte vente til dagry før han kunne sove.

Slik fortsatte det. Natt etter natt ble han hjemsokt og han var nå sikker på at det var Vesterlund som forsøkte å trekke ham til seg. Stemmene var alltid de samme.

- Kom, Rasmus! sa stemmene, og fortsatte:

- Frykt ikke. Du kjenner oss.

Eldgjær oppdaget fort at han ikke sov om natten, og at han ble mer og mer utmattet. Hun merket også uroen som plaget ham og frydet seg over å se ham lide.

- Du har gjort meg så mye vondt, sa hun til seg selv.

Hans fortvilelse ble hennes nytelse. Av og til gikk hun inn til ham og satte seg ved sengekanten hans. Han så ikke ut som om han sov, da øynene var vid åpne. Han kastet og vred på seg, men reagerte ikke på at hun satt på sengekanten. Av og til snakket han, og ropte ut, men hun klarte ikke å skjelle ordene.

For Rasmus var det slik at det var Vesterlund som stadig kalte på ham, og ikke ville gi ham fred.

Rasmus Rødskjegg, for sin del, arbeidet med å fortrenge fortiden, var opplukt av egne tanker, og ville bare ikke lytte.

- Lytt, Rasmus, sa stemmene.

Ettersom Rasmus Rødskjegg ble mer og mere urolig, kjempet hardere med natten og var mer utslitt om dagen, våget Eldgjær fempå med en liten medfølelse. Hun var også blitt mer og mer nysgjerrig. Hva var det som plaget ham? Hvorfor kjempet han slik? Hun visste det ikke selv, men hun hadde åpnet for å gi ham en snev av forståelse.

- Kanskje var for henne han led, at han angret på årene han hadde tatt fra henne, tenkte hun.

For Rasmus Rødskjegg fortsatte nattens stemmer sitt arbeid med å trenge inn til ham med uforminsket styrke. De var alltid der, og de forsøkte å trekke ham opp og ut. For Rasmus Rødskjegg ble hver natt både lengre og mer intens enn den forrige.

- Nei! skrek han.

Han var i halvørske, og det var ingen som hørte skriket hans.

- Slipp taket, Rasmus! hvisket de, og det var bare Rasmus Rødskjegg som hørte stemmene.

- Hvem er dere? spurte han.

Han var så inderlig trett, ville rømme, men presset for å få ham til å lytte fortsatte med uforminsket kraft.

- Vis ansikt! skrek han.

- Du kjenner oss jo, gjentok stemmene.

Eldgjær satt på sengekanten og så på. Hun så hvordan ansiktet hans dreide seg i en smerte hun ikke forsto, og hun hørte ropene hans. Ropene var ikke høye og vrælete, men kom som en blanding av hvesende skrik og stønn.

- Hva var det som pågikk? spurte hun seg selv.

Rasmus Rødskjegg lå med åpne øyne. Av og til lukket han dem, for så å åpne dem igjen like fort. Akkurat som om han ikke våget å holde dem lukket. Hun var også sikker på at ikke så henne, eller noe annet for den saks skyld.

- Våkn opp, Rasmus sa hun forsiktig samtidig som hun rakte frem en hånd og ristet ham lett.

Det var et stikk av medlidenhet som fikk henne til å stryke ham over pannen.

Med det samme hun berørte ham, ble Rasmus Rødskjegg plutselig rolig. Han pustet lettere og øynene seg sakte igjen. Det var akkurat som om han hadde sovnet.

Så, uten forvarsel, sperret han opp øynene igjen, satte seg opp i sengen og kavet med hendene. Det var som om han falmet i mørket. Et halvkvalt skrik rev opp fra strupen hans, og så falt han tilbake. Han ble liggende strak ut, på rygg, og lå urørlig.

- Rasmus? spurte Eldgjær.

Hun bøyde seg over ham, lyttet etter pust og deretter så hun ham inn i øynene.

Hun hørte ikke at han pustet og øynene beveget seg ikke. Hun fikk et fortvilet stikk i brystet da hun forsto alvoret.

- Var han død?

Rasmus lå med stivt blikk og åpen munn.

Eldgjær hadde sett døde mennesker tidligere, og nå fryktet hun det verste. Med varsom hånd grep hun tak i skulderen hans og ristet ham for annen gang.

Han lå like urørlig.

- Er du død? hvisket hun.

Hun trodde det, og motstanden mot ham, som hun hadde båret med seg alle de siste årene, ség av henne. Først følte Eldgjær en blanding av fryd og lettelse. Deretter kom en følelse av frihet, men så grep sorgen tak i henne. Først da visste hun, med sikkerhet, at hun elsket ham.

Rasmus Rødskjegg lå like urørlig.

- Ikke dø nå, Rasmus!

Forsiktig, med det som var et kjærtegn, la hun hodet sitt på brystet hans og lyttet.

Hun lyttet, men hun hørte ikke at hjertet banket.

- Rasmus?

Da hun skulle til å løfte hodet igjen hørte hun en svak murring dypt inne i brystkassen. Hun anstrengte seg for å fange inn lydene, men slapp, da de ble høyere og høyere, vokste i intensitet. Til slutt ble murringen til en kraftig dirring som kom innenfra brystkassen hans. Det var som om muskel etter muskel ga slipp på sin livskraft og at dødsstivheten overtok. Kroppsvarmen var der enda. Hun hånden på kinnet hans, og kjente etter. Heller ikke der kjentes han ut som død.

- Innbilning, tenkte hun, og fikk for seg at, om det var én ting Rasmus Rødskjegg ikke fikk lov til, var det å dø. Det var så mye hun hadde å fortelle ham.

- Lev, Rasmus, hvisket hun nærmest i en bønn.

Murringen som kom fra inne i brystkassen skiftet tonefall, la seg på et dypere tonelag og dirringen sterkere.

- Rasmus?

Eldgjær satt hjelpeløs, visste at det var ingenting hun kunne gjøre, og at hun ikke hadde annet valg enn å vente.

Kroppen til Rasmus Rødskjegg stivnet helt. Så hørte hun at hjerte begynte å slå igjen. Også pusten hans kom tilbake. Dirringen som fikk kroppen hans til vibrere ble til en slags krampetrekning, og kroppen hans begynte å riste.

- Kunne det være lyden av Valkyriene som var kommet for å hente ham? tenkte Eldgjær.

Akkurat slapp Rødskjegg fra seg et kraftig stønn. Luften forlot lungene og suste ut gjennom sammenbitte tenner.

- Rasmus!

Et nytt kraftig stønn brøt frem fra strupeholdet hans, så ett til. Åndingen ble tyngre, han hev etter luft. Brystkassen hans hevet og senket

seg i et forrykende tempo. Øynene, som var åpne, ble ville.

Så var det som om livet forlot ham. dirringen stanset og øynene ség igjen. Også åndingen ble stille.

- Død?

- Nei, han sov, konkluderte hun.

- Sover! ropte hun høyt.

Eldgjær reiste seg fra sengen, bøyde seg over ham og lyttet.

Det var sant. Han sov.

- Som du skremte meg! freste hun, og med all sin kraft klasket hun til ham over ansiktet.

Rødskjegg spratt opp.

- Hva i ... ?

Eldgjær's øyne glødet i fornyet hat.

- Ditt forbannede dyr!! ropte hun og spratt opp fra sengekanten.

Rasmus Rødskjegg langet ut en arm og klarte å hugge tak i henne.

Grepet satt som stål og han halte henne ned på sengekanten igjen.

- Vent! sa han.

Eldgjær klarte å skli ned av sengekanten og gikk ned på kne.

- Ikke slå! bønnfalte hun.

Rasmus Rødskjegg løsnet grepet.

- Er det én jeg ikke kan slå er det deg, sa han.

- Slipp meg!

- Fortell, fortell hva du så.

Eldgjær løftet blikket og så fortvilelsen i øynene hans.

- Hva jeg så?

- Ja!

- Vet du ikke selv, Rasmus?

- Nei.

Visste han virkelig ikke:

- At du var død.

- Sett deg og fortell, bønnfalte Rasmus Rødskjegg.

Eldgjær satte seg på sengekanten igjen, så ham inn i øynene og begynte å fortelle. Da hun var ferdig med beskrivelsen av dirringen k kroppen, de vidåpne øynene, det døde blikket, skriket og rykningene, fikk Rasmus Rødskjegg et oppgitt drag over ansiktet:

- Skal jeg fortelle det hva som skjedde? spurte han.

- Ja, svarte Eldgjær usikkert.

- Jeg ble hentet ut av kroppen min, og ført til Vesterlund, sa han.

- Av hvem?

- Av Alvekongen.
Eldgjær så mistenksomt på ham.
- Jeg tror deg ikke, sa hun.
- Du blir nødt til å tro det, sa han.
- Hvorfor?
- Det har med fremtiden å gjøre. Hvor trygge vi er og hvordan vi skal bygge vårt hjem å gjøre.
- Hva mener du?

- Østvikyr ligger allerede i Rigor Svartes grep. Skyggene som bygger seg opp i Faldnir er i ferd med å legge seg over landet. De etser seg inn i folks hjerter og gli inn i hus og hjem. Rigor Svarte har til hensikt å erobre alt og alle.

Eldgjær hadde sitt eget forhold til Rigor Svarte.

- Og du vet dette?

- Ja, sa han.

Rasmus Rødskjegg fortalte om stemmene som hadde hjemsokt ham siden han kom tilbake til Østvikyr. Han fortalte om hvordan han hadde forsøkt å holde igjen, men at han til slutt blitt ført ned og inn i Vesterlunds kjerne. Der fikk han svar på spørsmål som plaget ham.

- Rigor Svarte er Ypperprest i Faldnir, sa han.

- ... og han rår over Tåkeskaret? spurte Eldgjær.

- Han har overtatt Zorks gamle rike. Som yppersteprest i Faldnir vokter han over inngangen til Hels rike og han vokser seg sterk. Nå ønsker han å erobre Ragnareid. Dette er advarselen jeg er blitt gitt av Alvekongen.

- Alvekongen? Hva angår det ham?

- Han regjerer i Vesterlunds kjerne, har bare Ragnareid mellom seg og sitt eget rike.

Skuldrene til Eldgjær ség sammen.

- Det er derfor, sa hun.

Nærmest lutrygget satt hun og tenkte tilbake i tid. Rigor Svarte var vond og hat var den eneste følelsen hun hadde for mannen. Han hadde drept hennes far, stefar og jaget hennes mor i døden. Han hadde forsøkt å ta henne ved makt, og var blitt forvist til Faldnir.

Rasmus Rødskjegg hadde gitt henne en knagg å henge det hele på, og nå trodde hun på ham.

- Han er ikke sterk nok til å komme tilbake, sa Eldgjær, i full visshet om at Gudleik Lokeson var den mektigste av alle, og at han holdt en skånsom hånd over henne.

- Rigor Svarte har forrådt oss alle, hvisket Rasmus Rødskjegg.
- Du vet dette også?
- Jeg vet bare hva jeg vet, svarte Rasmus Rødskjegg.
- Og alt er iscenesatt av Gudleik Lokeson!
- Det er Alvekongen som forsøker å få meg til å se ting det ikke er gitt andre å se, sa Rødskjegg.
- Og han forsøker å få deg til å stanse Rigor Svarte!
- Det er hva jeg tror.

For Eldgjær var det også en rekke brikker som falt på plass. Gudleik Lokeson hadde forvist Rigor Svarte til Faldnir, og det var bare Gudleik Lokeson som har makt nok til å holde ham i sjakk.

- Ansvaret er ikke ditt! sa hun.
- Rigor Svarte kjenner ingen grenser, sa Rødskjegg.

Han fortsatte med å fortelle om hvordan Alvekongen hadde tatt hånd om hans bevissthet, og at han var blitt løftet opp og over Østvikyr, og ført innover mot Faldnir. Derfra var han blitt ført videre opp og innover mot Tåkeskaret. Han forsøkte å gjengi det hele, slik Alvekongen hadde gjort.

Rasmus Rødskjegg fortalte om sin hjerneflukt, hvordan Alvekongen hadde grepet tak i ham og om hvordan han var blitt løftet opp og båret over riket. Først ble han fløyet innover Faldnir.

- Der, hadde Alvekongen sagt og pekt nedover Tåkeskaret.

Rasmus Rødskjegg så folk. De var kledd i de samme grå draktene de gikk med i Østvikyr og også de gikk med hodene bøyd. Det var også bygget en rekke mindre hus, som sto i ring. Midt i ringen sto det et stort og mektig hus, med spir og tårn, som hadde dragehoder montert i hver gavl.

- Hans presteskare, et Odins hus og yppersteprestens alter, fortalte Alvekongen videre mens han pekte på en stor flat stein hvorfra det gikk renne som igjen førte direkte inn i en kløft i fjellet.

- Yppeprestens alter.

Akkurat da hørte Rasmus et langt, gjennomtrengende skrik som løftet seg fra alteret og skar oppover de speilblanke fjellveggene som krinset Faldnir. Skriket ble etterfulgt av en hul, dirrende latter.

Rasmus Rødskjegg så en sortkledd mann som sto ved alteret

- Rigor Svarte!

Rundt ham sto det en ring med gråkledde menn som alle holdt et fast grep om korset de hadde rundt halsen.

Rigor Svarte holdt sverdet i begge hender, løftet det og plantet det dypt i brystkassen på en kropp som var tjoret fast i alteret. Den var kledd i hvitt og lignet en kvinne.

- En sjel er gått tapt, sa Alvekongen.

Mennene i grått jublet.

Samtidig så Rasmus Rødskjegg hvordan en mørk skygge smyget seg ned fra offerpallen, krøp sakte bortover rennen og inn i skaret i fjellet og forsvant inn i et sort hull i fjellveggen.

Det var Zork.

Zork hadde forsynt seg av nok et offer som var gitt ham av Rigor Svarte.

- Jeg trodde Tåkeskaret var lagt øde, hvisket Rødskjegg.

- Ingen grunn til å hviske, sa Alvekongen, - De hører oss ikke.

- Jeg trodde at Zork var død.

Alvekongen fikk Rasmus Rødskjegg til å forstå at han ikke måtte se direkte hverken på Rigor Svarte, Zork eller presteskaren, da de kunne føle hans nærvær.

- Kom, følg videre, sa Alvekongen.

Alvekongen førte Rasmus Rødskjegg videre opp mot det store templet og de fløt inn under det veldige taket. Det var tussmørkt og i den ene enden satt Rigor Svarte på en diger trone. Det var den samme tronene Rasmus Rødskjegg hadde fått laget til innvielsen av langhuset, bare at nå hadde den et stort dragehode montert på hvert hjørne av ryggstøt. På toppen av hvert dragehode satt en diger ravn utskåret i tre.

På gulvet, foran ham, lå presteskaren på rad og rekke, med ansiktene mot gulvet.

På Rigor Svartes høyre side sto Zork, som et tåkete omriss av en mørk, pulserende skygge.

- Ofringen er fullbyrdet, sa Rigor Svarte. Reis dere og motta Odins velsignelse. Presteskaren reiste seg.

Rigor Svarte tok av seg armbåndet og løftet det over hodet.

- Som Valhall er mitt vitne er jeg utøver av Odins vilje!

- Og vi hans tjenerskare! summet det i hallen.

- Vi adlyder hans ord. Hans vilje er vår!

- Våre liv på hans alter!

- Zork er vår tjener. Vi skal erobre Ragnareid! Det skal underkastes Odins lov!

- Odin, Odin! skrek presteskaren.

- Og jeg er Odins lov! formante Rigor Svarte.

- Leve Odins vilje!

Han løftet armene, og armbåndet lyste med et blåhvitt, skjærende lys. Et lyn flerret gjennom tusmørket. Gulsort røyk og sur eim av brent svovel sved i neseborene.

- Kom, Rasmus. Du har sett nok, sa Alvekongen.

Rødskjegg ble ført bortover slettelandet igjen.

- Nå?

Rasmus Rødskjegg følte at Rigor Svarte ikke var alene om å stå som ypperprest, men at han hadde hjelp. En plutselig innskytelse fikk Rødskjegg til å spørre:

- Stoler du egentlig på Gudleik Lokeson?

Alvekongen smilte bredt.

- Jeg har ventet på akkurat det spørsmålet.

- ... og?

- Gudleik Lokeson kommer fra hinsides både Gråvidda og Isengard. Det ligger til og med lenger borte enn stjernene, og det har guder til frender. Mitt folk har kjent dem lenge.

- Men stoler du på ham? gjentok Rødskjegg

- Gjør du? var svaret.

Rasmus tenkte seg om, og fikk en rekke nye spørsmål, som han heller ikke trodde han ville få svar på.

- Enn armbåndet ...?

- Det har jeg selv laget.

- Og sverdet?

- Det er også mitt, sa Alvekongen.

Rødskjegg mistro ble dempet. I Alvekongens nærvær følte han en form for trygghet og at han var skjermet for det onde.

- Er det du som hersker over Vesterlund? spurte han.

- Har du noensinne vært i tvil?

- Kun litt forvirret, innrømmet Rødskjegg. Han forsto ikke helt hvor han hadde en plass er i alt som dette.

Alvekongen stirret kaldt på Rødskjegg.

- Det er du som er konge over Ragnareid og du er den utvalgte. Har du ikke forstått det? Det er skjebnens vei.

- Og hva vil skjebnen nå? Spurte Rødskjegg ironisk.

Alvekongen så rett på ham og det så ut som om han leste fra ett eller annet i det fjerne.

- Alt står skrevet. Du skal regjere over Ragnareid, og alt annet fører mot den ene hendelsen. Du skal innta din plass som konge, som et-

terfølger av Kong Reit, svarte Alvekongen, og ble borte.

Tilbake satt Rasmus Rødskjegg med en rekke ubesvarte spørsmål og en Eldgjær han måtte overbevise.

Problemet var at han ikke visste hva han skulle overbevise henne om.

Han åpnet øynene igjen.

Rasmus Rødskjegg hadde ikke forlatt hverken hus eller seng, og Eldgjær satt fortsatt ved hans side. Han festet blikket på henne.

- Tror du meg, Eldgjær?

- Nei, svarte hun, men Rasmus Rødskjegg forsto at han hadde likevel etterlatt rom for tvil.

For Rasmus var det ikke slik; han satt igjen med vissheten om at Zork levde, og at han var gått i ledtog med Rigor Svarte.

Like sikkert var det at det var han, Rasmus Rødskjegg, som var den eneste som kunne gjøre noe med det.

Kapittel 17

BELEIRINGEN

En gråsvart og illeluktende skygge som kom sivende ned fra Tåkeskaret og ut i Faldnir. Det var Zork. Tidligere den kvelden hadde Zork fortært sjelen som var frembudt ham på offerpallen, og han hadde fått nye krefter. Hvor han hatet å måtte ydmyke seg på den måten, å leve fra Rigor Svartes hånd. Likevel, han måtte samle krefter for atter en gang å bli sterk.

Det var i kampen med Rasmus Rødskjegg at det skjebnesvangre loddet falt. Ved å utløse kreftene fra armbåndet hadde Gudleik Lokeson, i Rasmus Rødskjeggs skikkelse, nesten knust Zork. Han burde ha opphørt å eksistere; men innerst i den forkullede askehaugen lå det igjen en liten glo som hadde overlevd. Det var denne som nå tviholdt på det lille livet som var igjen av Zork. Den svarte sjelen hans hadde akkurat nok krefter til å samle restene av sin skygge og å holde den samlet.

Det var først da han kom tilbake til sitt underjordiske rike at Zork fattet alvoret i skadene han var blitt påført i kampen med Rasmus Rødskjegg.

- Hevn! var den eneste følelsen han nå hadde tilbake, og hat ga viljen kraft.

Utarmet som han var, var det bare ett sted han kunne hente kraften til å overleve. Det var fra sine egne ved inngangen til Hel.

Zork gikk til angrep på de svakeste av sjelene, og fortærte dem. Det hjalp, men ikke nok. Han måtte også bygge en ny livskraft, og til det måtte stadig flere sjeler skaffes til veie. For ham gjaldt det å hindre at han svant helt inn, og mistet den lille trevlen av et liv han hadde tilbake. Men kraften som var å hente i slike sjeler var liten, i utgangspunktet.

Skjelene var svært flyktige, og han klarte ikke å holde på energien.

Mens Zork herjet i de underjordiske gangene begynte det å spre seg en frykt for den lumske døden blant svarte sjeler. Den var som en epedemi, som bare fortsatte og fortsatte, og de ble færre og færre.

Derfor måtte Zork arbeide seg dypere og dypere ned i de underjordiske gangene, de som førte inn mot kjernen av Hels rike.

Der, uvisst hvilken grunn, hadde han aldri tidligere vært.

Kanskje det hadde noe med at han visste at det fantes et rike innenfor Hels rike, og det fylte ham med gru.

- Stedet heter Hades, sa han til seg selv og kjente en kald iling nedover ryggraden.

Hades var annerledes.

Zork bevegde seg nedover. Han fant veien inn i den del av Hel som bygget bro over i Hades, og kjente at det ble vanskelig å puste. Samtidig kjente han at han ble fylt av en dyp og intens skyldfølelse, som også var ny for ham.

- Jeg liker det ikke, mumlet han og ség dypere ned i avgrunnen.

For første gang følte Zork seg usikker. Skyggene som bevegde sebg nedover mot Hades var ikke bare mørke, gikk med bøyde hoder, og oste av anger, men eide ikke kraft.

- Hva er dette for slags krek, tenkte han, og gled nærmere.

Zork kjente at det var varmt, og at det ble varmere.

Han rygget inn i en skygge, ventet, og kastet seg over en av sjelene som vandret innover de mørke gangene, på vei ned i den dype undergrunn. Han hugget til, og forsøkte å rive til seg kraften i sjelen, men den var tom.

Den ga ikke næring.

Tvert imot, den ga Zork en følelse av tomhet han aldri tidligere hadde opplevd.

- Ikke et sted for meg, sa han, og begynte å rygge tilbake til sin egen verden.

Samtidig kjente han at noe rørte ved hans følelsesliv. Han, uten å ha kontroll over det, ble fylt av en rekke tvangstanker som han ikke klarte å forholde seg til. Han fant at han måtte ta stilling til en hel rekke følelser han ikke visste at han hadde. Samtidig kjente at det snørte seg i halsen, og at han mistet stadig mer av kreftene han hadde.

Han ble ikke bare svakere, men han følte seg tommere enn han visste var mulig.

- Jeg må opp og ut, var tanken og fylte hans hele.

På tross av varmen som vellet opp mot ham, kjente han at han ble både klam og kald. Han var som kvalt. Det å komme seg bort, ble som en besettelse.

Zork rygget, snudde, og rømte opp og ut. Han klarte å nappe til seg en og annen vanlig sjel mens han arbeidet seg opp mot inngangen til Tåkeskaret. Det verste var følelsen av å være fortapt.

Zork var kriger, og det å ha en følelse av å være fortapt, gikk imot hans forstand.

Det var ikke bare at han fortvilte over hvor liten og unseelig han var blitt. Sult gnageg. Derfor ble jakten på sjeler en drivkraft som bare ble mer og mere intens. Zork rømte ikke bare ut og bort fra favnetaket Hades forsøkte å ta, men han sørget også for å gli videre innover i gangene til Hel. Her føltehan seg hjemme, i en en verden der han pleide å jakte. Til slutt, endelig, gled ned og innover mot inngangen til Hels rike.

Han var hjemme, tilbake i sitt eget.

Det kom som en befrielse.

Der og da visste Zork at han måtte søke opp og ut og inn til den verden han kjente, som var hans egen. Han gled opp og ut, og ség innover Gråvidda der han var kjent.

- Følelsen av tomhet, den nye og ukjente følelsen som arbeidet i hans indre, ville ikke gi seg. Den artet seg som en gnagende sult, og han forsøkte å vriste den fra seg.

Han vandret og den gjorde ham rastløs. Derfor dro han på stadig større streiftog. Ikke bare nedover i Hels rike, men også innover der det var folk. Slik var det at han til og med tok en og annen heks.

Hekser hadde imidlertid ikke sjel, så denne jakten tok en brå slutt.

Sjelene fra troll var så illeluktende og vemmelige at smittet inn i hans egen kroppslukt, og bare det å puste inn og ut, var nok til å forpeste hele hans underjordiske riket.

Dem holdt han seg unna.

Uten tilgang på nye sjeler begynte Zork å tappes for krefter. Sakte drev den gråsvarte skyggen tilbake til sine underjordiske ganger, og dypere ned i jordens indre. Endelig kom han så dypt at eimen av brent svovel ble for sterk.

Det var Satans rike, og inn der ville han ikke!

Zork tok ny sats, og fór nå opp og innover Gråvidda igjen. Nå var han blitt så svak at han lå bare som en tynn dis bortover marken.

Han var begynt å gå i oppløsning.

Natten var mørk. Zork ble blåst hit og dit, og til slutt ble den hvirvlet

inn i et håret buskkratt. Den umiskjennelige stanken av troll holdt på å ta kvelertak på ham.

Det Zork oppdaget, var at han var blitt blåst rett innunder nesen på et stort, sovende troll. Han hadde heller ikke krefter nok til å rømme.

- Kun et napp av den illeluktende livskraften og han ville leve!

Men hvor lavt kunne han synke? Likevel var det hans siste håp. Den eneste mulighet til å hevne seg på Rasmus Rødskjegg!

I det trollets neste åndedrag ble Zork dradd inn gjennom den ene neseboren. Han fortsatte ned i lungene. Deretter klarte han å arbeide seg ut i blodårene, oppover til hjertet og videre nedover i den veldige kroppen. Stanken var uutholdelig, og han angret sin utarmede sjel på at han i det hele tatt hadde gikk seg i kast med å gå til angrep på et troll.

Til slutt fant Zork frem til den forkrøplede skapningen trollet hadde til sjel. Zork bar nå så bedøvd at stanken, at han ikke hadde problemer med å trenge inn i skjelen og å trekke av dens kraft.

- Hvor lenge ville han klare å ligge begravet i stanken? var spørsmålet han stilte seg selv.

Likevel kjente han at kreftene kom tilbake, en etter en. Endelig var det over.

Han klarte det ikke lenger. I et rykk rev han seg løs, fant veien inn i lungene, opp i neseboren igjen, og så lurte han på hvordan han skulle komme seg fortest mulig unna skapningen som hadde gitt ham nytt liv.

Zork begynte å tirre nesehårene, som hang som en ugjennomtrenge-
lig skog i mørket der han satt. Trollet, på tross av at det sov, reagerte, og fikk en trang til å nyse.

Det begynte å nyse.

Trollet trakk luft inn gjennom munnen, fylte lungene, og blåste den ut igjen, gjennom neseborene, med full kraft. Zork ble tatt av kuftryk-
ket, ble slengt langt unna, landet, og idet han fikk samlet seg, tok han sats og pilte bortover Gråvidda. Nå, etter å ha fått krefter, trengte han frisk luft og avstand.

Det han ikke hadde regnet med, var at stanken av troll fulgte ham videre. Likevel, nå da han hadde krefter, måtte han finne veien ned til Østvikyr og finne seg en frisk menneskesjel.

Zork fortsatte å gli bortover Gråvidda og ned Tåkeskaret.

I skyggene av templet i Faldnir sto en svartkledd mannsperson alene, med ryggen til. Og Zork oppdaget ham.

- Et enkelt bytte, tenkte Zork. En bit av den saftige sjelen, og han ville få sitt gamle liv tilbake.

Sakte gled han i stilling, og gjorde seg klar til sprang.

Rigor Svarte åndet inn nattens mørke. Han drømte om sin egen storhet da han plutselig kjente den sure eimen av troll. Rigor Svarte spratt unna og snudde seg. Dypt inni mørket ante han omrisset av et legeme. Det sto oppreist, lyste av ondskap og kald død. Han var sikker på at det kom fra Zorks rike.

- Hvem går? spurte han høyt. Stemmen hans dirret i nervøs spenning.

Skyggen svarte ikke. Den bare krøket seg ned, og kom nærmere. Skrekkslagen holdt Svarte frem den ene armen og blottla armbåndet.

- Forsvinn! skrek han.

Et kaldt blennende lys løftet seg fra armbåndets flate, skar ut gjennom mørket og slo ring rundt Rigor Svarte, dens herre og mester. Først da stanset skyggen. Den krøket seg ned, og begynte å trekke unna.

Rigor Svarte besinnet seg.

- Kunne det være Zork? tenkte han.

- Vent! ropte han så.

Hjernen til Rigor Svarte arbeidet med lynets hurtighet. Hva kunne få skyggene fra riket i jordens indre til å trekke helt inn til Faldnir? Han hadde armbåndet, og var trygg. De kunne ikke røre ham; men kunne han bruke dem?

- Hva tvinger deg hit? ropte Svarte inn i mørket. - Trenger du næring? Nye sjeler?

- Kunne han vinne Zork over? tenkte han videre.

Rigor Svarte hadde sin presteskare og han trengte hver eneste mann.

Rigor Svarte hadde samtidig fått et problem med kvinnene hvem sine menn valgte å trekke inn til Faldnir for å love ham evig troskap.

Kvinnene var blitt et problem.

Med at hans datter var forsvunnet og da Rintzglir var død, innså Rigor Svarte at han fortsatt trengte hjelp.

Han måtte få ondskap til å yngle.

En pakt med Zork kunne gi ham den endelige styrken han trengte for å angripe Ragnareid. Drømmen om storhet hadde allerede funnet sin form. Den endelige hevn over Rasmus Rødskjegg var innen rekkevidde.

Zork trengte sjeler og hva mer passende enn sjelene til brysomme

kvinner.

- Kom nærmere, hvisket Svarte.

Skyggen som sto foran ham hadde ikke bare stanset, men den så ut som om den lyttet.

- Kanskje også den hadde drømmer om storhet og hevn, tenkte rigor Svarte.

Zork trakk nærmere. Sult gnaget der hvor det burde ha vært en følelse av metthet.

Svarte innså at han trengte ikke noe mer enn en og annen ofring for å holde Zork på god avstand. Dermed kunne Svarte sikre seg en alliert i jordens indre, og det ville bli en del av hans rike.

Hadde han først kontroll med Zork, gjaldt det så erobre Ragnareid, og deretter drive den avskyelige Zork tilbake til dit han kom fra.

- Kom og du skal få en sjel, hvisket Svarte.

Skyggen, som hadde holdet seg helt stille, ventet.

Det Svarte heller ikke kunne vite, var at Zork hadde lest hver eneste av hans tanker.

- Kom til meg, sa Rigor Svarte og begynte å gå sakte tilbake til sitt tempel for å samle sin presteskare.

Zork fulgte etter.

Rigor Svarte gikk inn blant sin presteskare og bort til en som hadde tatt sin kvinne med seg. Hun var et ynkelig krek, tenkte Rigor Svarte og visste at hun arbeidet med å forpeste sinnet til sin mann.

Hun var i ferd med å gjøre ham til en tviler.

Rigor Svarte gikk frem til henne.

- Du! sa han og grep henne i armen og halte henne frem.

Kvinnen strittet imot, men ga ikke fra seg en lyd.

Mannen hennes ynket seg og tok to skritt tilbake.

Rigor Svarte slengte henne frem på gulvet og så opp mot himmelen.

- Denne er din! ropte han.

- Din sjel er ren og du skal vise Odin at vi er ham tro! Grip henne!

To gråkleddede menn gikk frem, grep tak i kvinnen og holdt henne.

- Kle henne i hvitt og legg henne på pallen utenfor! kommanderte han videre.

De to mennene flekket av henne klærene, tylltet henne inn i et hvitt lendelede og slepte henne ut til offerpallen, hvor de bandt henne fast.

- Kom, sa Rigor Svarte til skyggen som holdt til inne bak tronen.
- Dette er vår anerkjennelse av Odins storhet! kunngjorde han idet han gikk frem til offerpallen og bøyde seg over kvinnen.

Samtidig gled Zorks skygge opp på offerpallen, gled videre inn i kvinnens indre og tok tak i hennes sjel.

Sakte men sikkert fortærte han kraften i sjelen hennes og tappet han henne for livskraft.

Rigor Svarte hadde tatt frem et svert og sto med armene høyt hevet.

- Til Odin! ropte han.

Presteskaren begynte å murre, og murringen lød som en hyllest til Odin og Odins rike.

Rigor Svarte visste at han måtte vente. Med grådige øyne sto han å så på mens Zork tappet henne for den ene kraften etter den andre inntil hun var nesten død.

Først da var det at Rigor Svarte lot sverdet falle. Det pløyde vei inn mellom brystene hennes, og spiddet henne til pallen.

Først da kvinnen var død skled Zork ut av legemet og krøp inn bak Rigor Svarte.

Samtidig leste Zork Rigor Svartes innerste tanker.

- Mitt rike er ditt, og jeg er din, sa Zork slik at bare Rigor Svarte hørte.

- ... og jeg skal sørge for at det er nok av sjeler, sa Svarte.

Dermed var pakten med Rigor Svarte forseglet.

- Jeg skal vokte ditt underjordiske rike, og du skal være dets hersker, var de neste budskapet som Rigor Svarte mottok av Zork.

- Det er så mye mer hvor denne sjelen kom fra, hvisket Rigor Svarte, og pekte på kvinnen som lå på offerpallen.

Det Rigor Svarte ikke kunne vite at riket i jordens indre nå lå øde. Alle de andre sjelene var blitt fortært, og det var bare Zork tilbake. Han, på sin side, trengte Rigor Svartes presteskare for å holde liv i seg selv. At Zork hadde egne planer, kunne Rigor Svarte heller ikke vite.

Derfor var det uten motstand at Zork, gang på gang, måtte ta den lange veien opp fra sitt underjordiske rike, og opp til offerpallen. Der måtte han hente sitt bytte og så kripe tilbake til en verden som var blitt hans fengsel.

Hvor han foraktet det.

Eneste forskjellen var at han kom fortære og fortære til hektene. Aldri

tidligere hadde han opplevd en slik kraft i sjelene han slukte, og tilskrev det til at kvinner hadde en kraft som på lang vei overgikk den til menn. Derfor var heller ikke nedverdighelsen av å bli føret for Svartes hånd så tung å bære.

Men hver sjel ga ny næring til hatet han dyrket.

For Zork var det bare én ting sto mellom ham og et evig liv, og det var armbåndet som satt rundt Rigor Svartes håndledd.

Med at han ble offret den ene kvinnelige sjelen etter den andre, kom Zorks krefter fort tilbake. Det var også derfor at han fattet sin beslutning, om å gjenerobre hele sitt rike.

Også Rintzglir var borte, så han brygget på en drøm om at også Gråvidda skulle ble hans.

Først måtte han gjøre Rigor Svartes sjel til sin egen. Han måtte ha tak i armbåndet, men for å bære det, trengte han Svartes legeme.

Han innså at, med Rigor Svartes legeme, ville han samtidig få kontroll over presteskaren, dens kvinner, og han ville bli sterk nok til å innta Ragnareid.

Atter en gang skulle Zork regjere.

Som kronen på verket, skulle han fullbyrde Rigor Svartes drøm om å skape et evig rike. Det handlet om å knuse Rasmus Rødskjegg. Som konge ville Zork alltid kunne trekke på ny, frisk livskraft. Deretter kunne han gjenerobre Vesterlund, som var hans egentlig mål.

Tiden var inne. Zork hadde gjenvunnet sine krefter, var helt restituert, og følte at han sterk nok til å gå til angrep på Rigor Svarte. Denne gangen var det ingen tynn og gjennomsiktig skygge som gled ut av hullet i fjellveggen innerst i Tåkeskaret, men en tykk skygge som hadde form av en alvelignende mann.

Denne gangen stanset ikke Zork opp ved offerpallen, men fortsatte inn mot kjernen i det som var blitt det nye Faldnir. Han gled opp mot den ene langveggen på tempelet, fortsatte rundt på forsiden og gled under døren og inn i den støre hallen.

Zork hadde bestemt seg for at han var sterk nok til å gjøre et forsøk på å gjenvinne det han en gang hadde tap.

Rigor Svarte, ypperprest i Faldnir, satt i sitt høysetet og sov med munnen på vid gap.

Lydløst gled Zork bortover det kalde steingulvet og kom seg opp bak ypperstepresten, og gjorde seg klar. Det stinket fortsatt troll av Zork,

men lukten var ikke fullt så sterk som den hadde vært.

Rigor Svarte våknet ikke.

Zork la seg rundt halsen på den sovende ypperstepresten og forsvant inn gjennom den åpne munnen til Rigor Svarte. Deretter trakk han ned i lungene, ut i blodkar, og til slutt fant han veien inn til hjerte.

Der hugget han tak i sjelen til Rigor Svarte.

Det eneste Rigor Svarte kjente var en klam kulde som la seg rundt hjertet, og at den grep tak i sjelen hans.

Rigor Svarte våknet.

Med en eneste gang forsto han hva som var i ferd med å skje, men visste ikke hvordan han skulle få stanset det. Han forsøkte å samle kreftene for å drive Zork tilbake, men klarte det ikke. Han kjente bare at han ble svakere og svakere, og innså at han var i ferd med å dø.

Zork hadde inntatt hans sjel.

- ... hele mitt rike, forsøkte Rigor Svarte å si, men det var ingen som lyttet.

Han var allerede død.

Zork, på sin side, oppdaget at han kunne leve med kroppen til Rigor Svarte. Han beveget seg fra organ til organ, inntok hjernen, og klarte å få både armer og ben til å virke. Rigor Svarte åpnet og lukket øynene, løftet på armer og ben og til og med klarte å puste.

Han hadde fått en ny herre.

Det kroppen til Rigor Svarte ikke klarte, var å holde på varmen. Den ble først kald, så kaldere. Zork regnet også med at det var ingen som ville oppdage at Rigor Svarte var blitt forvandlet til et levende lik. Armbåndet satt fortsatt rundt hans høyre håndledd, men det var Zork som hadde makten.

Vemmelsen som var en stor del av Zorks vesen var så kraftig at det klarte til og med å hindre at Rigor Svartes legeme gikk i oppløsning. Derfor levde han videre. Om dagen, da presteskaren var samlet, var det Rigor Svarte som førte kontroll med deres vilje.

Om natten, da det så ut som om Rigor Svarte satt på sin trone og sov, var Zork nede i Østvikyr for å fornye sine krefter.

Nå var det bare kvinnesjeler han tok.

Det var Eldgjær som først oppdaget at det ble færre og færre kvinner i Østvikyr. I begynnelsen trodde hun at de hadde flyttet etter sine menn, til Faldnir, men hun fikk det ikke helt til å rime.

Det var helt til Mia Stiansdottir ble borte.

Om det var en som hatet sin mann, var det Mia Stiansdottir.

Det var ikke bare at han slo, denget og nedverdiget henne, dag som natt, men han bespottet henne som et usselt kryp blant mennesker.

Hun hadde lært seg til å hate ham.

Han forsto det ikke.

Det at han valgte å følge Odin og Odins veier, var for henne som en befrielse. Han kunne vende alle sine uforfylte forventinger mot en Gud, og det passet henne bra.

Nå, da hun oppdaget at Mia Stiansdottir var blitt borte, var også Eldgjær begynt å innse at det ikke bare var Rigor Svarte som rådet grunnen i Faldnir, men at han også var ansvarlig for utarmingene av Østvikyr.

- Rasmus, sa hun.

- Hva?

- Jeg tror deg, innrømmet hun.

Problemet var at Rasmus Rødskjegg ikke evnet å lytte til henne. Helt siden Rasmus Rødskjegg våknet etter sine nattetreff med Alvekongen, hadde hun vært urolig for ham, men innså at stemmene bare fortsatte å jage på ham og at de fortalte om ondskapen som var i ferd med å sive ut fra Faldnir og legge seg utover Østvikyr.

- Du er den eneste som kan stoppe den, sa stemmene.

En ny natt og atter en gang forsøkte Rasmus Rødskjegg å lukke øynene, men klarte det ikke. Han forsøkte å stenge stemmene ute, men klarte ikke det heller.

- Det er ikke min kamp! ropte han ut i ren desperasjon.

Nå var det Eldgjær som gikk til ham.

Hun satte seg på sengekanten, bøyde seg over ham og sa:

- Du må gjøre noe!

Rasmus Rødskjegg hørte henne, men ordene sank ikke inn. Han hadde gitt fra seg ansvaret til Kjartan, det var han som hadde som oppgave å forsvare riket. Om bare de nattlige stemmene kunne plage ham istedenfor. Rasmus hadde sitt eget liv å pleie. Han hadde en Eldgjær han måtte vinne tilbake, og heller ikke det var lett.

- Jeg skal ha barn, sa hun.

- Du skal ...?

Nå, attpåtil var Eldgjær med barn, og det var hans.

Rasmus Rødskjegg ble glad, men hadde ikke krefter til å vise det. Det var deres barn, og det skulle bli kimen til en ny lykke. Han var sikker på at det ville bli en sønn.

- Om bare de nattlige stemmene ville gi fred!

Men marerittene fortsatte.

Alvekongen fortalte ham at Rigor Svarte hadde inngått sin pakt med Zork og at Zork hadde inntatt Faldnir.

Rødskjegg forsøkte å skyve problemet fra seg; men Alvekongen ville ikke gi tapt.

- De få gangene Rasmus trodde at han sov, følte han at han ble løftet fra sengen og ført over Vesterlund.

- Du må drepe, Zork, Rasmus!

Eldgjær kom inn til ham, stilte seg ved sengen, og så ned i det herjede ansiktet.

- Du må gjøre noe, Rasmus!

Hun følte for ham, men våget ikke berøre ham.

- Jeg vil ha vårt barn, Rasmus, hvisket hun, men ordene hennes nådde ikke inn til ham.

Det var Alvekongen som førte kontroll med Rasmus Rødskjegg hjerne. Det var han som fylte ham med løpende oppdateringer på hva som skjedde i Faldnir, og han ville ikke slippe taket. Hvis Rasmus Rødskjegg bare hadde hørt henne, sett mildheten i ansiktet hennes og lest fortvilelsen, ville alt annet ha vært bagateller.

Rasmus Rødskjegg strittet imot.

Endelig en morgen, da solen sto høyt på himmelen, og etter å ha kjempet en hel natt med stemmene som hjemsøkte ham, klarte Rasmus Rødskjegg å reise seg fra sengen.

- Dette må ta slutt! sa han og la hodet i hendene og gråt. - Jeg vil ikke være konge, jeg vil ikke være kriger. Jeg vil ha mitt liv tilbake.

- Faldnir og skyggene som brer seg over riket, tillater det ikke, Rasmus.

- Jeg har drept nok, hvisket han.

- Du må drepe en gang til, eller selv bli drept! sa Alvekongen.

Rødskjegg husket hvert ord. Og trettheten overmannet ham til slutt, og så brast det.

- Dere har vunnet! skrek han.

Raseriet ulmet. Han hadde gitt etter. Med omhu tok Rasmus Rødskjegg sverdet til Gudleik Lokesons og spent det rundt livet.

Krigheren i ham hadde våknet, og han likte følelsen.

Hvor var Eldgjær?

- Eldgjær!?

Et dempet svar lød fra bak huset.
Med lange målrettede skritt gikk han ut.
- Eldgjær.
- Ja.
Han løftet hodet og stirret på ham. Blikket manglet varme.
- Jeg drar, sa han.
- Hvor? spurte hun. Kinnene hadde farve, og magen bulte svakt under klærne.
- Til Faldnir.
- Hvorfor? Spørsmålet kom svakt og usikkert.
- For å drepe.
Eldgjær sto stille. Det glimtet i øynene hennes. Var det frykt?
- Rasmus.
Han tok et skritt frem.
- Ja?
Stillheten var som en mur. Han visste ikke hva han skulle si. Heller ikke hun hadde ord.
- Drep ham! sa hun.
Rasmus Rødskjegg forsøkte å finne et ord, men fant det ikke. Han bare snudde på hælen og gikk.
- Rasmus?
Han stoppet. Det var stemmen, måten det ble sagt på.
- Vær forsiktig.
Han snudde seg halvt og så på henne. Et eller annet sted, dypt inne, glødet det. Hadde han endelig nådd frem?
- Vær forsiktig, Rasmus, og kom tilbake.
Da visste han det. Tiden hadde slått en sprekk i skallet hennes. Endelig var han sikker på at han kunne nå inn til henne. Han trengte bare tid.
- Ja, Eldgjær, jeg skal være forsiktig.
- Takk.
Han tok hesten i tømmene og ledet den bort. Så stoppet han og kastet et siste blick over skulderen. Eldgjær sto som han ønsket å huske henne. Høy, rank, og alene. Blikket gled nedover den fine kroppen hennes, og stanset ved magen.
- En sønn, tenkte han.
Han var nå i full visshet om at han måtte drepe Rigor Svarte for at Faldnirs grep om Østvikyr skulle løsne. Han måtte frata Rigor Svarte armbåndet og skaffe det et nytt hjem. Han visste at dette var den eneste

måten å få fred for stemmene fra Vesterlund på.

Skulle han bo i Østvikyr, måtte han skape fred.

Det var med et stikk av vemod at Rasmus Rødskjegg snudde ryggen til henne.

Før, da han ikke hadde henne, var døden en lek, og det å ta liv var like naturlig som det å ånde, å puste inn og ut.

Nå var alt så forskjellig.

Mens Rasmus Rødskjegg red bort fra Østvikyr, opp mot Tåkeskaret og Faldnir kjente han hvordan et nytt og fremmed ansvar hvilte på ham. Han kjente det på måten han lyttet til stillheten på. En fugl kvitret i det fjerne, og Rasmus Rødskjegg hørte den.

Han så opp.

De tunge skyene som alltid hvilte over Tåkeskaret hadde trukket ned fra fjellene og lagt seg tungt nedover fjellveggene og dekket til skaret slik at det var vanskelig å se ting tydelig. Tåken hadde også innhyllert templet, og det var ikke et menneske var å se. På offerpallen, den kalde og livløse steinhellen foran tempeldøren lå det en kropp.

Rasmus Rødskjegg gjenkjente den.

Det var kvinnen Mia Stiansdottir.

Blodpølen som lå på steinhellen var fremdeles fersk, og den utstrålte kroppsvarmen fra sin siste ofringen. Det var det eneste livstegn som var tilbake. Med forsiktige skritt egget Rasmus Rødskjegg hesten bort til steinhellen.

- Udyr, hvisket han.

Marerittene han hadde gjennomlevd mens han har i Alvakongens vold kom tilbake med full styrke. Det som hadde skjedd i Faldnir kom til ham som en syning og han skulle få oppleve den siste blant offringene. Skygger av menn vokste frem fra tåkehavet og de fikk liv.

Det var tjenerskaren til Rigor Svarte, ypperprest i Faldnir.

- Odin, ved Odin. Gi oss død, lød messesangen fra tjenerskaren.

Rasmus Rødskjegg kjente at hans egen kropp dirret.

- Død over Ragnareid, lød messesangen fra presteskaren.

Rasmus Rødskjegg hørte ropene. De var så intense at de satte seg helt inne i ryggmargen hans og forstyrret takten i hans hjerteslag. Han forsøkte å stenge dem ute. Han lukket øynene og holdt seg for ørene, men det hjalp ikke.

Dette var noe Alvekongen ville at han skulle se.

- Stans! skrek Rasmus Rødskjegg.

Det var ingen som hørte ham, og tilropene fra presteskaren fort-

satte.

- Død over Rasmus Rødskjegg! ropte de.

- Stille! skrek Rasmus Rødskjegg for annen gang samtidig med at han rev Gudleik Lokesons sverd opp av sliren og holdt det foran seg.

Først da ble det stille. Alt ble som frosset i tid.

- Du må til Ragnareid, hvisket stemmen som hele tiden hadde arbeidet inne i ham.

Rasmus Rødskjegg så seg omkring.

I tåkehavet var det noe som manglet, noe som ikke stemte. Han forsøkte å huske tilbake til marerittene.

Sakte gikk det opp for ham, at kulden han hadde følt for stedet ikke var der. At sjelen til kvinne som lå på offerpallen var fremdeles urørt.

Han skulle føres tilbake i tid, og få gjennomleve det hele.

- Hvorfor? spurte han seg selv.

- Fordi at du skal vite, sa stemmen som arbeidet inne i ham.

- Hadde Zork allerede tatt sitt, eller var det noe mer!? spurte Rødskjegg seg selv.

Rasmus Rødskjegg steg ned fra hesten og gikk bort til offerpallen. Han tok sverdet og begravde den i det blodet og strøk det bortover den digre steinhellen. Det hvite stålet freste idet det kom i berøring med blodet. Lyden av fresing skar gjennom stillheten og skrudde ham tilbake i tid. Samtidig steg det en sky av damp fra sverdets overflate. Den samlet seg og tok sakte form av en kvinne. Sjelen manglet, men hun sto der like hel.

Hun forsøkte å snakke til ham.

- Beist! utbrøt Rasmus Rødskjegg og tenkte på udådene som var begått av Rigor Svarte og hans presteskare.

Det Rasmus Rødskjegg fikk se var det som hadde skjedd, og det var Alvekongen som førte visningen.

Det var et fjell av en kappekledd mann som holdt et grep om kvinnen. Han løftet henne, hev henne opp på offerpallen og tjoret henne fast. En ring av kappekledd menn sto og så på. Rigor Svarte sto litt på avstand, urørlig, nesten som skåret i stein.

- Hun skal sitte ved Odins side! sa mannen som hadde bundet henne til offerpallen, og Rasmus Rødskjegg syntes at han gjenkjente stemmen.

Rigor Svarte tok et skritt frem, tok av seg armbåndet, la det på kvinnens bryst. Deretter kjørte han hånden sakte ned gjennom ringen og

begravde hånden dypt inn i brystet hennes.

- Ved Odin! ropte Rigor Svarte idet han fikk et grep om kvinnens sjel.

Først nå innså Rasmus Rødskjegg at det ikke var Rigor Svarte men Zork som sto over offeret, hentet opp kvinnens sjel, og gjorde den til sin egen.

Mannen som holdt henne løftet på hodet, og Rasmus Rødskjegg fikk se ansiktet hans.

- Jostein! utbrøt Rasmus Rødskjegg idet han fikk se hvem det var.

Det var Jostein Hamrekors. Han hadde tatt sin kvinne, bundet henne til offerpallen, og var i ferd med å ofre henne til Zork.

- Ved Odin, jeg tar ditt liv! sa han og smilte rått.

Rasmus Rødskjegg så også hvordan det fordreide ansiktet til Jostein Hamrekors lyste av hat og hevnlyst.

For å fullbyrde offringen tok Rigor Svarte sitt sverd, løftet det over hodet og kjørte det inn i kvinnen.

Jostein Hamrekors hadde aldri likt kvinner, husket Rasmus Rødskjegg, og bestemte seg for at han hadde mistet retten til å leve.

Dampen fortsatte å stige fra den glødende sverdeggen som lå begravd i blodpølen, og skyggen som var gjenferdet til Mia Stiansdottir snakket til ham.

- Drep ham! var budskapet hun fremførte.

- Du har mitt ord! sa Rødskjegg.

- Da kan det lyse fred over mitt efterliv, sa Mia Stiansdottir.

Sverdeggen glødet fortsatt, men blodet var borte. Med det forsvant også skyen og formen på skikkelsen som hadde stått foran ham.

Rasmus Rødskjegg tok et skritt tilbake og ba en stille bønn, både for seg selv og for kvinnen Mia Stiansdottir. Han hadde fått en ny og mektigere fiende enn Rigor Svarte.

Ypperstepresten, i Rigor Svartes skikkelse, var ingen andre enn døden selv.

- Til Ragnareid, hvisket Rasmus Rødskjegg til hesten idet han satte seg på hesteryggen.

- Du skal også dø for min hånd, var strøtanken han sendte Jostein Hamrekors.

Han hev hesten rundt og satte i full galopp ned Tåkeskaret. Forbi kampesteinene som beskyttet inngangen og red videre ut på slettelandet.

Sporene etter en hærskafe i fremmarsj var overalt. Åkre var trampet

flate, landsbyer var plyndret, og de som hadde satt seg til motverge lå døde. Alt var stille. Fuglekvisper og skogens lyder var borte. Kvinner sørget over sine menn, og barn gråt. De som ikke var blitt drept, var blitt lemlestet. Til og med små barn og gamle folk var blitt hugget ned.

Faldnirs skygge beveget seg mot Ragnareid.

Flere ganger fikk stanken av ferskt blod og død fikk Rasmus til å stige ned fra hesten, og å brette seg.

Ettersmaken av spy brant i halsen.

En gang, da mellomgulvet hev etter å komme opp i halsen, senket Rasmus Rødskjegg blikket og stirret rett inn i øynene på en liten gutt som sto og betraktet ham.

Gutten hadde et brukket ben, og det sto i en umulig vinkel.

- Ikke drep meg, tryglet gutten.

- Deg er jeg ikke kommet for å drepe, sa Rasmus Rødskjegg.

- Hvem er du da? spurte gutten.

- Mitt navn er Rasmus Rødskjegg.

Guttens ansikt lyste opp og han brøt frem i et smil.

- Deg har jeg hørt om! sa han.

- ... og?

- Du er vår konge!?

- Kjartan Kongsvenn er konge over dette landet, sa Rødskjegg.

- Det er du som skal hevne oss og redde våre hjem, sa gutten.

- Jeg skal ta livet at Rigor Svarte og Jostein Hamrekors.

- Er det de som har gjort dette? spurte gutten og pekte på de smuldrende ruinene av det lite hus

- Ja, svarte Rasmus Rødskjegg.

- Da vil jeg følge deg, sa gutten.

- Dessverre, sa Rødskjegg.

- Fordi jeg er krøpling?

- Nei, fordi at du skal huske denne dagen og bruke det til å bygge et nytt hus. Fordi at du må bruke alle dine krefter til å dyrke mark, så og å høste. Det er bare slik landet kan bli sterkt igjen.

- Men jeg er fortsatt krøpling, sa gutten.

- Men ditt liv kan bli like helt, hvisket Rasmus, og steg opp på hesteryggen igjen.

For første gang var Rødskjegg i baktroppen og det var Faldnir som førte fanen. Han bøyd hodet.

- Hjelp meg. Gi meg styrke, hvisket han.

Han visste ikke om bønnen ble hørt, om det var Vesterlund eller

skjebnen voktere som ga ham fornyet kraft, men han kjente hvordan kreften vokste.

De kom innenfra.

Også Rasmus Rødskjegg hadde lært å hate.

Nå tok det hånd om hans vilje, og ble til kraften som drev ham fremover.

Hvor mye tid hadde han? Hvor langt var de kommet? Var Ragnareid under beleiring eller hadde det falt?

Det var ingen tid å miste.

Han innså også at Gudleik Lokesons sverd var nå det eneste som kunne stå imot Zork.

Det var i skumringen at presteskaren til Rigor Svarte nådde frem til Ragnareid, omringet festningen og satte den under beleiring. Rigor Svarte og Jostein Hamrekors gikk frem til porten og Rigor Svarte ropte frem betingelsene.

- De som ikke bøyer seg for Odins vilje vil bli drept, kunngjorde han.

En ny tjenerskare skulle innlemmes i rekkene. Forberedelsene til å innta festningen var begynt. Et stort alter var bygget ved inngangen ble gjort klar for å ta imot den første sjelen som skulle ofres.

Jostein Hamrekors, som sto foran porten med hevet sverd, elsket hvert øyeblikk.

- Og du skal dø ved min hånd, Rasmus Rødskjegg! ropte han.

Rasmus Rødskjegg, som fremdeles ikke hadde nådd frem til festingen, hørte han, og tenkte sitt.

- Aldri for sent! sa han til seg selv og satte seg til å vente til at det ble mørkt.

Beleiringen var et faktum.

Rasmus Rødskjegg satte fra seg hesten, tok sikte på det borterste tårnet, og begynte å kripe innover mot den nærmeste av mennene som hadde omringet festingen.

Det tok tid, men endelig klarte han å komme seg opp bak ham. Med at krafttak grep han tak i mannen, holdt ham rundt munnen, og knakk nakken hans. Deretter lirket han av ham kappen, tok den på, og fortsatte sin ferd mot vollgraven.

Kapittel 18

I ALVEKONGENS VOLD

Det var i grålysningen.

Natten igjennom hadde Kjartan Kongsvenn stått oppe på festningsmurene og studert bålene som var blitt tent utover slettelandet som lå innover mot fjellene i det fjerne.

Hvor mange var de?

Nå sto han og studerte hærskaeren som forberedte seg på å innta festningen. De hadde våpen og sto som en tett mur med krigere godt utenfor rekkevidde til det han hadde av våpen, som stort sett besto av piler. Han innså samtidig at han ville få problemer med å forsvare seg.

- Rasmus!? hvisket han.

Aldri før hadde han følt seg så ubeslutsom og maktesløs.

Det var bare vinden, som var blitt hans ledsager, som snakket til ham, og det var lite den kunne utrette.

- Vent! hvisket den, og strøk lett gjennom håret til Kjartan Kongsvenn.

Kjartan Kongsvenn kjente hvordan maktesløsheten økte. Han var oppgitt og snudde og gikk ned fra festningsmurene for å få samlet tankene sine.

Han gikk inn i tronsalen.

- Vente!? skrek det inne i ham. - Hvor er du, Rasmus!!

Også Hulda Rigorsdatter hadde vendt ham ryggen, var mer enn villig til å slippe hærskaeren over hengebroen og inn i hjertet av Ragnareid.

Det var faren hennes som sto der ute.

Kjartan Kongsvenn skulle til å sette seg på tronen, men så reagerte

hans sjette sans. Det var noen som kom opp bak ham.

Kjartan Kongsvenn trakk sverdet, hvirvlet rundt og alt i en glidende bevegelse.

Foran ham sto Rasmus Rødskjegg.

- Du ventet ...!? sa han.

- Hvordan i all verden? utbrøt Kjartan Kongsvenn da han fikk se den dyvåte vennen.

- Det var du som lærte meg veien, flirte Rasmus.

En blanding av vann og mudder lå i en stor pøl ved hans føtter.

- Du kom! jublet Kjartan og kastet seg om halsen på sin venn, men Rasmus stoppet ham.

- Vi har ikke tid. Festningen må forlates og alle må bort herfra med en gang. Det er ikke Rigor Svarte, men Zork som står der ute.

- Men Rigor ...? spurte Kongsvenn.

- Han er død, svarte Rødskjegg.

Det kom et skrik fra inngangen til tronsalen. Begge snudde seg og så det bleke ansiktet til Hulda Rigorsdatter.

- Min far!?

- Han er død, Hulda, sa Rødskjegg.

- Men hvordan?

- Zork har fortært ham, sa han kort, og fortsatte: Det er det døde skall av en mann som en gang har vært, som står utenfor.

- Det er ikke sant! sa Hulda Rigorsdatter. Jeg har sett ham med mine egne øyne, og han har ikke andre hensikter enn å hjelpe oss.

- Hjelpe oss med hva? spurte Rasmus Rødskjegg.

- Det er Odin og Odins vilje han bærer med seg, og vi er hans undersåtter, sa hun.

- Det er Zork som står der.

- Armbåndet beskytter ham.

- Det er Zork som har armbåndet!

- Du lyver!! skrek hun.

Raseri og hat brant i de mørke øynene.

- Tro hva du vil, svarte Rødskjegg. Men dere må ut av festningen før det er for sent.

- Dette er min plass og jeg skal stå ved min fars side, sa hun.

Det var tydelig at Hulda Rigorsdatter skulle holde sin skanse innenfor festningemurene og at hennes alliert var på utsiden.

- Zork ønsker mitt liv, sa Rødskjegg.

- Ditt liv? spurte Kjartan.

Huldas Rigorsdatter sine øyne lyste opp.

Rasmus Rødskjegg brant av utålmodighet.

- Dere må ut, og det med det samme. Dere må ri, og rømme for livet, avbrøt han.

- Jeg blir, og jeg skal regjere ved hans side, sa Hulda Rigorsdatter.

Rasmus så på henne.

- Dere må ri til Østvikyr og bli der inntil dette er over! kommanderte han.

Rasmus Rødskjegg hadde ikke noe valg. Han kastet et blick på Kongsvenn, tok et skritt frem og slo til Hulda Rigorsdatter slik at hun falt om i svime. Like elegant grep han henne i fallet, innen hun traff gulvet.

- Hjelp meg, Kjartan.

Han fant frem et tau og surret henne på hender og føtter.

Deretter løftet han henne som om hun var en livløs sekk.

- Ta henne, Kjartan!

Først nå reagerte Kjartan Kongsvenn, ved å rekke frem armene og tok imot den svimeslåtte kvinnen.

- Nå, forsvinn! kommanderte han.

- Jeg kan ikke bare ri ut gjennom det mylder av krigsmenn og tro at jeg vil komme fra det med livet i behold, sa han.

- Jeg kommer til å ri ut, skape en avledning, og du må følge straks etter, sa Rasmus Rødskjegg.

- Og du tror at du vil komme fra dette med livet i behold?

- Det er to liv jeg må ta, og det ene tilhører Zork.

- Og det andre?

- Jostein Hamrekors.

- Og da ...?

- Da regner jeg med at presteskaren vil gå i oppløsning av seg selv, at du så kan flytte tilbake til Ragnareid og at vårt rike blir trygt.

- Du klarer dem ikke begge.

- Så hjelp meg.

Kjartan Kongsvenn hadde allerede dannet seg et bilde over hvilke muligheter de hadde.

Han hadde en plan.

Han gikk tett inntil sin venn, bøyd hodet og hvisket ham i øret.

Rasmus Rødskjegg lyttet, nikket, la seg inntil Kjartan Kongsvenn sitt øre og hvisket tilbake.

- Det kan virke, sa Kjartan Kongsvenn.

- Da gjør vi det, svarte Rasmus Rødskjegg mildt.

Kjartan tok sin kvinne, lempet henne over skulderen, og bar henne ned på gårdsplassen.

Med det samme Kjartan Kongsvenn forlot tronsalen gikk Rasmus Rødskjegg opp på festningemurene og klatret videre opp i utsiktstårnet. Presteskaren omringet hele festningen.

- Yppersteprest!! skrek Rødskjegg.

En liten, tykk skikkelse steg frem fra en klyng med menn som sto ved hovedporten og stilte seg opp ved foten av hengebroen.

- Jeg hører deg, Rasmus Rødskjegg, kom svaret.

Stemmen var hul og kald. Mannen lignet Rigor Svarte, men Rasmus Rødskjegg visste at det var Zork.

Jostein Hamrekors sto ved hans side.

- Det er meg du vil ha! ropte Rasmus Rødskjegg.

- Sverdet og din sjel! lo ypperstepresten tilbake.

- Så la de andre gå fri! sa Rødskjegg.

- Som du vil, de er mine likevel, lød svaret.

Rasmus Rødskjegg gikk ned fra tårnet og ned på gårdsplassen. Han tok den hvite hingsten til Hulda Rigorsdatter, Skar, og satte seg på hesteryggen.

- Nå, sa han til Kjartan Kongsvenn.

De tunge portene til festningen ble slått opp og hengebroen ble senket. De som sto på utsiden så bare at åpningen ble større og større, og ventet utålmodig på å kunne storme inn å innta den siste bastionen i riket som en gang hadde vært Ragnareid.

Da hengebroen var nesten nede så de to ting.

Den ene var Rasmus Rødskjegg som satt på den digre hvite hingsten, men det gikk ikke opp for dem at Kjartan Kongsvenn, som knelte ved han side, holdt en diger bue mellom hendene.

Hva de heller ikke kunne se var at Hulda Rigorsdatter var bundet til en hest som sto salet og klar.

Både Zorks og Jostein Hamrekors sine øynene var naglet til Rasmus Rødskjegg. Ingen av dem så at Kjartan Kongsvenn trakk buen og at pilen ble løsnet, i retning Jostein Hamrekors.

- Bare du og jeg, ropte Rødskjegg.

- Det er deg jeg skal jeg ha, rullet Zorks latter, men det ble avbrutt av et hvesende skrik fra mannen som sto ved hans side.

Pilen hadde truffet Jostein Hamrekors i halsen, revet over luftrøret

og han ség sammen og la seg ved Zorks føtter.

Han var dødelig såret, men ikke død.

Deretter begynte folkene som var i festningen å strømme over hengebroen. I forvirringen heiv Kjartan Kongsvenn seg på hesteryggen, og stormet ut.

Rasmus Rødskjegg satt der han satt, på hesteryggen, uten å trekke en mime.

Zork var blitt så overrumplet at han ikke reagerte før den siste av de som bodde innenfor murens vegger hadde strømmet over broen og var ute på slettelandet. Heller ikke presteskaren reagerte, da de var omgitt av ubevæpnede og forsvarsløse bønder.

Man dreper ikke kvinner, barn og forsvarsløse bønder.

Så ble portene inn til festningen smelt igjen og hengebroen begynte å løfte seg.

- Til angrep! ropte Zork, men det var for sent. Vollgraven var for dyp.

Zork kastet ett blick på Jostein Harmekors, lurte på om han skulle ta mannens sjel, men følte at den hadde for lite substans, og at det ikke var noe kraft å hente. Derfor tillot han Jostein Hamrekors å krype bort, for å redde sitt eget liv.

Det var viktigere å konsentrere seg om det å innta festningen.

- Du skal svi for dette, Rasmus Rødskjegg! ropte Zork.

Han tok av seg armbåndet og la det ved sine føtter.

Rasmus Rødskjegg forsto at det nå ville handle om trollkraft, og for å beskytte seg gikk han bort fra porten og dypere inn i festningen. For å rømme kunne han bruke tunnelen under vollgraven, men valgte å bli. Han hadde også en hest å ta vare på.

Dessuten, om Zork brukte av sin trollkraft ville han sikkert svekkes, og det ville gi Rasmus Rødskjegg en mulighet.

Han valgte å holde stand.

Bare det korte lille sverdet kunne redde ham nå.

Zork hadde full kontroll med kraften som var vevd inn i armbåndet. Armbåndet stammet fra alvenes rike, og at Zork var av alvisk ætt.

Nå aktet han å bruke det.

Blant egenskapene armbåndet hadde, var at det evnet å trekke på kraftene som var låst i Hels rike, å samle dem og å føre den opp til jordens overflate.

Zork konsentrerte seg om å frembringe kraften.

Han kunne alt som var av ord, vendinger og trylleord. Nå kalte han på kraften. Han sang det ene settet med trylleord etter den andre, og sakte men sikkert begynte Hels indre å sive opp til jordens overflate.

Zork økte takten i strømmen av trylleord og de lød til slutt som en grøtet messesang lød over Ragnareid. Armbåndet begynte å gløde. Det var varme fra jordens indre som strømmet til, ble tappet og som la seg oppunder Ragnareid. Den fant veien opp gjennom underjordiske ganger, inn gjennom sprekker og videre opp. Sakte spredte varmen seg fra armbåndet og ut i jorden rundt festningen, for så å trekke videre inn i festningemurene. Varmen ble til slutt så intens at presteskaren måtte trekke unna.

Zork, med armbåndet ved sine føtter, ble stående som i en trance.

Også Rasmus Rødskjegg kjente hvordan varmen trakk inn i festningen, fikk steinene til å bli varme. Han trakk lenger og lenger bort fra ytterveggene, og gikk til slutt inn i tronsalen, der var det kjøligere.

Han leide hingsten Skar inn etter seg.

- Hvor sterk var trollkraften, hvor lenge ville den vare? var de to tingene Rasmus Rødskjegg nå lurte på.

Rødskjegg innså fort at det, i all sannsynlighet, ville bli et spørsmål om utholdenhet.

- Kom, sa Rasmus Rødskjegg til Skar, og trakk lengre og lengre inn i festningen.

- Gi meg styrke! hvisket Rødskjegg.

Skar var begynt å bli urolig. Den snøftet og hvinte ettersom varmen ble mer intens. Den gravde i steingulvet med den ene hoven, og forsøkte å komme seg ut.

Varmen bare økte.

- Rolig, sa Rasmus Rødskjegg og gikk tett inntil hesten og strøk den over neseborene.

Hingsten roet seg.

Nå tvang bølger av varm luft dem videre ned og helt inn i de dypeste fangehullene.

Utenfor festningsmurene sto Zork. Bølger av dampende svovel sivet nå opp til overflaten og en mørkegul sky innhyllet ham slik at han knapt var synlig.

Et ondskapsfullt smil krøp inn i munnvikene hans og forakten han følte for alt og alle lyste opp yppersteprestens ansikt.

Festningsmurene var begynt å gløde.

I to døgn sto Zork med armbåndet ved sine føtter.

Så, endelig, løftet Zork armbåndet opp av bakken og tok et skritt tilbake.

- Nå! sa han.

Jordens indre adlød. Ildregnet stoppet, varmen trakk seg tilbake til Helheimens rike; og de siste restene av svoveldampen forsvant.

Presteskabet, som sto på god avstand, knelte i andektighet.

- For varmt, Rasmus Rødskjegg? ropte Zork idet han løftet armbåndet høyt over hodet.

Inne fra fjellene, som lå som Gråviddas ytterste grense mot Grel-landet ble vinteren vekket av sin dvale. Isgards ryttere ble tvunget til hest for å ri i armbåndets ærend.

- Kom! hvisket Zork og strammet grepet om armbåndet.

Vinteren slo ned fra den skyfrie himmelen. Først som kom den som et underkjølt regn som la seg som is over festingen. Vinden, som også adlød armbåndet, kom ulende inn og presset isvannet inn mellom fuger og sprekker i murene, og gjorde at hele ble innkapslet i et tykt lag med blåis.

- Kaldt nok! Rasmus Rødskjegg? hvisket Zork.

I to samfulle døgn holdt ypperstepresten armbåndet hevet over hodet. Kulden fortsatte å trekke inn i festningens indre.

- Nå, Rasmus?!

Først da ble armbåndet senket og trolldommen brutt. Idet Zork tredde armbåndet innpå armen igjen kom solen frem og isen tok sakte til å smelte.

Tiden var inne.

Zork gikk frem, og presteskaren reiste seg.

Alle sto like tause.

Aldri hadde det vært så stille i Ragnareid som akkurat da.

Den tunge porten til festningen ble åpnet.

- Kunne noe ha overlevd?

Det var en som hadde. Inne på gårdsplassen satt Rasmus Rødskjegg på Skar og ventet. Det lille sverdet holdt han hevet høyt over hodet.

Zork, som gikk frem mot hovedporten for å hente sitt bytte, bråstanset.

- Hvordan kunne noe ha overlevd! tenkte han.

I et forvirret og ubeslutsomt øyeblikk så han ned på armbåndet og ristet på hodet. Det var akkurat som det var noe han forsøkte å huske. Da han løftet hodet igjen, var det allerede for sent. Rasmus Rødskjegg hadde sporet den digre hvite hingsten og kom stormende ut gjennom

porten. I en forrykende fart var han oppe på hengebroen og styrte rett på Zork.

Sverdet falt.

Med all sin kraft kjørte Rasmus Rødskjegg sverdeggen ned over den lamslåtte Zork, i Rigor Svartes skikkelse, som hadde løftet armene opp foran ansiktet for å verne seg mot slaget. Sverdeggen skar hardt og rent. Bladet gikk inn gjennom den ene armen, skilte hodet fra kroppen og hode og arm var luftborn.

Mens den fremdeles var i luften klarte Rasmus Rødskjegg å nappe til seg den avskårne armen. Han klarte også å rive av armbåndet og å tre det innpå på sitt eget håndledd. Sverdet glødet som aldri før.

Rigor Svarte var endelig død, men ikke den svarte sjelen som levde i kroppens indre var det ikke.

Rasmus Rødskjegg hadde innsett at det var armbåndet som ga Zork hans kraft, og at sverdet han hadde fått av Gudleik Lokeson var det eneste som kunne binde Zorks krefter.

Rasmus Rødskjegg rykket i tømmene og den hvite hingsten ble hvirvlet rundt. Den galloperste tilbake og skrenset opp foran det hodeløse legemet som lå midt på broen. Rødskjegg hoppet ned fra hesteryggen og pakket de løse legemsdelene inn i den svarte prestekåpen så raskt han kunne og brukte sverdet til å spidde det hele på plass. Han tok så bylten og klatret opp på hesteryggen igjen.

- Til Vesterlund! ropte han inn i øret på Skar.

Skar adlød. Den satte hovene i bakken, peilet seg inn mot skogbeltet i den ene enden av slettelandet og tordnet mot det.

Presteskaren som så at deres leder ble hodekappet rett foran øynene deres, falt nesegrus for å tilbe sin nye herre.

- Bli liggende! skrek Rødskjegg idet han fór forbi.

De av presteskaren som var sterkest i sin tro våget ikke å reise seg. De som var svakere tok av seg sine prestekapper, kastet dem i bakken, og gikk tilbake til sine åkre, bygder og til kvinnene de hadde forlatt.

Hele veien mens Rasmus Rødskjegg red mot Vesterlund rykket det og sparket inne i bylten. Zork følte hvordan sitt presteskap gikk i oppløsning og var det ett sted han ikke ønsket seg, var det i Vesterlund.

Det hjalp imidlertid så lite. Sverdet hadde ikke bare spiddet den svarte sjelen hans, men den hadde også naglet ham til Rigor Svartes legeme.

Skar galloperste helt frem til utkanten av den dype urskogen, men der

måtte den sakke på farten. Rasmus Rødskjegg var en inntrenger og Vesterlund hadde reist sitt vern. Hingsten var ikke før kommet innenfor skogens ytterkant enn at Vesterlund trakk seg sammen og at krattet ble like tett som en mur. Mektige trær senket grenene og tornekrattet blottla sylskarpe nåler. Skogen sperret ikke bare veien, men låste både hest og rytter fast.

Den store hingsten forsøkte gang på gang å bryte gjennom, men uten hell. Rasmus Rødskjegg grep om det korte sverdet for å bruke det for å hugge vei, men innså fort at om det var én ting han ikke kunne gjøre, var det akkurat det.

Dersom han rev den ut av bylten, ville Zork atter en gang få sin frihet.

Med den erkjennelsen på plass grep Rasmus Rødskjegg fastere både om bylten og om sverdet.

- Press på! ropte han inn i hingstens øre.

Rødskjegg fortsatte å kjøre hælene i flankene og hesten presset mot krattet som sperret veien for den. Gang på gang forsøkte den å presse seg frem, men krattet sto like steilt.

- Det må gi etter, tenkte Rødskjegg.

Skogen hadde sin egen trollkraft.

- Jeg må til Alvekongen! var det eneste Rødskjegg visste.

Skogen var av en annen oppfatning. Rasmus Rødskjegg visste at skogen levde, og han holdt et spesielt øye til en stor gren som vaiet over hodet på ham. Så, i det skogen trodde var et ubevoktet øyeblikk, kom den digre grenen seilende ned mot hodet hans. Rasmus Rødskjegg dukket og klarte å gripe tak i den. Grenen forsøkte å dra seg selv på plass igjen, men Rasmus Rødskjegg holdt sitt grep.

Så rykket Rasmus Rødskjegg til med det han hadde av krefter. Det knirket og knaket i greiner og stammer. Treet forsøkte å rette seg opp igjen, løfte Rødskjegg av hesteryggen, men klarte det ikke. Hingsten presset fremover.

Rasmus Rødskjegg rykket til for annen gang.

Med et kraftig brak løsnet hele grenen fra trestammen og braste ned i tornekrattet. Slaget, da den traff bakken, slo som et ekko oppunder trekronene.

Skogen ble stille.

Samtidig, med at han måtte strekke armene sine, hadde Rasmus blottlagt den del av armen der armbåndet satt.

Om det var stille før, ble det stillere nå.

Armbåndet stammet fra alvenes rike.

Sakte trakk tornekrattet seg tilbake, trærne løftet sine grener og det åpnet seg en sti som Skar kunne følge.

Det var som om hvert eneste blad stirret på håndleddet hans.

Løvverket rørte på seg, vinden trakk ned fra trekronene, hvirvlet sakte rundt håndleddet og strøk forsiktig over den blanke metallflaten. Deretter seilte den opp og innover i de dype skogene.

Rødskjegg hadde brutt igjennom Vesterlunds vern mot utenomverden. Åpningen ble større og stien ble bredere. Rasmus Rødskjegg egget hesten videre. Den plantet hovene mykt på gressteppet, og hvert skritt var like lydløst som skogen selv.

Lysen forandret seg også. Fargene fikk et lilla skjær. Tid hadde opphørt å være tid, og alt ble plutselig ved sin egen evighet. For hvert skritt hesten tok, ble verden rundt ham mer og mer uvirkelig. Dagslyset forsvant og tussmørket tok dets plass.

Vinden som rådet over Vesterlund gled inn i trekronene. Den var som et pust som berørte først ett blad, og så det neste. For Rasmus Rødskjegg, som så på, var som om det var bladene som løftet vinden fra grein til grein og og lot den vandre videre, fra trekrone til trekrone.

Samtidig la vinden seg inn bak Rasmus Rødskjegg.

Det var skogen selv som tvang ham til å fortsette. Hvor skogen åpnet seg foran ham, laget en sti, sørget skogen for at den samme stien lukket seg bak ham.

Hesten førte Rasmus Rødskjegg stadig dypere inn i Vesterlund og inn mot skogens kjerne.

Hvor lenge Rasmus Rødskjegg hadde ridd, visste han ikke. Om det var en time, en dag eller et døgn, var like uklart. Han følte, merkelig nok, hverken tretthet eller sult.

Trestammene og trekronene ble kraftigere, og lyden av vinden som rasslet gjennom løvet lød nå mer som stemmer enn vind.

Her og der fikk Rødskjegg øye på en irrgrovn tust med hår som smatt frem fra bak noen grener men så forsvant det igjen. Deretter så han et par øyne, og så et helt ansikt.

Han husket tilbake til dagen han hadde landet i Vesterlund, for å innta Ragnareid.

Nå så han dem tydelig. Det var et helt småfolk som satt på grener, lå i gresset, og løftet på hodet og studerte ham idet han red forbi. De kom frem fra trestammer og steiner, og betraktet ham.

- Vakre, underlige små vesener! tenkte Rasmus Rødskjegg.

De var så forskjellige fra slik han opplevde dem i drømmene sine.
De hadde spisse ører, små runde ansikter og grønt hår. Klærne var også grønne og gikk i ett med løvverket.

Ikke rart at han ikke hadde oppdaget dem før.

Da alvene forsto at de var oppdaget brast også stillheten.

Store menneskedyr slapp aldri så langt som inn i denne delen av Vesterlund.

Urskogen tillot det ikke.

De fleste av alvene hadde aldri sett et menneske før.

Småfolket var overalt. De hadde stemmer som sang mer enn snakket, og ordene danset frem og tilbake mellom grener og løv.

- Hva er det for et dyr? spurte noen.

- Sikkert et menneskedyr, svarte en av alvene.

- Så merkelig han er!

- Stygg er han også.

- Se på den lange halen.

- Det er en hest, din tufs!

- En hva-for-noe?

En annen av alvene sperret opp øynene. Han hadde festet blikket på håndleddet til Rasmus Rødskjegg.

- Se! ropte han.

- Hysj! sa en annen.

- Se, armbåndet!

- Armbåndet?

Det ble plutselig helt stille i den dype skogen. Det var så stille at en såvidt kunne høre vinden. Den hadde trukket ned fra trekronene og lagt seg rundt trestemmer og trakk bortover skogbunnen for å finne ut hva det gjaldt.

- Armbåndet!

- Hvem kan det være?!

- En stor og mektig konge, sa en.

- En av Valhalls egne!

- En av gudene?!

Det var en tykk, liten alve som var den første som fikk øye på bylten som hang over hesteryggen.

- Se på den! spurte han og pekte.

- Hva er det? spurte en annen.

Flere flyttet blikket fra armbåndet rundt Rødskjeggs håndledd og ned på bylten.

Så fikk de øye på sverdet.

Bylten Rasmus Rødskjegg hadde over hesteryggen utstrålte både kulde og ondskap og sverdet som stakk opp fra bylten dirret lett.

Den levde!

Vinden reagerte momentant. Den løftet seg opp fra skogbunnen, raste oppunder trekronene igjen og slo nedover mot bakken igjen. Den virvlet opp støv, pisket det bortover, slik at alveflokken måtte lukke øynene. Samtidig trakk mørke skyer innover Vesterlund, stengte solen ute og et torden rullet i det fjerne.

Guden Loke hadde våknet til at hans rike var i fare, at Rigor Svarte var dør og at Zork levde.

Alvene forsvant ned i skogens underjordiske ganger, og var borte. Et mørke, fulgt av en ny og mer intens stillhet, la seg over Vesterlund.

Rødskjegg satt urørlig. Han våget knapt puste. Alt var så forskjellig fra den verden som hadde hjemsøkt ham i sine mareritt.

Så, rett foran ham dukket det opp et krokett gammelt vesen. Rødskjegg stirret inn i et par lysende øyne. Det var ingen vanlige øyne, de hadde alder, makt og visdom.

Det var Alvekongen i egen person.

- Velkommen til Vesterlund, Rasmus Rødskjegg, sa han.

Så gjenkjente Rasmus Rødskjegg mannens ansikt og han husket stemmen.

- Det er du som har bragt meg hit!

- Det er armbåndet som har bragt det hit, sa alvekongen.

- Og dette er Gudleik Lokesons verk?

- Gudleik Lokeson har ikke adgang til disse skogene, svarte alvekongen.

- Så hvorfor er jeg her da?

- Fordi at du har fullført din oppgave. Du har drept Zork og bragt armbåndet tilbake til den verden hvor det egentlig hører hjemme.

- Er jeg ferdig nå? spurte Rasmus Rødskjegg.

Inni seg husket han kulden, marerittene, møtet med døden og hvordan kampen om Ragnareid hadde tæret på kreftene hans. Viljen til å kjempe videre var nesten borte.

- Ikke helt, sa alvekongen.

- Jeg orker snart ikke mer dette, tenkte Rødskjegg.

Med en trett hånd grep Rødskjegg tak i den svarte bylten og slengte den over hodet på hesten, slik at den landet ved Alvekongens føtter. Den traff bakken med sverdspissen først, slik at bylten ble spiddet til

bakken.

- Da er denne din!! sa Rødskjegg.

Alvekongen stirret et øyeblikk på Rasmus Rødskjegg og så gikk han bort til bylten og la et grep om sverdet. Han skulle til å trekke det ut, men stanset.

- ... ikke rør den! sa Rasmus Rødskjegg.

Alvekongen bråstanset og så rygget han ett par skritt tilbake.

- Er det ...?

- Ja, sa Rasmus Rødskjegg.

Alvekongen følte ondskapen som strømmet fra bylten, og tok atter ett skritt tilbake.

- Zork!

- Ja, sa Rødskjegg.

- Du har ikke drept ham!

- Han lar seg ikke drepe.

Nå var det Alvekongens tur til å forstå hvorfor Rasmus Rødskjegg hadde ført Zork til Vesterlund. Det var bare alvene som hadde makten til å uskadeliggjøre Zork, og hindre at han noensinne fikk bevege seg på jordens overflate igjen.

Zork visste det også.

Han forsøkte å røre på seg. Sverdet dirret svakt. En ond og dempet latter lød fra bylten og rullet bortover skogbunnen inntil den oppløste seg i det fjerne.

Alvekongen rygget atter et skritt tilbake:

- Den kan ikke bli i Vesterlund, sa han.

Rødskjegg følte hvordan oppgittheten ség innover ham, og gjengjeldet avvisningen med et trett blick.

- Min jobb er gjort, sa han og fikk hesten til å rygge noen skritt tilbake.

Han maktet ikke mere.

Rasmus Rødskjegg var ikke bare trett, men han var totalt utmattet. Han lei og anså seg selv som ferdig med alt som het trolldom, Ragnareid, det å være konge og ville nå bare dra ut på det åpne hav, og å søke sin lykke på nytt.

Sakte tok han av seg armbåndet.

Han løftet det over hodet, og hev det for at alvekongen skulle ta det. Samtidig følte han hvordan et siste ansvar ble tatt fra ham.

Alvekongen så med redsel hvordan den blanke gjenstanden som forlot Rødskjeggs hånd seilte opp i luften, hvirvlet rundt og rundt og

fløy over hodet på hesten. Til slutt dalte den sakte mot jorden, med stø kurs mot bylten som lå spiddet til bakken.

- Nei, ropte han.

Dersom armbåndet traff bylten ville Zork kunne trekke av kraften den hadde. Atter en gang kunne Zork få makt over liv og død. Han ville bli sluppet fri, og da var det ikke den makt som kunne stanse ham.

Han ville, til slutt, stå som hersker over Vesterlund.

Lynraskt kastet Alvekongen seg frem. Han åpnet hånden, strakte frem armene og mens han fremdeles lå langstrekt i luften, lukket han hendene.

Den ene hånden lukket seg omkring den hvite ringen av hvitt metall. Han falt mot bakken, men klarte å vri seg rundt i luften slik at han landet et stykke unna bylten som ble holdt på plass av sverdet. Alvekongen var blek, svett glinset i pannen og en skjelvende hånd tviholdt på armbåndet.

Øynene hans ulmet av raseri. Han løftet armbåndet høyt over hodet og holdt det frem for at Rødskjegg skulle ta det.

- Jeg vil ikke ha det! sa Rasmus Rødskjegg.

- Ta det! freste Alvekongen.

Stemmen lød mer som en bønn enn en ordre.

Trettheten hadde for alvor seget inn over Rødskjegg.

- Du må adlyde, hvisket det i ham.

Det var stemmen som hadde ført ham inn i Vesterlunds dype skoger som nå ba ham ta hånd om armbåndet.

- Jeg kan ikke ta imot armbåndet så lenge Zork lever. Forstå meg.

Rødskjegg forsøkte fortsatt å stritte imot, men klarte det ikke. Han bøyd seg til slutt ned, tok armbåndet og tredde det inn på armen igjen.

Den tunge følelsen av ansvar var tilbake.

Alvekongen fikk et tydelig lettet drag over anskitet.

- Kom, sa han.

Rasmus Rødskjegg holdt på å sige sammen men klarte å holde seg på hesteryggen. Han eggeet hesten i gang, og i en form for halvørske fulgte han etter Alvekongen, dypere inn i skogen.

Bylten sto igjen. Hadde han snudd seg ville han ha sett at fire tett-vokste alver kom frem fra sine skjulesteder, tok tak bylten og sverdet og at de bar dem bort.

Zork skulle forsegles i sin egen skjebne.

De førte Zork ned til alvens underjordiske verksteder, som lå langt

under Vesterlund, og til det samme stedet der ringen en gang var blitt skapt.

Mens Rasmus Rødskjegg fulgte Alvekongen innover i skogen bet han seg merke i at trærne ble større, frodigere og at den spesielle formen for stillhet som rådet under trekronene kom tilbake.

Den ga ham en dyp følelse av trygghet.

- Her, sa Alvekongen, og pekte på foten til et stort tre.

Rasmus Rødskjegg steg ned av hesten, gikk bort og satte seg under treet. Skogbunnen var myk. Han lente seg tilbake, og følte hvordan en indre ro krøp innover ham.

Atter en gang hørte Rasmus Rødskjegg hvordan stemmene lekte i skogen, og at han atter en gang var omgitt av de små alvene. Idet Zork ble tatt hånd om, krøp de frem fra sine skjulesteder og atter en gang blendet seg med skogens skygger.

Det som forundret Rasmus Rødskjegg mest var hvordan tiden hadde en tendens til å stå stille. At han brukte lang tid på hver eneste bevegelse. Skulle han rekke ut en hånd, var det som om det tok en liten evighet. Det samme gjaldt for hvert skritt han tok. Det var det samme med måten dagene avløste hverandre.

Alt føltes om det krevde en evighet av tid.

Rasmus Rødskjegg lukket øynene og sэг ned i en dyp og uforstyrret søvn.

Mens han sov ble armbåndet tredd av handleddet hans og båret ned i verkstedene dypt under Vesterlund.

Det skulle dele skjebne med Zorks etterlevninger.

Søvnens til Rasmus Rødskjegg varte helt til den dag da alvekongen kom bort og vekket ham.

- Nå, kan du vende hjem, Rasmus Rødskjegg, sa han.

Alvekongens blikk var åpent og øynene milde.

Rasmus Rødskjegg var friskere og mer uthvilt enn han kunne huske.

Han kunne imidlertid ikke huske at han hverken hadde drukket eller spist.

- Her, i Vesterlund, er ting ved sin evighet. Mat og drikke trenger du ikke, sa Alvekongen.

- Du leser fortsatt mine tanker, sa Rasmus Rødskjegg.

- Men nå er tiden inne, til at du kan dra.

- Jeg brenner inne med en hel rekke spørsmål, sa Rasmus.

- Det er bare å spørre, og du skal få svar.

- Hvorfor er jeg blitt ført hit?
- Restene av levningene etter Zork måtte fengsles slik at de aldri kan volde skade, Rasmus. sa Alvekongen.
- Og så er nå gjort?
- ... så er gjort.
- Var det alt?
- En del av det.
- Og nå kan jeg dra?
- Ja.
- Og du vil ikke legge flere bånd på meg?
- Jeg må svare som du spør.
- Hvilket vil si?
- Skjebnen bestemmer våre lodd.

Det Rasmus Rødskjegg ikke kunne vite var at han hadde tilbragt to samfulle år under Vesterlunds tak.

Da Skar først førte Rasmus Rødskjegg inn i Vesterlund var Rasmus Rødskjegg så medtatt at han var døden nær. Alvne hadde ikke bare tatt imot ham, brukt alt hva de hadde av kunnskap for å holde liv i ham, men de hadde også gjenskapt de deler av sjelen hans som Zork hadde forsøkt å ta.

Deretter hadde de helbredet ham.

- Er jeg frisk? hadde Rasmus Rødskjegg tilfeldigvis spurt.
- Ja, hadde Alvekongen svart.
- Da har jeg vunnet retten til å få fred for meg og mine, sa Rasmus Rødskjegg.
- Det er en fred du har vunnet.

Rasmus Rødskjegg tenkte tilbake. Først var han blitt inntatt av Gudleik Lokeson og deretter hadde alvene tvunget ham til å kjempe sin kamp med Zork.

- Trollkraften jeg har møtt har vært større og mektigere enn jeg trodde var mulig, sa han halvt til seg selv, og følte at han hadde gjort sitt for at riket skulle overleve.

- Det er fremdeles skjebnen som bestemmer ditt lodd, sa Alvekongen, som også hadde evnen til å se inn i fremtiden.

- Skjebnen vil jeg ikke utfordre, men jeg vil tilbake til Østvikyr og en virkelighet jeg forstår.

- Du ér den utvalgte, Rasmus Rødskjegg.
- Og det betyr?

- At du ikke kan skru tiden tilbake.
- Jeg er fortsatt min egen herre og bestemmer over mitt liv, sa Rødskjegg bestemt.

Alvekongens øyne smalnet.

- Det er skjebnen som har ført deg hit og du er ikke herre over dens veier.

- Hva mener du at jeg ikke kan forandre på skjebnen?

- Den er gitt, en gang for alle, svarte Alvekongen.

Var det én ting Rasmus Rødskjegg nektet å bøye seg for, så var det at andre skulle herske over livet hans.

- Mitt liv er mitt eget, og jeg tar det derfra, sa han.

- Du er fortsatt den utvalgte, Rasmus Rødskjegg.

Rasmus Rødskjegg følte at han var blitt misbrukt nok, og at han var klar til å dra. Han kjente at sverdet satt i sliren, men han registrerte ikke at det var «Blodhiger». Det syltynne, smale sverdet han hadde arvet Gudleik Lokeson var også ført bort.

Han registrerte heller ikke at armbåndet var borte.

- Kom, sa han, - Før meg ut av denne evindelige skog og før meg tilbake til Ragnareid!

- Skal bli, sa Alvekongen og foldet hendene. Han holdt dem foran seg, som i en bønn og da han åpnet dem, åpnet det seg en bred sti som førte ut av skogen. Samtidig løftet Alvekongen den ene hånden, åpnet den, og kastet et glinsende pulver opp i luften.

Rasmus så hvordan de små selvlysende støvpartikkene lettet fra hånden hans, betraktet dem mens de hang i luften, og oppdaget at de låste blikket hans da de drysset nedover hodet hans. Det Rasmus Rødskjegg ikke så var at de la seg på øyelokkene hans, og lukket dem.

Han sov.

Sammen med søvnen ble store deler av hans opplevelser i Vesterlund blottet fra hans hukommelse.

- Da han våknet, et knapt sekund senere, sto Alvekongen fremdeles ved siden av ham og han pekte på stien.

- Den vil føre deg tilbake til Østvikyr, sa han.

Rasmus Rødskjegg steg atter en gang opp på ryggen til Skar og hesten begynte å gå fremover.

Det var ingen annen vei å gå, enn fremover.

Idet Rasmus Rødskjegg nærmet seg Vesterlunds grense mot Ragnareid, fikk han et glimt inn i tiden som hadde stått stille. Han ante imidlertid

ikke hvor lenge han hadde vært i Vesterlund, men det var lenge siden han hadde forsonet seg med at store deler av hans liv, år om gangen, hadde det med å bli borte.

Nå var det bare Østvikyr som betydde noe for ham.

- Jeg vil hjem! sa han bestemt.

Rasmus Rødskjegg kjente hverken at en ring ble tredd inn på fingeren hans, eller at han ble løftet opp på hesteryggen og ført ut av Vesterlund.

Det eneste han var satt til å huske, var at han måtte bære ringen og at han fikk med seg en til, som tilhørte Kjartan Kongsvenn.

Da Rasmus Rødskjegg gjenvant klarhet i hodet, var han kommet helt ut i utkanten av Vesterlund. Det eneste han hadde tilbake, var en svak erindring om det som hadde skjedd, uten at detaljene var der.

Hun husket imidlertid de myke stemmene som fulgte ham langs stien og som førte ham ut av skogen:

- Trolldommen du opplevde i de dype skoger har tappet deg for krefter, Rasmus Rødskjegg. Du er fortsatt svak, formante stemmen som hele tiden hadde arbeidet i bakhodet hans.

Han husket også Alvekongenens stemme og de siste ordene hans. Det var bare en svak erindring om at han hadde fått to ringer og at han alltid måtte bære den ene. Den andre tilhørte Kjartan Kongsvenn.

Han husket det mer som en befaling, og at han ikke hadde andre valg enn å adlyde.

- Den andre ringen vil å dele din bær, og den vil gi Kjartan Kongsvenn krefter nok til å gjøre det, Rasmus.

Rasmus Rødskjegg kjente at han måtte adlyde hver eneste befaling:

- Ta den aldri av deg! Om du gjør det, vil livet forlate deg og du visne og dø.

Formaningen ble gjentatt og gjentatt slik at den ble prentet dypt i hans sinn.

- Lev vel, Rasmus, hvisket Alvekonten som en siste hilsen idet Rasmus Rødskjegg forlot Vesterlund.

Kapittel 19

Kongsvenns banemann

Rasmus Rødskjegg var blitt ført ut av skogen og hesten gikk nærmest av seg selv. Så fikk han det travelt. Han måtte til Ragnareid, for å se hvordan det var gått med Kjartan Kongsvenn.

Dessuten hadde han en ring han hadde lovet å gi ham.

Rasmus Rødskjegg red den korte avstanden fra Vesterlunds grense og opp til den digre festningsporten.

Til hans overraskelse var hengebroen oppe, slik at han måtte rope ut sin ankomst:

- Kjartan Kongsvenn!

Stemmen hans slo ekko inn i festningens ganger.

Kjartan Kongsvenn hørte ham, og var raskt oppe på festningsmurene.

- Rasmus! ropte han tilbake samtidig som han sprang ned og fikk åpnet hovedporten og ga ordre om at hengebroen skulle senkes.

Han sprang over hengebroen og sprang inn i de utslåtte armene på sin venn og kampfelle.

- Jeg trodde du var død! ropte han.

- Død!? mumlet Rasmus Rødskjegg.

- Ja, vi så hvordan Rigor Svarte fikk festningen til å gløde, deretter at den ble kledd i blåis.

- Du så vel også at overlevde, at jeg klarte å ri ut og å spidde Zork til bakken! sa Rasmus Rødskjegg.

- Ja, vi så det.

- ... og Jostein Hamrekors?
 - Han klarte seg, sa Kjartan Konvsvenn.
 - Hvor er han nå?
 - Han arbeider som stallkar.
 - Er det klokt?
 - Han fikk strupen revet over, kan ikke annet enn å grynte frem lyder.
- Han har mistet det han hadde av kraft, og grodd helt inn i seg selv.
- Grodd inn i seg selv?
 - ... har lukket seg helt inne, og skyr alt og alle.
 - Er det andre?
 - Ja, Grimm Varøye.
 - Hva gjør han?
 - Han er fangevokter. Fangehullene har begynt å fylles igjen, svarte Kjartan Kongsvenn.
 - Kom, Kjartan. La oss tilbringe litt tid sammen. Jeg har så mye å fortelle.
 - Du drepte hennes far. Vi vil ikke like det, sa Kjartan Kongsvenn.
 - Vi?
 - Ja, Hulda og jeg.
- Rasmus Rødskjegg studerte sin venn. Han forsto også at kvinnen i hans liv fikk ham til å bære skyld. Han ynket seg for henne.
- Det var ikke Rigor Svarte. Det var Zork, sa Rasmus Rødskjegg.
 - Hun er overbevist om det motsatte.
 - Er det derfor du har lukket deg inne?
 - Det er Hulda som vil ha det slik.
 - Konger kan ikke regjere bak lukkede murer.
 - Hvorfor ikke?
 - Et folk må se sin leder, føle at han er nær.
 - Ikke press meg, Rasmus.
 - Hvorfor ikke?
 - Hun har dannet seg et fantasibilde av seg selv som er vanskelig å leve med, Rasmus.
 - Hvordan?
 - Hun søker til Faldnir, til riket hennes far hadde skapt og hun forsøker å samle en ny presteskare.
 - Har hun fått det til?
 - Nei.
 - Hvor er du i alt dette?
 - Hun vil ha sitt eget presteskap, og festningen er hennes hoysete.

For meg er det bare å vente, sa han.

- ... til alt er dødt og begravet.
- ... noe sånt, sa Kjartan Kongsvenn.
- ... du Kjartan, du Kjartan, hvor du har rotet det til.
- Ikke stort bedre enn deg, Rasmus, sa han og flirte lunt.
- Da drar jeg.
- Hvor?
- Til Østvikyr, svarte Rasmus Rødskjegg.
- Det er best slik, sa Kjartan Kongsvenn unnvikende samtidig som han kastet et lengselsfullt blick på Skar, den hvite hinsten som hadde båret Rasmus Rødskjegg inn og ut av Vesterlund.

- ... hinsten?
- Den er hennes.
- Har du en annen?
- Du skal få en hest, sa Kjartan, og ropte inn i festningen at de måtte få salet Tordenskrall. Samtidig rakte han ut hånden og tok tømmene fra Rasmus.

Ikke lenge etter kom Grimm Varøye ut på hengebroen og leide på en hest. En mer ragget og kuert merr hadde Rasmus skjeldent sett. Den gikk med hodet bøyd og hadde et unnvikende blick.

- Om det noensinne hadde vært en hest som manglet livskraft, måtte det være denne, tenkte Rasmus Rødskjegg. Den hadde et flakkende blick, virket redd for det minste. Det var akkurat som om den var flau over det å være i live.

Grimm Varøye var også uten livskraft. Han var askegrå i ansiktet og gikk med hodet bøyd. Den ene gangen han løftet på hodet så Rasmus et glimt av gjenkjennelse i blikket hans.

Så snudde han og gikk inn i festningen igjen.

- Trodenskrall? spurte Rasmus Rødskjegg.
- Den har tilhørt Jostein Hamrekors. Dette er hesten han brukte da han red hit med Zork. Han er jo ikke akkurat er den som er flinkest med dyr, sa Kjartan unnskyldende.

- Eller mennesker, sa Rasmus Rødskjegg.

Kjartan Kongsvenn kastet sin venn et lengselsfullt blick og nikket.

- Da er det best at jeg drar, sa Rasmus.
- Det er best slik.
- Hva mener du?
- Det siste hun vil se, er at du lever.

- Da der det best slik, sa Rasmus Rødskjegg og tok frem den andre av de to ringene og rakte den til Kjartan Kongsvenn.

- En ring, sa Rasmus Rødskjegg.

- Jeg ser det.

- Du må alltid bære den.

- Den er fin.

- Den skal være båndet mellom oss, sa Rasmus Rødskjegg og holdt frem hånden for å vise at han bar dens makker.

Kjartan Kongsvenn fikk et glimt av liv i øynene og nikket.

Rasmus Rødskjegg kastet et blikk opp på utsiktståret og fikk så vidt øye på det ravnsvarte håret til Hulda Rigorsdatter idet hun smatt ned bak murene. På den avstanden klarte han til og med lese hatet som brant i øynene hennes.

- Kom, Kjartan, la oss spassere litt.

Rasmus Rødskjegg snudde ryggen til. grep i armen til Kjartan Kongsvenn og begynte å leie ham bortover veien. Han gikk med bøyd hode, og snakket lavt.

- Alt dette er inne i hodet, sa han.

- Hva er inne i hodet?

- Alt. Trolldom, trolske krefter, alt.

- Hva mener du Rasmus?

- Du så hvordan Zork angrep festningen, hvordan han trakk fra Hels ild og fikk den til å rødgløde.

- Ja.

- Deretter så du hvordan han trakk vinterens vinder ned fra Isengard, kledde den i blåis, og forsøkte å fryse meg ut.

- Det så jeg også.

- Da du, etterpå, overtok festningen, var det tegn til forkulling eller tinet vann?

- Hva mener du?

- Var treveket svidd, brent eller på en annen måte brent?

- Nei.

- Var planter, trær eller dyr frostskadet?

- Nei.

- Der ser du, sa Rasmus Rødskjegg.

- Ser hva?

- At alt er inne i hodet. Han fikk deg til å se noe du trodde ut så, men at det i realiteten var et synsbedrag.

- ... mener du ...?

- Ja, det er akkurat hva jeg mener.
- Hva er det du mener?
- At alt er hjernespinn. At trolldommen vi opplever er noe som er inne i oss, og at dersom vi overser det, vil det opphøre å eksistere.
- Hvordan får du dette til å rime, Rasmus?
- Jeg har ikke tenkt igjennom alt, men at dette er hva jeg er kommet til.
- At Vesterlund, Tåkeskaret, Faldnir, Zork og alt som rører seg mellom himmel og jord er bilder som er plantet i fantasien vår.
- Noe slikt.
- For meg var heksen som jagde etter Hulda og Isengard var virkelige nok. Jeg tror at du tar feil, sa Kjartan Kongsvenn.
- Du får ha din tro, jeg er i ferd med å miste min.
- Kjartan stanset opp og studerte sin venn.
- Jeg ser hva seg ser, sa han.
- Og jeg må videre. Jeg skal, tross alt, hjem.
- De tok hverandre i hånden.
- Farvel, Kjartan.
- Farvel, Rasmus.

Da Kjartan Kongsvenn kom inn i tronsalen igjen, sto Hulda Rigorsdatter midt på gulvet med hendene godt plantet i siden, og ventet på ham.

- Jeg så deg nok! utbrøt hun.
- Han er min venn, sa Kjartan Kongsvenn.
- Han drepte min far!

Kjartan Kongsvenn forsøkte å si at det var Zork som ble drept, men var det ett budskap som ikke ville nå igjennom, var det dette. Han hadde prøvd i to samfulle år å få henne til å forstå det, men innså at han ikke ville klare det.

- Han brakte i det minste Skar tilbake! sa Hulda.
- Den står nede, sa han spakt.
- Hulda Rigorsdotter fikk på øye på ringen.
- Hva er det? utbrøt hun.
- En ring.
- Hvor har du fått den fra?
- Rasmus ga den til meg.
- Få se!

Kjartan Kongsvenn holdt motvillig frem hånden.

- Gi den her!

Kjartan Kongsvenn tok hånden til seg igjen, grep om ringen og lirket den av.

- Få den!

Kjartan Kongsvenn rakte den til henne.

Hulda Rigorsdatter tok imot ringen, holdt den opp mot lyset og ble betatt av steinen som sto opphøyet i det edle metallet. Hulda ble overfalt av en trang til å eie den, og tredde den på en egen ringfinger.

Den passet!

Hun fikk knapt tid til å reflektere over at Kjartan Kongsvenns fingre var korte, butte og tykke, og at hennes var lange og delikete. Ringen passet likevel.

- Jeg tar den! sa hun bryskt og snudde ryggen til.

Kjartan Kongsvenn ble stående midt på gulvet med munnen på halv gap.

- Satans kvinnfolk, var de to ordene som hveste ut mellom tenne hans.

Men så besinnet han seg.

- Et øyeblikk med fred for det hersens kvinnfolket er kanskje verdt en ring, tenkte han med seg selv.

Hulda Rigorsdatter holdt hånden opp mot sollyset og betraktet på ringen. Det matte metallet vekket minner hun møysommelig hadde begravet. En gang tidligere hadde Hulda Rigorsdatter kjærtegnet et kaldt metall, et armbånd. Den gang kunne det trekke på gudenes vilje, og hun behersket det.

- Kunne det være det samme metallet?

Som prestinne i Faldnir hadde Hulda Rigorsdatter, en gang, rådet over en hel presteskare. Hun husiket fortsatt følelsen av ekstase som kom med det å kunne bestemme over liv og død.

Hulda Rigorsdatter hadde ikke tall på alle de nettene hun hadde ligget våken og verket etter makten hun hadde hatt.

Hun ville tilbake til det som hadde vært, men klarte det ikke. Alt var borte.

Nå opplevde hun at det var noe merkelig med ringen. Den vekket ikke bare et higen etter makt, men samtidig ga den næring til hatet hun bar på.

- Rasmus Rødskjegg! freste hun.

Hulda Rigorsdatter gikk opp i utsiktstårnet på festningen og så utover Ragnareid.

- Dette er mitt, sa hun til seg selv men samtidig var hun ved full visshet om at det å stå som herskerinne over Ragnareid ikke var nok.

Vissheten om tiden som hadde gått, plaget henne også.

I ett svøp hadde Rasmus Rødskjegg rassert Faldnir og knust viljen til en presteskare om å tjene henne. I tillegg hadde han drept hennes far.

Siden hadde Hulda Rigorsdatter forsøkt å blåse nytt liv i sine drømmer om det som dengang var.

- Faldnir, hvisket hun.

Bare det å si navnet ga henne fornyet styrke.

- Faldnir. Lyden av ordet ga varme.

Hulda Rigorsdatter gjentok det:

- Faldinr!

Hvor hun hadde savnet det. Hun hadde nært frem en besettelse av at Faldnir skulle bli like helt, men var i ferd med å tape viljen til å leve for drømmen. Nå, med ringen rundt fingeren, vokste gamle skygger frem av intet og tente nytt håp. Hvor det kom fra visste hun ikke, men det skapte en spenning som fikk blodet til å bruse gjennom blodårene hennes.

Kunne hun noensinne få den del av livet sitt tilbake?

Hulda Rigorsdatter holdt ringen opp mot lyset, og ba en stille bønn.

- Måtte alt bli som dengang!

- Å herske! hvisket stemmen inne i henne.

- Var det mulig å gjenreise en svunnen tid? spurte hun.

- Drømmer får en til å leve! hvisket stemmen.

Hulda Rigorsdatter syntes at det var ringen som snakket til henne, men slo tanken fra seg.

Håpet måtte ikke dø og i sin nye eier følte ringen hvordan gamle drømmer ble vekket til liv. Den ville bli hennes styrke.

- Se på meg, hvisket ringen.

Hulda Rigorsdatter klarte ikke å løsrive blikket. Steinen i ringen åpnet seg og, som et øye, så den på henne. Et mykt tåkeslør fløt i ringens indre, og det var akkurat som om det kalte på henne. Den ville dele hennes drømmer.

Det Hulda Rigorsdatter ikke kunne vite var at øyet som var plassert i ringen var ekte nok. Det tilhørte Zork, det siste bindeleddet til Faldnir. For skyggen som bevegde seg i ringens indre, var Hulda Rigorsdatter Zorks siste håpe om noensinne å få gjenreist det tempel som engang

hadde stått.

- Faldnir, sa hun stille.
- Om du bare ville lytte, hvisket ringen.

Ringene trengte kontroll over en villig sjel for at den skulle kunne veve sitt nett. For Zork var dette den eneste muligheten å få et fotfeste i Hulda Rigorsdatters sjel. Oppnådde den det, kunne den begynne på nytt.

- Bare hun ville lytte!

Det var ikke bare til Faldnir at Hulda Rigorsdatter hadde sine bånd. Helt siden Rasmus Rødskjegg hadde hugget ned Rigor Svarte utenfor festningen, hadde hun forsøkt å nå inn til Karnir, heksenes nye dronning. Det skjedde dag som natt, som bønn eller seanse. Hulda Rigorsdatter arbeidet med å vinne gehør for sine drømmer om et nytt og mektigere rike innover i Gråvidda.

Karnir, som hadde overtatt Rintzglirs gamle hule inne på Gråvidda, kjente nærværet til kvinnen som var en utstøtt blant hekser. Hun hadde fått sin sjanse, til å regjere over Isengard, men hadde valgt å slå vrak på det.

Hun kunne ikke gi Hulda Rigorsdatter kreftene tilbake, men hun kunne utnytte hennes higen etter det å atter en gang bli heks.

Da Hulda Rigorsdatter tok ringen fra Kjartan Kongsvenn, satt Heksen Karnir og lyttet til verden utenfor. Hun satt inne i hulen til Rintzglir, holdt hendene rundt en stor krystallklar, lysende kule, som og forsøkte å la tankene trenge inn i rikets forskjellige avkroker.

Hun forsøkte å oppnå kontakt med Hulda Rigorsdatter.

Tankene hennes arbeidet i bølgelengder som var vanlig blant hekser, og de kunne lese andres tanker, se hvilken aura de hadde, og kjenne både godt og vondt.

Utstrålingen som kom fra Hulda Rigorsdatter var vond.

Det Karnir kjente var kraften fra ringen, som arbeidet med å vinne kontroll over sin bærer.

Kraften var sterkere enn Karnir noensinne hadde kjent.

- Du er en av oss, Hulda Rigorsdatter, datter av Ringzglir, var budskapet som ble sendt ut over Gråvidda og inn i Ragnareid.

- Bare hun vil lytte? håpet Karnir.

Karnir hadde ikke lepper og den smale sprekken i ansiktet åpnet seg og blottla et svart, tannløst gap. Munnen beveget seg.

- Du er en av våre, Hulda Rigorsdatter.

Hulda Rigorsdatter elsket å føle hvordan ringen uttrykte sitt pulserende liv. Hun trakk av dens varme og levde på dens kraft. Det ville ta tid; men til slutt skulle hun råde over sin lille verden og ringen ville være hennes følgesvenn. Om natten var det flere som kalte på henne. Hun forsøkte å sove, men klarte det ikke. Ringen arbeidet med hennes sjel. Arveretten var hennes. Om bare hun ville gi etter.

Båndene Hulda Rigorsdatter hadde til Gråvidda var sterke. Hun var datter av Rintzglir og følte at heksedømmet inne i Gråviddas kjerne var en del av henne.

- Gråvidda huser ditt hjem! Faldnir er din arverett. Du må gjenvinne ditt presteskap, hvisket ringen.

Drømmen om en egen presteskare ble bearbeidet uavbrutt. Tankene hennes kunne ikke slippe taket, dag som natt, og inne i henne vokste det frem et håp.

Hulda Rigorsdatter ble mer og mer sikker i sin sak, at ringen ville gi tilbake det hun en gang hadde hatt.

Du må være fri til å gjenreise Faldnir, var en del av budskapet.

- Du er for stor til å leve i Kongsvenns skygge, hvisket ringen.

Heksen Karnir satt like urørlig. Hun visste at hun holdt på å trenge gjennom til Hulda, men ringen grep forstyrrende inn.

Bare den ville slippe taket den hadde på henne.

Hulda Rigorsdatter ga fra seg et fortvilet sukk. Hvordan kunne livet ha vært om Rigor Svarte hadde levd? Kunne hun ha reddet Faldnir fra undergang?

I Ragnareid var det Kjartan Kongsvenn som var konge og hun var dronning; men det var ikke nok. Det hun trengte var friheten til å bygge sitt rike som hun selv ville ha det.

Bare da ville det atter en gang være plass til ånden som var skapt i Faldnir.

- Om bare noen ville lytte! skrek det inne i Hulda Rigorsdatter.

- Riket bør være ditt, og ditt alene, hvisket stemmen.

Hulda trykket ringen til brystet. De usagte ordene ga næring, drømmer fikk nytt liv. Kjartan Kongsvenn; det var han som kastet skyggen som ga avmakt. Skulle hun kaste sin egen glans og få det til slik at også hun ble lagt merke til, måtte hun sette seg opp mot ham.

Så var det en ting som var sikkert: Valhalls guder ville ikke tillate det. Et liv som Hels tjener ble begravet med Zork. Heksen Karnir lukket øynene. Den selvlysende kulen sluknet og trettheten ség over

hende. Hun ikke hadde kreftene til å bryte taket ringen hadde på Hulda Rigorsdatter.

Gråvidda kunne få en ny herskerinne.

Hulda Rigorsdatter trakk inn i sitt eget sovekammer. Hun var kommet til at hun helst ville ligge alene, da hennes tanker således kunne spinne fritt.

Hun la seg på sengen og stirret i taket.

Mens hun lå, trakk nye og tunge skyer inn fra Gråvidda og la seg over fjellene som grenset mot Ragnareid. Ringen hadde fått nok av et tak på Hulda Rigorsdatter til at den kunne lette trykket.

Det at en brysom heks forsøkte å blande seg inn i det å vinne kontroll over Hilda Rigorsdatter, var nytt, og ringen forsøkte å stenge henne ute. Den måtte bygge op at fundamentet som ble brukt til å bygge et presteskap som skulle tjene Odin, hadde vært for svakt.

Faldnirs guder hadde sviktet Hulda Rigorsdatter.

- Det finnes andre og mektigere guder, hvisket ringen.

Hulda Rigorsdatter var egentlig for nedkjørt til at hun kunne ta tak den gamle kampen på nytt. Faldnir borte, og hun var forfulgt av knuste drømmer.

- Hva med en ny og mektigere gud, hvisket ringen.

- Og hvilke guder skulle det være? spurte hun oppgitt, da hun hadde egentlig tenkte igjennom samtlige kombinasjoner, uten å finne løsningen.

Ringene kjente at den hadde nådd inn til henne.

- En Gud som er din og din alene, svarte den raskt.

Nå forsvant en del av trettheten og hennes hjerte tok til å banke fortere enn normalt. Hun hadde selv både bygget og begravet sine forventninger, og nå våknet på nytt.

- Hvem er så denne guden?

- En ny og sterkere gud, hvisket ringen. - En som kan tilrive seg Odins grep over Hel.

Ringens hersker hadde ikke bare sådd en tanke. Den hadde fått henne til å gjøre den til sin egen.

- Å gjenvinne ungdommens kraft, Hulda, var budskapet.

- Finnes det noen som kan være så mektig? spurte hun seg selv.

- Har du hørt om guden Kvitekrist? spurte ringen.

Hulda Rigorsdatter kjente at hun ble kald. Skuffelsen var å lese over hele ansiktet hennes.

- Han er en svak og pysete gud, freste hun.
- Hans motpol, som også er en mektig og kraftig gud er det ikke, sa ringen.

- Hvor mektig?
- Mektigere enn alle, og trenger en tjenerskare.
- Og hvem er så denne guden?
- De kaller ham for Lucifer, svarte ringen.

Hulda Rigorsdatter hadde hørt om guden Lucifer, kalt Satan blant Kvitekrists følgeskare. Hun visste også at de viste ham ærefrykt.

Historiene som kom inn fra Vesterled fortalte at vikingene som valgte å underkaste seg Kvitekrist mistet lysten til å krige. De følte plutselig en vemmelse over det å hugge ned forsvarsløse menn og kvinner som bare sto rett opp og ned og ventet på å bli drept. De ynket seg foran vikingene som stormet mot dem og kalte på Kvitekrist ved navn.

- Herre Jesus! ropte noen.
- Halleluja! skrek andre.

... og så kastet de seg med ansiktet mot bakken.

De samme historiene fortalte at frykten for Lucifer overskygget alt annet. Ydmykt og salig bøydde de sine hoder og blottet nakkeroten for at øksen skulle treffe når den falt.

- Halleluja, lød dødsropet.

Det Hulda Rigorsdatter visste var at det var Kvitekrist som rådet i Vesterled, og at det var Satan de fryktet. De ville heller synge seg inn i døden enn å stå ansikt til ansikt med Satans vrede.

Med en slik tro skulle hun alltid klare å gjenåpne Hels porter og stå som dronning, tenkte hun, og mente dermed at Odin ville beskytte og holde sin hånd over henne.

- Faldnir kan ikke få et nytt liv, konkluderte hun for første gang.
- Det er ikke Odin du skal tilbe, hvisket ringen.
- Odin forrådte oss!
- Odins tid er over!
- Lucifer! Kunne hun leve i hans lys?

I sitt indre øre kunne Hulda Rigorsdatter fremmedes høre bønnene fra presteskaren som hyldet henne. Bare tanken på det fikk blodet til å bruse i årene hennes.

For Hulda Rigorsdatter steg spenningen og til slutt lå hun badet i svette. I sitt fantasibilde ble hun atter en gang båret opp på maktens tinde og ga henne en fornyet, en føling med hvordan det ene ordet - Makt - virket inn på henne.

Hun fikk ikke sove og gikk ut i den kjølige natteluften.

Månen sto full og selvlysende midt på den mørke nattehimmel. Hun betraktet ringen. Jo, den satt like levende på hånden hennes, og øyet lyste mot henne.

Bak henne, i skyggene, sto en mann. Jostein Hamrekors betraktet henne. Kroppen hennes var så sval og flott. Hoftene presset mot kledet og en lett bris ga liv til det.

Hva hadde han ikke gitt for å kunne ta henne, kjærtegne huden hennes. Han forestilte seg at han førte hendene opp over de fyldige brystene, lot dem gli nedover og lukket dem rundt de frodige rumpeballene.

Svette brøt frem i pannen. Han åpnet øynene. Hun sto fremdeles foran ham. Brystene presset mot det tynne stoffet.

Følte hun nærværet hans?

Han ville ta et skritt frem, men våget ikke. Frykten for Kjartan Kongsvenns vrede holdt ham tilbake.

Hulda Rigorsdatter gikk tilbake til sovekammeret og la seg igjen. Hun trykket ringen mot brystet og drømte. Hun skulle ta guden Lucifer til seg og gjøre ham til sin. Mørke skygger danset bak lukkede øyelokk; og de var virkelige nok.

Var det skyggen til guden Lucifer som kom til henne?

Fra det mørke riket innenfor Hels porter steg han opp for å trekke kraften av lyset som brant i hennes sjel. Hulda Rigorsdatter følte at han kom og ble fylt av ekstase. Han var høy og mørk. Øynene lyste ild og to store svarte vinger løftet seg over ham.

Hulda Rigorsdatter ble kald. Det var en viss redsel som knøt seg i henne, men hun våget ikke slippe øyeblikket. Hun rakte hun frem armene, åpnet dem, som for å trykke ham til seg, men den mørke skyggen trakk seg unna.

Motpolen til Kvitekrist var ikke den som gjorde knefall for en dødelig.

- Lucifer, hvisket hun.

Bildet av ham vokste, ble mer intenst.

- Du er min gud og jeg din slavinne, utbrøt hun og sto opp av sengen. Så kastet hun seg ned og bøyde ansiktet mot gulvet. Sakte krøp hun fremover for å gripe ham rundt anklene.

- Ta i mot din tjener! hvisket hun.

Den svartkledde skikkelsen rygget et skritt bakover.

- Ta meg! hvisket hun.

Hva hadde hun å gi? Hvordan skulle han bli hennes?

Det var som om skikkelsen hørte henne. Han tok et skritt frem og det lyste varmt i øynene hans. Stemmen hans var grøtet og hun klarte ikke å skjelne ordene. Hun trodde at han sa:

- Ta imot meg, Hulda Rigorsdatter?

- Ja! jublet hun.

Et nytt sett med grøtede ord, som hun heller ikke forsto.

- Da må din hyllest vendes mot meg, din nye gud, trodde hun at han sa.

- Hva skal jeg kalle deg?

- Satan, sjelens gud!

- Jeg er din tjener! hvisket hun.

Spenningen hadde bygget seg opp slik at hun skalv og ringen dirret på hånden hennes. Inne i hulen på Gråvidda strammet Heksen Karnir grepet om krystallkulen.

- Lytt, Hulda Rigorsdatter!

Ville Hulda Rigorsdatter adlyde? Kunne Gråvidda erobre sjelen til sin arving?

Jostein Hamrekors, som fortsatt sto utenfor, skjønte ingenting av det han så. Hulda krøp bortover gulvet og ropte noe han trodde var «min Satan, min Satan». Så reiste hun seg og la seg opp i sengen igjen.

- Er det meg hun vil ha? tenkte han.

Så bestemte han seg.

Jostein Hamrekors rettet ryggen, listet seg over gulvet og med lydløse skritt gikk han bort og stilte seg opp ved siden av sengen hennes.

Hulda Rigorsdatter hadde sin funnet fred. Atter en gang skulle hun bli kvinne. Hun hadde ikke bare fått kontakt med sitt indre, men også med seg selv. Hun kjente at hun verket i brystene og at innsiden av lårene dirret i spenning.

Hun var kåt.

Sakte lot hun hendene gli nedover kroppen. Der, i mørket, kunne hun ligge i fred og nyte spensten i sin egen kropp. Brystene var faste og magen var så flat og hard.

-Lucifer!

Hendene hennes vandret videre. Hun følte hvordan det brant i skjødet og hun måtte befri spenningen som hadde bygget seg opp i henne.

- Kom til meg, min gud, hvisket hun.

Bak lukkede øyelokk forestilte hun seg at han var der, at han bøyde seg over henne. Han sto rank, med brennende ild i øynene. Den svarte kappen innhyllet det gråbleke ansiktet og fikk ham til å gløde.

Hvor vakker han er. Han måtte bli hennes!

- Vær en tilregnelig gud, hvisket hun og håpet at han ikke ville bli like lunefull som de gamle.

Spenningen holdt på å ta overhånd. Hånden hennes var dypt begravet i hennes eget skjød, og hun brant av spenning.

Jostein Hamrekors, som sto ved sengekanten, han bøyde seg fremover. Så rakte han frem en hånd og berørte henne.

Hulda Rigorsdatter sperret opp øynene, og kjente hvordan hun ble iskald. Hun spratt opp av sengen, og stirret på den svære kolossen av en mann.

Hun gjenkjente Jostein Hamrekors med en eneste gang.

- Hva gjør du her, ditt svin? Hva vil du?! freste hun mot inntrengeren.

Jostein Hamrekors kumme imidlertid ikke få synet av henne, mens hun lå på sengen og vred seg, av begjæret som lyste av henne ut av hodet, og visste at han måtte ha henne:

- Jeg vil ha deg, mumlet han med ord som var helt uforståelig for noen andre enn Hamrekors selv.

Huldas øyne gnistret, munnen ble til en smal strek i det harde ansiktet.

- Kjartan Kongsvenn vil drepe deg!

Munnen til Jostein Hamrekors åpnet seg i et glis, som viste en halvråttan tanngard. Han langet ut og grep tak i henne.

- Satan har sendt meg, klarte han å si i det som lød som en serie grynt og vræl, og dro henne opp av sengen.

Hulda forsøkte å vri seg unna, men han holdt henne i et jerngrep. De grove hendene låste seg rundt henne og trakk henne hardt inntil seg. Det hamret både i hjerte og underliv.

Han ville.

Hun ville.

I det fjerne trakk de mørke skyene sammen og ble svarte. Et lyn slo utover himmelhvelvingen. Lyden av rullende torden uteble. Karnir satt blendet av det hvite skinnet fra den lille kulen. Hun så silhuetten til Hulda Rigorsdatter og skyggen som plutselig ruvet over henne. Et lite smil lekte rundt den smale spalten som skulle vært en munn.

- Du skal få din slave! hveste hun.

Jostein Hamrekors klarte ikke å styre seg. Hendene hans famlet nedover ryggen, rundt livet, over de svulmende brystene hennes. De arbeidet videre nedover til de grep fast i de stramme rumpeballene hennes. Den ene hånden fortsatte, gled opp langs innsiden låret inntil den lå begravet i skjødets hennes.

Så mykt! trenkte Hamrekors.

Hulda la hele kroppen inntil hans. Hun red opp på fingrene hans samtidig som hun begravde fingrene i håret hans og trakk ham hardt til seg. Hun skulle ha hele ham.

De falt overende på sengen. Hulda strøk hånden nedover den hårete kroppen og grep tak i den stive manndommen hans.

- Du er min! hvisket hun.

Jostein Hamrekors likte den nye svarte kappen. Den fikk ham til å virke mørk og truende. Hulda betraktet ham på avstand. Hun trengte en sverdbærer og han skulle bli det.

Han var den første i hennes følgeskare.

- Knel! freste hun.

Jostein Hamrekors så på henne med lydige øyne. Han visste at dersom han brøt med hennes vilje ville aldri få tatt henne igjen. I tillegg ville hun sørge for at han fikk tilbringe sitt etterliv i evig pine. I fangehullene under festningen var det allerede nok av dem som hadde falt i hennes unåde.

Han stirret sultent på henne, og hun likte det. Hels porter ville fortsatt stå åpne for å motta taperne. Han var være hennes. De andre skulle få svi i en evig pine. Slik måtte det være.

Hulda trakk ham til seg og stirret ham dypt inn i øynene.

- Du må bli sterk i din tro! hvisket hun.

Jostein Hamrekors nikket.

Hun lot hendene sine gli oppover den spenstige kroppen. Det ene budet, at det ikke skulle være andre guder enn hennes, gjorde det lettere. Enten var han for eller så var han imot.

Det var ikke mulig å tjene to herrer.

Ringens skygge arbeidet videre. Med ugjendrivelig kraft befestet den sitt grep om Hulda Rigorsdatters sjel.

- Å gjenvinne ungdommens kraft! sa hun.

- Du har allerede makt, svarte ringen.

Hun dro Jostein Hamrekors inntil seg. Sakte reiste hun seg opp på tå og la leppene mot hans. Han gispet etter luft.

- Du gjør meg gal!! hvisket hun.

Jostein Hamrekors følte at blodet bruste gjennom årene.

- Tenk at han, Jostein Hamrekors, kunne få denne kvinnen til å føle slik.

- Du er min!! fortsatte hun.

Jostein Hamrekors visste at han måtte eie henne, og ikke dele henne med noen. Det lange ravnsvarte håret som hang nedover ryggen. Den smale midjen, hoftene og det mørke skjødde. De fyldige brystene som sto mot ham, med små hissig brystvorter. Å føye seg etter hennes vilje var det enkleste. Han holdt henne med en varsom hånd. Sulten i øynene var borte og et mildt og hengivent blikk hadde tatt dens plass.

- Han skulle bli hennes!

Nå var det bare Kjartan Kongsvenn som sto mellom henne og Satans befaling. Jostein Hamrekors var hennes. Langsamt trakk Hulda Rigorsdatter ham ned i sengen. Hun lot hånden gli oppunder den sorte kappen og kjærtegnet huden.

Kroppen var så hard.

Hulda bøyd seg over ham, og la leppene ømt mot brystet hans. Hun strammet leppene om den ene brystvorten, bet forsiktig, og kjente hvordan han vred seg i velvære.

Jostein Hamrekors presset brystkassen opp for å ta imot munnen hennes og som belønning kjente han hvordan tennene hennes nappet i brystvortene.

- Kjartan Kongsvenn ..., hvisket hun.

Jostein Hamrekors kjente at han stivnet og at lemmet hans mist sin kraft. Den klappet ned til å bli en livløs pløse mens et stikk av sjalusi rev igjennom ham. Hatet han hadde for mannen overmannet ham.

- Du kan ta ham, hvisket Hulda

Kjartan Kongsvenn visste at han ikke ville klare det. Hvor mange ganger hadde han ikke sett Kjarten Kongsvenn stå med sverdet hevet og studert hvordan det falt. Han hadde aldri lært seg hemmeligheten.

Han ville bli drept i et eneste slag.

Våget han?

- Du er Satans tjener! hvisket Hulda, som slapp taket og førte hodet nedover for så å legge munnen rundt hans manndom.

Et ubehersket gisp brøt gjennom sammenbitte tenner.

Jostein Hamrekors hadde mistet kontroll.

Så slo frykten inn over ham. Skyggen til Kongsvenn ruvet og han klarte ikke å fri seg fra aktelsen han hadde for mannen som kriger. Han ville eie henne, og nå var frykten der. Han trengte henne så sårt.

- Min livskraft er borte, hvisket han i et grøtet grynt.

Munnen hennes slapp det livløse lemmet og hun løftet på hodet og trakk seg enda nærmere inntil ham.

- Elsk meg, hvisket hun.

Kjartan Kongsvenn hadde lagt seg. Han lå og ventet på søvnen, i full visshet om at hans kvinne ikke ville komme inn til ham, og det gjorde det hele vanskeligere.

Av og til kom Hulda inn til sengen hans, for det meste ikke. Av og til kom hun ikke før om morgenen. I begynnelsen likte han det ikke; men nå hadde han forsonet seg med tanken. Før eller siden ville hun komme.

Det var blitt langt på natt, og han hadde hevet og kastet på seg i håp om at søvnen ville inn til ham, men det hjalp så lite. Han forsøkte å lytte til festningens nattelyder, men det var ingen. De få lydene som var, kjente han. Han lyttet til måten vinden hvisket gjennom vinduer og murer på, men alt var som det skulle være. Ett og annet ugleskrik hørte han også, og at en ulv hylte i det fjerne.

Alt var så forsømt rolig.

Søvnen krøp endelig innover ham slik at han kunne ligge i halvvør-ske, og vente på at den ville sluke ham helt. Det var da han hørte han klirringen av metall mot stein; men han var så langt inni søvnen at han ikke ensset det.

- Hulda? hvisket han.

Jostein Hamrekors, som var på vei mot kongens sovekammer, stivnet i redsel over å bli oppdaget idet sverdet hans skrapte mot steinveggen. Hulda Rigorsdatters sto tre skritt bak.

Han holdt pusten og sto stille.

- Hadde Kongsvenn hørt ham?

Hulda Rigorsdatter sto som en støtte av stein. Hver muskel var i helspenn. Ville Kjartan Kongsvenn våkne?

Nå da hun hadde bestemt seg var det ingen vei tilbake. Kjartan Kongsvenn måtte dø.

Jostein Hamrekors strammet grepet om sverdet. Han kikket inn gjennom en sprekk i døren som føte inn til sovekammeret og så at Kjartan

Kongsvenn lå like urørlig. Ansiktet var avslappet og han sov tungt. Hamrekors løftet sverdet og hevet det høyt over hodet. Han måtte ikke bomme. Han ville få bare en sjanse.

Hulda Rigorsdatters øyne lyste forventningsfullt. En uhemmet følelsen av ondskap steg i henne. Steinen som var nedfelt i ringen begynte å lyse. I et brøkdelt av et sekund følte hun en intens nærhet med Satan og hele hans rike. Hun visste også at Gråvidda fulgte med henne, og hun så heksen Karnir rett inn øyne.

Heksen Karnir fulgte med i hva som foregikk. Hun satt spent over den lysende krystallkulen. Sakte senket hun hodet og løftet det igjen, som om hun nikket.

Hulda Rigorsdatter etterapet de samme rolige bevegelsene.

Jostein Hamrekors tok det som et signal.

- Din befaling er gjort, sa han inne i seg.

Ringene lyste kraftigere. Hulda dreide på hånden og den tynne lysstrålen skar innover i sovekammeret. Hamrekors spent opp døren, spratt frem samtidig som han holdt det tunge sverdblade foran seg. Han våget ikke heve det over hodet, for å gi et drepande hugg, da det ville ta for lang tid. Han var tenkt å spidde Kjartan Kongsvenn til døde.

På tross av at han sov, var Kjartans sanser vidåpne. Han følte uroen og bråvåknet idet Hamrekors sparket inn døren. Han fikk et glimt av Jostein Hamrekors som kom stormenende mot ham, men det var lenge siden han hadde vært i kamp. Han kastet seg rundt men ikke fort nok.

Det var for sent. Jostein Hamrekors var allerede over ham og det tunge bladet hadde spiddet ham til sengen.

Kjartan Kongsvenn lukket øynene og med begge hendene grep han om sverdblade. Han forsøkte å dra den ut igjen men vekten av Jostein Hamrekors, som presset på i den andre enden, var for mye. Han oppnådde bare at bladet skar han inn i håndflatene.

Kjartan Kongsvenn måtte løsne grepet grepet han hadde om sverdblade. Dypt inni ham tok et smerteskrik form; men han ville ikke gi dem gleden av å høre det. De skulle heller ikke få høre ham be om nåde. Han lot hendene gli livløst ned og legge seg pent ved hans side. Den eneste muligheten han hadde, var å spille død.

- Tok du ham!? spurte Hulda Rigorsdatter.

- Agggga! svarte Jostein Hamrekors, men det var en aning tvil i stemmen.

- Er du sikker!?

Hamrekors nikket.

Han hadde også lært av Rasmus Rødskjegg. Han rykket ut sverdet, veltet Kjartan Kongsvenn ned på gulvet, flekket av sengeteppe og rullet det livløse legemet inn i det. Deretter spiddet han det med sverdet, for å holde bylten samlet. Deretter løftet han bylten og slengte den over skulderen.

Sverdet ble vridd inn i en umulig vinkel og smertene rev igjennom Kjartan Kongsvenn slik at han utstødte et dyrisk grynt.

- Han lever! utbrøt Hulda Rigorsdatter.

- Aggggahh! svarte Jostein Hamrekors og føyste henne til side slik at han kom seg ut gjennom døren. Deretter banet han vei mot trappene som førte ned i festnings indre.

Lysstrålen fra ringen brant som aldri før, og den lyste vei ut gjennom de trange korridorene og ned i festningens indre.

Det var lenge siden Jostein Hamrekors hadde hatt noen form for mosjon, så han pustet tungt under vekten av bylten. Kjartan Kongsvenns blod rant nedover ryggen hans og lå som en smal stripe bortover den smale korridoren.

Nede i fangehullene banet de vei inn i ett av de innerste av fengels-hullene, hvor bylten veltet over på en strekkebenk.

Grimm Varøye hørte at de kom.

Han var vokter for fangehullene og blant jobbene hans var det å få dem som hadde brutt med dronningens vilje til å angre.

Han likte ikke jobben sin, men våget ikke annet.

- Varøye! ropte Hulda Rigorsdatter.

Han tok et forsiktig skritt frem fra skyggene og kastet et lydig blikk bort på pinebenken. Det var han som sveivet mens dronningen lyttet til hyl, bønner om nåde og rygghvirvler og ledd som ble løftet ut av sine fester.

Dette var ett av de redskaper dronningen likte best.

- Ja, min dronning, sa han ydmykt.

Hulda Rigorsdatter studerte ham.

- Du skal nå tjene meg og mine, Grimm Varøye!

Grimm Varøye kastet ett blikk på bylten, som han så inneholdt et legeme, bare at han ikke visste om den som var i den andrte enden av sverdet var dødt eller levende.

- Som dronningen befaler! sa han.

Blikket han flakket mellom bylten, Jostein Hamrekors og blodet som rant utover steingulvet.

- Det blir en ny orden på Ragnareid, sa hun, og fortsatte: Fra nå av

skal jeg hylles som Guden Lucifers prestinne. Jeg er Satans stemme på jorden og jeg er enehersker i Ragnareid.

- Som dronningen befaler! sa Varøye og bukket dypt.

- Denne må forsvinne! sa hun kaldt.

Grimm Varøye skulle til å røre ved bylten men Hulda Rigorsdatter reagerte hurtigere enn lynet.

- Ikke rør den! freste Hun.

Grimm Varøye rykket hånden til seg, som om han var blitt bitt av en huggorm.

Hulda Rigorsdatter så på ham med øyne som brant i myndig hat.

- Åpner du den, er du død! kunngjorde hun.

Varøye rygget inn i den mørke delen av fangehullet.

- Som dronningen befaler! hvasket han og nærmest krøp inn i skygene igjen.

Hulda Rigorsdatter snudde på helen og gikk.

Varøye våget ikke trekke ut sverdet, så han bare grep tak i bylten, veltet den ned på gulvet og begynte å slepe den inn i de innerste delen av fangehullene.

Han hadde et spesielt sted for slike som denne.

Han visste også at Hulda Rigorsdatter sto ett eller annet sted der ute og lyttet.

Kapittel 20

VALHALLS VINGER

Rasmus Rødskjegg fortvilte på Kjartans vegne, men det var ingenting han kunne gjøre. Han var også glad for de få ord han hadde fått vekslet med sin venn. Nå, da han endelig var på vei hjem, var det tusen biter plutselig falt på plass.

Han tilskrev det hele at han hadde gitt Kjartan Kongsvenn ringen,, for at han skulle dele hans bøl.

Han betraktet sin egen ring.

Formen som samtalen han hadde hatt med Kjartan fikk, forundret ham. Det var akkurat som om alt sa seg selv. At han levde i en verden av fantasibilder, men at de var virkelige nok.

Hva om han stengte dem ute?

Hva ville så skje?

Så vidt han kunne se var de to ringene identiske. Midt oppe på en liten opphøyning sat det en stein. Inni den var det et tynt slør som beveget seg akkurat som tåke.

- Jeg kaller det Tåkestein, sa han høyt og lurte på hva Kjartan kom til å kalle sin ring.

Humøret steg, og han syntes at navnet hadde en fin klang.

En mørk sky trakk forbi solen og han kjente en kald trekk, men enstet det ikke. Han var for opptatt med andre ting, blant annet det å være i live. At han var en fri mann og at hans kvinne ventet.

- Der har jeg en jobb å gjøre, sa han til seg selv og fortsatte tankearbeidet med å få erindringene sine på plass.

Han var faktisk i et så godt humør at han brydde seg heller ikke om hvor hesten, Tordenskrall, gikk, eller noe annet. Bare den gikk frem-

over.

Hele tiden mens de red, snakket Rasmus Rødskjegg høyt til seg selv, men det kunne virke som om den snakket til hesten.

Hvor er det blitt av Zork? var ett av spørsmålene som arbeidet i bakhodet hans. Hvordan er det du har stelt deg, Kjartan, var et annet.

- La gå, tenkte han, og fortsatte bortover slettelandet mot havet.

Tordenskrall, stanset opp og snuste på gresset. Deretter gikk den litt til venstre og så til høyre. Etter en stund hadde løftet på det ene øret, og var begynt å lytte til sine omgivelser. Til tider stanset den opp. Den bare sto der og ventet på at dens herre skulle rykke i tømmene, spenne helene i flankene og jage den videre.

Ingenting skjedde.

Hesten bøyde hodet, nappet til seg noen gresstrå, og så fortsatte den med å skape avstand til festningen og sin forrige herre.

- Det var akkurat som om den ønsket seg lengst mulig bort fra Ragnareid.

Ved slutten på den første dagen hadde Rasmus Rødskjegg merket forandringen i hesten. Den var blitt blankere i øynene, hadde et mindre unnvikende blikk og spensten i dens gange var begynt å komme tilbake. Det var ikke at den bare gikk lettere, men den hadde årvåkenheten med seg. Begge ørene var nå oppe, dreide både til høyre og venstre, lyttet, og den gikk med hodet hevet.

Det var begynt å bli mørkt og Rasmus Rødskjegg så ingen grunn til å stanse. Så lenge hesten ville fortsatte, kunne han.

Han var overgitt over hvor lett den plukket vei i ulendt terreng, til og med i mørket.

Da han red ut på slettelandet som førte mot Østvikyr, overrasket det Rasmus Rødskjegg var hvor kort tid han hadde brukt. Avstanden mellom Ragnareid var som borte. Han hadde ridd i ett, uten at hesten brøt sin trauste men jevne gange. Han hadde krysset Reifjellene, ridd den lange veien uten å merke hverken tørst, sult eller tretthet. Han var faktisk kommet helt frem til slettelandet som førte innover mot Østvikyr innen han kjente et noe som helst.

Hesten, Tordenskrall, hadde selv funnet veien inn i trange djuv, over vidde og gjennom fjellendt terreng uten den minste anstrengelse. Rasmus Rødskjegg behøvde ikke gjøre annet enn å sitte på hesteryggen for å ri den siste strekningen innover mot Østvikyr.

Han hadde brukt turen til å gruble.

Det var en flere ting som plaget ham, og en rekke andre ting som han ikke fikk til å stemme. Også det arbeidet i bakhodet, men tenkte ikke mer over det. Han hadde kommet uskadd fra kampen med Zork og helskinnet fra Alvekongens rike.

- Hjemme, sa han til seg selv og åndet inn den friske lukten av hav.

Solen kom frem igjen og der sto det lille huset som han hadde forlatt det. Utenfor sto en kvinne som han gjenkjente som Eldgjær.

- Rasmus kjente lykke. Han skulle til å rope, men ombestemte seg.

Han hadde ikke for vane å vise glede og et slikt utbrudd sømnet seg ikke. Han bare rettet på ryggen og egget hesten fremover. Det var akkurat som om den leste hans tanker, for den gikk fra gange og rett over i galopp.

Eldgjær løftet på hodet, skygget for øyene, betraktet rytteren som nærmet seg. Det var sensommer og solen sto lavt på himmelen og hun klarte ikke å se tydelig.

Faktisk var det eneste hun så var at det var en rytter som satt høyt og rank i salen. Han hadde det skarpe sollyset i ryggen.

Det var noe kjent over måten han satt på.

- Kunne det være!?

Eldgjærs hjerte hoppet over et slag.

Hun holdt et lite barn i armene og et annet stabbet rundt i gresset og lekte.

- Hvem er det? spurte hun seg selv.

Det var Rasmus Rødskjegg!

Hun fikk en krampetrekning i mellomgulvet og galle satt i halsen.

Eldgjær hadde allerede lagt på sprang for å komme rytteren i møte.

- Rasmus! ropte hun.

Savnet, lengselen og frykten; hun klarte ikke å holde gråten tilbake. To tårer spratt ut av øyekroken, ble tatt av vinden og trillet nedover kinnene.

Han levde!

Da Rasmus var på høyde med henne, bøyde han seg og løftet henne opp, barn og det hele. Han trakk henne inntil seg og hun kastet armene rundt halsen hans.

Rasmus strålte av lykke, mest fordi at han leste lykken i Eldgjærs øyne.

Han stanset hesten, satte henne ned og hoppet selv av hesteryggen. Eldgjær slapp ikke taket hun hadde rundt halsen hans.

- Du lever, sa hun

- Klart jeg lever, mumlet Rasmus Rødskjegg, usikker på hva hun mente.

- Kjartan fortalte at Rigor Svarte hadde drept deg, at du var blitt stekt levende i Hels varme og etterpå frosset ihjel av Isengards kulde.

- Hva er det for noe tull? spurte han.

- Kjartan så at du døde, Rasmus ...

- Det var ikke Rigor Svarte men Zork som gjorde festingen om til et levende inferno, og deretter kledde han den iblåis, sa Rasmus Rødskjegg kontant, nå irritert, og fortsatte:

- Alt er innbildning. Det er et fantasispinn. Ingenting av det var virkelig.

- Hva mener du?

- Jeg er kommet til at dersom en ikke tror på slike ting, opphører de å eksistere.

- Du mener at Zork og presteskaren i Faldnir er oppspinn, sa Eldgjær som nå hadde sluppet taket hun hadde om halsen hans og konsentrerte seg om barnet.

- Det er akkurat hva jeg mener. Alt er fantasispinn.

- Du har vært borte i to år og nå kommer du hjem og sier at alt er et fantasispinn!

Underleppen hennes dirret og hun ble hvit i munnviken. Hendene hennes skalv. Rødskjegg så at hun, når som helst, kunne bryte ut i gråt.

- To år? sa Rasmus Rødskjegg spørrende.

Han så seg forvirret omkring.

- Hva mener du med to år?

- At det er to år siden du forlot Østvikyr.

- Jeg kan ikke ha vært borte i to år, sa han.

- Det er to år siden to salet hesten din og red inn i Faldnir, sa hun og holdt frem barnet.

- Her, se!

- Hvem er det?

- Han er din, sa hun.

Rasmus Rødskjegg kjente at han ble svak i knærene og gikk bort til en stubbe og satte seg.

- Hva mener du med at han er min?

- Jeg var med barn da du dro, og her er det.

Blikket til Rasmus Rødskjegg nærmest lyste av forvirring. Han visste at det bare var et par måneder siden han hadde forlatt henne, og dradt inn i de dype skoger, og at det tok lengre tid enn det å føde frem en unge. Han mente det, og sa det.

- Så lite du vet, sa Eldgjær!

Han var klar over at han ikke visste mye om unger, men han visste at slikt tok tid.

- Det er ditt barn.

- Jeg har vært borte i et par måneder, sa han og så skarpt på ungen.

- Et par måneder ...? sa Eldgjær. Setningen kom nærmest som et spørsmål.

- Det blir ikke barn på et par måneder! bet han.

- Det er over to år siden du forlot Østvikyr, Rasmus, gjentok Eldgjær.

- Det kan ikke stemme, sa Rødskjegg.

- Det er to år siden slaget ved Ragnareid, sa hun.

- Nå tuller du! freste Rødskjegg.

- Nei, bare se deg omkring. Nå det er høst, og vinter er i emning.

- Høsten er tidlig i år, sa Rødskjegg.

- Bare at det har vært to vintre i mellom, siden du forsvant.

- Hva er det du sier?

- Vi trodde du var død! sa Eldgjær.

Rasmus Rødskjegg ble fjern.

Kunne det være?

- Vesterlund! utbrøt han og forsto plutselig at dette var den andre gangen et helt stykke av hans liv var blitt borte.

- Vesterlund? spurte Eldgjær.

- Ja, Vesterlund! sa Rasmus.

Nå virket han fjern, nærmest nedbrutt.

- Du har vært i Vesterlund?

- Ja, og i Alvekongens rike.

- Dersom alt er et fantasispinn, hvordan kommer Alvekongen inn i bildet?

- Dersom jeg ikke hadde innbilt meg at han var der, så hadde han ikke vært der, sa Rasmus og lette etter en indre logikk i erkjennelsen han var kommet til.

- Hva snakker du om, Rasmus? spurte Eldgjær.

- For annen gang har sjebnen stjålet et stykke av mitt liv! sa han bittert.

- ... Lokeson? hvisket Eldgjær.

- Nei, skjebnen!

Rasmus Rødskjegg senket hodet. Nå forbannet han alvene, Alvekongen og at de i det hele tatt var til. Han forbannet makten han hadde og måte de hadde brukt ham på.

Motvilling godtok han at nok to år av hans liv var blitt borte.

- Da er det sant Eldgjær.

- ... og alt er innbilning, at du har vært borte i to vintre?

- Ja, sa Rasmus.

Eldgjær studerte ham med mistro i blikket.

Rasmus Rødskjegg kom plutselig til å tenke på ringene.

Var det der svaret lå?

Han skulle bære den ene. Den andre skulle Kjartan ha. Han hadde lovet det; men til hvem? Var også dette en del av Alvekongens lek med skjebnen?

- Dersom alt var innbilning, så lekte de med fantasien hans.

Rasmus Rødskjegg trakk av seg ringen og holdt den opp mot lyset. Tåkesløret som var fanget i den glinsende steinen ble mørkere. Det samlet seg til et mørke som så lignet tunge stormskyer. Han rakte den til Eldgjær for at hun skulle ta den.

Alt om formaninger, om at han ikke måtte ta den av, var glemt. Han hadde gjort henne så mye vondt. Det eneste konkrete som kom ut av den lange rideturen fra Ragnareid, var at han hadde bestemt seg for å lukke øyne og ører til stemmene som kom innenfra. Han ville han utfordre skjebnen, og å bryte taket som både Alvekongen og Gudleik Lokeson hadde på ham.

- Ta ringen, den er din, sa han, denne gangen mere bestemt.

I tonefallet lå det at Rødskjegg hadde fått nok av Alvekongen, trolldom og Valhalls lek med livet hans.

- Jeg kan ikke ta imot, Rasmus, sa hun.

- Jeg vil at du skal ha den. Jeg vil at du skal bære den som et minne over smerten jeg har gitt deg.

Uttrykket i Rødskjeggs øyne var kaldt, nesten bedende.

Eldgjær følte at hun hadde ikke valg, så hun rakte frem hånden og tok imot ringen.

I samme øyeblikk som ringen forlot hånden hans, følte Rasmus Rødskjegg hvordan en svak risting som skjøt gjennom kroppen hans.

Det var nesten som et spasmatisk anfall. Han kjente at kreftene ble borte, men de kom like raskt tilbake. Han hørte en stemme. Den var kjent, og tilhørte Alvekongen.

- Ikke ta av deg ringen! sa stemmen.

Andre stemmer forsøkte å finne veien inn i hjernen hans, men han var ikke fullt så mottakelig som han hadde vært. Derfor de arbeidet de med underbevissthetsmetoden hans.

- Det er to ringer, Rasmus, og du må alltid bære den ene.

- Uten ringen vil du visne og dø.

Viljen hans strittet imot, og han nektet å la seg styre. Eldgjær skulle ha ringen, for han hadde fått nok. Han skyldte henne det.

Sakte tredde Eldgjær ringen inn på fingeren. Først virket den for stor, men idet den gled inn på fingeren, passet den akkurat. Steinen var nå blitt nesten svart, men det skinte et blåhvitt lys i dens indre. Eldgjær klarte så vidt å løsrive blikket fra steinen.

- Hva slags ring er det? undret hun.

Stemmene i Rasmus Rødskjegg's indre arbeid fortsatt med å nå inn til ham.

De nådde ikke frem.

Han hadde klart å stenge dem ute.

- Du må alltid bære den, Rasmus, gjentok stemmen til Alvekongen.

Rasmus Rødskjegg visste at han burde adlyde stemmene fra de dype skoger, men egenrådigheten hans ville ikke tillate det.

- Den skal dele din bær, hvisket Alvekongen for å minne ham om pakten han hadde ingått med Kjartan Kongsvenn.

- Så vondt jeg har gjort henne, tenkte Rasmus og studerte Eldgjær.

I dette mylderet av stemmer og formaninger var det én stemme som overrasket ham.

Den kom fra ringens indre.

- Det er meg som holder liv i deg, Rasmus, sa ringen, og fortsatte.

- Jeg er den ene av Zorks øyestener, og den andre er nå i Hulda Rigorsdatter sitt favn. Din skjebne er låst, Rasmus Rødskjegg, sa ringen.

Først nå gikk det opp for Rasmus Rødskjegg at både han og Kjartan Kongsvenn var fanger i Alvekongens favn, og at Zork var den som holdt dem som gissler. Han hadde gitt bort den andre ringen, og Hulda

Rigorsdatter hadde tatt den fra ham og gjort den til sin egen.

Det Rasmus Rødskjegg nå fryktet var at Zork atter en gang ville få innpass på jorden, og at Helheimens ryttere ville komme og å hente ham hjem til riket med den evige pine.

- Dette er Alvekongens verk! freste Rasmus Rødskjegg, som forsto at det å beholde Zork i Vesterlund var det siste Alvekongen kunne til-
late.

Nå innså Rasmus Rødskjegg at han, en gang for alle, måtte bli kvitt taket Alvekongen hadde på ham! Var det noen han ikke ville dele skjebne med, var det Gudleik Lokeson og Vesterlunds voktere.

Rasmus Rødskjegg kjente at han var i ferd med å miste kreftene.

- Eldgjær!? ropte han.

Eldgjær løftet blikket og så Rasmus Rødskjeggs rett inn i øynene.

- Jeg mente det ikke ...

- Mente ikke hva?

Jeg mente ikke å være borte så lenge.

Fortsatt ble Rasmus Rødskjegg tappet for krefter.

Eldgjær så bort.

Hun så hvordan han led, at han ble svakere og at han rakte ut en hånd som en bønn om hjelp, men enset ham ikke.

- Eldgjær! gentok han.

- Hva er det, Rasmus?

- Hvor er ringen? spurte Rasmus.

Ringens utstråling hadde allerede blendet Eldgjær, og hun følte hvordan den varmet. Steinen som var nedfelt i ringen åpnet seg, som pupillen i et øye og tvang henne til å se inn i den. De mørke skyene som kretset i ringens dybde ble lysere og det blåhvite lyset ble skarpere. Det var som om portene til Faldnir åpnet seg og Hels avgrunn kalte på henne.

Rasmus Rødskjeggs kjente hvordan det gikk en ny rystelse rykket gjennom kroppen hans. Denne gangen var den sterkere og en intens tretthet ség innover ham.

For første gang kjente Rasmus Rødskjegg et snev av dødsangst. Han følte seg alene, og trangten til å ha venner rundt seg, var overveldende. Angsten for å dø, for første gang i hans liv, var der.

- Men Ragnareid?!

- Jeg vil ikke være tjener for trolldommens budbærere.

- Som du vil, Rasmus, sa Eldgjær og strøk lett over ringens over-
flate.

Nå, uten ringen, og med at Thors armbånd godt begravet ett eller annet sted i Vesterlunds dype skoger var Rasmus Rødskjegg en fri mann, trodde han.

- Til og med Zork er jeg kvitt, sa Rasmus.

Så begynte kroppen å riste igjen, men denne gang var anfallet så kraftig at knærne svikte ham. Han ség ned i knestående. Så slo lam-melsene ut i kroppen slik at han ikke kunne bevege hverken armer eller bein, og han kunne heller ikke snakke.

Eldgjær sprant til og forsøkte å støtte ham.

- Ringen!!

Ringen hadde allerede begynt å spre sin varme ut i kroppen til Eldgjær, og arbeide med å nå inn til hennes sinn.

Inne i seg visste han måtte gripe tak i ringen og å holde den, men den var utenfor rekkevidde.

- Ringen!!

Formaningen til Alvekongen var som naglet i Rasmus Rødskjeggs underbevissthet. Han måtte, på en eller annen måte, få rørt ved det kalde metallet.

- Ta aldri av deg ringen, og du vil dø!

- Rasmus!!

- Du kan herske over liv og død. Du kan bygge et rike, sa ringen til sin nye bærer.

Rasmus Rødskjegg hjerne var klar, men han kunne ikke bevege en muskel. Han klarte ikke å ytre et enest ord, og blikket var stivt og han stirret rett frem. Av og til klarte han å blunke og å hive etter luft.

- Hva er det, Rasmus?! spurte Eldgjær.

Rasmus Rødskjegg bare sto der. Han hørte sine egne tanker, og opplevde at han atter en gang ble løftet opp og båret over Vesterlund, at Alvekongen hørte hans bønn om hjelp. I det fjerne hørte han Eldgjærs stemme:

- Hva er det, Rasmus? Jeg trenger deg, hvisket hun.

- Du kan styre over Ragnareid. Du kan lede menn, sa ringen.

Eldgjær strammet sitt grep om Rasmus Rødskjegg og støttet ham slik at han kom seg på beina igjen. Deretter leide hun. Rasmus Rødskjegg fikk stabbet en fot fremfor den andre mens han klarte å gå bort til det lille huset. Der klarte Eldgjær å leide hun ham ikk og fikk ham lagt på sengen. Det var den samme sengen hvor Rasmus Rødskjegg hadde ligget dengang da marerittene hadde herjet som verst.

Nå var de der igjen.

- La ham ligge! sa ringen.

Eldgjær var for opptatt med å redde Rasmus Rødskjegg til at budskapet trengte inn til henne. Hun sprang ut, fuktet en klut og la den over pannen hans.

- Hva er det, Rasmus? spurte hun for tredje gang.

Det var sikkert et anfall. Det var sikkert noe han hadde pådradt seg i løpet av de to årene han var borte. Hun hadde hørt at folk kunne få slike anfall, og at det hadde noe med nervene å gjøre.

Hun hadde hørt at slikt gikk over.

Det ville sikkert gå over.

Eldgjær satte seg på sengekanten for å våke over ham.

Dagen gikk og da natten kom lå han like urørlig. Eldgjær hadde sovnet men Rasmus Rødskjeggs hjerne var like våken.

- Holder jeg på å dø? tenkte han.

Rasmus Rødskjegg lyttet. Et eller annet sted i det fjerne hørte han hover som red på vinden. Var det Valkyriene? Han trodde ikke det. Det var noen andre i nærheten, men han klarte ikke snu seg.

- Hva er det du har gjort, Rasmus!!

- Hvilken stemme er dette!? tenkte han.

- Du tok av deg ringen likevel! konstaterte stemmen.

Rasmus Rødskjegg visste plutselig at det var Alvekongen som satt ved hans side.

- Du!! tenkte han.

- Hvem ellers, Rasmus. Var det Valkyriene eller Hels sendebud du ventet? Å nei, Rasmus, skjebnen vil det annerledes.

For Alvekongen var det ikke nødvendig med ord, så det var tanker som tok form. Hos Rasmus Rødskjegg frådte raseriet. Det var ingenting han kunne gjøre. Han var lam og i Alvekongens vold.

- Hvorfor ga du bort ringene, Rasmus?

- Jeg er en fri mann og herre over meg selv! Jeg vil være fri trolldskapen som styrer mitt liv. Jeg vil leve mitt eget liv, insisterte Rasmus Rødskjegg.

- Du er den utvalgte. Du kan ikke gjøre som du vil, Rasmus. Jeg trodde du forsto dette. Du er til for alle andre. Det er derfor du fikk leve. Det er derfor vi ga deg livet tilbake.

- Lot meg leve ...?

- Du var døden nær da du red ut av Ragnareid Festning. Hvordan du klarte å spidde Zork med Lokesons sverd er meg fortsatt en gåte.

Poenget, Rasmus Rødskjegg, er at du døde faktisk i samme øyeblikk du satte foten innenfor Vesterlunds grenser.

- Og dere har latt meg leve ...!

- Du har vært død mange ganger, Rasmus; men hver gang har vi gitt deg livet tilbake.

- Armbåndet!

- Først var det sverdet og så var det er armbåndets kraft holdt deg i live. Nå var det ringen som skulle gjøre det.

Mens Rasmus Rødskjegg atter en gang var i Alvekongens vold, våknet Eldgjær. Hun så ned på Rasmus Rødskjegg. Han lå som før, uten forandring.

- Du må leve, Rasmus, sa hun.

- Du kan herske, sa ringen.

Eldgjær reagerte på tankene som presset seg frem i henne, og det var et innfall som fikk henne til å ta av seg ringen og å tre den innpå Rasmus Rødskjeggs finger.

Steinen, som var nedfedt i ringen, mørknet.

Den følte seg forrådt.

Nå gjaldt det å konsentrere hele sin makt på den andre ringen, den som ble båret av Hulda Rigorsdatter.

Kjartan Kongsvenn våknet i et fangeshull langt nede i festningens indre. Smertene jóg gjennom kroppen hans. Gjennom feberriene merket han at luften var tung og muggen. Eimen av surt, råttent kjøtt var overalt. Kampviljen hadde ikke latt seg knekke, han måtte kjempe for livet sitt.

Grimm Varøye hadde slept den tunge bylten inn i hulen hvor han samlet de døde. Først der våget han å trosse dronningens vilje og åpnet bylten. Han så at Kjartan Kongsvenn svedde mellom liv og død.

- Satans kvinne! hvisket han.

En gang hadde Kjartan reddet Varøyes liv. Han kunne ikke bare la ham dø.

Grimm Varøye slepte Kongsvenn lenger inn, og gjemte ham inne i et lite rom han hadde oppdaget inne bak en steinblokk.

Så begynte han å pleie ham.

Han drog ut sverdet og så at Kjartan Kongsvenn hadde fått to store gapende hull, en på hver side. Begge satt i sideflesket, slik at han ikke var dødelig såret.

Men å dø, det kunne han fremdeles gjøre.

Grimm Varøye brukte et glødende jern til å forsegle hullene.

Deretter tok han hodet til en annen fange og dekket det med iker og makk, slik at huden forsvant og skallen som lå tilbake kunne ha tilhørt en hvem som helst. Deretter spiddet han legemet to ganger og gjorde seg nok flid til at begge hullene var dødelige.

Begge gikk inn i hjertet, en fra hver side.

Så konsentrerte han seg om det å holde liv i Kjartan Kongsvenn. Han bant ham, slik at han ikke skulle kunne bevege seg, og han stappet en fille i munnen på ham slik at han ikke skulle kunne skrike ut.

Han var faktisk ikke sikker på om Kjartan Kongsvenn ville klare seg.

Kjartan Kongsvenn var dyvåt av svette. Grimm Varøye så hvordan feberriene herjet med ham, og han hadde arbeidet nok i festningens indre til at han visste at mannen holdt på å gå fra forstanden.

Det han ikke visste var at for Kjartan Kongsvenn kom feberriene som en befrielse fra smertene. Han hang som i et tåket slør, og han innbilte seg at han hadde forlatt sitt eget legeme, og at han var blitt båret opp til Valhall. Kjartan Kongsvenn opplevde at han ble løftet opp og ut av festningen. Han følte hverken angst eller smerte. Det flimret mellom mørke og lys. Han visste at døden var over ham og at Valhalls egne gjorde plass til at en ny sjel skulle få sitte blant dem.

Alt virket så levende.

Var det drøm eller virkelighet?

Han tenkte på den korte samtalen han hadde hatt med Rasmus rett før han dro, og innrømmet overfor seg selv at mannen hadde tatt feil. Valhall var ekte nok.

Foran ham sto det en mann, som tydelig var en av gudene. Han hadde et smalt og magert ansikt og en nese som var stor og krum. Den lignet faktisk på negget til en ørn, tenkte Kjartan Kongsvenn. Han var kledd i hvitt og var høy og rank.

- Jeg er Loke, sa skikkelsen.

For Gudleik Lokeson var problemet presteskabet i Faldnir hadde tapt for Zork, og at det nå hadde gjort sitt inntog i Ragnareid. Verre var det at det hadde vendt sin hyllest mot en ny og fremmed gud.

De kalte ham for Satan, og Hulda Rigorsdatter var hans prestinne.

Guden Loke følte at hele hans rike var i ferd med å gå i oppløsning, og at alt ville ha vært forgjeves. Han kunne ikke tillate at et slikt livsverk falt i grus, og det på grunn av en kvinnes svik.

Loke så på Kjartan Kongsvenn med iskalde øyne.

Der og da bestemte han seg for at Hulda Rigorsdatter og hennes lille menighet skulle rykkes opp ved roten.

Han innså også at dersom ikke Kjartan Kongsvenn fikk ringen tilbake, var det to som ville dø.

Det var ikke nok krefter igjen i Rasmus Rødskjegg til at han ville overleve.

Kjartan Kongsvenn åpnet øynene igjen. Han kjente en fuktig klut mot pannen og at såret ble stelt. Det at noen var der, ga omsorg, lindret smertene.

Han forsøkte å orientere seg.

- Var han i Valhall? Var det guden Loke som hadde snakket til ham?!

Han så omrisset av Grimm Varøye som var bøyd over ham, og som holdt den kjølige kluten på pannen hans. Han husket ordene til Loke.

- Jeg må leve! tenkte Kjartan Kongsvenn, og verket etter hevn.

Tanken var ikke før tenkt enn at han ble borte igjen.

Samme natt var det en ørn som lettet fra en karrig liten gard helt ute ved havet. Den fløy først innover til Ragnareid Festning, hvor den satte seg på toppen av utkikstårret som steg opp fra festningens midt. Den lyttet til vinden, og visste at Kjartan Kongsvenn lå nede i ett av de dypeste fangehullene, og at han var døden nær.

Gudleik Lokeson forsto at nøkkelen til liv for de to mennene lå i de to ringene. Han innså også at han trengte alvenes hjelp.

- Å møte svik med kløkt, sa ørnen idet den lettet og la seg på glideflukt over Vesterlund.

Der lot Alvekongen guden fra Asgard få et glimt inn i deres verden; men å lande skulle den ikke få.

- Du er blitt forrådt av din egen sluhet, sa Alvekongen til ørnen som kretset over trekronene.

- Og din lek med skjebnen har nære på tatt livet av ham.

- Dete hindret i det minste at du fikk bygge ditt rike.

- Og så nå har vi fått en mektigere fiende.

- Du mener Satan?

- Nei, jeg mener Kvitekrist.

- ... og hvorfor er Han en fiende.

- Fordi at han kommer til å fortrenge alle de gamle veiene. Han kommer til å få mennesket til å vende seg mot en ny og allmektig Gud,

som ikke er like lunefull som de gamle.

- Og hva betyr det for meg? spurte Alvekongen.

- Det betyr at alt som lever i menneskets fantasibilder vil endres, slik at vi blir borte.

- Borte?

- ... at folk vil slutte å tro på heks, alver, troll og på Valhalls veier.

- Det vil skje uansett, sa Alvekongen.

- Du mener ...?

- Ja.

- At det er min Ragnarokk.

- ... du har skapt din egen Ragnarokk, svarte Alvekongen.

- Hjelp meg, sa Loke.

- Hvordan?

Så var det en flom at tanker, i form av bilder som drysset ned gjennom trekronene i Vesterlund. Alvekongen leste hver eneste en, og nikket.

- Jo, han skulle hjelpe Loke med å redde hans verden fra undergang.

Den digre ørnen freste frem et varselskrik. Så la den seg på et vinddrag og seilte opp og inn i den nattegrå himmel. Den skulle sørge for at Hulda Rigorsdatter fikk oppleve at hennes makt smuldret bort, og hun skulle vite at det var han, Loke, som gjorde det.

Hans rike skulle ikke styres av en som var Satans tjener.

- Og Kjartan Kongsvenn har alt falt som offer for hennes svik! sa Loke til seg selv og innså at det å frata henne ringen var den eneste muligheten han hadde.

Den morgenen, allerede i grålysningen fløy den digre ørnen opp til Isengard, i grenselandet mellom Gråvidda og Grellandet, for å hente ned litt av senvinterens vårluft. Dette var en egen luft som ikke bare var låst inne i den evige is, hadde nærmest en uendelig alder, men var så tindrende klar at den ikke kunne sees med det blotte øyet. Da ørnen fløy inn i den iskalde muren som skilte Isengard fra resten av landet, kjente den hvor sterk kulden var. Den måtte ned, innunder den evige is som lå over akkurat dette grenselandet, og inn i hulene som var under. Her åpnet Ørnen nebbet og nappet til seg så mye av den iskalde luften som den kunne. Så karret den seg opp til overflaten igjen, ga et slag med vingene, og fløy tilbake til Vesterlund.

Alvekongen, som fortsatt ikke våget å slippe Loke inn i Vesterlund,

satte av en egen landingsplass i utkanten av skogen.

Med det samme ørnen landet fikk alvene den til å tømme lungene. De tok den kalde vinterluften, og så tok de den med seg ned i sine underjordiske verksteder og der brukte de sine evner som smeder og trollbindere til å låse trollkraften i luften og å trekke kimen ut av den. Så forsøkte de å samle den igjen.

Det var vanskeligere.

Gang på gang måtte ørnen fly til Isengard for å hente mer luft. Problemet til alvene var at luften som Loke hadde med tilbake var så kald og sprø at den ikke lot seg føye med alvenes verktøy. Så fant de ut at ved at luften ble tilført varmen fra hjertet til en spurv ble den så myk og smidig at den kunne formes.

Endelig, etter en tid som ikke var målbar, klarte de å gjøre den så føyelig at de kunne forme den.

Det de klarte var å lage en ring av senvinterens vårluft, og den var beregnet på Hulda Rigorsdatter.

Da ringen endelig ble ferdig, brakte alvene den til utkanten av Vesterlund for at Loke skulle se den.

Gudleik Lokeson tok imot ringen og holdt den opp mot lyset. Det trengte inn i ringens dybde, lekte med den sønderknuste luften som var hentet fra Isengards indre kjerne, og sprengte den ut igjen.

Loke var målløs. Maken til farvespill hadde han aldri sett.

Plutselig kom solen frem fra baken skyk og skar en solstråle ned gjennom de mektige trekronene som skygget over Vesterlund. Den skar inn i ringen og lyset den kastet tilbake, var i alle regnbuens farger. Det var så praktfullt at til og med Loke ble fristet til å trekke ringen innpå fingeren for å gjøre den til sin egen.

Alvekongen så fornøyd ut.

- Var det dette du ville ha? spurte han.

Gudleik Lokeson var fornøyd, men han hadde dårlig tid. Han gjorde et kast med hodet, ble innhyllet i en sølvgrå dis og da den oppløste seg sto ørnen i Lokes sted. Den tok ringen i nebbet og satte kurs for Ragnareid og festningen.

Da ørnen nærmet seg Ragnareid kjente den hvordan vondskapen lå som et teppe over landet. Det var kraften av Satans utstråling som møtte den.

Den innså at dette bare var en annen vri på hvordan Zorks evnet å bruke sine krefter, og ensat det ikke. Den fløy rett inn i tronsalen og la fra seg ringen. Deretter fløy den opp under gavlene og satte seg til å

vente.

- Hevnen skulle bli søt!

Hulda Rigorsdatter kom inn i tronsalen og kastet et blick på den lave tronen. I samme øyeblikk skar en solstråle inn i rommet og traff ringen. Ringens farveprakt blendet henne. Nysgjerrigheten tok overhånd og hun gikk forsiktig frem til ringen. Med den ytterste forsiktighet tok hun den til seg.

- Hvor den strålte!

Men hvor var ringen kommet fra?

Hulda Rigorsdatter visste at hun måtte eie den. Det at ringen lå der kunne ikke være annet enn at Satan ville gi henne en belønning for trofastheten hun hadde vist ham.

- Lucifer! hvisket hun.

Hulda Rigorsdatter hadde ikke før sagt navnet hans enn at hun ble fylt av en ubeskrivelig andektighet. Erkjennelsen av at hun skulle stå som Hans tjener ga en varme som satt i brystet hennes.

Hun rakte frem en hånd og den lukket seg om ringen. Hun holdt den i håndflaten, studerte den, og bestemte seg for å tre den innpå en finger.

Den passet ikke.

For at den skulle passe måtte Hulda Rigorsdatter da av seg ringen som inneholdt Zorks øyensten, og å legge den fra seg.

Så trakk hun ringen som var laget av senvinterens vårluft innpå fingene.

Akkurat da Rigorsdatter la fra seg den andre ringen hørte hun lyden av mektige vingeslag. Hun trodde det var engelen Lucifer som var kommet; men til hennes store overraskelse var det en stor ørn som stupte ned. Rett foran ansiktet hennes seilte den inn i en skrens og tok den gamle ringen i nebbet, og lettet. Rigorsdatter forsøkte å gripe etter ørnen, men det var allerede for sent. I samme øyeblikk mistet ringen som var laget av senvinterens vårluft sin glans. Den ble matt, smuldret bort, og ble atter en gang til luft.

Samtidig med at Alvekongens ringen ble løftet opp av ørnen, mistet også Zork taket han hadde på henne.

Hulda Rigorsdatter følte seg plutselig svak og sårbar.

- Forrådt! skrek hun.

Evnen til å påkalles Satans vrede borte. Muligheten til å gjenskape Faldnir var knust. Hulda Rigorsdatter ség om på gulvet og gråt.

Ørnen, med ringen i nebbet, fløy tilbake til Vesterlund for atter en

gang å be alvene om hjelp.

Han hadde en plan som måtte fullbyrdes dersom han skulle redde stumpene av sitt Ragnareid.

For at ringen aldri mer skulle komme på avveier skulle den støpes om. Den nye ringen skulle tjene Æsene og lytte til Odins ord. Dens bærer skulle tjene Odin.

Alvekongen likte det ikke, men for å holde Zork utenfor Vesterlund ville han gjøre nesten hva som helst.

Han fulgte Lokes befaling.

Rasmus Rødskjegg hadde sviktet, så nå gjaldt det å finne en ny ringbærer. En som kunne fullbyrde hans verk.

Da ringen endelig var støpt om tok ørnen den på nytt i nebbet og fløy tilbake til festningen. Der forvandlet den seg til en rotte, og løp ned i festningens indre.

I et fangehull, skult inne bak en diger steinblokk, lå Kjartan Kongsvenn. Den store rotten gikk bort til ham, satte seg opp på bakbeina, og bød frem den nye ringen.

Kjartan Kongsvenn kjempet fortsatt for sitt liv. Han lå i halvørske og feberriene var der enda. Han klarte ikke helt å fokusere blikket. Smertene var der fortsatt.

- Skulle han slå etter den, eller bare la den være?

Det var noe ved øynene. De lyste makt og ære som kunne ha tilhørt en av Æsene. Hele rotten var nesten guddommelig, og ringen den holdt hadde en egen tiltrekningskraft.

- Hva vil du? hørte han seg si.

Han klarte å rekke frem armen. Lyset i rottens øyne ble hvitt, og fikk et sølvgrått skjær. Kongsvenn husket den gamle mannen ute på en klippe som lå helt ute ved havet.

- Gullik, hvisket han.

Lyset i øynene på rotten på ble mer intenst, det var akkurat som om den smilte.

Kjartan Kongsvenn gjenkjente også ringen, og lukket sin hånd om den og gjorde den til sin egen.

Varme. Det var som om Kongsvenn trakk krefter fra intet og sakte klarte han å reise seg. Zork evnet ikke å nå inn til Kjartan Kongsvenn, til det var mannens sinn for sterkt.

Nye krefter strømmet til. Rotten snudde seg, og gjorde tegn til at Kjartan Kongsvenn skulle følge ham.

- Kom! var det som om den sa.

Skinnet fra øynene dens var akkurat nok til at den kunne vise vei. Han fulgte den, ned rømningsveien, og videre. Før han visste ordet av det, sto han i den samme tunnelen som førte under festningemurene. Kongsvenn var fri.

Lenge hadde Rasmus Rødskjegg svevet mellom liv og død. Eldgjær pleiet ham, og hun merket at han ble sterkere.

- Det måtte være ringen, hvisket hun så ingen hørte det.

Rasmus Rødskjegg hadde fått tid til å tenke. Han visste at det det meste som var skjedd var Alvekongens verk, men han visste ikke hvorfor?

Omtrent på samme tid som Kjartan Kongsvenn ble ledet ut av festningen, begynte Rasmus Rødskjegg å forstå.

I det øyeblikket Rasmus Rødskjegg slengte bylten med restene av Zork for Alvekongens føtter, var det bare såvidt en gnist av liv igjen i ham. Det eneste som holdt ham i live var armbåndet, derfor ble han ikke hentet der og da.

Alvekongen tok restene av Zork ned til det innerste av alvenes rike. Der, så nær Helheimen som det var mulig å komme, sulteforet de ham. Uten tilgang på nye sjeler hadde Zork, sakte men sikkert, visnet.

Alvene tok armbåndet og smeltet det om. Av metallet laget de to ringer og fra restene en stor hul kule som kunne forsegles. Det var i denne de låste restene av Zorks avmagrede sjel.

Idet Zork visnet, fløt en del av sjelen opp i øynene. Alvene plukket dem ut og nedfelte dem i hver sin ring.

Det var derfor Rødskjegg levde. De hadde gitt ham kraften til å leve, og den kom fra armbåndet som nå var blitt til ett sett ringer.

Dermed kunne han også trekke på krefter som ikke var hans egne, men Zorks. Slik var det at når Rødskjegg så det tåkete sløret som fløt i ringen var det Zork han stirret på.

Da han ga fra seg ringen følte Zork at han kunne få et nytt liv, og atter en gang vende tilbake til riket under jorden.

Kjartan Kongsvenn trakk krefter av ringen. Den ga nok til at han klarte å kravle bortover den mørke gangen, dernest å reise seg og til slutt å stå.

Han stabbet seg frem.

Kongsvenn fortsatte ut gjennom de innerste gangveiene. Så fant han veien forbi de dypeste fangehullene og opp vindeltrappen som

banet vei inn i de innerste deler av Festningen. Der banet han vei inn i tronsalen.

Den første Kjartan Kongsvenn fikk øye på, var Jostein Hamrekors. Da Hamrekors fikk øye på Kjartan Kongsvenn kjente han frykt som han aldri hadde kjent det tidligere. Han formelig frøs, skrekkslagen. Han bare sto der, rett opp og ned, og klarte ikke å bevege en muskel. Han klarte heller ikke å rope eller skrike.

Kjartan Kongsvenn gikk rett opp til mannen, løftet en dolk ut av sliren hans og i en glidende bevegelse kjørte han den opp gjennom mannens underkjeve og boret den inn mannens hjerne.

Han fullførte arbeidet pilen ikke hadde gjort.

Jostein Hamrekors seg sammen og skled av knivbladet.

Kongsvenn bøyd seg, tørket av dolken og så reiste han seg i full høyde. Han tok ett nytt sett med skritt, gikk bort til en tung eikedør, og rev den opp døren.

Den åpnet vei inn i tronsalen.

Han tok ett skritt inn i rommet.

Hulda Rigorsdatter satt på gulvet, borte i det borteste hjørne.

- Du? sa hun.

- Ja, jeg, svarte Kjartan Kongsvenn.

Han holdt fortsatt dolken i hånda.

Rasmus Rødskjegg hadde fått nok av kreftene tilbake til at han kunne bevege armer og ben. Han klarte å løfte seg i sengen slik at han kom opp i sittende stilling.

- Ringen! sa han og så hvordan det edle metallet satt rundt fingeren hans.

- Velkommen tilbake til livet, Rasmus, sa stemmen til Alvekongen.

- Dette er ikke det liv jeg ønsker, sa Rasmus Rødskjegg.

- Du er den utvalgte! gjentok Alvekongen.

- Jeg har sagt at jeg vil være fri både av deg, av Gudleik Lokeson og den makten dere har over meg.

- Du er konge, og det er ringen som holder liv i deg, gjentok Alvekongen.

- Vi får se! sa Rasmus Rødskjegg.

Atter en gang tok Rasmus Rødskjegg av seg ringen og denne gangen slengte han den over halve rommet.

- Så lite du egentlig forstår, hvisket Alvekongen

- Har det noensinne vært meningen, sa Rasmus Rødskjegg.

Inne i seg insisterte han fortsatt på at alt som hadde skjedd med han, siden han først landet i Vesterlund, var et fantasispinn, og nå var oppsatt på å bevise det. Han hadde forskanset seg i en tanke om at Gudene i Asgard, alvene i Vesterlund og heksene inne på Gråvidda alle var noe som bodde inne i ham, og nå ønsket han å bevise det; om ikke for andre, men for seg selv.

- Kanskje ikke, sa Alvekongen.

- Ta på deg ringen igjen, Rasmus.

Rasmus Rødskjegg forsøkte å reise seg fra sengen, men klarte det ikke. Atter en gang var kreftene blitt borte. Eldgjær var ikke der for å kunne hjelpe ham.

Alvekongen kom med en siste advarsel.

- Dersom du ikke klarer dette Rasmus, er du død. Din gravferd vil stå og du vil atter en gang seile havene. Du vil bli båret av et brennende skip. Du vil ikke få plass i Valhall da din sjel ikke vil ha et sted å gå til. Du vil dele skjebne med Kong Reit, og vandre på jordens overflate i evig tid.

Ringen og Zork, sammene med restene av dine jordiske levninger, vil finne sin hvile på havets bunn, formante Alvekongen ham.

- Vent! Ikke gå! hvisket Rødskjegg's indre stemme.

- Du er den utvalgte. Det er ikke gitt deg å trosse skjebnen, Rasmus, avsluttet Alvekongen.

- Jeg vil leve, hvisket det inni Rødskjegg.

- Din tid er ute, sa Alvekongen og forsvant like plutselig som han var kommet.

Atter en gang forsøkte Rasmus Rødskjegg å løfte seg opp av sengen, å få tak i ringen for å tre den innpå fingeren.

Stillheten Alvekongen etterlot seg var trykkende. Rasmus lå alene med sine tanker: Han hadde trosset skjebnen og brutt med Alvekongen, og nå hadde de forlatt ham.

- Om han bare kunne få leve!

Han hadde fått så mye å leve for. Et liv med Eldgjær ventet på ham. Alt han ønsket var å leve i fred i Østvikyr, pløye jorden, dra på fiske og å se at Edina og hans sønn vokste til. Akkurat nå forsto han ikke hvordan han hadde tillat at Valhalls guder hadde lokket ham inn i en lek med skjebnen?

- Å være konge, tenkte han.

- Å bære ansvaret, Rasmus.

- Jeg adlyder, sa han.

Rasmus forsøkte nå å trekke på alt han eide av krefter til å løfte seg fra sengen og kravle de få skrittene bort til ringen som lå og ventet på ham.

Han klarte å løfte en hånd, og så en arm. Med en kraftanstrengelse klarte han også å bevege dem. Det tok alt hva han hadde av krefter å vippe beina utenfor sengekanten og å plassere dem på gulvet.

Han hadde fått førligheten tilbake.

- Er du sikker på dette, Rasmus?

- Ja!

Nå kjente han at han kunne stå på beina.

- Jeg skal være konge og verne mitt rike, var blant ordene som var blitt som en besettelse for ham.

- Ringen!

Han skulle ikke gi seg. Han ville leve. Det var ett mål, å atter en gang å tre ringen innpå sin finger. Han kjente at han klarte å ta ett skritt.

- Jeg klarer det, skrek det inni ham.

Så gikk det opp for ham at han både sto og bevegde seg uten at han hadde ringen på fingeren. At han gikk for egen fri vilje, og at det hverken var Gudleik Lokeson eller Alvekongen som hjalp ham.

Erkjennelsen slo ned som et sverdslag.

Jeg klarer det!

- Hadde han krefter nok?

Sakte vokste det frem et blåhvitt lys i øyestenen som var nedfelt i ringen. Det kalte på ham. Rasmus anstrengte seg hardere.

- Kom! hvisket ringen.

Lyset i ringen begynte å gløde, og til slutt kastet det groteske og levende skygger ut i rommet. det var Zork som forsøkte å rive seg løs fra fangenskapet sitt. Ringen hadde våknet til live. Steinen lyste kraftigere og Rasmus Rødskjegg kjente hvordan kreftene strømmet fra ringen og ut i rommet.

- Jeg er konge! ropte han.

- Jeg er herre over mitt eget liv!

- Ragnareid er mitt!

I det fjerne hørte han lyden av hestehover som hamret over fjerne horisonter. De kom fra et sted hinsides himmelhvelvingen og de var på vei mot Østvikyr. Ekkoet av hamrende hover lød over himmelhvelvingen. Han kunne se dem for seg, Valkyrene, hvordan de red sine sorte

hester. Gnistene slo og flammene som sprutet fra hestehovene farvet horisonten rød.

Trancen var brutt.

Rasmus Rødskjegg følte at han fortsatt svevde på utsiden av sitt legeme, men så begynte han å trekke nedover og tilbake mot kroppen sin.

- Mitt rike er ikke Valhalls skanse på jorden! sa han høyt

Akkurat da kom solen frem og solstrålen drepte det blåhvite skinnet som lyste fra ringens øyesten.

Eldgjær, som sto på utsiden av huset, hørte lyden av hestehover som dundret over himmelhvelvingen. Inni seg fryktet hun at tiden var kommet, og sprang inn. Hun kastet et blick på Rasmus. Han sto på gulvet foran sengen og smilte.

- Du klarte det, hvisket hun.

- Ja, sa Rasmus Rødskjegg.

Nå la vinden seg mykt over engen, hvisket til Vesterlund, som så hvisket videre. Også den visste at Rødskjegg skulle leve.

Et sted i det fjerne, ute på en klippe mot havet, var det en gammel mann som formante sine forbannelser over Rasmus Rødskjegg og alt som hadde med mannen å gjøre.

Sakte gikk den gamle mannen i oppløsning for å forsvinne inn i en annen tid.

- Du har fått ditt rike, Rasmus, lød ekkoet som la seg over havet som igjen strakte seg ut mot en enda mere fjern horisont.

På det samme tidspunkt hørte Kjartan Kongsvenn hvordan vinden hvisket over åker og eng, om hvordan en ny tid var i emning, og han slapp kniven. Han kastet ett blick på de kalde steinveggene kjente lukten av myggel.

- Reis deg Hulda, sa han med en stemme som var så mild at den drepte alt hun bar på av aggresjon.

Han bar den andre ringen.

Han kjente at ringen mistet sin kraft, og da han så ned på hånden, holdt den på å gå i oppløsning.

- Jeg har et liv å bygge.

Hun så spørrende på ham.

- Vi skal forlate dette sted. Jeg vet om et frodig lite dalføre der gresset er grønt, markene kan pløyes og hvor det står et lite hus. Vi kan begynne på nytt, Hulda, dersom du vil, sa han så og tok sitt første skritt i hennes retning.

Loke forsøker å etablere et
rike på jorden, for å forebygge
Ragnarokk. De andre
gudene er ikke helt enig

Rasmus Rødskjegg er Lokes valg,
det er hans som skal bygge dette
riket - og motstanden kommer
fra flere, fra heks, alve og krefter
i det underjordiske.

Tomo Publishing
ISBN 978-82-992325-7-9